CLIVE CUSSLER

și Grand Blackwood

REGATUL

AVENTURILE SOȚILOR FARGO

Clive Cussler
şi Grant Blackwood

V.2.0

REGATUL

(AVENTURILE SOŢILOR FARAGO)

Traducere din limba engleză Ioana Avădănei

Clive Cussler este un celebru scriitor american contemporan, născut în l931, în Aurora, Illinois. A început să scrie în 1965, iar cea mai mare creaţie a sa este Dirk Pitt, inginer marin, agent guvernamental şi aventurier. Cussler este autor sau coautor a peste 50 de cărţi, dintre care douăzeci şi unu de thrillere îl au ca personaj principal pe Dirk Pitt, cel mai recent dintre ele fiind *Crescent Dawn.* Lor li se adaugă zece romane din seria Dosarele NUMA şi opt din seria Dosarele Oregon. Mai mult de şaptesprezece titluri ale sale au apărut consecutiv pe lista *The New York Times* a celor mai bine vândute opere de ficţiune. A mai publicat: *Cyclops, Comoara, Dragonul, Sahara, Aurul incaşilor, Walhalla, Odiseea troiană, Şarpele, Aurul albastru, Gheaţa de foc.*

Operele sale de nonficţiune cuprind: *The Sea Hunters* şi *The Sea Hunters II,* care descriu adevăratele aventuri ale NUMA (National Underwater and Marine Agency), aflată în căutarea vaselor de importanţă istorică de mult pierdute. Împreună cu echipa sa de voluntari, Cussler a descoperit mai mult de şaizeci de vase, printre care şi submarinul Hunley, pierdut cu mult timp în urmă. Asemenea eroului său, Dirk Pitt, Cussler este un iubitor al maşinilor clasice.

Grant Blackwood, autorul seriei *Briggs Tanner – The End of Enemies, The Wall of Night* şi *An Echo of War* – este veteran al Forţelor Navale Americane şi a petrecut trei ani la bordul unei fregate echipate cu rachete ghidate. Trăieşte în Minnesota, unde lucrează la următorul său roman, primul dintr-o serie de thrillere ce îl are în prim-plan pe noul său erou, Sam Caulder.

Seria *Aventurile soţilor Fargo,* din care au apărut primele două cărţi: *Aurul spartanilor* (2010) şi *Imperiul pierdut* (2011), se dovedeşte fără urmă de îndoială una dintre cele mai populare serii ale genului.

Prolog

Un ţinut uitat de lume

„Dintre cei o sută patruzeci câţi am fost la început, să fiu eu oare ultimul Străjer?” Acesta era gândul neliniştitor care-l frământa pe Dhakal.

Forţa brută a invadatorilor îi cotropise ţara dinspre răsărit cu opt săptămâni în urmă, cu iuţeală sălbatică şi cruzime. Călăreţi şi soldaţi pedeştri curgeau în valuri de pe dealuri, adunându-se şiroaie în văi, făcând satele una cu pământul şi omorându-i pe toţi cei care le stăteau în cale.

Odată cu armata au venit şi cete speciale de soldaţi, care aveau o singură misiune: să afle unde se găseşte sfântul Theurang şi să-l aducă dinaintea regelui lor. Prevăzând aceasta, Străjerii, a căror datorie era să protejeze relicva sacră, au luat-o din locul ei de venerare şi au ascuns-o.

Dhakal îşi struni calul la trap, se abătu de pe cărare printr-un luminiş şi se opri într-o mică dumbravă umbrită. Coborî din şa şi îşi dezlegă calul, lăsându-l să se adape la un pârâu din apropiere. Veni în spatele calului şi verifică chingile de piele cu care era încins cufărul în formă de cub de pe crupa animalului. Ca întotdeauna, încărcătura era legată strâns.

Cufărul era o minunăţie, construit atât de solid, încât putea să reziste unei căderi de la înălţime pe o stâncă sau

unor lovituri repetate, fără să sufere nici cea mai mică crăpătură. Lacătele numeroase erau ascunse şi ingenios concepute, făcând imposibilă spargerea lor.

Dintre cei zece Străjeri din ceata lui Dhakal, nici unul nu avea instrumentele sau priceperea de a deschide acest cufăr unic şi nimeni nu ştia dacă ceea ce se găsea înăuntru era autentic sau o făcătură. Această cinste, sau mai degrabă blestem, îi revenea numai lui Dhakal. Nu i se dezvăluise modul în care fusese ales. Dar numai el singur ştia că acest cufăr sacru purta veneratul Theurang. În curând, dacă avea noroc, va găsi un loc sigur unde să-l ascundă.

Era pe fugă de aproape nouă săptămâni, de când părăsise în grabă capitala alături de ceata lui, cu doar câteva ceasuri înainte să-şi facă apariţia cotropitorii. Două zile au galopat spre miazăzi, în timp ce fumul care se iţea deasupra caselor incendiate şi a câmpiilor umplea văzduhul în urma lor. În cea de-a treia zi s-au despărţit, fiecare Străjer urmându-şi drumul, în direcţia dinainte stabilită; cei mai mulţi se depărtau de linia de înaintare a inamicului, dar unii făceau cale-ntoarsă. Aceşti bărbaţi curajoşi erau deja fie morţi, fie supuşi chinurilor de către duşmanii lor care, la capturarea încărcăturii-momeală a vreunui Străjer, pretindeau să afle cum puteau deschide cufărul. Dar acesta era de aşa natură făurit, încât nici unul dintre Străjeri nu le putea răspunde.

Cât îl priveşte pe Dhakal, ordinele primite îl purtaseră spre est, înspre soare-răsare, o direcţie de la care nu se abătu timp de şaizeci şi una de zile. Ţinutul în care se găsea acum era total diferit de terenul montan arid unde crescuse. Aici vedeai şi munţi, dar erau acoperiţi cu păduri dese şi despărţiţi de văi presărate cu lacuri. Îi era mult mai uşor să se ascundă, însă înaintarea îi era îngreunată. Terenul era ca o sabie cu două tăişuri; urmăritori iscusiţi îl puteau prinde într-o ambuscadă înainte să apuce să fugă.

Până acum scăpase de mulţi ca prin urechile acului, dar fusese instruit să se descurce în astfel de situaţii. De cinci

ori îşi privise urmăritorii, din ascunzătoarea sa, cum treceau călare la câţiva paşi de el şi de două ori înfruntase detaşamente de cavalerie inamice în luptă aprigă. Deşi copleşit numeric şi sleit de puteri, îi omorâse pe toţi, le îngropase cadavrele şi echipamentul şi le alungase caii.

De trei zile nu mai văzuse şi nu mai auzise să-i calce cineva pe urme. Nici prea mulţi băştinaşi nu întâlnise; cei care-i ieşiseră în cale nu-i dăduseră prea multă atenţie. Aducea cu ei la chip şi la statură. Instinctele îi spuneau să meargă mai departe, că nu câştigase suficientă distanţă între el şi…

De partea cealaltă a pârâului, poate la vreo patruzeci şi cinci de metri depărtare, trosni o crenguţă de copac. Altcineva n-ar fi băgat de seamă, dar Dhakal recunoştea zgomotul făcut de un cal care înaintează prin desişul bogat. Calul lui se oprise din adăpat, înălţase capul şi ciulise urechile.

Dinspre cărare se auzi un alt zgomot – tropotul unor copite de cal pe pietriş. Dhakal scoase arcul din teaca de la spate şi o săgeată din tolbă, apoi se ghemui în iarba înaltă până la genunchi. Ascuns în parte de picioarele calului, Dhakal trase cu ochiul pe sub burta animalului, căutând vreo urmă de mişcare. Nimic. Întoarse capul spre dreapta. Abia distingea cărarea îngustă printre copaci. Privi, în aşteptare.

Din nou, tropot de copite.

Dhakal puse săgeata în arc şi-l încordă uşor.

Câteva clipe mai târziu, apăru un cal pe cărare, într-un galop uşor. Calul se opri. Dhakal vedea doar picioarele călăreţului şi mâinile cu mănuşi negre care se odihneau pe oblâncul şeii, cu frâie-le prinse între degete. Mâna se mişcă, strângând uşor frâiele. Sub călăreţ, calul nechează şi bătu din copită.

Dhakal îşi dădu seama pe loc. Era o mişcare deliberată, pentru a distrage atenţia.

Atacatorii urmau să vină dinspre pădure.

Dhakal încorda arcul la maximum, ţinti şi eliberă săgeata.

Vârful străpunse piciorul bărbatului în pliul dintre coapsă şi şold. Acesta scoase un strigăt, îşi apucă piciorul cu mâna şi căzu de pe cal. Instinctiv, Dhakal ştiu că îşi atinsese ţinta. Săgeata străpunsese artera piciorului; bărbatul era scos din luptă şi mai avea de trăit câteva minute.

Încă ghemuit, Dhakal se răsuci pe călcâie în timp ce mai scotea trei săgeţi din tolbă; puse două dintre ele pe pământ, în faţa lui, iar pe a treia, în arc. Acolo, la treizeci de metri distanţă, erau trei atacatori, cu săbiile trase, care se furişau spre el prin lăstăriş. Dhakal ţinti silueta care se târa şi trase. Bărbatul căzu. Într-o succesiune rapidă, mai trase de două ori, nimerindu-l pe următorul bărbat drept în piept, iar pe celălalt în gât. Un al patrulea inamic îşi făcu apariţia, scoţând un strigăt de luptă şi atacându-l din spatele unui crâng. Aproape că ajunsese la malul pârâului înainte ca săgeata lui Dhakal să-l doboare.

Peste pădure se lăsă liniştea.

„Patru?" se gândi Dhakal. Nu trimiseseră niciodată mai puţini de o duzină.

Ca răspuns la nedumerirea lui, se auzi un tropot de copite pe cărarea din spatele său. Dhakal se răsuci şi văzu un şir de cai galopând de-a lungul cărării, trecând pe lângă tovarăşul lor căzut în luptă. Trei cai... patru... şapte... Zece cai şi încă mai veneau. Şansele de biruinţă erau slabe. Dhakal încalecă, puse o săgeată în arc şi se întoarse în şa tocmai la timp ca să vadă primul cal galopând prin luminiş şi intrând în dumbravă. Dhakal trase. Săgeata străpunse ochiul drept al bărbatului. Forţa impactului îl aruncă pe spate, peste şa, ricoşa de crupă şi intră în următorul călăreţ, al cărui cal se cabră, alunecând pe picioarele din spate şi creând un obstacol. Caii începură să se izbească unii într-alţii. Atacul se împotmoli.

Dhakal îşi înfipse călcâiele în coasta animalului. Calul sări de pe mal în apă. Dhakal îl struni în direcţia opusă, dădu pinteni calului şi şarjă în aval.

Îşi dădu seama că nu era o ambuscadă întâmplătoare.

Atacatorii îl urmăreau pe ascuns de ceva vreme şi reuşiseră să-l împresoare.

Îi putea auzi acum, peste zgomotul făcut de copitele calului său, care împroşcau apa mică – erau călăreţi care înaintau prin pădurea din dreapta sa şi copite pe cărarea de pietriş din stânga sa.

În faţa lui, pârâul cotea spre dreapta. Copacii şi tufişurile erau mai dese acolo, ticsind malul şi făcând soarele să pălească în amurg. Auzi un strigăt şi aruncă o privire peste umăr. Patru călăreţi erau pe urmele lui. Privi la dreapta şi văzu siluete de cai întunecate strecurându-se printre copaci, în paralel cu el. Îşi dădu seama că îl împingeau într-o direcţie, dar care anume?

Află răspunsul câteva clipe mai târziu, când copacii se răriră dintr-odată şi se trezi pe o pajişte. Pârâul era de patru ori mai lat aici; culoarea apei îi dădu de înţeles că-i crescuse şi adâncimea. Din instinct, îşi îndrumă calul spre stânga, către malul nisipos. Drept înainte, un grup de cinci călăreţi ţâşni dintre copaci; doi dintre ei se aplecară mult, ţinând suliţele orizontal în faţa lor, iar ceilalţi trei rămaseră drepţi ca lumânarea, cu arcurile trase. Se întinse pe grumazul calului şi trase frâiele spre dreapta, înapoi în apă. Pe malul opus, o altă ceată de călăreţi ieşise dintre copaci şi aceştia înarmaţi cu suliţe şi arcuri. Ca pentru a completa ambuscada, chiar în spatele lor, galopând în josul pârâului către el, mai venea un grup de călăreţi.

Ca la un semnal, toate cele trei grupuri încetiniră la trap, apoi se opriră. Cu suliţele pregătite şi arcurile întinse, îl priveau.

„De ce nu vin după mine?” se întrebă.

Apoi, auzi căderea asurzitoare de apă.

O cascadă.

„Sunt înconjurat. Prins în capcană.”

Trase de frâie înapoi şi lăsă calul să meargă, până când ajunseră la un cot al râului. Se opri. Aici, apa era mai adâncă şi mai repede. La patruzeci şi cinci de metri în faţa lui Dhakal se vedeau norul de ceaţă care se umfla la

suprafaţă şi apa care fierbea peste stânci, la marginea cataractei. Se răsuci în şa.

Urmăritorii lui nu se mişcaseră, în afară de un singur călăreţ. După armura bărbatului, Dhakal ghici că era căpetenia grupului. Bărbatul se opri la douăzeci de metri distanţă şi ridică mâinile în dreptul umerilor, indicând faptul că nu era înarmat.

Strigă ceva. Dhakal nu înţelegea limba, dar tonul era limpede: împăcare. „S-a terminat”, în mod sigur, asta spunea omul. „Ai luptat cu dârzenie, ţi-ai făcut datoria. Predă-te şi vei fi tratat cu dreptate.”

Era o minciună. Va fi torturat şi în cele din urmă, ucis. Prefera să moară luptând decât să lase Theurangul să cadă în mâinile duşmanilor lui blestemaţi.

Dhakal îşi întoarse calul până ajunse să stea faţă în faţă cu urmăritorii lui. Cu o încetineală exagerată, trase arcul de la spate şi îl aruncă în râu. Făcu la fel cu tolba, apoi cu sabia lungă şi cu cea scurtă. La urmă, aruncă şi pumnalul de la cingătoare.

Căpetenia inamică dădu din cap, în semn de respect, către Dhakal, apoi se întoarse în şa şi le strigă ceva oamenilor lui. Încet, unul după altul, călăreţii îşi ridicară suliţele şi puseră arcurile la loc în teacă. Liderul se întoarse din nou spre Dhakal şi ridică mâna, făcându-i semn să înainteze.

Dhakal îi zâmbi şi clătină din cap.

Trase frâiele cu putere spre dreapta, biciuindu-şi calul să facă stânga-mprejur, apoi îi înfipse călcâiele în coaste. Calul se cabră, îşi strânse picioarele din faţă sub el şi începu să gonească spre norii de stropi ce se ridicau deasupra cascadei înalte.

Frontiera cu deşertul a provinciei Xizang[1],

[1] Tibet (n.tr.)

Imperiul Qing, China, 1677

Giuseppe văzu furtuna de nisip de la răsărit înaintea fratelui său. Lat de un kilometru şi jumătate şi îngrădit de pereţii unei văi înguste, zidul de pământ şi nisip, cafeniu şi rotitor, se îndrepta direct spre ei.

Cu ochii pironiţi asupra spectacolului, Giuseppe îl bătu pe umăr pe fratele său mai mare. Francesco Lana de Terzi, din Brescia, regiunea Lombardia, din Italia, se întoarse din poziţia îngenuncheată în care studiase un maldăr de planuri şi se uită în direcţia în care arăta Giuseppe.

Mai tânărul Lana de Terzi şopti speriat:

— E o furtună?

— Un soi de furtună, răspunse Francesco. Dar nu e una de felul celei la care te gândeşti tu.

În spatele norului de praf nu se afla o altă furtună de nisip biciuită de vânt, cu care se obişnuiseră atât de mult în ultimele şase luni, ci mai degrabă sute de cai care veneau la galop. Şi în şeile cailor, sute de soldaţi de elită înverşunaţi.

Francesco îl bătu pe umăr pe Giuseppe, ca pentru a-l linişti.

— Nu-ţi face griji, frate, îi aşteptam – deşi, trebuie să recunosc, nu atât de devreme.

— El e? Bombăni Giuseppe. Vine? Nu m-ai anunţat.

— Nu voiam să te înspăimânt. Nu-ţi face griji. Mai e timp.

Francesco ridică mâna streaşină la ochi, ferindu-se de soare şi studie norul care se apropia. Distanţele erau înşelătoare aici, după cum aflase în timp. Vastul Imperiu Qing se întindea mult după orizont. În cei doi ani petrecuţi în această ţară, Francesco şi fratele lui văzuseră nenumărate tipuri de terenuri – de la jungle, la păduri şi deserturi – dar dintre toate, acest loc, acest teritoriu care părea să aibă o duzină de pronunţii şi ortografii diferite, era cel mai uitat de divinitate.

Alcătuit în cea mai mare parte din dealuri, unele vălurite, altele zimţate, pământul era o pânză vastă pictată în doar

două culori: cafeniu şi cenuşiu. Până şi apa din râurile care ţâşneau în văi era de un cenuşiu întunecat, de parcă Dumnezeu blestemase acest loc cu o singură lovitură a mâinii sale preaputernice. În zilele când norii lăsau să treacă lumina soarelui, cerul uimitor de albastru părea să accentueze şi mai mult peisajul de cenuşă.

Şi mai era vântul, se gândi Francesco, cutremurându-se. Vântul ce părea să nu se mai sfârşească şi care şuiera printre stânci, împingând de-a lungul solului vârtejuri de praf atât de însufleţite, încât localnicii vedeau adesea în acest fenomen duhuri venite să le fure sufletele. În urmă cu şase luni, Francesco, om de ştiinţă după fire şi instruire, luase în râs asemenea superstiţii. Acum nu mai era atât de sigur. Auzise prea multe zgomote stranii noaptea.

„Câteva zile încă, se consolă singur şi vom avea resursele necesare.” Dar nu era doar o chestiune de timp, nu-i aşa? Încheia un pact cu diavolul. Spera că Dumnezeu îşi va aminti, la Judecata de Apoi, că făcea asta pentru binele multora.

Mai studie câteva clipe zidul de praf care se apropia, apoi se întoarse spre Giuseppe.

— Mai au vreo treizeci de kilometri, aprecie el, aşa că avem cel puţin o oră la dispoziţie. Hai, să terminăm.

Francesco se întoarse cu spatele şi strigă la unul dintre oameni, o siluetă robustă, ghemuită la pământ, îmbrăcată într-o tunică neagră şi cu pantaloni ţesuţi primitiv. Hao, legătura de bază şi translatorul lui Francesco, veni în pas alergător.

— Da, sire! spuse el într-o italiană cu un pronunţat accent străin, dar acceptabilă.

Francesco oftă. Deşi încetase de mult să-i mai ceară lui Hao să-i spună pe numele mic, sperase ca, la un moment dat, omul să renunţe măcar la formalităţi.

— Spune-le oamenilor să-i dea zor. Oaspetele nostru va sosi în curând.

Hao aruncă o privire la orizont şi văzu ceea ce arătase Giuseppe cu câteva minute mai devreme. Ochii i se măriră.

Încuviinţă scurt din cap şi spuse:

— Cum porunciţi, sire!

Apoi se întoarse şi începu să latre ordine la zecile de localnici care se învârteau în jurul luminişului din vârful dealului. Se grăbi să li se alăture.

Luminişul, care avea vreo treizeci de metri pătraţi, era, de fapt, acoperişul curţii interioare a unei gompa[2]. Pe toate laturile luminişului, zidurile cu turnuleţe şi turnuri de pază urmăreau coamele dealului până pe fundul văii, asemenea ţepilor de pe spatele unei şopârle.

Cu toate că Francesco fusese informat că o gompa era, în primul rând, un centru fortificat destinat educaţiei, locuitorii acestei fortăreţe păreau să practice o singură profesie: serviciul militar. Şi el nu le putea fi decât recunoscător. După cum reieşea din frecventele raiduri şi ambuscade care aveau loc pe câmpiile de mai jos, era limpede că el şi oamenii lui trăiau la frontiera acestui tărâm. Nu din întâmplare fuseseră transportaţi aici ca să isprăvească lucrul la maşină – poreclită de binefăcătorul lor *Marele Dragon.*

Luminişul răsuna acum de bufniturile repetate ale ciocanelor pe lemn, pe măsură ce muncitorii lui Hao se zoreau să înfigă ultimii ţăruşi în solul pietros. Pretutindeni în luminiş, norişori de praf cafeniu se înălţau în văzduh, de unde erau prinşi de vânt şi goniţi în neant. După încă zece minute, ciocanele tăcură. Hao veni în fugă la Francesco şi la Giuseppe.

— Am terminat, sire.

Francesco se dădu câţiva paşi înapoi şi admiră structura. Era mulţumit. Una era să o schiţezi pe hârtie; dar să o vezi prinzând viaţă era cu totul altceva.

Având o înălţime de doisprezece metri, ocupând trei sferturi din luminiş şi fiind construit din mătase albă ca zăpada, cu proptele exterioare curbate, din bambus vopsit în roşu-sângeriu, cortul semăna cu un castel clădit din nori.

— Bravo, îl felicită Francesco pe Hao. Giuseppe?

[2] Fortificaţie cu rol de mănăstire şi de universitate (n.tr.)

— Magnific, murmură mai tânărul Lana de Terzi.

Francesco încuviinţă din cap şi rosti încet:

— Acum să sperăm că ceea ce se află înăuntru e şi mai impresionant.

Străjerii cu ochi de şoim din gompa îi observaseră cu siguranţă pe vizitatori apropiindu-se chiar înaintea lui Giuseppe, dar goarnele de avertizare sunară abia când cortegiul era la câteva minute distanţă. Aceasta, dimpreună cu direcţia de venire şi cu sosirea timpurie, era o decizie tactică, după cum bănui Francesco. Majoritatea avanposturilor inamice se aflau la apus. Apropiindu-se dinspre răsărit, norul de praf stârnit de grup rămăsese ascuns de dealul pe care era ridicată gompa. În acest fel, unităţile hoinare de ambuscadă n-ar fi avut timp să-i intercepteze pe nou-veniţi. Cunoscându-l pe binefăcătorul lor cum numai el putea şti, Francesco bănuia că supravegheaseră gompa pe furiş de la distanţă, aşteptând să se schimbe direcţia vântului şi să plece patrulele duşmane.

„Viclean om, protectorul lor, îşi aminti Francesco. Viclean şi periculos.”

După mai puţin de zece minute, Francesco auzi scârţâitul cizmelor din piele cu zale pe cărarea şerpuitoare de pietriş de sub dumbravă. Praful se ridica în spirale deasupra hotarului îngrădit cu bolovani al luminişului. Apoi, deodată, se lăsă tăcerea. Cu toate că Francesco se aştepta la aşa ceva, nu fu mai puţin speriat de ceea ce urmă.

Cu un singur ordin lătrat dintr-o gură nevăzută, o unitate de două duzini de soldaţi civili intră în marş forţat în luminiş, fiecare pas sacadat fiind punctat de un mormăit ritmic. Cu chipurile sumbre şi cu ochii pironiţi asupra liniei orizontului, cu suliţele întinse orizontal în faţa lor, gărzile se împrăştiară prin luminiş şi începură să-i mâne pe muncitorii rămaşi cu gura căscată spre latura lui cea mai îndepărtată, ascunşi vederii, în spatele cortului. Odată împlinit ordinul, îşi

ocupară poziţiile de-a lungul perimetrului luminişului, la intervale regulate, cu faţa înspre exterior şi cu suliţele în diagonală, de-a curmezişul trupurilor.

De pe cărarea de dedesubt, se mai auzi încă un ordin gutural, urmat de sandale scârţâind pe pietriş. O formaţie, aliniată în formă de romb, de paznici regali în armură din bambus roşu cu negru, defila prin luminiş şi se îndreptă direct spre locul unde stăteau Francesco şi Giuseppe. Falanga se opri brusc şi soldaţii din faţă păşiră la stânga şi la dreapta, deschizând o poartă umană prin care trecu un singur om.

Cu trei laturi de palmă mai înalt decât cei mai înalţi soldaţi ai săi, împăratul Kangxi, conducătorul dinastiei Qing, regentul Mandatului ceresc, avea pe chip o expresie care făcea să pară nemaipomenit de exuberante până şi cele mai crunte înfăţişări ale soldaţilor lui.

Împăratul Kangxi făcu trei paşi mari spre Francesco şi se opri. Cu ochii mijiţi, studie chipul italianului timp de câteva clipe, înainte să vorbească. Francesco era gata să-l cheme pe Hao să-i traducă, dar bărbatul se afla deja acolo, lângă cotul lui, şoptindu-i la ureche:

— Împăratul spune: „Eşti surprins să mă vezi?”

— Surprins, da, dar în mod plăcut, Maiestatea Voastră.

Întrebarea nu era pusă de complezenţă. Francesco ştia asta. Împăratul Kangxi era nespus de paranoic; dacă Francesco n-ar fi părut suficient de surprins de sosirea timpurie a împăratului, ar fi început imediat să-l bănuiască de spionaj.

— Ce este această structură pe care o văd în faţa mea? întrebă împăratul Kangxi.

— E un cort, Maiestatea Voastră, făcut după schiţele mele. Serveşte la protejarea *Marelui Dragon,* dar şi la ferirea lui de privirile iscoditoare.

Împăratul Kangxi dădu scurt din cap.

— Vei aduce schiţele şi le vei lăsa secretarului meu personal.

Ridicând un deget, îi porunci secretarului să facă un pas

înainte.

Francesco încuviinţă:

— Prea bine, Maiestatea Voastră.

— Sclavii pe care ţi i-am trimis s-au comportat cum trebuie?

Francesco tresări în sinea sa auzind întrebarea împăratului, dar nu răspunse. În ultimele şase luni, el şi Giuseppe lucraseră şi trăiseră alături de aceşti oameni, în cele mai grele condiţii. Se împrieteniseră, însă nu mărturisi cu glas tare acest lucru. Un ataşament atât de emoţional i-ar fi asigurat împăratului un avantaj de care n-ar fi şovăit să se folosească.

— S-au comportat admirabil, Maiestatea Voastră. Din păcate însă, patru dintre ei au murit săptămâna trecută, când…

— Moartea stă în firea lucrurilor. Dacă au murit în slujba împăratului lor, strămoşii îi vor întâmpina cu mândrie.

— Maistrul şi translatorul meu, Hao, a fost, îndeosebi, de mare folos.

Împăratul Kangxi îşi trecu privirea peste Hao, apoi reveni la Francesco.

— Familia lui va fi eliberată din închisoare.

Împăratul ridică un deget deasupra umărului; secretarul personal notă ceva pe pergamentul pe care-l purta pe braţ.

Francesco inspiră adânc, calm şi zâmbi.

— Mulţumesc, Maiestatea Voastră, pentru bunătatea arătată.

— Ia spune-mi, când va fi gata *Marele Dragon?*

— Încă două zile vor…

— Mâine în zori să fie gata.

Spunând acestea, împăratul Kangxi se răsuci pe călcâie şi pătrunse înapoi în falangă, care se închise în urma lui, făcu o stânga-mprejur sincron şi ieşi din luminiş în pas de marş, urmată, după câteva clipe, de soldaţii civili din jurul perimetrului. După ce zgomotul de paşi şi mormăiturile ritmice se stinseră, Giuseppe remarcă:

— A înnebunit? Mâine în zori? Cum am putea să…

— O să reuşim, răspunse Francesco. O să ne mai şi rămână timp.

— Cum aşa?

— Mai avem numai câteva ore de lucru. I-am spus împăratului două zile ştiind că va cere imposibilul. Putem să i-l oferim când ni l-a cerut.

Giuseppe zâmbi.

— Eşti tare şiret, frate. Bravo!

— Hai, să isprăvim treaba la *Marele Dragon.*

La lumina torţelor agăţate de ţăruşi şi sub privirea atentă a secretarului personal al împăratului, care stătea chiar la intrarea în cort, cu braţele încrucişate pe sub tunică, lucrară toată noaptea, în timp ce Hao, maistrul lor, pe care te puteai bizui întotdeauna, îşi juca rolul la perfecţie, ocărându-i pe muncitori să se grăbească. Francesco şi Giuseppe îşi jucară şi ei rolurile, mergând prin cort, punând întrebări, aplecându-se ici şi colo ca să inspecteze una sau alta…

Odgoanele din tendoane de bou au fost dezlegate, reînnodate, apoi le-a fost verificată elasticitatea; contraforţii şi traversele din bambus au fost tatonate cu ciocane, în căutare de crăpături; mătasea a fost cercetată îndeaproape, fiind vânate şi cele mai mici imperfecţiuni; şasiul din ratan împletit a suferit un atac simulat cu beţe ascuţite pentru a-i măsura pregătirea de luptă (găsindu-l nepregătit, Francesco a ordonat aplicarea unui alt strat de lac negru pe pereţi şi pe parapete); în sfârşit, artistul tocmit de Giuseppe a terminat fresca de la prora – botul unui dragon, cu ochi mărgelaţi, colţi dezveliţi şi o limbă despicată, ieşită în afară.

Când coroana solară se ridică deasupra dealurilor de la răsărit, Francesco porunci încheierea cât mai iute a lucrărilor. După asta, dădu înconjur maşinii, încet, de la prora la pupa. Cu mâinile în şolduri şi înclinând din cap ba-ntr-o parte, ba-n alta, Francesco studie fiecare suprafaţă a navei, fiecare trăsătură, căutând şi cel mai mic defect. Nu găsi nici unul. Se întoarse la prora şi făcu un semn ferm din

cap secretarului personal al împăratului.

Bărbatul se aplecă şi intră pe sub foaia de cort.

Un ceas mai târziu, se auzi zgomotul de-acum familiar al suitei împăratului – tropăituri şi mârâituri. Sunetele păreau să umple luminişul, când, deodată, asupra lui coborî tăcerea. Îmbrăcat acum într-o tunică de mătase cenuşie simplă, împăratul Kangxi păşi în cort, urmat de secretarul lui personal şi de şeful gărzilor sale de corp.

Împăratul se opri din mers, cu ochii larg deschişi.

În doi ani de când îl cunoştea pe împărat, era prima oară când Francesco îl vedea pe suveran cu gura căscată.

La lumina portocaliu-rozalie a soarelui ce pătrundea prin pereţii şi acoperişul de mătase albă ale cortului, interiorul era scăldat într-o strălucire nepământeană. Podeaua, de obicei din pământ, fusese acoperită cu covoare negre ca tăciunele, lăsând persoanelor de faţă impresia că stăteau pe marginea abisului.

Deşi era om de ştiinţă, Francesco Lana de Terzi se pricepea să dea un spectacol.

Împăratul Kangxi păşi în faţă – şovăind, fără să-şi dea seama când piciorul lui atinse marginea covorului negru – apoi merse până la prora, unde privi chipul dragonului. Zâmbi.

Era o altă premieră pentru Francesco. Nu-l văzuse niciodată pe împărat altfel decât cu expresia lui acră caracteristică întipărită pe chip.

Împăratul se răsuci cu faţa la Francesco.

— E magnific! traduse Hao. Daţi-i drumul!

— Cum porunciţi, Maiestate.

Odată ajunşi afară, oamenii lui Francesco îşi ocupară poziţiile în jurul cortului. La porunca lui au fost tăiate cablurile de ancorare ale cortului. Sub povara bordurii superioare, aşa cum îi concepuse Francesco, pereţii de mătase se prăbuşiră imediat la pământ. Totodată, în spatele cortului, o duzină de bărbaţi dădură la o parte acoperişul,

care se ridică şi se umflă aidoma unei pânze uriaşe, înainte de a fi tras în jos şi dosit.

Nu se auzea decât vântul care biciuia zidurile cu turnuleţe şi ferestrele gompei.

Maşina zburătoare a împăratului Kangxi, *Marele Dragon,* stătea singură în mijlocul luminişului. Francesco nu se sinchisea deloc de această poreclă.

Deşi, bineînţeles, îi făcuse pe plac binefăcătorului său, pentru Francesco – omul de ştiinţă, maşina era doar un prototip al visului său – o adevărată Corabie a Vidului, mai uşoară decât un fulg.

Având cincisprezece metri lungime, trei metri şi jumătate lăţime şi nouă metri înălţime, structura superioară a navei era alcătuită din patru sfere de mătase groasă, aflate înăuntrul unor cuşti construite din vergele de bambus subţiri cât un deget şi din tendoane de animal. Întinzându-se de la prora la pupa, fiecare sferă măsura trei metri şi jumătate în diametru şi era echipată cu un canal de supapă în pântecele său; fiecare canal era conectat la o ţeava verticală din cupru, încinsă cu propria reţea de bambus şi tendoane. Din canalul de supapă, ţeava cobora un metru, până la o platformă de bambus subţire, pe al cărei fund se găsea un vas pentru cărbune, protejat contra vântului. În final, ataşată cu ajutorul tendoanelor de sferele de deasupra, se afla o nacelă din ratan lăcuit cu negru, suficient de lungă cât să încapă în ea zece soldaţi în linie, împreună cu provizii, echipament şi arme, precum şi un pilot şi un navigator.

Împăratul Kangxi păşi înainte singur, până când ajunse sub sfera de la prova, cu faţa spre gura dragonului. Ridică mâinile deasupra capului, ca şi cum şi-ar fi contemplat, gândi Francesco, propria creaţie.

În acea clipă, îl izbi gravitatea lucrului pe care îl înfăptuise. Un val de tristeţe şi de ruşine îl copleşi. E adevărat, făcuse un pact cu diavolul. Acest om, acest monarh crud, îi va folosi *Marele Dragon* ca să ucidă alte fiinţe umane, soldaţi şi civili deopotrivă.

Înarmat cu *huo yao,* sau praf de puşcă, o substanţă pe care Europa abia o folosea acum, cu un succes moderat şi pe care China o cunoştea de mult, împăratul Kangxi va putea face să plouă cu foc peste duşmanii lui, cu ajutorul puştilor cu fitil, al bombelor şi al maşinilor de scuipat foc. Putea face toate astea de la distanţă, din cer, mişcându-se mai rapid decât cel mai iute cal.

Francesco descoperise prea târziu acest adevăr. Maşina morţii era deja în mâinile împăratului Kangxi. Nu se mai putea face nimic. Poate că, dacă i-ar reuşi Corabia Vidului, Francesco ar putea echilibra răul ce avea să vină. Bineînţeles, va şti asta doar în ziua Judecăţii de Apoi.

Când Francesco se trezi din reverie, îşi dădu seama că împăratul Kangxi stătea în faţa lui.

— Sunt mulţumit, îl informă împăratul. După ce le vei arăta generalilor mei cum să construiască şi alte maşini de felul acesta, vei primi tot ceea ce doreşti ca să-ţi împlineşti visul.

— Maiestate…

— E gata de zbor?

— Porunciţi numai şi veţi vedea.

— Atunci îţi poruncesc. Dar, mai întâi, o schimbare. Aşa cum era plănuit, meştere Lana de Terzi, vei pilota *Marele Dragon* la zborul de inaugurare. Fratele tău va rămâne aici, cu noi.

— Să-mi fie cu iertare, Maiestate. De ce?

— Păi, ca să fim siguri de întoarcerea ta, de ce altceva? Şi ca să te salveze când vei fi ispitit să dai Marele *Dragon* pe mâna duşmanilor mei.

— Maiestate, niciodată nu aş…

— În felul acesta vom fi siguri că n-o vei face.

— Maiestate, Giuseppe e copilotul şi navigatorul meu. Am nevoie de el…

— Am ochi şi urechi pretutindeni, meştere Lana de Terzi. Maistrul cu care te lauzi, Hao, e la fel de bine instruit ca fratele tău. Hao te va însoţi – împreună cu şase dintre gărzile mele, în caz că ai avea nevoie de… ajutor.

— Sunt nevoit să protestez, Maiestate…

— Ba n-ai s-o faci, meştere Lana de Terzi, răspunse cu răceală împăratul Kangxi.

Avertismentul era clar.

Francesco inspiră ca să se calmeze.

— Unde porunciţi să mergem în acest zbor de inaugurare?

— Vezi munţii aceia semeţi de la miazănoapte, care ating cerul?

— Da.

— Într-acolo vei călători.

— Maiestatea Voastră, e în teritoriul inamic!

— Şi cum am putea supune mai bine testului o armă de război?

Francesco deschise gura ca să protesteze, dar împăratul Kangxi continuă:

— La poalele dealurilor, de-a lungul pârâurilor, vei găsi o floare de aur – Hao ştie la ce mă refer. Adu-mi floarea aceea înainte să se ofilească şi vei fi răsplătit.

— Maiestate, munţii aceia sunt – la vreo şaizeci şi cinci de kilometri distanţă, poate chiar optzeci şi cinci, chibzui Francesco – prea îndepărtaţi pentru o primă călătorie. Poate că…

— Îmi vei aduce acea floare înainte să se ofilească sau voi înfige capul fratelui tău într-o ţeapă. Ai înţeles?

— Da.

Francesco se întoarse spre fratele lui mai mic. Giuseppe auzise întreaga conversaţie şi chipul îi pălise. Bărbia îi tremura.

— Frate, eu… mi-e frică.

— Nu trebuie. O să mă întorc înainte să-ţi dai seama.

Giuseppe inspiră adânc, luă o atitudine fermă şi-şi îndreptă umerii.

— Da. Ştiu că ai dreptate. Maşinăria asta-i o minune şi nimeni nu se pricepe mai bine să o piloteze. Cu puţin noroc, vom lua cina împreună diseară.

— Aşa te vreau, spuse Francesco.

Se strânseră în braţe, apoi, după câteva clipe, Francesco se retrase din îmbrăţişare. Se întoarse spre Hao şi îi ordonă:

— Porunceşte să fie alimentate vasele pentru cărbune. Ne luăm zborul în zece minute!

Capitolul 1

Strâmtoarea Sunda, Sumatra, în prezent

Sam Fargo luă piciorul de pe acceleraţie, lăsând motorul în ralanti. Şalupa încetini, apoi se opri pe apă. Sam opri motorul şi ambarcaţiunea începu să se legene uşor.

La patru sute de metri de prora se zărea destinaţia lor, o insulă bogat împădurită, al cărei interior era dominat de creste ascuţite, de văi scufundate şi de o pădure tropicală deasă; sub acestea, un ţărm presărat cu sute de golfuleţe înguste miniaturale.

Aşezată pe bancheta de la pupa a şalupei, Remi Fargo ridică privirea din cartea pe care o citea – o „lectură evazionistă" intitulată *Codexurile aztece: o istorie orală a cuceririlor şi genocidurilor* – îşi împinse pe frunte ochelarii de soare şi se uită la soţul ei.

— Probleme?

El se întoarse spre ea, privind-o cu admiraţie.

— Nu, mă bucuram de privelişte.

Apoi, Sam ridică din sprâncene cu un aer conspirativ.

Remi zâmbi.

— Eşti iscusit la vorbe. Închise cartea şi o puse alături, pe banchetă. Dar totuşi nu eşti Magnum P.I.[3]

[3] Detectiv particular, eroul serialului de televiziune cu acelaşi nume, care duce o viaţă de vis; nu dă socoteală nimănui, dispune de maşini de lux şi e înconjurat de nenumărate femei frumoase,

Sam făcu un semn spre carte.

— Cum e?

— E o lectură dificilă, dar aztecii au fost un popor fascinant.

— Mai mult decât şi-a imaginat vreodată cineva. Cât mai durează până o termini? E următoarea pe lista mea de citit.

— Mâine sau poimâine.

În ultima vreme, fiecare se trezea pe cap cu o cantitate descurajantă de teme de făcut, iar insula spre care se îndreptau reprezenta acum, în mare parte, cauza. În orice alte circumstanţe, insula cât un grăunte dintre Sumatra şi Java ar fi fost o evadare tropicală, dar, în ultimele luni, devenise un sit mişunând de arheologi, istorici, antropologi şi bineînţeles, o pletoră de funcţionari de stat indonezieni. Asemenea lor, de fiecare dată când Sam şi Remi vizitau insula, trebuiau să treacă prin oraşul de funii aidoma unei căsuţe din copac, pe care inginerii îl atârnaseră deasupra sitului, altfel pământul s-ar fi surpat sub picioarele oamenilor care încercau să conserve relicvele.

Descoperirile făcute de Sam şi de Remi în Pulau Legundi rescriau istoria aztecilor şi a Războiului Civil American. Fiind administratorii acestui proiect şi ai altor două, trebuiau să fie la curent cu munţii de date primite în mod constant.

Pentru ei, munca aceasta constituia o plăcere. Deşi pasiunea lor era vânătoarea de comori – în mod hotărât, un hobby de teren, interactiv, care se baza la fel de mult pe instinct ca pe cercetare – amândoi aveau în spate o formaţie ştiinţifică. Sam era inginer licenţiat la Caltech, iar Remi avea o diplomă în antropologie şi istorie de la Boston College.

Sam nu sărise prea departe de arborele său genealogic: tatăl lui, care nu mai era în viaţă, fusese unul dintre primii ingineri care lucraseră la programele spaţiale ale NASA, iar mama lui, Eunice, acum în vârstă de şaptezeci şi unu de ani, trăia în Key West, fiind proprietar unic, căpitan şi

---

(n.tr.)

matelot-şef pe o barcă de pescuit la adâncime şi de scufundări. Mama şi tatăl lui Remi, constructor de case la comandă şi respectiv, pediatru/scriitor, erau amândoi pensionari şi se bucurau de viaţă în Maine, crescând lame.

Sam şi Remi se cunoscuseră în Hermosa Beach, într-un bar de jazz numit The Lighthouse[4]. Dintr-un impuls de moment, Sam intrase să bea o bere rece Şi o găsise pe Remi cu câţiva colegi, relaxându-se după ce-şi petrecuseră ultimele săptămâni căutând un galion scufundat în golful Abalone.

Niciunul nu era atât de visător, încât să-şi amintească prima lor întâlnire ca fiind dragoste la prima vedere, dar scânteia dintre ei era de netăgăduit; au vorbit şi au râs împreună la un pahar, până la închiderea barului, fără să observe scurgerea timpului. După şase luni, s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii restrânse.

Având încurajarea lui Remi, Sam dăduse curs unei idei pe care o experimentase, un scanner cu laser argon, menit să detecteze şi să identifice aliaje de la distanţă, prin sol şi apă deopotrivă. Vânători de comori, universităţi, corporaţii, unităţi miniere şi Ministerul Apărării le-au bătut la uşă cerşind licenţe, carnete de cecuri au fost deschise şi în câţiva ani, Fargo Group Ltd. avea deja un profit de şapte cifre. Patru ani mai târziu, au acceptat să-şi vândă firma, lucru care i-a făcut extrem de bogaţi pentru tot restul vieţii. Însă, în loc să se relaxeze, şi-au luat o vacanţă de o lună, apoi au înfiinţat Fundaţia Fargo, pornind în prima lor vânătoare de comori comună. Averea obţinută astfel a ajuns la o listă lungă de instituţii filantropice.

Acum, soţii Fargo priveau în tăcere insula din faţa lor. Remi murmură:

— Încă e greu de înţeles, nu?

— Da, consimţi Sam.

Toată educaţia şi experienţa din lume nu i-ar fi putut pregăti pentru ceea ce descoperiseră în Pulau Legundi.

[4] Farul (n. red.)

Găsirea din întâmplare a clopotului unui vas în largul Zanzibarului se transformase peste noapte în nenumărate alte descoperiri, care urmau să ocupe atenţia a generaţii de arheologi, istorici şi antropologi.

Sam fu trezit din reverie de sunetul dublu al unei sirene. Întoarse privirea spre port; la opt sute de metri distanţă, o barcă a pazei de coastă indoneziene, de aproximativ unsprezece metri lungime, se îndrepta direct spre ei.

— Sam, ai uitat să plăteşti motorina când ai închiriat şalupa? întrebă Remi cu ironie.

— Nu. Am folosit rupiile false pe care le-aveam prin buzunar.

— Sigur ăsta-i motivul.

Urmăriră din priviri barca pazei de coastă ce se apropie de ei la un sfert de milă, după care întoarse mai întâi spre tribord, apoi spre port, printr-o mişcare de rotire care o aduse paralel cu barca, la o distanţă de treizeci de metri. Printr-un megafon se auzi o voce vorbind într-o engleză cu accent indonezian:

— Hei! Sunteţi Sam şi Remi Fargo?

Sam ridică braţul în semn de confirmare.

— Rămâneţi pe loc, vă rog. Avem un pasager pentru voi.

Sam şi Remi schimbară priviri mirate; nu aşteptau pe nimeni.

Barca patrulei portuare îi înconjură o dată, micşorând distanţa, până când ajunse la un metru de babord. Motorul fu lăsat la ralanti, apoi se opri.

— Cel puţin par prietenoşi, îi murmură Sam soţiei sale.

Ultima oară fuseseră abordaţi de o navă străină în Zanzibar. Fusese o barcă de patrulă echipată cu tunuri de 12,7 mm şi cu un echipaj de marinari încruntaţi, purtând arme AK-47.

— Deocamdată, răspunse Remi.

Pe puntea dunetei, între doi poliţişti în uniforme albastre, stătea o asiatică micuţă, pe la vreo patruzeci şi cinci de ani, cu o faţă ascuţită de slabă ce era şi cu o tunsoare ce semăna izbitor cu a unui marinar.

— Cer permisiunea să urc la bord, spuse femeia. Vorbea o engleză aproape perfectă, cu o foarte vagă urmă de accent.

Sam ridică din umeri.

— Permisiune acordată.

Cei doi poliţişti înaintară un pas, ca şi cum s-ar fi pregătit să o ajute să sară, dar ea îi ignoră, făcând un singur pas uşor, care o proiectă de pe copastie pe puntea dunetei familiei Fargo. Ateriza uşor, ca o felină. Se întoarse spre Sam şi spre Remi, care stătea acum alături de soţul ei. Femeia îi privi o clipă cu doi ochi negri impasibili, apoi le înmâna o carte de vizită. Scria doar atât: „Zhilan Hsu”.

— Cu ce vă putem ajuta, doamnă Hsu? întrebă Remi.

— Patronul meu, Charles King, vă roagă să-i faceţi plăcerea de a-l vizita.

— Ne pare rău, dar nu-l cunoaştem pe domnul King.

— Vă aşteaptă la bordul avionului său particular de la terminalul pentru chartere particulare de lângă Palembang[5]. Doreşte să vă vorbească.

Deşi engleza lui Zhilan Hsu era perfectă din punct de vedere tehnic, avea o anumită rigiditate tulburătoare, ca şi cum era un automat.

— Partea asta o înţelegem, spuse Sam. Îi înapoie cartea de vizită. Cine e Charles King şi de ce vrea să ne vadă?

— Domnul King m-a autorizat să vă transmit că are legătură cu o cunoştinţă de-a dumneavoastră, domnul Frank Alton.

Atenţia lui Sam şi a lui Remi fusese captată. Alton nu era doar o cunoştinţă, ci chiar un vechi prieten apropiat, fost poliţist în San Diego, devenit detectiv, pe care Sam îl cunoscuse la cursul de judo. Sam, Remi, Frank şi soţia lui, Judy, se vedeau o dată pe lună la cină.

— Ce-i cu el? întrebă Sam.

— Domnul King doreşte să vă vorbească personal despre domnul Alton.

— Sunteţi foarte misterioasă, doamnă Hsu, spuse Remi.

[5] Capitala provinciei Sumatra de Sud, din Indonezia (n.tr.)

Ne puteţi împărtăşi şi nouă motivul?

— Domnul King doreşte să…

— Să vorbească cu noi personal, termină Remi propoziţia.

— Exact.

Sam se uită la ceas.

— Vă rog, transmiteţi-i domnului King că ne vom vedea la ora şapte.

— Adică peste patru ore, calculă Zhilan. Domnul King…

— Va trebui să aştepte, termină de data aceasta Sam propoziţia. Avem nişte treabă.

Chipul stoic al lui Zhilan Hsu căpătă brusc o expresie de furie, care dispăru la fel de repede cum apăruse. Încuviinţă simplu din cap şi confirmă:

— Ora şapte. Vă rog să nu întârziaţi.

Fără să mai adauge ceva, se întoarse şi sări ca o gazelă de pe punte pe copastia bărcii patrulei portuare. Trecu pe lângă poliţişti şi dispăru în cabină. Unul dintre ofiţeri îşi ridică chipiul spre ei, în semn de salut. Zece secunde mai târziu, motoarele se treziră la viaţă cu un mârâit şi barca se depărta.

— Interesant, ce să zic, spuse Sam câteva clipe mai târziu.

— E de-a dreptul fermecătoare, adăugă Remi. Ai observat cum şi-a ales cuvintele? Sam încuviinţă din cap.

— „Domnul King m-a autorizat.” Dacă înţelege conotaţia, atunci putem presupune că domnul King e la fel de agreabil.

— O crezi? În ceea ce-l priveşte pe Frank? Judy ne-ar fi sunat dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Deşi aventurile îi purtau adeseori în situaţii riscante, vieţile lor cotidiene erau relativ obişnuite. Totuşi, vizita neaşteptată a lui Zhilan Hsu şi invitaţia misterioasă le declanşaseră amândurora alarma interioară de avertizare. Oricât de improbabil părea, nu puteau exclude posibilitatea unei capcane.

— Hai să aflăm, spuse Sam.

Îngenunche lângă bancheta pilotului, îşi recuperă rucsacul de sub tabloul de bord şi scoase dintr-un buzunar lateral telefonul prin satelit. Formă un număr, iar câteva secunde mai târziu, răspunse un glas de femeie:

— Da, domnule Fargo.

— Mă gândeam că de data asta am noroc, spuse Sam.

Făcuse un pariu cu Remi că, într-o zi, o va lua prin surprindere pe Selma Wondrash şi o va face să li se adreseze pe numele mic.

— Nu astăzi, domnule Fargo.

Principalul lor cercetător, un guru în privinţa logisticii şi în acelaşi timp, paznic al biroului lor secret, Selma avea cetăţenie maghiară cu toate că trăia în Statele Unite de decenii; încă mai păstra o urmă de accent – suficient cât să-i dea vocii sale o cadenţă vagă *â la* Zsa-Zsa Gabor[6].

Selma fusese directoarea Departamentului de Colecţii Speciale al Bibliotecii Congresului, până când Sam şi Remi au ademenit-o de partea lor, oferindu-i mână liberă şi resurse de cea mai înaltă tehnologie. Dincolo de hobby-ul ei pentru acvaristică şi o colecţie de ceai care-i ocupa un întreg cabinet în laborator, singura pasiune a Selmei o constituia cercetarea. Era cea mai fericită când soţii Fargo îi dădeau o enigmă străveche pe care s-o descifreze.

— Odată şi-odată, tot ai să-mi spui Sam.

— Nu astăzi.

— Ce oră e la voi?

— Aproape unsprezece. Selma se culca rareori înainte de miezul nopţii şi rareori dormea mai mult de patru sau cinci dimineaţa. Cu toate acestea, întotdeauna părea trează de-a binelea. Ce-aveţi pentru mine?

— O fundătură, sperăm, răspunse Sam, apoi îi povesti vizita lui Zhilan Hsu. Charles King pare a fi uns de Dumnezeu.

— Am auzit de el. E putred de bogat.

---

[6] Actriţă americană de origine maghiară, celebră pentru nenumăratele ei căsnicii cu oameni înstăriţi (n.tr.)

— Vezi dacă găseşti ceva dubios în viaţa lui personală.
— Altceva?
— Ai vreo veste de la familia Alton?
— Nu, niciuna, răspunse Selma.
— Sun-o pe Judy şi vezi dacă Frank e plecat din ţară, îi ceru Sam. Interesează-te cu discreţie. Dacă e vreo problemă, nu vrem s-o alarmăm pe Judy.
— Când vă întâlniţi cu King? Întrebă Selma.
— Peste patru ore.
— Mă ocup imediat, spuse Selma râzând. Până atunci, aflu şi ce număr poartă la cămaşă şi care e îngheţata lui preferată.

Capitolul 2

Palembang, Sumatra

Cu douăzeci de minute înainte de întâlnire, Sam şi Remi opriră scuterele lângă gardul de sârmă ce împrejmuia zona terminalelor private de pe aeroportul Palembang. Aşa cum prezisese Selma, găsiră pista din faţa hangarelor ticsită de avioane particulare, toate modele cu propulsie cu unul sau două motoare. Cu excepţia unuia: un avion cu reacţie Gulfstream G650. La un preţ de şaizeci şi cinci de milioane de dolari, G6 nu era doar cel mai scump avion particular din lume, dar şi cel mai rapid, capabil aproape să atingă viteza Mach 1[7] şi să parcurgă peste 12 800 de kilometri, zburând până la o altitudine de 15 500 de metri – cu 3 000 de metri mai mult decât avioanele comerciale.

Ţinând cont de cele descoperite de Selma despre misteriosul domn King, prezenţa unui G6 nu era menită să-i surprindă pe Sam şi pe Remi. „Regele Charlie”, cum îi

[7] Aproximativ l 225 km/oră (n.tr.)

spuneau prietenii apropiaţi şi duşmanii deopotrivă, ocupa în prezent locul unsprezece în topul *Forbes* al celor mai bogaţi oameni, cu o avere netă de 23,2 miliarde de dolari.

Îşi începuse cariera în 1964, la şaisprezece ani, ca sondor pe câmpurile petrolifere din Texas. La douăzeci şi unu de ani, King îşi înfiinţa deja propria companie de forare, numită King Oil. La vârsta de douăzeci şi patru de ani era milionar; la treizeci, miliardar. În anii 1980 şi 1990, King şi-a extins imperiul cu exploatări miniere şi afaceri bancare. Conform revistei *Forbes,* dacă şi-ar fi petrecut restul vieţii jucând dame în biroul său de lux din Houston, tot ar fi câştigat o sută de mii de dolari pe oră din dobânzi.

Cu toate acestea, King nu era din cale-afară de ostentativ în viaţa cotidiană, adesea plimbându-se în jurul Houstonului în furgoneta lui, un Chevy din l968 şi mâncând la birtul ordinar preferat. Deşi nu atinsese chiar acelaşi nivel cu al lui Howard Hughes, se zvonea că era un tip singuratic, maniac în privinţa intimităţii. King era rareori fotografiat în public şi atunci când participa la evenimente de afaceri sau mondene, de obicei o făcea virtual, prin intermediul camerelor web.

Remi îl privi pe Sam.

— Numărul de pe coadă e identic cu cel aflat de Selma. Doar dacă nu i-o fi furat cineva avionul lui King, se pare că omul nostru e aici.

— Întrebarea e: „De ce?”

Pe lângă o scurtă biografie a lui King, Selma făcuse tot posibilul să dea şi de urma lui Frank Alton, care, conform secretarei sale, plecase din ţară în interes de serviciu. Deşi nu mai primise nicio veste de la el de trei zile, nu îşi făcea griji; Alton întrerupea adesea orice comunicare timp de o săptămână sau două, dacă sarcinile de serviciu deveneau extrem de solicitante.

Auziră trosnetul unei crengi în spatele lor şi când se întoarseră, o văzură pe Zhilan Hsu de partea cealaltă a gardului, la numai un metru şi jumătate distanţă. Avea picioarele şi partea de jos a torsului ascunse de frunziş. Îi

privi pe cei doi Fargo, cu ochii ei negri, preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— Aţi venit mai devreme.

Avea un ton doar puţin mai sever decât al unui procuror.

— Iar tu ai pasul uşor, spuse Remi.

— Vă aşteptam.

Sam zâmbi cu jumătate de gură.

— Nu ţi-a spus mama ta că nu-i frumos să te furişezi pe la spatele oamenilor? Zhilan îşi păstră expresia stoică.

— Nu mi-am cunoscut mama.

— Îmi pare rău…

— Domnul King este gata să vă primească; trebuie să plece la şapte şi cincizeci de minute fix. Ne întâlnim la poarta de pe partea estică. Vă rog să aveţi paşapoartele pregătite.

Spunând acestea, Zhilan se întoarse în spatele tufişurilor şi dispăru.

Cu ochii mijiţi, Remi privi în urma ei.

— Anunţ oficial: e ciudată.

— De acord, spuse Sam. Să mergem. Regele Charlie aşteaptă.

Parcară scuterele într-un ungher de lângă poarta cu bare transversale şi se îndreptară spre o clădire exterioară mică, unde Zhilan stătea alături de un paznic în uniformă. Făcu un pas în faţă, le luă paşapoartele şi le înmâna paznicului, care se uită la fiecare înainte să le dea înapoi.

— Pe aici, vă rog, spuse Zhilan şi îi conduse pe după clădire, spre o poartă destinată pasagerilor, apoi spre scara coborâtă a Gulfstreamului. Zhilan se dădu la o parte şi le făcu semn să urce. Odată ajunşi la bord, se treziră într-o bucătărie mică, dar îngrijit mobilată. În dreapta, trecând printr-o galerie, se afla cabina principală. Pereţii etanşi erau îmbrăcaţi în furnir de nuc lustruit, cu embleme de argint de mărimea unor ceşcuţe, reprezentând insigna şerifului din Texas, iar podeaua era acoperită cu un covor roşu gros. Existau două zone de scaune: una ocupată de patru fotolii

din piele, cu spătar rabatabil, aşezate în jurul unei măsuţe joase şi a doua, în partea din spate, alcătuită din trei banchete capitonate foarte confortabile. Era răcoare, datorită aerului condiţionat. Prin difuzoare nevăzute se auzea vag Willie Nelson cântând *Mammas Don't Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys.*

— Grozav! murmură Remi.

De undeva de la coada avionului, o voce nazală tipic texană rosti:

— Cred că cel mai potrivit cuvânt pentru ce vedeţi aici ar fi „clişeu”, doamnă Fargo, dar, deh, asta-mi place şi n-am ce-i face.

Un bărbat se ridică dintr-unul din fotoliile de piele întoarse cu spatele la ei şi le aruncă o privire. Avea un metru nouăzeci şi cinci, nouăzeci şi unu de kilograme – pe jumătate aproape numai muşchi – o faţă bronzată şi un păr blond-argintiu des, tuns modern. Sam şi Remi ştiau că Charles King avea şaizeci şi doi de ani, dar arăta de cincizeci. Acesta le zâmbi larg; avea dinţii drepţi şi uimitor de albi.

— Odată ce Texasul îţi intră în sânge, spuse King, e aproape imposibil să mai scapi de el. Credeţi-mă, am avut patru soţii care şi-au încercat norocul, dar în zadar.

King păşi spre ei, cu mâna întinsă. Purta jeanşi, o cămaşă din denim decolorată şi spre surprinderea lui Sam şi a lui Remi, încălţăminte sport Nike în loc de cizme de cowboy.

King le citi surprinderea de pe chip.

— Nu mi-au plăcut niciodată cizmele alea. Sunt incomode ca naiba şi întru totul nepractice. De altfel, toţi caii pe care-i am sunt pentru curse, iar eu nu am tocmai alura unui jocheu.

Îi scuturǎ mai întâi mâna lui Remi, apoi pe cea a lui Sam.

— Mulţumesc că aţi venit. Sper că Zee nu v-a tăiat cheful. Nu-i prea plac vorbele goale.

— Ar fi o bună jucătoare de poker, consimţi Sam.

— La dracu', chiar e o bună jucătoare de poker. M-a făcut de şase mii de parai în zece minute, prima – şi ultima – dată

când am jucat. Intraţi, luaţi loc. Să vă servim cu ceva de băut. Ce vreţi?

— Apă, vă rog, spuse Remi, iar Sam ceru la fel.

— Zee, dacă nu te superi… Pentru mine, ca de obicei.

Din spatele lui Sam şi al lui Remi, Zhilan spuse:

— Da, domnule King.

Îl urmară în partea din spate a avionului, în zona cu banchete şi se aşezară. Zhilan nu întârzie cu tava decât câteva secunde. Puse apa lui Sam şi a lui Remi în faţa lor şi îi întinse un pahar cu whisky şi gheaţă lui King. În loc să ia paharul, el rămase cu privirea pironită asupra lui. Se încruntă, o privi pe Zhilan şi scutură din cap.

— Câte cuburi de gheaţă ai pus, drăguţă?

— Trei, domnule King, spuse degrabă Zhilan. Îmi pare rău, am…

— Nu-ţi mai bate capul, Zee, mai pune unul şi gata. Zhilan plecă grăbită şi King se confesa: Indiferent de câte ori îi spun, tot mai uită câteodată. Jack Daniel's e o tărie capricioasă; trebuie să pui exact atâta gheaţă cât trebuie, altfel îşi pierde gustul.

— Vă cred pe cuvânt, spuse Sam.

— Eşti un om înţelept, domnule Fargo.

— Sam.

— Cum vrei. Spune-mi Charlie.

King îi privi fix, cu un zâmbet de plăcere pe faţă, până când Zhilan se întoarse cu băutura lui, acum retuşată. Rămase lângă el, aşteptând s-o guste.

— Aşa da, spuse el. Du-te acum. Apoi, spre soţii Fargo: Cum merg săpăturile pe mica insulă… cum îi zice?

— Pulau Legundi, răspunse Sam.

— Da, exact. Un fel de…

— Domnule King…

— Charlie.

— Zhilan Hsu a pomenit de un prieten de-al nostru, Frank Alton. Haideţi să sărim peste discuţiile protocolare; spuneţi-ne despre Frank.

— Şi tu eşti un om direct. Presupun că împărtăşeşti

aceeaşi calitate, nu, Remi?

Nu primi nici un răspuns, dar Remi îi zâmbi dulce.

King ridică din umeri.

— În regulă, cum vreţi. L-am angajat pe Alton acum câteva săptămâni ca să cerceteze o chestiune pentru mine. Se pare însă că a dispărut. *Puf!* Cum voi doi păreţi să vă pricepeţi să găsiţi chestii care nu se găsesc uşor şi sunteţi prieteni cu el, m-am gândit să luăm legătura.

— Când ai vorbit ultima dată cu el? îl întrebă Remi.

— Acum zece zile.

— Frank are tendinţa să fie cam independent când lucrează, spuse Sam. De ce crezi că…

— Fiindcă stabiliserăm să mă ţină la curent zilnic. Făcea parte din înţelegerea noastră şi până acum zece zile, s-a ţinut de cuvânt.

— Ai vreun motiv să crezi că ceva nu-i în regulă?

— Adică, în afară de faptul că şi-a încălcat promisiunea faţă de mine? răspunse King cu o umbră de enervare. Dincolo de faptul că mi-a luat banii şi a dispărut?

— De dragul discuţiei.

— Ei bine, în partea aia de lume unde se află el e cam neplăcut uneori.

—Şi care parte e aia? întrebă Remi.

— Nepal.

— Poftim? Ai spus…

— Da. Ultima dată era în Kathmandu. Un oraş cam înapoiat, în care poţi să te descurci însă, dacă nu te pierzi cu firea.

Sam îl întrebă:

— Cine mai ştie despre asta?

— Câţiva oameni.

— Soţia lui Frank?

King scutură din cap şi luă o gură de whisky. Se strâmbă.

— Zee!

Zhilan apăru lângă el după cinci secunde.

— Da, domnule King.

Îi dădu paharul.

— Gheaţa se topeşte prea repede. Aruncă-l.

— Da, domnule King.

Şi se făcu din nou nevăzută, încruntându-se. King o urmări cu privirea, apoi se întoarse spre soţii Fargo.

— Îmi cer scuze, ce spuneaţi?

— I-ai spus soţiei lui Frank?

— Nu ştiam că e însurat. Nu m-a informat pe cine să sun în caz de urgenţă. De altfel, de ce s-o îngrijorăm? Din câte ştiu eu, Alton s-a combinat cu vreo asiatică şi umblă haihui pe-acolo, pe banii mei.

— Frank Alton nu ar face aşa ceva, spuse Remi.

— Poate că da, poate că nu.

— Ai contactat guvernul nepalez? întrebă Sam. Sau ambasada americană din Kathmandu?

King dădu din mână a nepăsare.

— Acolo toţi sunt nişte înapoiaţi. Şi corupţi – mă refer la localnici. Cât despre faza cu ambasada, m-am gândit la ea, dar n-am la dispoziţie luni în şir, cât le-ar lua lor să-şi pună fundul în mişcare. Am oamenii mei acolo, care lucrează la alt proiect, dar n-au timp să se ocupe de problema asta. Apoi, aşa cum am zis, voi aveţi reputaţia de a găsi ceea ce alţii nu pot.

Sam spuse:

— În primul rând, Charlie, oamenii nu sunt lucruri, în al doilea rând, căutarea persoanelor dispărute nu e specialitatea noastră. King deschise gura să vorbească, dar Sam ridică mâna şi continuă: Lăsând asta la o parte, Frank ne e prieten bun, deci sigur că mergem.

— Fantastic! strigă King plesnindu-şi genunchii. Să discutăm aspectele practice. Cât o să mă coste toată treaba?

Sam rânji.

— O să presupunem că glumeşti.

— În legătură cu banii? Niciodată.

— Fiindcă ne e bun prieten, o să achităm noi nota de plată, spuse Remi cu glasul puţin tăios. Avem nevoie de toate informaţiile pe care ni le poţi da.

— Zee întocmeşte deja un dosar. O să vi-l dea la plecare.

— Zi-ne varianta prescurtată, spuse Sam.

— E o situaţie cam complicată, cu multe dedesubturi, spuse King. L-am angajat pe Alton ca să găsească pe cineva care a dispărut în aceeaşi regiune.

— Pe cine?

— Pe taică-meu. Când a dispărut prima oară, am trimis o droaie de oameni să-l caute, dar n-au găsit nimic. De parcă îl înghiţise pământul. De curând a fost văzut din nou, aşa că am căutat în lung şi-n lat după cel mai bun detectiv pe care-l puteam găsi. Alton avea recomandări foarte bune.

— Ai spus că „a fost văzut din nou”, observă Remi. Ce înseamnă asta?

— De când a dispărut tata, au tot existat zvonuri cum că ar apărea din când în când – de vreo zece ori prin anii 1970, de patru ori în anii 1980…

Sam îl întrerupse:

— Charlie, de câtă vreme lipseşte tatăl tău?

— De treizeci şi opt de ani. A dispărut în 1973.

Lewis „Bully” King, le explică Charles, era un fel de Indiana Jones, dar cu mult înainte de apariţia filmelor; un arheolog care-şi petrecea unsprezece luni din an pe teren; un academician globetrotter care a vizitat mai multe ţări decât cele despre care a auzit majoritatea oamenilor. Dar Charles King nu ştia ce anume făcea tatăl lui când dispăruse.

— La cine era afiliat? întrebă Remi.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Lucra pentru o universitate sau muzeu? Poate o fundaţie?

— Nu. Nu puteai să-l ţii într-un post. Nu se dădea în vânt după aşa ceva.

— Cum îşi finanţa expediţiile?

King le zâmbi cu modestie.

— Avea un sponsor generos şi credul. Ca să fiu sincer totuşi, nu cerea niciodată mult: cinci mii când şi când. Lucra

singur, n-avea prea multe cheltuieli fixe şi ştia să se descurce cu puţin. În cele mai multe dintre locurile unde călătorea, puteai să trăieşti cu câţiva dolari pe zi.

— Avea o casă?

— Ceva fără pretenţii în Monterey. N-am vândut-o. De fapt, n-am făcut nimic cu ea. E cam tot aşa cum a lăsat-o când a dispărut. Da, ştiu ce-o să întrebaţi. Prin 1973, am pus nişte oameni să caute prin casă indicii, dar n-au găsit nimic. Sunteţi bine-veniţi să căutaţi şi voi. Zee o să vă dea adresa.

— Frank a fost acolo?

— Nu, nu credea că are rost.

— Spune-ne despre ultima dată când a fost văzut, îi ceru Sam.

— Cu vreo şase săptămâni în urmă, o echipă de la *National Geographic* făcea un articol despre un oraş vechi de-acolo – Lo Manta şi nu mai ştiu cum, sau altul…

— Lo Monthang, îl ajută Remi.

— Da, ăsta e. A fost capitala regatului Mustang. Ca majoritatea oamenilor, King pronunţă numele ca şi cum s-ar fi referit la rasa de cai.

— Se pronunţă Mus-tong, replică Remi. A fost cunoscut şi drept regatul Lo, înainte să fie anexat de Nepal în secolul al XVIII-lea.

— Cum zici tu. Nu m-au interesat niciodată chestiile astea. Probabil n-am moştenit această curiozitate de la taică-meu. Oricum, într-una dintre fotografiile făcute apare un individ în fundal. E leit taică-meu – sau cel puţin aşa cred c-ar arăta după aproape patruzeci de ani.

— Nu e un punct de plecare prea grozav, spuse Sam.

— Altceva n-am. Tot mai vreţi să vă încercaţi norocul?

— Sigur că da.

Sam şi Remi se ridicară să plece. Dădură mâna pe rând cu King.

— Zee deţine toate informaţiile necesare. Să o ţineţi la curent. Daţi-mi de ştire dacă găsiţi ceva. Aş aprecia dacă mi-aţi face rapoarte regulate. Vânătoare plăcută, doamnă şi

domnule Fargo.

Charles King rămase în uşa avionului său, urmărindu-i din priviri pe cei doi soţi Fargo cum treceau de poartă, urcându-se pe scutere şi dispărând pe drum. Zhilan Hsu se întoarse, urcă apăsat treptele de la avion şi se opri în faţa lui King.

— Nu-mi place de ei, spuse ea.

— Şi de ce, mă rog?

— Nu vă respectă îndeajuns.

— Mă pot lipsi de asta, draga mea. Atâta vreme cât se menţin la înălţimea reputaţiei lor. Din câte am citit, ăştia doi au un adevărat fler pentru genul ăsta de lucruri.

— Şi dacă îşi depăşesc responsabilităţile?

— La naiba, de asta te am pe tine, nu?

— Da, domnule King. Să mă duc de pe-acum acolo?

— Nu, să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Fii drăguţă şi fă-mi legătura cu Russ la telefon.

King merse către spatele avionului şi se lăsă, cu un geamăt, într-unui dintre fotolii. Un minut mai târziu, se auzi vocea lui Zhilan prin interfon.

— Aveţi legătura, domnule King. Vă rog aşteptaţi.

King auzi zgomotul susurat care-l avertiza că linia de satelit era deschisă.

— Russ, eşti acolo?

— Da.

— Cum merg săpăturile?

— Suntem în termen. Am avut ceva probleme cu un localnic care făcea gălăgie, dar ne-am ocupat de el. Marjorie e la carieră acum, stă cu biciul pe ei.

— Cred şi eu! E o femeie dată dracului. Fii cu ochii în patru la inspectori. N-ar fi trebuit să apară din senin. Şi-aşa dau bani de mă cocoşez. Orice cheltuială în plus ţi-o imput ţie.

— Totul e sub control.

— Bun. Acum, dă-mi o veste bună. Ai găsit ceva interesant?

— Încă nu. Dar am dat peste nişte urme de fosile, despre

care expertul nostru zice că-s promiţătoare.

— Da, da, bine, am mai auzit asta. Ai uitat de escrocul ăla din Perth?

— Nu, domnule.

— Ala care ţi-a zis că avea o fosilă de hipopotam pitic malgaş? Şi ăla cică era expert.

— Dar m-am ocupat de el, nu?

King făcu o pauză. Încruntătura îi dispăru şi chicoti.

— Asta aşa-i. Ascultă aici, băiete. Vreau să-mi găseşti un *Calico* de-ăla sau cum îi zice. Unul pe bune.

— *Chalicotherium,* îl corectă Russ.

— Mă doare-n paişpe cum îi zice! Latină! Doamne păzeşte. Fă-mi rost de unul! I-am spus deja nulităţii ăleia de Don Mayfield că am unul pe drum şi totul e pregătit. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, ne-am înţeles.

— Bine, atunci. Încă ceva: tocmai i-am cunoscut pe cei mai noi recruţi ai noştri. Amândoi sunt pricepuţi. Îmi închipui că n-or să piardă prea mult timp. Cu puţin noroc, probabil c-or să-şi bage nasul şi prin Monterey, apoi or să vină spre tine. Te anunţ când vor lua avionul.

— Da, domnule.

— Ai grijă să-i ţii din scurt, auzi? Dacă scapă de tine, îţi pun pielea în băţ.

Capitolul 3

Goldfish Point, La Jolla, aproape de San Diego, California

După ce s-au despărţit de King, Sam şi Remi s-au întors la Pulau Legundi, unde, aşa cum era de aşteptat, l-au găsit pe profesorul Stan Dydell supraveghind situl. Fostul profesor al lui Remi de la Boston College îşi luase un an sabatic pentru a participa la mai multe săpături. Auzind

veştile despre Alton, Dydell a consimţit să supravegheze lucrările până la întoarcerea lor sau până vor găsi un înlocuitor permanent.

După treizeci şi şase de ore şi trei escale, au aterizat în San Diego la prânz, după ora locală. Sam şi Remi au mers cu maşina direct la casa familiei Alton ca să-i dea de ştire soţiei lui Frank. Acum, cu bagajele depozitate în foaierul casei lor, au coborât în laboratorul care era domeniul Selmei.

Având o sută optzeci şi şase de metri pătraţi, încăperea cu tavan înalt era dominată de o masă de lucru cu blat de arţar, de şase metri lungime, iluminată de lămpi cu halogen agăţate de tavan şi înconjurată de scaune înalte. De-a lungul unui perete se aflau trei firide despărţite prin pereţi de rigips – fiecare dotată cu propriul computer Mac Pro nou-nouţ cu douăsprezece nuclee şi cu un monitor Cinema HD de treizeci de inchi – două birouri cu paravane de sticlă, unul pentru Sam şi unul pentru Remi, o pivniţă pentru arhive controlată climatic, o mică încăpere pentru proiecţii şi o bibliotecă pentru studiu. Peretele opus era dedicat singurului hobby al Selmei: un acvariu de patru metri lungime, cu doi metri cubi de apă de mare, plin cu o varietate de peşti în nuanţele curcubeului. Bolborositul lui blând crea în laborator o ambianţă plăcută.

Deasupra spaţiului de lucru, casa familiei Fargo mai avea trei etaje. Era o casă în stil spaniol de o mie o sută zece metri pătraţi, cu un parter necompartimentat, tavane boltite şi suficiente ferestre şi luminatoare, încât rareori aprindeau lumina mai mult de câteva ore pe zi. Electricitatea de care se foloseau era furnizată, în principal, de un sistem robust de panouri solare recent instalate pe acoperiş.

La ultimul etaj era dormitorul principal al lui Sam şi al lui Remi. Chiar dedesubt, erau patru apartamente pentru oaspeţi, o cameră de zi, o sufragerie şi o bucătărie deschisă care ieşea în afara stâncii, cu vedere spre ocean. La etajul doi, era o sală de gimnastică cu echipament pentru exerciţii aerobice, dar şi aparate de forţă, o saună, un bazin de înot

Hydro-Worx uriaş, un perete de căţărat şi o podea din lemn de esenţă tare, de nouăzeci de metri pătraţi, pe care Remi practica scrimă şi Sam, judo.

Sam şi Remi luară două scaune dintr-un colţ al laboratorului. Selma li se alătură. Purta costumul ei tradiţional de muncă: pantaloni kaki, pantofi sport, un tricou colorat şi ochelari cu ramă de baga şi lănţişor. Pete Jeffcoat şi Wendy Corden veniră şi ei să asculte. Bronzaţi, zvelţi şi nonşalanţi, asistenţii Selmei erau întruchiparea californianului, dar departe de a fi nişte trântori de plajă. Jeff avea o diplomă în arheologie, iar Wendy, în ştiinţe sociale.

— E îngrijorată, spuse Remi, dar a ascuns asta faţă de copii. I-am spus că o s-o ţinem la curent. Selma, ai putea să o suni zilnic cât o să fim noi plecaţi…?

— Sigur. Cum a mers audienţa la înălţimea Sa?

Sam îi povesti întâlnirea lor cu Charlie King.

— Eu şi Remi am discutat despre asta în avion. Vorbeşte ca la carte, dar ceva nu-i în regulă cu el.

— Mâna lui dreaptă, în primul rând, spuse Remi, apoi o descrise pe Zhilan Hsu. Când King nu era de faţă, femeia avea o atitudine care te umplea de frică, dar comportamentul ei la bordul avionului dezvăluia o poveste diferită. Nemulţumirea lui King în privinţa numărului cuburilor de gheaţă din Jack Daniel's şi reacţia ei smerită arătau nu numai că se temea de patronul ei, dar şi că acesta era un despot căruia îi plăcea să deţină întotdeauna controlul.

— Remi mai are o bănuială interesantă despre domnişoara Hsu, spuse Sam.

— E amanta lui, preciza Remi. Sam nu e sigur, dar eu da. Iar King o ţine într-o lesă foarte strânsă, preciza Remi.

— N-am terminat încă biografia familiei King, spuse Selma, dar, deocamdată, n-am găsit nimic despre Zhilan. Mai caut. Cu voia voastră, am să-l sun pe Rube.

Rube Haywood, un alt prieten de-al lui Sam, lucra la sediul central al CIA din Langley, Virginia. Se cunoscuseră,

dintre toate locurile din lume, tocmai la infama unitate de instrucţie pentru operaţiuni secrete CIA de la Camp Peary, când Sam lucra la DARPA[8] (Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată în domeniul Apărării), iar Rube se pregătea să devină ofiţer operativ. În timp ce „Ferma” era un curs obligatoriu pentru cineva ca Rube, Sam participa la un experiment de cooperare: DARPA şi CIA considerau că, cu cât înţelegeau mai bine inginerii cum lucrau agenţii operativi pe teren, cu atât mai bine vor putea să-i doteze pe spionii Americii.

— Dacă trebuie, desigur. Şi încă ceva, adăugă Sam. King pretinde că habar n-are la ce lucra taică-său. El afirmă că-l caută de aproape patruzeci de ani şi totuşi nu ştie nimic despre pasiunile lui. Nu-mi vine să cred. Mai spune şi că nu s-a sinchisit să contacteze nici guvernul nepalez, nici Ambasada SUA, adăugă Remi. Cineva cu relaţiile lui King ar fi pus în mişcare o investigaţie cu doar câteva telefoane. Şi zice că pe Frank nu l-ar fi interesat să cerceteze casa tatălui său din Monterey. Dar Frank era prea meticulos ca să ignore astfel de probe. Dacă i-ar fi spus lui Frank despre ea, acesta cu siguranţă s-ar fi dus acolo.

— Ce motiv ar fi avut să mintă? întrebă Pete.

— Habar n-am, spuse Remi.

— Şi care-i concluzia? întrebă Wendy.

— Cineva are ceva de ascuns, răspunse Selma.

— Asta credem şi noi, confirmă Sam. Întrebarea e ce anume? King mai e şi puţin paranoic. Ca să fiu drept, la cât de bogat e, probabil că-l înconjoară escrocii cu hoardele.

— Până la urmă, nimic din toate astea nu contează, spuse Remi. Frank Alton a dispărut. Pe asta trebuie să ne concentrăm.

— Şi de unde începem? întrebă Selma.

— Din Monterey.

---

[8] Deferise Advanced Research Project Agency, agenţie din cadrul Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii, care se ocupă cu elaborarea de noi tehnologii folosite în scopuri militare (n. red.)

Monterey, California

Sam încetinea viteza în curbe, în timp ce farurile maşinii sondau ceaţa care se rotea deasupra pământului şi prin frunzişul care contura drumul şerpuitor de pietriş. Sub ei, luminile caselor de pe faleză străluceau în întuneric, iar în depărtare, farurile de navigaţie ale bărcilor de pescuit pluteau în beznă. Geamul de pe partea lui Remi era lăsat, astfel că auzeau, din când în când, gongul îndoliat al unei geamanduri din depărtare.

Deşi obosiţi, Sam şi Remi abia aşteptau să înceapă căutarea lui Frank, aşa că prinseseră cursa de seară din San Diego, ajungând pe aeroportul Peninsula cu pistă dublă din Monterey, de unde au închiriat o maşină.

Chiar fără să vadă structura casei lui Lewis „Bully” King, era limpede că valora milioane de dolari. Mai precis, proprietatea pe care era ridicată valora milioane de dolari. O privelişte asupra golfului Monterey nu era ieftină. Conform lui Charlie King, tatăl lui cumpărase casa la începutul anilor 1950. De atunci, valoarea îi crescuse ca prin minune, transformând o cocioabă din carton gudronat într-o adevărată mină de aur imobiliară.

GPS-ul de pe bordul maşinii îi vorbi lui Sam, semnalând o nouă curbă. După ce cotiră, farurile măturară o cutie poştală singuratică, înfiptă în vârful unui par.

— Aici e, spuse Remi, citind numărul.

Sam intră pe aleea mărginită de arbori pitici şi de un gard şubred din pari, care nu mai erau de mult albi, ce părea să se ţină în picioare doar graţie viţei-de-vie care se încurcase prin el. Sam scoase maşina din viteză, apoi puse frână. În faţa lor, farurile iluminau o casă din lemn, de nouăzeci de metri pătraţi. Două ferestre mici acoperite flancau uşa de la intrare, în dreptul căreia se afla un şir de trepte din beton în plin proces de năruire. Faţada era

văruită în ceea ce odinioară părea să fi fost un verde-închis. Acum, acolo unde vopseaua nu era scorojită, se vedea un măsliniu-palid.

La capătul aleii, parţial ascuns de casă, se găsea un garaj pentru o singură maşină, cu jgheaburile acoperişului lăsate.

— Sigur e o casă din anii 1950, spuse Remi. Asta da sobrietate…

—Proprietatea trebuie să aibă cel puţin un hectar. E de mirare că a scăpat de mâna investitorilor.

— Dacă nu ţinem seama de proprietarul ei.

— Ai dreptate, spuse Sam. Trebuie să recunosc, ţi se cam face pielea de găină.

— Eu voiam să spun că mă sperie de-a dreptul. Intrăm?

Sam stinse farurile, apoi opri motorul, lăsând casa iluminată doar de razele palide ale lunii care se filtrau prin ceaţă. Sam înşfacă o valiză din piele de pe bancheta din spate, apoi coborâră şi închiseră portierele. În tăcerea aceea, zgomotul făcut de portierele trântite răsună ciudat de puternic. Sam scoase din buzunarul pantalonilor o lanternă cu micro LED şi o aprinse.

Merseră pe alee până la uşa din faţă. Cu piciorul, Sam verifică stabilitatea treptelor. Făcu un semn din cap spre Remi, apoi urcă treptele, băgă în broască cheia primită de la Zhilan şi o răsuci. Cu un clic, mecanismul se deschise. Împinse uşor uşa; balamalele scoaseră un geamăt previzibil. Sam păşi peste prag, urmat de Remi.

— Fă puţină lumină, spuse Remi.

Sam întoarse fasciculul de lumină spre peretele de lângă cadrul uşii, unde Remi căuta un întrerupător. Găsi unul şi îl apăsă. Zhilan îi asigurase că vor avea curent şi se ţinuse de cuvânt. În trei colţuri ale încăperii, lămpi de podea se însufleţiră, proiectând vagi conuri de lumină galbenă pe pereţi.

— Nu pare aşa de abandonată cum zicea King, observă Sam. Nu numai că becurile lămpilor funcţionau, dar nu se vedea nici urmă de praf. Probabil are pe cineva care face curăţenie în mod regulat.

— Şi nu ţi se pare ciudat? întrebă Remi. Nu numai că păstrează casa aproape patruzeci de ani după dispariţia tatălui său, dar o lasă exact cum e şi o ţine curată, în timp ce curtea e o junglă.

— Charlie King însuşi mi se pare cam ciudat, aşa că, nu, asta nu mă surprinde. Dă-i numai tipului o fobie la microbi şi ascunde-i unghiera, că deja e pe teritoriul lui Howard Hughes[9].

Remi râse.

— Măcar vestea bună e că n-avem mult de căutat.

Avea dreptate. Interiorul casei lui Bully se vedea aproape în întregime din locul unde se aflau: o încăpere mare de douăzeci de metri pătraţi care părea să fie un atelier/birou, la est şi la vest pereţi dominaţi de rafturi din tavan până-n podea, pline cu cărţi, bibelouri, fotografii înrămate şi vitrine ce păreau să conţină fosile şi artefacte.

În mijlocul încăperii se afla o masă de bucătărie cu blat de lucru pe care Lewis o folosise ca birou; pe ea, o maşină de scris portabilă veche, stilouri, creioane, carneţele pentru notiţe şi vrafuri de cărţi. Pe peretele sudic erau trei uşi – una care dădea într-o chicinetă, a doua într-o toaletă şi a treia într-un dormitor. Dincolo de izul înţepător de clor şi naftalină, casa mirosea a mucegai şi a clei vechi pentru tapet.

— Cred că mingea-i în terenul tău, Remi. Tu şi Bully aţi fost – sau sunteţi – spirite înrudite. Am să verific celelalte camere. Strigă dacă vezi vreun liliac.

— Nu-i amuzant, Fargo.

Remi era o dură din cap până-n picioare şi nu se temea să-şi murdărească mâinile sau să facă ceva periculos, dar ura liliecii. Aripile lor de piele, lăbuţele cu gheare şi feţele ciupite ca de porc, atingeau o coardă primitivă în sufletul ei. Halloweenul era o sărbătoare plină de tensiune în casa familiei Fargo şi filmele clasice cu vampiri erau interzise.

---

[9] Howard Robard Hughes Jr. (l905-l976), unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, cunoscut şi pentru comportamentul său excentric cauzat de unele tulburări obsesiv-compulsive (n. red.)

Sam făcu un pas spre ea, îi ridică bărbia cu degetul arătător şi o sărută.

— Îmi cer scuze.

— Se acceptă.

În timp ce Sam intră în chicinetă, Remi scana rafturile cu cărţi. În mod previzibil, toate cărţile păreau să fi fost scrise înainte de anii l970. Văzu că Lewis King era un cititor eclectic. Deşi majoritatea cărţilor avea o legătură directă cu arheologia şi cu disciplinele înrudite – antropologia, paleontologia, geologia etc. – mai găseai şi volume de filosofie, cosmologie, sociologie, literatură clasică şi istorie.

Sam se întoarse în atelier.

— Nimic interesant în celelalte camere. Aici cum e?

— Cred că era un... Făcu o pauză şi se întoarse. Cred că ar trebui să ne decidem la ce timp să vorbim despre el. Pornim de la premisa că e mort sau viu?

— Să presupunem ultima variantă. Frank aşa a făcut.

Remi încuviinţă.

— Cred că Lewis este un om fascinant. Dacă ar trebui să pun rămăşag, aş zice că a citit majoritatea cărţilor de aici, dacă nu chiar pe toate.

— Dacă lucra aşa de mult pe teren cum a spus King, când ar fi avut timp?

— Poate avea o metodă de lectură rapidă, sugeră Remi.

— Posibil. Ce-i în vitrine?

Sam flutură lanterna spre cea mai apropiată vitrină de umărul lui Remi. Ea privi înăuntru.

— Vârfuri de săgeţi Clovis[10], spuse ea, referindu-se la numele de-acum universal atribuit vârfurilor de suliţe şi săgeţi construite din piatră, fildeş sau os. O colecţie frumoasă.

Pe rând, începură să cerceteze şi restul vitrinelor. Colecţia lui Lewis era la fel de eclectică precum biblioteca

[10] Cultură paleoindiană preistorică, de la sfârşitul ultimei ere glaciare, caracterizată prin producerea „vârfurilor Clovis” şi a uneltelor distinctive din fildeş şi din os (n.tr.)

sa. Deşi pline de artefacte arheologice, cioburi de oale, coarne de cerb cioplite, unelte din piatră, aşchii de lemn pietrificate – în vitrine se găseau şi piese ce aparţineau ştiinţelor istorice: fosile, roci, ilustraţii ale unor plante şi insecte dispărute, fragmente din manuscrise antice.

Remi bătu cu degetul în sticla unei vitrine ce conţinea un pergament scris în ceea ce părea a fi Devanăgari, alfabetul-părinte al nepalezei.

— Interesant. Cred că e o reproducere. Uită-te acolo, pare a fi însemnarea unui traducător: „A. Kaalrami, Universitatea Princeton”. Dar nu e nicio traducere.

— Acum verific, spuse Sam şi scoase din buzunar iPhone-ul. Deschise web browserul Safari şi aşteptă să apară iconiţa reţelei 4G în bara de meniu a telefonului. În schimb, apăru un mesaj într-o fereastră a ecranului:

Selectaţi o reţea wi-fi
651FPR

Încruntat, Sam studie mesajul o clipă, apoi închise web browserul şi deschise o aplicaţie de scris, îi spuse lui Remi:

— Nu pot să mă conectez. Uită-te aici.

Remi întoarse privirea spre el.

— Ce e?

El îi făcu semn cu ochiul.

— Uită-te.

Ea merse lângă el şi se uită pe ecranul iPhone-ului. Pe acesta stătea scris un mesaj:

Urmează-mă.

Remi nu şovăi nicio clipă.

— Nu mă mir că n-ai prins semnal, spuse ea. Suntem la dracu-n praznic.

— Ce părere ai? Am văzut tot ce era de văzut?

— Aşa cred. Hai să căutăm un hotel.

Stinseră luminile, apoi ieşiră pe uşa din faţă şi o încuiară

în urma lor. Remi spuse:

— Ce se întâmplă, Sam?

— Am detectat o reţea wireless. E numită după adresa asta: False Pass Road nr. 1651.

Sam caută din nou mesajul pe iPhone şi i-l arătă lui Remi.

— Ar putea fi un vecin? întrebă ea.

— Nu, un semnal obişnuit n-ar ajunge mai departe de vreo patruzeci şi cinci de metri.

— Din ce în ce mai curios, spuse Remi. N-am văzut nici un modem sau router. De ce ar avea nevoie o casă, presupus abandonată, de o reţea wireless?

— Nu-mi vine în minte decât un singur motiv şi ţinând cont cu cine avem de-a face, nu-i atât de absurd pe cât pare: supraveghere.

— Camere?

— Şi/sau aparate de ascultat.

— King ne spionează? De ce?

— Cine ştie, dar mi-a trezit curiozitatea. Trebuie să ne întoarcem în casă. Hai să ne uităm prin jur.

— Şi dacă are camere şi la exterior?

— Alea-s greu de camuflat. O să fim cu ochii-n patru.

Luminând cu lanterna în lungul faţadei casei şi al scafelor, străbătu aleea spre garaj. Când ajunse în colţul casei, se opri o clipă şi trase cu ochiul. Făcu un pas înapoi.

— Nimic, spuse Sam. Merse la uşa laterală a garajului şi încercă clanţa. Era încuiată. Sam îşi scoase hanoracul, îl înfăşură pe mâna dreaptă şi lovi cu pumnul în geamul de sticlă de deasupra clanţei, până când sticla se sparse cu o bufnitură înfundată. Dădu la o parte cioburile de sticlă rămase, apoi întinse braţul şi descuie uşa.

Odată intrat, nu-i luă decât un minut să găsească panoul electric. Sam deschise capacul şi studie configuraţia. Era pe stil vechi, cu siguranţe. Unele dintre ele păreau relativ noi.

— Şi acum? întrebă Remi.

— Nu mă bag la siguranţe.

Coborî fasciculul de lumină al lanternei de pe panou pe cadrul de fundaţie din lemn, apoi în stânga stâlpului de

alături, unde găsi contorul electric. Cu ajutorul briceagului, smulse cablul, apoi deschise capacul şi închise întrerupătorul de la linia electrică principală.

— Cu condiţia ca Bully să nu aibă un generator sau baterii de rezervă ascunse pe undeva, ar trebui să fie suficient, spuse Sam.

Se întoarseră la treptele din faţa casei. Remi scoase iPhone-ul şi căută reţeaua wireless. Dispăruse.

— Calea-i liberă, spuse ea.

— Să vedem ce are de ascuns Charlie King.

Din nou înăuntru, Remi merse direct la vitrina ce conţinea pergamentul Devanăgari.

— Sam, poţi să-mi aduci camera foto?

Sam deschise valiza, pe care o pusese pe un fotoliu din apropiere, scoase aparatul Canon Gl0 al lui Remi şi i-l dădu. Ea începu să fotografieze vitrina. Când termină, trecu la următoarea.

— Măcar să cercetăm totul, dacă tot ne-am apucat.

Sam încuviinţă din cap. Cu mâinile în şolduri, trecu în revistă rafturile. Făcu un calcul scurt în minte; erau între cinci şi şase sute de volume, după estimările lui.

— Mă apuc să frunzăresc paginile.

În scurt timp deveni limpede că cei pe care-i angajase King să facă curăţenie în casă nu dăduseră prea mare atenţie rafturilor; deşi cotoarele cărţilor erau şterse, partea de sus era acoperită cu un strat gros de praf. Înainte să scoată câte un volum, Sam căuta amprente cu lanterna. Niciunul nu părea să fi fost atins de mai bine de un deceniu.

După două ore şi o sută de strănuturi, puseră la loc şi ultima carte. Remi, care terminase de fotografiat vitrinele cu o oră mai devreme, îl ajutase pe Sam cu ultima sută de volume.

— Nimic, spuse Sam, îndepărtându-se de un raft şi ştergându-şi palmele de pantaloni. Tu?

— Nimic. Dar am găsit ceva interesant într-una dintre

vitrine.

Deschise camera foto, derula până la imaginea dorită şi i-o arătă lui Sam. El o cercetă o clipă.

— Ce sunt alea?

— Nu sunt sigură, dar cred că sunt coji de ouă de struţ.

— Şi inscripţia? E o limbă? Artă?

— Nu ştiu. Le-am scos din vitrină şi le-am fotografiat pe fiecare în parte.

— Şi ce semnificaţie au?

— Pentru noi, în mod special, probabil că niciuna. Într-un context mai larg… Remi ridică din umeri. Poate că au o semnificaţie deosebită.

În 1999, îi explică Remi, o echipă de arheologi francezi a descoperit un depozit de două sute şaptezeci de fragmente de ouă de struţ gravate la Diepkloof Rockh Shelter, în Africa de Sud. Cojile erau gravate cu modele geometrice vechi de cincizeci şi cinci sau şaizeci şi cinci de mii de ani şi aparţineau perioadei culturale litice, cunoscute drept Howiesons Poort.

— Experţii încă mai dezbat semnificaţia inscripţiilor, continuă Remi. Unii susţin că sunt lucrări artistice; alţii, o hartă; iar alţii, o formă de limbaj scris.

— Şi astea sunt similare?

— Nu-mi aduc aminte, trebuie să mă gândesc puţin. Dar dacă sunt de acelaşi tip precum cele din Africa de Sud, încheie Remi, atunci predatează descoperirea de la Diepkloof cu cel puţin treizeci şi cinci de ani.

— Poate că Lewis nu ştia ce are în posesie.

— Mă îndoiesc. Orice arheolog care cunoaşte meserie le-ar identifica valoarea. După ce-l vom găsi pe Frank şi lucrurile se vor întoarce la normal – Sam deschise gura ca să vorbească, dar Remi se corectă rapid – la normal pentru noi, am să mă interesez de asta. Sam oftă.

— Deci, deocamdată, tot ce avem legat de Nepal nu e decât pergamentul Devanăgari.

Capitolul 4

Kathmandu, Nepal

Sam şi Remi au fost treziţi de glasul pilotului, care anunţa că se apropiau de Aeroportul Internaţional Tribhuvan, din Kathmandu. După ce îşi petrecuseră cea mai mare parte din ultimele trei zile în aer, avură nevoie de treizeci de secunde întregi ca să se trezească de-a binelea. Cursa lor United-Cathay Pacific-Royal Nepal durase aproape treizeci şi două de ore.

Sam se ridică în capul oaselor, îşi întinse braţele deasupra capului, apoi îşi regla ceasul după cel digital de pe ecranul scaunului din faţa sa. Alături de el, Remi flutură din pleoape.

— Un regat pentru o cană de cafea, murmură ea.

— Ajungem la sol în douăzeci de minute.

Remi deschise ochii de tot.

— Mai că uitasem…

În ultimii ani, Nepalul intrase în comerţul cu cafea. În ceea ce-i privea pe soţii Fargo, boabele cultivate în regiunea Arghakhanchi a ţării produceau cea mai bună cafea din lume.

Sam îi zâmbi.

— Îţi cumpăr câtă cafea poţi să bei.

— Eşti eroul meu.

Avionul se înclină puternic şi amândoi priviră pe geam. În mintea celor mai mulţi turişti, numele Kathmandu evoca viziuni exotice cu temple budiste şi călugări în robe, călători în care cu boi şi oameni de munte, tămâie, mirodenii, colibe dărăpănate şi văi umbrite pitite între crestele Himalayei. Însă nimeni dintre cei care vizitează prima oară oraşul nu-şi imaginează o metropolă agitată, cu 750 000 de locuitori, dintre care nouăzeci şi opt la sută ştiu carte.

Văzut din aer, Kathmandu pare să fi căzut într-o vale ca

un crater, înconjurată de patru lanţuri muntoase maiestuoase: Shivapuri, Phulchowski, Nagarjun şi Chandragiri.

Sam şi Remi mai fuseseră de două ori aici în vacanţă. Ştiau că, în ciuda populaţiei sale, la sol, Kathmandu părea un conglomerat de sate de mărime mijlocie, injectate în venele modernităţii. Pe o stradă găseai un templu vechi de o mie de ani, închinat zeului hindus Shiva, pe următoarea, un magazin cu telefoane mobile; pe arterele principale, taxiuri hibride atrăgătoare şi ricşe colorat împodobite îşi disputau clienţii; într-o piaţă, situate faţă în faţă, un restaurant tematic Oktoberfest şi un vânzător ambulant care le vindea boluri cu *chaat* trecătorilor. Şi desigur, ascunse pe versanţii munţilor şi în vârful crestelor abrupte ce înconjoară oraşul, sute de temple şi mănăstiri, unele mai vechi chiar decât Kathmandu.

Călători experimentaţi, Sam şi Remi erau pregătiţi pentru vamă, de care trecură fără nicio bătaie de cap. Ajunseră imediat în afara terminalului, pe trotuarul lângă care se adunau mijloacele de transport, sub o marchiză semicirculară modernă. Faţada terminalului era finisată cu o teracotă imaculată, cu un acoperiş foarte înclinat, împodobit cu sute de gravuri rectangulare.

— Unde ne-a făcut Selma rezervare?

— La hotelul Hyatt Regency.

Remi încuviinţă din cap. La ultima vizită în Kathmandu, sperând că se vor cufunda în cultura nepaleză, se cazaseră într-un hostel care, din întâmplare, era situat lângă un ţarc de iaci. Descoperiseră că iacii nu se sinchiseau deloc de modestie, intimitate sau somn.

Sam păşi pe bordură şi făcu semn unui taxi. Din spatele lor se auzi un glas de bărbat:

— Sunteţi doamna şi domnul Fargo?

Sam şi Remi se întoarseră şi văzură un băiat şi o fată, amândoi în jur de douăzeci de ani, două imagini aproape leite, care semănau la rândul lor cu Charles King – cu o

singură diferenţă surprinzătoare. Deşi copiii lui King fuseseră binecuvântaţi cu părul blond spălăcit, ochii albaştri şi zâmbetul larg al tatălui lor, chipurile lor purtau şi trăsături subtile, dar clar asiatice.

Remi îi aruncă pe furiş o privire lui Sam, pe care el o interpretă imediat, în mod corect; bănuiala ei în legătură cu Zhilan Hsu era măcar parţial adevărată. Cu toate acestea, dacă cei doi Fargo nu mergeau prea departe cu presupunerile, statutul ei îl depăşea cu mult pe cel al unei amante obişnuite.

— Da, noi suntem, răspunse Sam.

Băiatul, care avea înălţimea tatălui său, dar nu şi corpolenţa acestuia, întinse o mână şi le-o strânse pe-a lor cu vigoare.

— Eu sunt Russell. Ea e sora mea, Marjorie.

— Sam… Remi. Nu credeam că suntem aşteptaţi.

— Am hotărât să luăm iniţiativa, spuse Marjorie. Suntem aici cu afaceri în numele tatei, deci nu-i nici un deranj.

Russell spuse:

— Dacă nu aţi mai vizitat Kathmandu, poate să vă creeze o stare de confuzie. Suntem cu maşina. Vă ducem la hotel cu cea mai mare plăcere.

Hotelul Hyatt Regency era la vreo trei kilometri nord-vest de aeroport. Drumul cu Mercedesul Sedan al fraţilor King a fost lin. Chiar dacă rapid, în interiorul izolat fonic şi cu geamuri fumurii, călătoria li se păru puţin suprarealistă lui Sam şi lui Remi. Aflat la volan, Russell străbătea cu uşurinţă străzile înguste şi debusolante, în timp ce Marjorie, pe locul din dreapta lui, le ţinea peste umăr un discurs geografic din fugă, cu tot farmecul unei broşuri turistice înregistrate.

În cele din urmă, opriră în faţa culoarului acoperit de pe aleea hotelului Hyatt. Russell şi Marjorie ieşiră din maşină şi deschiseră portierele din spate înainte ca Sam şi Remi să atingă mânerele.

Aidoma terminalului de la aeroport, arhitectura hotelului Hyatt Regency era un amestec de vechi şi modern: o faţadă

înaltă, de dimensiunea a şase etaje, din teracotă şi terminată cu un acoperiş ca o pagodă. Proprietatea luxoasă şi bine îngrijită se întindea pe opt hectare.

Un hamal se apropie de maşină şi Russell latră ceva în nepaleză. Bărbatul încuviinţă cu putere din cap şi zâmbi forţat, apoi scoase lucrurile din portbagaj şi dispăru în hol.

— Vă lăsăm să vă instalaţi, spuse Russell şi le înmâna fiecăruia o carte de vizită. Sunaţi-mă mai târziu, ca să vedem cum vreţi să procedaţi.

— Să procedăm? repetă Sam.

Marjorie zâmbi.

— Ne cerem scuze, probabil că tata a uitat să vă spună. Ne-a rugat să vă fim ghizi câtă vreme îl căutaţi pe domnul Alton. Ne vedem mâine!

Cu zâmbete şi fluturări de mână aproape sincrone, fraţii King urcară înapoi în Mercedes şi plecară.

Sam şi Remi urmăriră din ochi preţ de câteva secunde maşina care se îndepărta. Apoi, Remi murmură:

— E cineva normal în familia King?

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, erau instalaţi în apartament şi îşi savurau cafeaua.

După ce-şi petrecură după-amiaza relaxându-se pe marginea piscinei, se întoarseră în apartamentul lor pentru un cocktail. Sam comandă un Gin Gibson Sapphire Bombay, iar Remi un Cosmopolitan Ketel One. Terminară de citit dosarul pe care li-l dăduse Zhilan pe aeroportul din Palembang. Deşi aparent era bine documentat, nu găsiră ceva prea concludent cu care să-şi înceapă căutarea.

— Trebuie să recunosc, spuse Remi, că amestecul genelor lui Zhilan Hsu şi Charlie King a produs... rezultate interesante.

— Eşti foarte diplomată, Remi, dar, să fim sinceri, Russell şi Marjorie îţi dau fiori. Pune alături de înfăţişarea lor atitudinea exagerată de prietenie şi obţii o pereche de ucigaşi în serie din filmele de la Hollywood. Ai văzut vreo trăsătură de-a lui Zhilan la ei?

— Nu, dar sper din suflet să nici nu aibă aşa ceva. Dacă e mama lor înseamnă că avea probabil optsprezece sau nouăsprezece ani când i-a născut.

— Deci King ar fi avut atunci vreo patruzeci şi cinci.

— Ai observat lipsa accentelor texane? Cred că am prins o vagă sonoritate Ivy League în felul cum pronunţă vocalele.

— Deci tăticul i-a trimis din Texas la colegiu. Dar eu vreau să ştiu cum de-au aflat cu ce cursă venim?

— Charlie King îşi arată muşchii? Vrea să ne dea de înţeles că are informatori buni?

— Probabil. Asta ar explica şi de ce nu ne-a avertizat de apariţia gemenilor-minune. La câtă putere are, probabil că se crede un maestru când e vorba să ia oamenii pe nepregătite.

—Nu-mi place să ne sufle în ceafă oriunde am merge.

— Nici mie, dar hai să le facem pe plac mâine şi să vedem ce ştiu despre activităţile lui Frank. Am o vagă bănuială că familia King ştie mult mai multe decât lasă să se înţeleagă.

— De acord, răspunse Remi. Totul se rezumă la un singur lucru, Sam: King încearcă să facă pe păpuşarul. Întrebarea e de ce? Fiindcă îi place să controleze totul sau fiindcă are ceva de ascuns?

Se auzi soneria de la uşă. În timp ce se pregătea să deschidă ca să ia plicul ce tocmai fusese strecurat pe dedesubt, Sam spuse:

— E confirmarea rezervărilor la cină.

— Da?

— Asta numai dacă poţi să fii gata în treizeci de minute, replică Sam.

— Mi-ar plăcea, dar unde mergem?

— La Bhanchka şi Ghan, răspunse Sam.

— Cum de ţi-ai amintit?

— Cum să uiţi mâncarea şi ambianţa din Nepal?

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Remi se schimbase în pantaloni Akris şi o bluză, cu un sacou asortat

luat pe braţ. Iar Sam, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-o cămaşă albastră Robert Graham şi pantaloni gri-închis, o conduse afară din cameră.

Remi fu doar parţial surprinsă când se trezi la patru dimineaţa şi nu-şi găsi soţul în pat, ci instalat într-un fotoliu, în salonaşul apartamentului. Când ceva nu-i dădea pace subconştientului lui Sam Fargo, rareori putea să doarmă. Îl găsi la lumina blândă a unei veioze, citind dosarul de la Zhilan. Cu şoldul, Remi împinse cu blândeţe mapa din hârtie de Manila. Apoi se aşeză în poala lui şi-şi strânse în jurul trupului cămaşa lungă La Perla din mătase.

— Cred că am găsit vinovatul, spuse el.

— Arată-mi.

El frunzări câteva pagini prinse cu agrafe.

— Rapoartele trimise zilnic prin e-mail de Frank lui King. Încep din ziua când a sosit aici şi se opresc în dimineaţa dispariţiei lui. Observi ceva diferit la ultimele trei e-mailuri?

Remi le parcurse rapid.

— Nu.

— Le-a semnat pe toate cu „Frank”. Uită-te la cele de dinainte.

Remi făcu întocmai. Strânse din buze.

— Semnate simplu: „FA”.

— Aşa semna şi e-mailurile pe care mi le trimitea mie.

— Ce înseamnă asta?

— E doar o speculaţie. Aş spune că fie nu Frank a trimis ultimele trei e-mailuri, fie a încercat să codifice un semnal de S.O.S.

— Greu de crezut. Frank ar fi găsit un cod mai inteligent.

— Deci ne mai rămâne o opţiune. A dispărut mai devreme decât crede King.

— Şi cineva s-a dat drept el, conchise Remi.

La cincizeci de kilometri nord de Kathmandu, Nepal

În semiîntunericul dinaintea zorilor, Range Roverul coti de pe drumul principal. Farurile sale măturau câmpurile verzi terasate pe măsură ce ţineau drumul şerpuitor spre fundul văii, unde se intersecta cu alt drum, de data aceasta mai îngust, cu făgaşe brăzdate în noroi. Roverul se hurducai pe cărare câteva sute de metri până să ajungă la un pod. Dedesubt, un râu învolburat, a cărui apă întunecată se ridica deasupra traverselor celor mai joase ale podului. Pe malul opus, farurile Roverului iluminară scurt un indicator. În nepaleză, scria: „Trisuli”. După încă jumătate de kilometru, maşina ajunse la o clădire turtită din cărămidă cenuşie, cu un acoperiş de tablă peticit. Alături de o uşă din lemn, se vedea o lumină galbenă la fereastra pătrată. Roverul frână în faţa clădirii şi motorul se opri.

Russell şi Marjorie King coborâră din maşină şi se îndreptară spre uşă. O pereche de siluete umbrite se iviră de după fiecare colţ al clădirii şi îi întâmpinară. Fiecare bărbat purta o armă automată de-a curmezişul pieptului. Se aprinseră lanternele, al căror fascicul lumină chipurile fraţilor King, apoi se stinseră. Cu un semn smucit din cap, unul dintre paznici le făcu semn să intre.

Înăuntru, un bărbat stătea la o masă demontabilă din lemn. În afara acesteia şi a unei lămpi cu kerosen ce arunca o lumină tremurătoare, camera era goală.

— Colonele Zhou, mârâi Russell King.

— Bine aţi venit, prietenii mei americani fără nume. Luaţi loc, vă rog.

Făcură întocmai, ocupând banca din faţa lui Zhou. Marjorie spuse:

— Nu sunteţi în uniformă. Sper că n-o să ne spuneţi că vă temeţi de patrulele armatei nepaleze.

Zhou chicoti.

— Nici pe departe. Sunt sigur că oamenilor mei nu le-ar displăcea să tragă la ţintă, dar mă îndoiesc că superiorii mei ar vedea cu ochi buni faptul că am trecut graniţa fără să apelez la procedura standard.

— Dumneavoastră aţi propus această întâlnire, spuse

Russell. De ce ne-aţi chemat aici?

— Trebuie să discutăm despre permisele pe care le-aţi cerut.

— Adică despre permisele pe care le-am plătit deja? ripostă Marjorie.

— Chestie de semantică. În regiunea în care vreţi să pătrundeţi sunt multe patrule…

— În toată China sunt multe patrule, observă Russell.

— O singură zonă din regiunea unde vreţi să călătoriţi intră în subordinea mea.

— Până acum, asta n-a mai constituit o problemă.

— Lucrurile se mai schimbă.

— Ne strângi cu uşa, spuse Marjorie.

Chipul îi era lipsit de expresie, dar avea o privire dură, rea.

— Nu cunosc expresia.

— Ne şantajezi.

Colonelul Zhou se încruntă.

— E un cuvânt prea dur. Adevărul e că aveţi dreptate, m-aţi plătit deja. Din păcate, din cauza unei restructurări în districtul meu, am mai multe guri de hrănit, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Dacă nu le hrănesc, or să înceapă să vorbească cu cine nu trebuie.

— Poate ar trebui să vorbim cu ei şi nu cu dumneavoastră, spuse Russell.

— N-aveţi decât. Dar aveţi timpul necesar? Din câte îmi amintesc, v-a luat opt luni ca să mă găsiţi. Sunteţi dispuşi s-o luaţi de la capăt? Aţi avut noroc cu mine. Data viitoare, riscaţi să ajungeţi la puşcărie ca spioni. De fapt, niciodată nu-i prea târziu.

— Joci un joc periculos, domnule colonel, spuse Marjorie.

— Nu mai periculos decât trecerea ilegală în teritoriul chinez.

— Şi, presupun, nu mai periculos decât neglijenţa de a nu-ţi pune oamenii să ne percheziţioneze de arme.

Zhou miji ochii, aruncă o privire spre uşă, apoi se uită din nou la gemenii King.

— N-aţi îndrăzni, spuse el.

— Ea da, spuse Russell. Şi eu. Fii sigur de asta. Dar nu acum. Nu în seara asta. Domnule colonel, dacă ai şti cine suntem, te-ai gândi de două ori înainte să ne şantajezi de bani.

— Poate nu vă ştiu numele, dar am mai cunoscut oameni ca voi şi cam bănuiesc ce căutaţi.

— Cât îţi trebuie ca să hrăneşti gurile în plus? întrebă Russel.

— Douăzeci de mii – în euro, nu dolari. Russell şi Marjorie se ridicară.

— O să primeşti banii în cont până diseară. Te contactăm când suntem gata să trecem graniţa.

Îşi dădea seama, după răcoarea nopţii, după lipsa zgomotelor din trafic şi după clinchetul apropiat şi frecvent al clopoţeilor iacilor că se afla pe un deal destul de înalt. Cum fusese legat la ochi imediat ce fusese îmbrâncit în dubită, nu putuse să-şi dea seama cât de departe de Kathmandu îl duseseră. La zece kilometri sau la o sută, oricum nu conta. Odată ieşiţi în afara văii unde era situat oraşul, terenul putea să înghită un om cu totul şi chiar aşa se şi întâmplase, de mii de ori. Râpe, peşteri, doline, crevase... un milion de locuri unde te puteai ascunde sau muri.

Podeaua şi pereţii erau din scânduri neşlefuite, la fel ca patul. Salteaua era căptuşită cu paie şi mirosea vag a bălegar. Ghici că soba veche era din tuci, după sunetul uşiţei pentru lemne izbite de fiecare dată când răpitorii lui intrau ca să alimenteze focul. Din când în când, peste mirosul înţepător al fumului de lemne, simţea izul vag al combustibilului folosit, de obicei, de căruţaşi şi alpinişti.

Era ţinut într-o colibă abandonată, destinată drumeţilor, undeva suficient de departe de cărările bătute, pe unde nu se abăteau musafiri nepoftiţi.

Răpitorii lui scoseseră mai puţin de douăzeci de cuvinte de când îl capturaseră, toate fiind porunci grosolane într-o

engleză stâlcită: stai jos, ridică-te, mănâncă, baie... însă, în cea de-a doua zi, surprinsese o frântură de conversaţie prin peretele colibei. Cu toate că nu ştia aproape deloc nepaleză, îşi dăduse seama ce limbă vorbeau. Fusese luat prizonier de localnici. Dar de cine? Teroriști sau războinici de gherilă? Nu ştia să fi operat vreo armată de acest gen în Nepal. Răpitori? Se îndoia. Nu-l obligaseră să facă vreo înregistrare sau să scrie vreo scrisoare de recompensă. Nici nu se purtaseră rău cu el. Era hrănit în mod regulat, avea apă de băut la discreţie şi sacul lui de dormit era numai bun pentru temperaturi sub zero grade. Când îl mutau de colo-colo, erau fermi, dar nu brutali. Se întrebă din nou: Cine? Şi de ce?

Până acum, făcuseră o singură greşeală majoră în timp ce-i legaseră încheieturile cu ceea ce părea a fi funie de căţărat, neglijaseră să verifice dacă în colibă nu existau margini ascuţite. Pe scurt, găsise patru: picioarele patului său, fiecare fiind ieşit în afara saltelei cu câţiva centimetri. Lemnul primitiv tăiat nu era sablat. Nu tăiau tocmai ca lamele unui ferăstrău, dar era un început.

Capitolul 5

Kathmandu, Nepal

Aşa cum promiseseră, Russell şi Marjorie traseră pe aleea din faţa hotelului Hyatt la nouă fix, a doua zi dimineaţa. Cu ochii luminoşi şi zâmbitori, gemenii îi întâmpinară pe Sam şi Remi cu o nouă rundă de strângeri de mână, apoi îi conduseră spre Mercedes. Cerul era de un albastru strălucitor, iar aerul răcoros.

— Unde mergem? întrebă Russell în timp ce băga maşina în viteză şi ieşea de pe alee.

— Ce părere aveţi de locurile unde Frank Alton pare să-şi fi petrecut majoritatea timpului? sugeră Remi.

— Nicio problemă, răspunse Marjorie. Conform e-mailurilor trimise tatei, şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în zona defileului Chobar, cam la opt kilometri sud-est de aici. Acolo, râul Bagmati părăseşte valea.

Merseră în tăcere câteva minute.

— Dacă bunicul vostru a fost persoana fotografiată în Lo Monthang… spuse Sam.

— Nu crezi că era el? îl întrerupse Russell, privindu-l în oglinda retrovizoare. Tata aşa crede.

— Încercam să pun răul în faţă. Dacă era bunicul vostru, aveţi vreo idee de ce s-ar fi aflat în zona aceea?

— Nu-mi vine nimic în minte, răspunse Marjorie cu nepăsare.

— Tatăl vostru nu părea să ştie cu ce se ocupa Lewis. Nici voi nu sunteţi la curent?

— Presupun că era ceva legat de arheologie, răspunse Russel. Noi nu l-am cunoscut, se înţelege. Doar am auzit poveşti de la tata.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, dar v-aţi gândit să încercaţi să aflaţi cu ce se ocupa Lewis? Ne-ar putea ajuta în căutări.

— Tata ne ţine cam ocupaţi, spuse Marjorie. De altfel, de aceea angajează experţi ca voi doi şi ca domnul Alton.

Sam şi Remi avură un schimb de priviri. La fel ca tatăl lor, gemenii King păreau doar marginal interesaţi de detaliile vieţii bunicului lor. Detaşarea lor părea aproape patologică.

— Ce şcoală aţi terminat? întrebă Remi, schimbând subiectul.

— N-am terminat niciuna, răspunse Russell. Am învăţat acasă, tata ne-a angajat preceptori.

— Şi ce s-a întâmplat cu accentul vostru?

Marjorie nu răspunse imediat.

— Înţeleg unde baţi. Când aveam patru ani, ne-a trimis să locuim cu mătuşa noastră, în Connecticut. Am stat acolo până când am terminat şcoala, apoi ne-am mutat înapoi în Houston ca să lucrăm pentru tata.

— Deci nu l-aţi văzut prea mult cât aţi fost mici? întrebă Sam.

— E un om ocupat.

Răspunsul lui Marjorie nu vădea nicio urmă de ranchiună, ca şi cum ar fi fost perfect normal să-ţi trimiţi pachet copiii într-un alt stat timp de paisprezece ani, ca să fie crescuţi de preceptori şi de rude.

— Puneţi cam multe întrebări, spuse Russell.

— Suntem curioşi din fire, răspunse Sam. Defect profesional.

Sam şi Remi nu se aşteptaseră ca vizita lor în defileul Chobar să dea prea multe rezultate şi de aceea nu fură dezamăgiţi. Russell şi Marjorie le arătară câteva atracţii locale şi le furnizară alte informaţii turistice.

Întorşi la maşină, Sam şi Remi îi rugară să-i ducă la următoarea destinaţie: epicentrul istoric al oraşului, cunoscut drept Piaţa Durbar, unde se aflau vreo cincizeci de temple.

În mod previzibil, această vizită se dovedi la fel de irelevantă ca prima. Urmăriţi îndeaproape de gemenii King, Sam şi Remi se plimbară în jurul pieţei şi în împrejurimi timp de o oră, cu ostentaţie; făcură fotografii, îşi consultară harta şi luară notiţe. Într-un final, cu puţin înainte de prânz, îi rugară să-i ducă înapoi la Hyatt.

— Aţi terminat? întrebă Russell. Sunteţi siguri?

— Da, spuse Sam.

— Vă ducem oriunde doriţi cu cea mai mare plăcere, le propuse Marjorie.

— Trebuie să mai facem câteva cercetări înainte să continuăm, spuse Remi.

— Vă putem ajuta şi noi.

Tonul vocii lui Sam deveni puţin mai dur:

— La hotel, vă rog, Russell ridică din umeri.

— Cum vreţi.

Din hol, priviră cum se depărtează Mercedesul. Sam scoase iPhone-ul din buzunar şi verifică ecranul.

— Un mesaj de la Selma. Îl ascultă, apoi spuse:

— A descoperit ceva despre familia King. Întorşi în camera lor, Sam puse telefonul pe speaker şi apăsă pe apelare rapidă. După treizeci de secunde de păcănituri, reuşi să se conecteze.

— În sfârşit, răspunse Selma.

— Am făcut un tur cu gemenii King.

— Ceva rezultate?

— Doar că ne-au întărit dorinţa să scăpăm de ei, spuse Sam. Ce-ai bun pentru noi?

— În primul rând, am găsit pe cineva care ştie să traducă pergamentul Devanăgari pe care l-aţi găsit în casa lui Lewis.

— Fantastic, spuse Remi.

— Asta nu-i tot. Cred că e traducătorul original – acel A. Kaalrami de la Princeton. Numele ei mic e Adala. Are aproape şaptezeci de ani şi e profesor la… Vreţi să ghiciţi?

— Nu, spuse Sam.

— Universitatea Kathmandu.

— Selma, eşti o comoară la casa omului, spuse Remi.

— În mod normal, aş fi de acord, doamnă Fargo, dar am avut un noroc chior. Vă trimit prin e-mail datele de contact ale profesorului Kaalrami. Aşa! În continuare, după ce am căutat în zadar informaţii despre familia King, într-un final l-am sunat pe Rube Haywood. Îmi trimite informaţiile pe măsură ce le obţine şi el, dar ce avem până acum e interesant. Mai întâi de toate, King nu e adevăratul nume de familie. E versiunea anglicizată a numelui german original: Konig. Iar prenumele lui Lewis era la origine Lewes.

— De ce şi l-a schimbat? Întrebă Remi.

— Nu suntem absolut siguri în privinţa asta, dar ceea ce ştim e că Lewis a imigrat în America în 1946 şi a obţinut un post de profesor la Universitatea din Syracuse. Câţiva ani mai târziu, când Charles avea patru ani, Lewis i-a abandonat pe el şi pe mama lui şi s-a apucat să colinde lumea.

— Asta-i tot?

— Am aflat cu ce afaceri se ocupă Russell şi Marjorie acolo. Unul dintre concernele miniere ale lui King – SRG, sau

Strategic Resources Group – a obţinut anul trecut de la guvernul nepalez autorizaţia să facă, citez, „studii de explorare legate de exploatarea metalelor industriale şi preţioase”.

— Şi ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Remi. E o declaraţie de intenţie extrem de vagă.

— Deliberat vagă, completă Sam.

— Compania nu e cotată pe piaţă, de aceea nu prea poţi face rost de informaţii, răspunse Selma. Am găsit două şantiere închiriate de SRG. Sunt în nord-estul oraşului.

— O reţea încurcată, spuse Remi. Gemenii King supraveghează o operaţiune minieră de familie în acelaşi loc şi în acelaşi timp în care Frank dispare căutându-l pe tatăl lui King, care e posibil să fi bântuit sau nu în jurul Himalayei, în ultimii patruzeci de ani. Am uitat ceva?

— Cam asta-i tot, spuse Sam.

— Vreţi să vă dau detalii despre şantierele SRG? întrebă Selma.

— Deocamdată nu, răspunse Sam. Aparent, nu există nicio legătură, dar, cu Regele Charlie, nu ştii niciodată.

După ce aranjară cu recepţionerul de la Hyatt să închirieze o maşină, porniră la drum. Sam conducea, în timp ce Remi îl ghida, cu o hartă a oraşului Kathmandu întinsă pe bordul unui SUV Nissan X-Trail.

Una dintre puţinele lecţii învăţate (şi uitate tot atunci) la ultima lor vizită în Kathmandu, în urmă cu şase ani, le reveni în memorie imediat după ce părăsiră hotelul.

Cu excepţia arterelor principale, precum Tridevi şi Ring Road, străzile din Kathmandu aveau rareori nume, atât pe hartă, cât şi pe indicatoare. Instrucţiunile verbale erau furnizate în funcţie de repere, de obicei acestea fiind intersecţii sau pieţe – cunoscute drept *chowks,* respectiv *toles – şi* ocazional, temple sau iarmaroace. Cei care nu cunoşteau aceste repere nu aveau de ales decât să se bazeze pe o hartă regională şi pe busolă.

Dar Sam şi Remi aveau noroc. Universitatea Kathmandu se afla la douăzeci şi doi de kilometri depărtare de hotelul

lor, pe dealurile de la periferia estică a oraşului. După ce petrecură douăzeci de minute frustrante căutând Autostrada Arniko, făcură oarecare progrese şi ajunseră în campus la numai o oră după apus.

Ghidându-se după indicatoarele în nepaleză şi engleză, făcură stânga la intrare, apoi conduseră pe o alee mărginită de copaci, până la o clădire din cărămidă şi sticlă, în faţa căreia se afla o parcelă ovală plină de flori sălbatice. Găsiră un loc de parcare, pătrunseră pe uşile de sticlă de la intrare şi merseră la biroul de informaţii.

Tânăra indiană care stătea după tejghea vorbea o engleză cu accent de Oxford.

— Bună dimineaţa, bine aţi venit la Universitatea Kathmandu. Cu ce vă pot ajuta?

— O căutăm pe doamna profesoară Adala Kaalrami, spuse Remi.

— Desigur. O clipă.

Femeia apăsă pe o tastatură de sub tejghea şi studie o clipă monitorul.

— Doamna profesoară Kaalrami are acum o întrevedere în bibliotecă cu un student absolvent, întâlnirea ar trebui să se încheie la ora trei.

Femeia scoase o hartă a campusului şi încercui locul unde se aflau, precum şi biblioteca.

— Mulţumim, spuse Sam.

Campusul din Kathmandu era mic, având doar vreo duzină de clădiri principale, grupate în vârful unui deal. Dedesubt se întindeau kilometri în şir de câmpuri verzi terasate şi de păduri dese. În depărtare, se vedea Aeroportul Internaţional Tribhuvan. La nord de el, abia vizibile, erau acoperişurile de tip pagodă ale hotelului Hyatt Regency.

Coborâră o sută de metri spre est, pe un trotuar având de-o parte şi de alta un gard viu, făcură la stânga şi se treziră în faţa bibliotecii. După ce intrară, un angajat îi direcţionă spre o sală de conferinţe de la etajul doi. Sosiră

tocmai când pleca un student. Înăuntru, aşezată la o masă rotundă de conferinţe, se afla o femeie indiană în vârstă, durdulie, îmbrăcată într-un sari în nuanţe vii de roşu şi verde.

— Nu vă supăraţi, sunteţi cumva doamna profesoară Adala Kaalrami? întrebă Remi.

Femeia ridică privirea şi îi cercetă pe amândoi printr-o pereche de ochelari cu rame negre.

— Da, eu sunt.

Vorbea o engleză cu un puternic accent străin şi vocea ei avea un timbru uşor muzical, comun multor indieni vorbitori de limbă engleză.

Remi şi Sam se prezentară, apoi cerură permisiunea să ia loc. Kaalrami făcu un semn din cap spre cele două scaune din faţa ei. Sam întrebă:

— Vă spune ceva numele de Lewis King?

— Bully? Răspunse ea fără şovăială.

— Da.

Femeia zâmbi cu toată gura; avea o strungăreaţă mare între dinţii din faţă.

— Cum să nu, mi-l amintesc pe Bull. Am fost… prieteni. Sclipirea din ochii ei le sugerară celor doi Fargo că relaţia depăşise simpla prietenie. Pe vremuri eram membru asociat al Universităţii Princeton, dar am fost detaşată la Universitatea Tribhuvan. Asta a fost cu mult înainte de întemeierea Universităţii Kathmandu. L-am cunoscut pe Bully la un soi de recepţie. De ce întrebaţi?

— Îl căutăm pe Lewis King.

— Ah… Sunteţi vânători de fantome?

— Să înţeleg că-l credeţi mort, spuse Remi.

— Nu ştiu ce să zic. Sigur că am auzit poveştile despre apariţiile lui periodice, dar nu l-am văzut niciodată pe el sau fotografii autentice cu el. Cel puţin nu în ultimii patruzeci şi ceva de ani. Mi-ar plăcea să cred că, dacă ar fi fost în viaţă, ar fi venit să mă vadă.

Sam scoase un plic galben-închis din servietă şi extrase o copie după pergamentul Devanăgari, pe care o împinse pe

masă, spre Kaalrami.

— Recunoaşteţi asta? Ea o studie o clipă.

—Da. E semnătura mea. L-am tradus pentru Bully în… Kaalrami strânse buzele, chibzuind. În 1972.

— Ce ne puteţi spune despre pergament? întrebă Sam. V-a spus Lewis unde l-a găsit?

— Nu.

— Mi se pare a fi un document Devanăgari, preciza Remi.

— Bravo, draga mea. Pe aproape, dar incorect. E scris în lowa. Deşi nu e tocmai o limbă moartă, e foarte rară. La ultimul recensământ, erau doar patru mii de vorbitori nativi de lowa în viaţă. Majoritatea trăiesc în nordul ţării, lângă graniţa chineză, în fostul…

— Mustang, ghici Sam.

— Exact. Şi ai pronunţat corect. Bravo! Majoritatea vorbitorilor de lowa trăiesc în centrul şi la periferia Lo Monthang. Ştiaţi asta despre Mustang sau doar aţi ghicit?

— Am ghicit. Singurul fir pe care-l avem despre locurile unde s-ar putea afla Lewis King e o fotografie în care se presupune c-ar fi el. A fost făcută acum un an, în Lo Monthang. Am găsit pergamentul acesta acasă la Lewis.

— Aveţi fotografia la voi?

— Nu, spuse Remi, apoi se uită la Sam. Amândoi aveau aceeaşi expresie, care spunea: „De ce n-am cerut o copie a fotografiei? Greşeală de începător”. Dar sunt sigură că putem face rost de ea.

— Dacă nu e prea mare deranjul. Mi-ar plăcea să cred că l-aş recunoaşte pe Bully, dacă ar fi cu adevărat el.

— V-a mai întrebat cineva recent despre King?

Kaalrami şovăi din nou, bătându-şi buza cu degetul arătător.

— Acum un an, dar poate a trecut mai mult, doi tineri au venit aici. Arătau ciudat…

— Gemeni? Păr blond, ochi albaştri, trăsături asiatice?

— Da! Nu mi-au plăcut în mod special. Ştiu că nu-i frumos din partea mea să spun aşa ceva, dar trebuie să fiu sinceră. Aveau ceva care…

Kaalrami ridică din umeri.

— Vă amintiţi ce v-au întrebat?

— Doar chestii generale despre Bully – dacă am vreo scrisoare veche de la el sau dacă-mi amintesc ce spunea despre munca lui în regiune. Nu i-am putut ajuta.

— Nu aveau o copie a pergamentului?

— Nu.

— Nu am găsit traducerea originală. Vreţi să ne traduceţi? o rugă Sam.

— Vă pot spune în mare despre ce e vorba, dar o traducere scrisă ar dura ceva vreme. Aş putea să o fac diseară, dacă vreţi.

— Mulţumim, spuse Remi. V-am fi recunoscători.

Profesoara Kaalrami îşi potrivi ochelarii pe nas Şi se concentra asupra pergamentului din faţa ei.

Încet, începu să parcurgă cu degetul rândurile de text, mişcându-şi buzele fără zgomot.

După cinci minute, ridică privirea. Îşi drese glasul.

— E un soi de edict regal. Expresia din lowa nu poate fi tradusă în engleză, dar e un ordin oficial. De asta sunt sigură.

— Apare vreo dată?

— Nu, dar dacă priviţi aici, în colţul din stânga sus, se vede că lipseşte o bucată de text. Era pe pergamentul original?

— Nu, l-am fotografiat exact cum era. Vă amintiţi dacă data era trecută pe originalul pe care l-aţi văzut?

— Mă tem că nu.

— N-aţi putea să ne daţi o dată estimativă?

— Poate greşesc, dar aş zice că avea o vechime de şase, şapte sute de ani.

— Continuaţi, vă rog, o îndemnă Sam.

— Repet, trebuie să aşteptaţi versiunea scrisă…

— Înţelegem.

— E un ordin către un grup de soldaţi… soldaţi speciali, numiţi Străjeri. Primiseră instrucţiuni să pună un fel de plan în aplicare – ceva care e detaliat în alt document, bănuiesc.

Planul era menit să mute ceva numit Theurang din ascunzătoarea sa şi să fie pus în siguranţă.

— De ce?

— Din cauza unei invazii.

— Nu explică ce este acest Theurang?

— Nu cred. Îmi pare rău, textul nu mi-e atât de familiar. Asta se întâmpla acum patru decenii. Îmi aduc aminte cuvântul fiindcă e neobişnuit, dar nu cred că m-am interesat de el. Sunt profesor de limbi clasice. Dar nu mă îndoiesc că găsim pe-aici un profesor care să vă fie de mai mare folos. Pot să mă interesez pentru voi.

— V-am fi recunoscători, răspunse Sam. Vă amintiţi reacţia lui Lewis când i-aţi dat traducerea?

Kaalrami zâmbi.

— Din câte îmi amintesc, era într-o dispoziţie foarte bună. Dar, repet, Bully nu ducea lipsă de entuziasm. Omul acela şi-a trăit viaţa din plin.

— N-a spus unde a găsit pergamentul?

— Dacă mi-a spus, nu-mi aduc aminte. Poate că diseară, când am să traduc textul, o să-mi amintesc mai multe.

— O ultimă întrebare, spuse Remi. Ce vă amintiţi despre perioada în care a dispărut Lewis?

— A, da, ne-am petrecut dimineaţa împreună. La prânz am fost la un picnic pe malul unui râu. Bagmati, în partea de sud-vest a oraşului.

Sam şi Remi se aplecară amândoi spre ea.

— În defileul Chobar? întrebă Sam.

Profesoara Kaalrami zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Da. De unde ştiţi?

— Am ghicit. Şi după picnic?

— Lewis avea rucsacul cu el – lucru obişnuit pentru el. Era mereu pe picior de plecare. Era o zi frumoasă, caldă, fără nici un nor pe cer. Din câte îmi aduc aminte, am făcut nişte fotografii. Aveam un aparat nou, unul dintre primele modele Polaroid instant, din acelea pliabile. Pe atunci, era o minune a tehnologiei.

— Spuneţi-ne, vă rog, dacă mai aveţi fotografiile.

— S-ar putea. Depinde de aptitudinile tehnice ale fiului meu. Vă rog să mă scuzaţi. Profesoara Kaalrami se ridică, merse la măsuţa cu telefon, ridică receptorul şi formă un număr. Vorbi în nepaleză câteva minute, apoi se uită spre Sam şi Remi, acoperind receptorul telefonului. Aveţi telefoane mobile cu acces la e-mail? Sam îi dădu adresa lui.

Kaalrami mai vorbi treizeci de secunde la telefon, apoi se întoarse la masă. Oftă.

— Fiul meu. Spune că trebuie să intru în era digitală. Luna trecută a început să scaneze – ăsta e cuvântul? – toate albumele mele vechi de fotografii. Le-a terminat pe cele de la picnic săptămâna trecută. O să vi le trimită.

— Vă mulţumim, spuse Sam. Şi fiului dumneavoastră, de asemenea.

— Spuneaţi ceva despre picnic… adăugă Remi.

— Am mâncat, ne-am bucurat fiecare de compania celuilalt, am vorbit, apoi – pe la începutul după-amiezii, cred – ne-am despărţit. Am urcat în maşină şi am plecat. Ultima dată când l-am văzut, traversa podul din defileul Chobar.

Capitolul 6

Kathmandu, Nepal

Parcurseră rapid drumul până la defileul Chobar, îndreptându-se mai întâi spre vest, în direcţia oraşului, pe Autostrada Arniko. La periferie, cotiră spre sud, pe Ring Road şi ţinură drumul până la marginea sudică a oraşului Kathmandu, spre regiunea Chobar. De acolo, nu aveau

decât să urmeze două indicatoare. La o oră după ce se despărţiseră de profesoara Kaalrami, la cinci după-amiaza, opriră maşina în parcul Manjushree, de unde se desfăşura o panoramă asupra stâncii nordice a defileului.

Coborâră din maşină şi se întinseră. Aşa cum făcuse de o oră încoace, Sam verifică mesajele de pe iPhone. Scuturăă din cap.

— Nimic deocamdată.

Cu mâinile în şolduri, Remi cercetă împrejurimile.

— Ce căutăm? întrebă ea.

— N-ar strica o firmă cu neon uriaşă pe care să scrie „Bully a fost aici”, dar e puţin probabil.

Adevărul era că nici unul dintre ei nu ştia dacă aveau ce găsi. Veniseră aici bazându-se pe ceva ce putea fi o simplă coincidenţă; şi Frank Alton şi Lewis King îşi petrecuseră aici ultimele ore înainte să dispară. Totuşi, cunoscându-l pe Alton, se îndoiau că venise prin aceste locuri fără să aibă un motiv întemeiat.

În afară de doi oameni care luau o cină timpurie pe o bancă din apropiere, parcul – puţin mai mult decât un deal ascuns, acoperit de tufişuri şi bambuşi şi cu o potecă în spirală – era părăsit. Sam şi Remi merseră până la aleea cu pietriş de la intrarea în parc şi urmară poteca şerpuitoare până în vârful defileului Chobar. Deşi podul principal era construit din beton şi era suficient de lat încât să circule maşini pe el, promontoriile joase şi malul opus erau accesibile trecând peste trei poduri suspendate, din scânduri şi cabluri, construite la diferite înălţimi şi la care se ajungea numai pe poteci de munte. Pe ambele laturi ale defileului, temple mici erau săpate în coasta dealului, parţial ascunse de copacii cu frunziş bogat. La cincisprezece metri dedesubt, Bagmati spumega şi se prăbuşea peste grămezi de bolovani.

Remi merse la un panou informativ fixat de faţada podului. Citi cu glas tare versiunea în engleză:

— „Chovar Guchchi e o vale îngustă, formată de râul Bagmati, singura gură de vărsare din întreaga vale

Kathmandu. Se crede că valea Kathmandu cuprindea odinioară un lac uriaş. Când Manjusri a ajuns prima dată aici, a văzut un lotus la suprafaţă. A despicat această coastă de deal ca să dreneze lacul şi să facă loc oraşului Kathmandu.”

— Cine-i Manjusri? întrebă Sam.

— Nu sunt sigură, dar, dacă e să ghicesc, aş spune că era un bodhisattva – o persoană iluminată.

Sam încuviinţă din cap în timp ce-şi verifica e-mailul.

— Am primit pozele. Fiul profesoarei Kaalrami s-a ţinut de cuvânt.

El şi Remi se retraseră la umbra unui copac din apropiere, ca să se ferească de soarele care apunea. Sam selectă imaginile, cinci în total şi le parcurse pe rând. Deşi fuseseră procesate digital destul de bine, fotografiile purtau amprenta Polaroidului – uşor decolorate şi lipsite de naturaleţe. Primele patru fotografii erau cu tinerii Lewis King şi Adala Kaalrami, în fiecare dintre ele sprijinindu-se în coate sau stând pe o pătură, cu farfurii, pahare şi lucruri pentru picnic întinse în jurul lor.

— În niciuna nu sunt împreună, remarcă Remi.

— N-au avut temporizator, explică Sam.

În cea de-a cincea fotografie apărea Lewis King, de data aceasta în picioare, întorcând spre cameră profilul pe trei sferturi. Avea în spate un rucsac vechi, cu cadru.

Studiară fotografiile a doua oară. Sam expiră zgomotos şi spuse:

— N-ar fi trebuit să ne facem prea mari speranţe.

— Nu te grăbi, spuse Remi, apropiindu-se mai mult de ecranul iPhone-ului. Vezi ce ţine în mâna dreaptă?

— Un piolet.

— Uită-te mai bine. Sam o ascultă.

— Un târnăcop de explorator.

— Şi uită-te ce are agăţat la spate, la stânga sacului de dormit. I se desluşeşte conturul.

Sam rămase cu privirea fixată asupra ecranului. Gura i se lăţi într-un zâmbet.

— Cum de nu mi-am dat seama? Să fiu al naibii! E o cască de protecţie.

Remi încuviinţă.

— Dotată cu o lampă de miner. Lewis King se ocupa de speologie.

Fără să ştie cu siguranţă ce căutau, dar sperând că aveau dreptate, găsiră răspunsul după numai zece minute. Aproape de capul podului de pe malul opus, era un chioşc acoperit deschis în partea din faţă, cu fante ce adăposteau broşuri informative. Găsiră o hartă turistică a defileului şi parcurseră cu privirea punctele numerotate şi etichetele descriptive.

La un kilometru şi jumătate de pod, în susul râului, pe malul nordic, era un punct intitulat „Peşterile Chobar. Închise publicului. Accesul neautorizat interzis".

— Sunt şanse puţine, spuse Remi. Din câte ştim noi, Lewis se îndrepta spre munţi, iar Frank pur şi simplu s-a rătăcit.

— Şansele puţine sunt meseria noastră, îi aminti Sam soţiei sale. De altfel, fie ne folosim de ce avem, fie petrecem încă o zi cu Russell şi Marjorie.

Trucul îi reuşi. Remi spuse:

— Ce şanse sunt ca în Kathmandu să existe un magazin cu echipamente sportive?

După cum era de aşteptat, şansele erau zero, dar găsiră totuşi un magazin de solduri al armatei nepaleze la câteva cvartale vest de Piaţa Durbar. Echipamentul cumpărat nu era deloc modern, dar era de o calitate decentă. Deşi nici unul dintre ei nu era nici pe departe convins că explorarea peşterilor Chobar îi va ajuta în căutarea lor, aveau sentimentul că măcar făceau ceva. Acesta devenise unul dintre mottourile lor: Când te îndoieşti de un lucru, fă ceva. Orice.

Cu puţin timp înainte de ora şapte, se întoarseră în parcarea hotelului Hyatt. În timp ce Sam cobora din maşină,

îi văzu pe Russell şi pe Marjorie stând sub marchiza de pe alee.

— Bandiţi la ora trei, şopti Sam.

— Bleah!

— Nu deschide portbagajul. Or să vrea să ne însoţească.

Russell şi Marjorie veniră spre ei în pas alert.

— Bună, salută Russell, ne făceam griji pentru voi. Am venit să vedem ce faceţi şi portarul ne-a spus că aţi închiriat o maşină şi aţi plecat.

Marjorie întrebă:

— Totul e în regulă?

— Am fost tâlhăriţi de două ori, se plânse Remi, cu chipul lipsit de expresie.

— Şi cred că am fost păcălit să mă însor cu o capră, adăugă Sam.

După câteva clipe, fraţii King zâmbiră.

— Ah, era o glumă.

Russell spuse:

— Ne-am prins. Serios acum, n-ar trebui să cutreieraţi… Sam i-o tăie:

— Russell, Marjorie, vreau să mă ascultaţi. Sunteţi atenţi la mine?

Obţinu ca răspuns două încuviinţări din cap.

— Fie vorba între noi, eu şi Remi am călătorit în mai multe ţări decât puteţi voi să numiţi – la un loc. Vă suntem recunoscători pentru ajutorul acordat şi pentru… entuziasmul vostru, dar de acum încolo, vă sunăm noi dacă avem nevoie de ceva. În caz contrar, lăsaţi-ne în pace să ne facem treaba.

Cu gurile pe jumătate căscate, Russell şi Marjorie King se holbară la el. Aruncară o privire spre Remi, care ridică simplu din umeri.

— Vorbeşte serios.

— Ne-am înţeles? îi întrebă Sam.

— Da, domnule, dar tatăl nostru ne-a rugat să…

— Asta e problema voastră. Dacă tatăl vostru vrea să ne vorbească, ştie unde să ne găsească. Alte întrebări?

— Nu-mi place treaba asta, spuse Russell.

Marjorie adăugă:

— Voiam doar să vă ajutăm.

— Şi v-am mulţumit. Acum ne puneţi răbdarea la încercare. Hai, mergeţi în treaba voastră. Vă sunăm dacă dăm de necaz şi nu ne descurcăm.

După câteva clipe de ezitare, fraţii King se întoarseră şi merseră la Mercedesul lor. Porniră maşina şi trecură încet pe lângă Sam şi Remi, aruncându-le o privire cruntă prin geamul coborât al lui Russell înainte să accelereze şi să se îndepărteze.

— Dacă privirile ar putea ucide… spuse Remi.

Sam încuviinţă.

— Cred că tocmai am văzut adevăratele feţe ale gemenilor King.

Capitolul 7

Defileul Chobar, Nepal

A doua zi porniră cu puţin înainte de patru dimineaţa, sperând să ajungă în defileu înainte de revărsatul zorilor. Deşi nu ştiau cât de strict era aplicată regula accesului

interzis în peşterile Chobar – sau dacă zona era patrulată de poliţie – nu voiau să rişte.

La ora cinci, ajunseră în parcul Manjushree şi găsiră un loc sub un copac, nevăzut de pe drumul principal. Rămaseră în tăcere două minute, cu farurile stinse, ascultând tic-tacul motorului Nissanului care se răcea, apoi coborâră. Deschiseră portbagajul şi îşi luară echipamentul.

— Chiar te aşteptai să ne urmărească? întrebă Remi, punându-şi rucsacul în spate.

— Nu ştiu ce să mai cred. Instinctul îmi spune că sunt răi până-n măduva oaselor şi ştiu, fără urmă de îndoială, că tatăl lor nu i-a rugat să ne ajute. Le-a poruncit să ne supravegheze.

— Sunt de acord. Să sperăm că discuţia ta deschisă cu ei îşi va face efectul.

— N-aş pune rămăşag, spuse Sam şi trânti capota de la portbagaj.

Călăuziţi de lumina soarelui care răsărea, merseră până la capătul podului. După cum scria şi pe hartă, la douăzeci de metri est de pod, în spatele unui crâng de bambuşi, găsiră o potecă. Cu Sam în frunte, o luară în amonte.

Parcurseră uşor prima jumătate de kilometru, pe o cărare lată de un metru şi acoperită cu pietriş îngrijit, dar, pe măsură ce panta deveni mai abruptă, lucrurile se complicară. Cărarea se îngustă şi îşi schimbă brusc direcţia de mai multe ori. Frunzişul forma deasupra lor un soi de baldachin. La dreapta lor şi dedesubt, se auzea râul clipocind blând.

Ajunseră la o răscruce. La stânga, poteca mergea spre est, îndepărtându-se de râu; la dreapta, cobora spre râu. Făcură o pauză de numai câteva clipe ca să mai verifice o dată harta şi busola de pe iPhone-ul lui Sam, apoi aleseră cărarea din dreapta. După alte cinci minute de mers, ajunseră la un povârniş cu o înclinaţie de patruzeci şi cinci de grade, în care fuseseră săpate primitiv nişte trepte. La bază se treziră nu în faţa unei cărări, ci a unui pod

suspendat şubred, cu latura stângă fixată de stâncă prin buloane de ancorare. Liane năpădiseră podul, înfăşurate atât de strâns în jurul cadrelor de susţinere şi al cablurilor, încât structura părea pe jumătate făcută de mâna omului, pe jumătate organică.

— Am senzaţia că ne uităm în vizuina iepurelui, murmură Remi.

— Hai, o îndemnă Sam. E nostim.

— Cu tine, am ajuns să dau acestui cuvânt sensul de „periculos”.

— Mi-ai frânt inima.

— Poţi să vezi până unde merge?

— Nu. Ţine-te de latura paralelă cu stânca. Dacă lipseşte vreo bucată, probabil că lianele ne vor ţine.

— Un alt cuvânt încântător, „probabil”.

Sam făcu un pas, mutându-şi cu grijă greutatea pe prima scândură. În afara unui trosnet uşor, lemnul nu cedă. Mai făcu un pas precaut, apoi altul şi încă unul, până când parcurse trei metri.

— Până aici e bine, strigă el peste umăr.

— Am pornit.

Podul se dovedi a avea doar treizeci de metri lungime. De cealaltă parte, cărarea continua, şerpuind mai întâi în josul pantei, apoi în sus. În faţă, copacii începură să se rărească.

— Runda a doua, îi spuse Sam lui Remi.

— Poftim? făcu ea, apoi se opri brusc în spatele lui. Vai, nu!

— Un alt pod suspendat.

— Am senzaţia că devine o modă, spuse Remi.

Avea dreptate. De cealaltă parte a celui de-al doilea pod găsiră altă secţiune de potecă, urmată de un alt pod. În următoarele patruzeci de minute, tiparul nu se dezminţi: potecă, pod, potecă, pod. Într-un sfârşit, la a cincea secţiune de potecă, Sam făcu un popas şi îşi consultă harta şi busola.

— Suntem aproape, murmură el. Intrarea în peşteră e undeva sub noi.

Se despărţiră, căutând în susul şi în josul potecii o cale de coborâre. Remi fu cea care o găsi. Pe latura dinspre râu a potecii, o scară din cabluri ruginite agăţată de un trunchi de copac se bălăngănea în văzduh. Sam se lăsă pe burtă şi cu Remi ţinându-l de curea, privi înaintea sa, printre tufişuri. Se răsuci înapoi.

— E o stâncă ieşită în afară, spuse el. Scara se termină cam la doi metri deasupra ei. Va trebui să sărim.

— Cum să nu? replică Remi, zâmbind cu buzele strânse.

— O iau înainte.

În genunchi, Remi se aplecă şi îl sărută pe Sam.

— Bully King nu-i cu nimic mai breaz decât tine.

Sam zâmbi.

— Decât amândoi.

Îşi dădu jos rucsacul şi i-l pasă lui Remi, apoi se târî centimetru cu centimetru prin tufişuri. Luă în braţe un trunchi de copac, apoi se lăsă încet în jos, cu picioarele bălăngănindu-i-se şi cu talpa sondând terenul, până găsi prima bară a scării.

— Am ajuns pe scară, îi spuse lui Remi. Încep să cobor.

Dispăru din raza vizuală. Treizeci de secunde mai târziu, strigă:

— Am ajuns jos. Lasă rucsacurile să cadă peste margine.

Remi se târî înainte şi îl aruncă pe primul.

— L-am prins.

Îl aruncă şi pe cel de-al doilea.

— L-am prins. Coboară. Te ghidez eu.

— Am pornit.

Când ajunse la penultima bară şi partea inferioară a corpului îi atârna în gol, Sam se întinse şi o prinse cu braţele de coapse.

— Te-am prins.

Ea îşi dădu drumul, iar Sam o coborî pe stâncă. Remi îşi potrivi lampa de miner care-i stătea pieziş, apoi privi în jur. Stânca pe care poposiseră avea doi metri lăţime şi era

proiectată deasupra râului, la vreo câţiva metri. În stâncă era săpată o intrare de peşteră aproximativ ovală, închisă cu un gard din plasă metalică, fixat cu şuruburi în piatră. Colţul din stânga jos al gardului se desprinsese de stâncă. Pe o tăbliţă fixată de stâncă, scria roşu pe alb în nepaleză şi în engleză:

PERICOL
TRECEREA INTERZISĂ
NU INTRAŢI

Dedesubt era desenat grosolan un craniu cu oase încrucişate. Remi zâmbi.

— Uite, Sam, simbolul universal pentru „nostim”.

— Eşti foarte amuzantă, replică el. Eşti gata de speologie?

— Am răspuns eu vreodată cu nu la întrebarea asta?

— Niciodată, slavă Domnului!

— Ia-o înainte!

Bănuiala lor că peştera fusese închisă ca să-i împiedice pe amatorii de curiozităţi să se rătăcească sau să se rănească le-a fost confirmată la câteva secunde după ce se târâră prin deschizătura din gard. În timp ce se ridica în picioare, braţul lui Sam alunecă printr-o fisură din podea puţin mai mare decât antebraţul său. Dacă s-ar fi mişcat chiar şi cu încetinitorul, şi-ar fi rupt un os; dacă ar fi mers în picioare, şi-ar fi rupt glezna.

— Un semn de rău augur sau un avertisment? O întrebă el pe Remi cu jumătate de zâmbet, când ea îl ajută să se ridice.

— Am să aleg varianta a doua.

— Motivul al 640-lea pentru care te iubesc, replică el. Mereu la fel de optimistă.

Luminară tunelul cu lanternele. Era suficient de larg, încât Sam să-şi poată întinde braţele la maximum, dar numai cu câţiva centimetri mai înalt decât Remi, obligându-l

pe Sam să stea cu umerii gârboviţi. Podeaua era dură, ca dintr-un stuc mărit de o sută de ori.

Sam întoarse capul, adulmecând.

— Miroase a uscat.

Remi îşi trecu palma peste tavan şi perete.

— E uscat şi la atingere.

Dacă aveau noroc, nu exista umezeală deloc sau aproape deloc. Era destul de riscant să explorezi o peşteră uscată; dar apa făcea explorarea de-a dreptul periculoasă, podeaua, tavanul şi pereţii putând să se prăbuşească la cea mai mică dislocare. Chiar şi aşa, ştiau că afluenţii nevăzuţi ai râului Bagmati puteau să curgă chiar pe sub picioarele lor, iar alcătuirea peşterii să se schimbe, practic, din senin.

Începură să înainteze, cu Sam în faţă. Tunelul coti brusc la stânga, apoi la dreapta, şi deodată, se treziră în faţa primului obstacol, făcut tot de mâna omului: un set de bare de fier verticale, înşiruite de la un perete la celălalt, înfipte în pământ şi tavan.

— Văd că nu glumeau, spuse Sam, luminând cu lanterna oţelul ruginit. Câţi amatori de curiozităţi reuşiseră să se strecoare prin gardul de plasă metalică de la intrare, ca să afle că planurile le-au fost dejucate? se întrebă Sam.

Remi îngenunche în faţa barelor. Le încercă pe fiecare. La a patra încercare, metalul scoase un sunet discordant. Ea îi zâmbi lui Sam peste umăr.

— Avantajele oxidării. Ajută-mă.

Începură împreună să forţeze bara, înainte şi înapoi, până când, treptat, aceasta începu să joace. Aşchii de piatră şi praf curgeau peste ei din tavan. După o muncă de două minute, bara se dislocă, lovind podeaua cu un zăngănit care răsună în tot tunelul. Sam apucă bara şi o târî afară, prin deschizătură, îi examina capetele.

— A fost tăiată, murmură el, apoi îi arătă lui Remi.

— Cu o lampă de sudură?

— Nu sunt urme de arsură. Aş zice că s-a folosit un bomfaier.

Lumină cu lanterna soclul gol din podea, unde fusese

bara şi văzu, la câţiva centimetri în pământ, un ciot de metal.

Sam se uită la Remi.

— Gluma se îngroaşă. Cineva a fost pe-aici înaintea noastră.

— Şi nu a vrut să afle nimeni, adăugă ea.

După ce se odihniră puţin, iar Sam reuşi să se orienteze cu ajutorul busolei şi să schiţeze rapid o hartă în carneţelul său Moleskine, se strecurară prin deschizătură, fixară la loc bara în poziţia ei verticală şi îşi continuară drumul. Tunelul începu să facă zigzaguri şi să se îngusteze. După scurt timp, tavanul se lăsase cu un metru şi ceva, iar Sam şi Remi se loveau cu coatele de pereţi. Podeaua începu să coboare. Închiseră lanternele şi aprinseră lămpile de miner. Podeaua deveni tot mai abruptă, iar ei păşeau cu grijă pe lângă perete, pe panta înclinată la treizeci de grade, folosindu-se de protuberantele din stâncă ca puncte de sprijin pentru mâini şi picioare.

— Opreşte-te, spuse deodată Remi. Ascultă.

De undeva din apropiere se auzea bolborositul apei.

Sam spuse:

— Râul.

Mai coborâră şase metri, apoi tunelul se nivelă, dând într-un coridor scurt. Sam înainta, clătinându-se, până acolo unde podeaua începea din nou să urce.

— E aproape vertical, strigă în urma lui. Dacă avem grijă, cred că ne putem căţăra…

— Sam, uită-te la asta.

El se întoarse în locul unde rămăsese Remi, cu capul dat pe spate, privind fix peretele. În raza lămpii ei, un obiect de mărimea unei monede de cincizeci de cenţi ieşea din stâncă.

— Pare a fi din metal, spuse Sam. Hai, urcă. Sam îngenunche şi Remi se caţără pe umerii lui.

Sam se ridică încet, dându-i timp lui Remi să se sprijine de perete. După câteva secunde, ea spuse:

— E un crampon de cale ferată.

— Poftim?

Remi repetă.

— E îngropat în stâncă până la cap. Stai aşa... Cred că pot să... Gata! E înfipt bine, dar am reuşit să-l trag câţiva centimetri. Mai e unul, Sam, la vreo jumătate de metru deasupra. Şi încă unul. Am să mă ridic. Eşti gata?

— Da.

Remi se ridică de tot.

— E un şir de crampoane, spuse ea. Urcă până la vreo şase metri, unde pare a fi o stâncă ieşită în afară.

Sam chibzui o clipă.

— Poţi să-l tragi pe al doilea?

— Stai aşa... Gata.

— Bun, acum coboară, spuse Sam. Când Remi reveni pe pământ, o felicită: Bravo!

— Mersi, spuse ea. Nu-mi imaginez decât un singur motiv pentru care s-ar afla la o înălţime aşa de mare.

— Ca să treacă neobservate. Ea încuviinţă.

— Par destul de vechi.

— De prin 1973? se întrebă Sam cu glas tare, referindu-se la anul în care dispăruse Lewis King.

— S-ar putea.

— Dacă nu mă înşel, se pare că Bully, sau alt speolog-fantomă, şi-a construit o scară. Dar spre ce?

În timp ce cuvintele lui Sam se stingeau treptat, îndreptară razele lămpilor în susul peretelui.

— Există o singură cale de a afla, răspunse Remi.

Capitolul 8

Defileul Chobar, Nepal

Având rol de scară, alinierea verticală a crampoanelor i-ar fi stânjenit ascensiunea lui Sam – dacă ar fi reuşit să ajungă la prima bară. Pentru asta, îşi desfăcu funia, făcu un laţ la un capăt şi se chinui vreo două minute să arunce lasoul în jurul celui de-al doilea crampon. După ce reuşi, folosi o bucată de coardă de paraşută pentru a face un nod Prusik, ca scara unei şei, pe funie, ca să poată urca şi aluneca pe perete.

Cu un picior agăţat pe bara cea mai de jos şi cu mâna stângă înfăşurată în jurul celei de-a doua, dezlegă laţul şi agăţă funia de hamul său. Apoi se întinse, scoase al treilea crampon şi porni ascensiunea. După cinci minute, ajunse în vârf.

— Nu că mi-aş dori să încerc, strigă Sam, dar sunt exact atâtea puncte de sprijin câte trebuie ca să urci şi fără crampoane.

— Înseamnă că ar fi fost nevoie de ceva iscusinţă ca să le fixezi.

— Şi de forţă.

— Ce vezi? strigă Remi.

Sam îşi întinse gâtul şi privi în jur, până când raza lanternei lumină deasupra stâncii ieşite în afară.

— E loc să te târăşti. Nu-i mai lat decât umerii mei. Stai aşa, îţi arunc o funie.

Scoase penultimul crampon şi-l înlocui cu un *friend*[11] care se bloca automat în gaură. De camă ataşă mai întâi o

[11] Echipament de asigurare pentru escaladă sau alpinism format din trei sau patru came montate pe un ax comun sau pe două axuri adiacente, astfel încât, atunci când se trage de ax, camele sunt forţate să se depărteze (n. red.)

carabinieră, apoi funia. Îi aruncă lui Remi restul colacului.

— L-am prins, spuse ea.

— Aşteaptă. Am să arunc o privire în faţă. N-are sens să ne căţărăm amândoi dacă e o fundătură.

— Ai două minute, apoi vin după tine.

— Sau dacă auzi un ţipăt ori o bufnitură, nu neapărat în ordinea asta.

— Nu sunt permise ţipetele sau bufniturile, îl avertiză Remi.

— Mă întorc într-o clipă.

Sam îşi regla poziţia, sprijinindu-se cu ambele picioare pe ultimul crampon şi cu braţele de marginea stâncii. Inspiră, îşi răsuci picioarele şi împinse, făcând o pârghie din braţe şi lansându-şi trunchiul peste margine. Înainta ghemuit, până când picioarele nu-i mai atârnară în aer.

Lampa lui Sam reuşea să lumineze în faţă numai trei, cel mult trei metri şi jumătate. Dincolo de asta era beznă. Îşi umezi degetul arătător şi îl ridică. Aerul era încremenit, un semn nu tocmai bun. Să intri într-o peşteră era, de obicei, partea uşoară, să ieşi era mai greu, de aceea, orice speolog care-şi cunoştea meseria stătea mereu cu ochii în patru, în căutare de ieşiri secundare. Acest lucru era valabil mai ales pentru sistemele necartografiate, precum acesta.

Sam aduse ceasul aproape de ochi şi porni cronometrul. Remi îi dăduse două minute şi aşa cum o cunoştea pe soţia lui, după două minute şi o secundă va începe să se caţere pe funie.

Începu să se târască înainte. Echipamentul ţăcănea şi răzuia podeaua de stâncă, producând un zgomot incredibil de puternic în spaţiul îngust. „Tone”. Cuvântul se ivi, nepoftit, în mintea lui. Nenumărate tone de stâncă atârnau deasupra corpului său chiar în acea clipă. Se forţă să-şi alunge gândul din minte şi merse mai departe, de data aceasta mai lent, căci partea primitivă a creierului său îi spunea: „Păşeşte cu grijă, dacă nu vrei ca lumea să se prăbuşească peste tine”.

După ce parcurse douăzeci de paşi, se opri ca să-şi

verifice ceasul. Trecuse un minut. Continuă să se târască. Tunelul se curba la stânga, apoi la dreapta, apoi începu să se încline în sus, uşor la început, apoi constant, până când fu nevoit să se caţere sprijinindu-se cu spatele de un perete şi cu palmele şi tălpile de celălalt ca să poată înainta. Nouă metri. Verifică încă o dată ceasul. Mai avea treizeci de secunde. Trecu peste o cocoaşă ce se înălţa din podea şi se trezi într-o zonă plată, mai largă. Lampa îi lumină în faţă o deschidere de aproape două ori mai largă decât spaţiul prin care se târâse.

Îşi întinse gâtul şi strigă peste umăr:

— Remi, eşti acolo?

— Sunt aici! se auzi răspunsul slab.

— Cred că am găsit ceva!

— Am pornit.

O auzi târându-se în spatele lui, când lampa ei începu să atingă pereţii şi tavanul. Îl apucă de pulpă şi îl strânse cu afecţiune.

— Ce mai faci?

Sam nu era un claustrofob diagnosticat, dar existau momente, mai ales în spaţiile înguste, când trebuia să-şi controleze foarte strict mintea. Acesta era unul dintre acele momente. Remi îi spusese că era reversul unei imaginaţii bogate. Posibilităţile deveneau probabilităţi şi o peşteră de altfel stabilă devenea o capcană mortală gata să se prăbuşească în măruntaiele pământului la cea mai mică atingere.

— Sam, eşti acolo? întrebă Remi.

— Da. Interpretam în minte *In the Midnight Hour,* al lui Wilson Pickett.

Sam era destul de talentat la pian, iar Remi la vioară. Ocazional, când le permitea timpul, cântau în duet. Deşi melodia compusă de Pickett nu se prea preta instrumentelor clasice, ca iubitori de soul american clasic, îmbrăţişau provocarea.

— Ce-ai descoperit? Întrebă Remi.

— Că trebuie să exersăm mai mult. Iar vocea mea de

blues trebuie…

— Vreau să spun, în faţa ta.

— Ah, o deschizătură.

— Ia-o înainte. Spaţiul ăsta prea strâmt nu-i pe gustul meu.

Fără să-l vadă Remi, Sam zâmbi. Soţia lui era drăguţă. Deşi Sam nu avea un ego masculin fragil, Remi ştia totuşi că a-i oferi posibilitatea de a salva aparenţele era o prerogativă a femeii.

— Gata, am pornit, răspunse Sam şi începu să se târască înainte.

Dură doar treizeci de secunde ca să ajungă la deschizătură. Sam înainta centimetru cu centimetru, până când îşi trecu capul prin ea. Privi în jur, apoi spuse peste umăr:

— Un puţ circular cu diametrul de circa trei metri. Nu-i văd fundul, dar aud apa clipocind – probabil un braţ subteran al râului Bagmati. Chiar vizavi de noi e o altă deschizătură, dar la vreo trei metri şi jumătate mai sus.

— Minunat. Cum sunt pereţii?

— Stalagmite diagonale, cea mai mare e groasă cât o bâtă de baseball, restul, cam pe jumătate.

— Nicio scară de crampoane la îndemână? Sam mai privi o dată, măturând cu lampa pereţii puţului.

— Nu, strigă el în urma sa, trezind ecoul, dar chiar deasupra capului meu se leagănă o suliţă.

— Poftim? Ai spus…

— Da. E fixată de perete cu un fel de funie din piele. O bucată de coardă atârnă sub suliţă şi de ea e ataşată o aşchie de lemn.

— Fir de declanşare, comentă Remi.

— Asta-i şi părerea mea.

Mai văzuseră astfel de capcane – menite să-i alunge pe intruşi – în morminte, fortăreţe şi buncăre primitive. Oricât de veche ar fi fost capcana cu suliţă, probabil fusese concepută ca să se înfigă în gâtul intrusului neavizat. Sam şi Remi ştiau că întrebarea era: Ce anume fusese menit să

apere capcana?

— Descrie suliţa, spuse Remi.

— Mai bine îţi dau una. Sam se rostogoli pe spate, îşi propti picioarele în tavan şi se foi înainte până când îşi proiectă partea superioară a trunchiului prin deschizătură.

— Atenţie… îl avertiză Remi.

— Sunt atenţia întruchipată, spuse Sam. Interesant. E o singură suliţă, dar încă două puncte de ataşare. Fie celelalte două suliţe au căzut, fie şi-au găsit victimele.

Se întinse în sus, apucă coada suliţei chiar deasupra vârfului şi trase. În ciuda înfăţişării sale putrede, pielea era surprinzător de dură. Numai după ce Sam trase de coadă înainte şi înapoi, funia cedă. Întoarse suliţa prin aer, răsucind-o ca pe un baston, apoi o strecură de-a lungul trupului, spre Remi.

— Am prins-o, spuse ea. Apoi, după câteva clipe: Nu recunosc modelul. Nu sunt expertă în arme, nota bene, dar n-am mai văzut o formă ca asta. E foarte veche – cred că are cel puţin şase sute de ani. Am să fac nişte fotografii, în caz că nu ne putem întoarce după ea.

Remi scoase camera foto din rucsac şi făcu vreo duzină de poze. În timpul acesta, Sam se uită mai bine prin puţ.

— Nu văd alte capcane. Încerc să-mi imaginez cum ar fi arătat la lumina torţelor.

— „Înfricoşător" e cuvântul, răspunse Remi. Gândeşte-te numai. Cel puţin unul dintre prietenii tăi a încasat o suliţă în ceafă şi a plonjat într-un puţ aparent fără fund, în timp ce tu n-ai decât o torţă care pâlpâie.

— Suficient cât să-i alunge şi pe cei mai curajoşi exploratori, consimţi Sam.

— Dar nu pe noi, replică Remi cu un zâmbet pe care Sam îl simţi în glasul ei. Care-i planul?

— Totul depinde de stalagmitele alea. Ai luat cu tine funia?

— Poftim.

Sam întinse mâna în spate până când o simţi pe-a lui Remi, prinse carabiniera şi trase colacul de funie spre el.

Legă mai întâi un laţ la capătul liber, apoi un nod opritor; de acesta agăţă carabiniera, pentru contragreutate. Îşi suci corpul până când reuşi să scoată braţele prin deschizătură, apoi aruncă funia peste puţ, ţintind una dintre stalagmitele mai mari aflate la câţiva metri sub deschizătura tunelului de vizavi. Ratã, trase funia înapoi şi încercă din nou, de data aceasta făcând laţul deasupra vârfului ieşiturii. Zgâlţâi funia până când nodul coborî la baza stalagmitei, apoi strânse bine.

— Mă ajuţi să-i testez rezistenţa? o întrebă Sam pe Remi. La trei, trage cu toată forţa. Unu… doi… trei!

Împreună, traseră cu putere, făcând tot posibilul să smulgă stalagmita din perete. Se ţinu bine.

— Cred că e în ordine, spuse Sam. Vezi dacă găseşti o crăpătură în perete şi…

— Acum caut… Am găsit una. Remi strecură un *friend* în crăpătură şi trecu funia prin el, apoi printr-o carabinieră cu clichet.

— Trage funia.

Sam făcu întocmai, trăgând funia cu putere, în timp ce Remi împinse carabiniera în sus, spre *friend,* până când funia fu întinsă. Sam o testă.

— Pare în regulă.

— Cred că se subînţelege… spuse Remi.

— Ce? Să fiu atent?

— Da.

— Bineînţeles. Dar oricum îmi place să te aud spunând-o.

— Succes!

Sam îşi înfăşură funia pe ambele mâini şi se lăsă în faţă, transferându-şi treptat greutatea pe funie.

— Cum se comportă *friend-ul?* întrebă el.

— E fix.

Sam respiră ca să se liniştească, apoi scoase picioarele din spaţiul îngust. Se bălăngăni în aer, neîndrăznind să facă nicio mişcare, apreciind din priviri rezistenţa funiei şi ascultând sunetul stâncii care se fisura, timp de zece secunde. Apoi, trase picioarele în sus, îşi încrucişa gleznele

peste funie şi începu să înainteze centimetru cu centimetru deasupra puţului.

— Capătul ăsta e fix, strigă Remi când Sam ajunse la jumătatea drumului.

Sam atinse peretele opus şi apucă stalagmita mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, făcându-şi vânt cu picioarele şi proptindu-se cu călcâiul drept într-o ieşitură. Testându-şi greutatea din mers, îşi contorsiona trupul până când ajunse cocoţat în vârful stalagmitei. Stătu o clipă ca să-şi recapete suflul, apoi se ridică încet, până ajunse la acelaşi nivel cu deschizătura. Îşi făcu vânt cu mâinile şi împinse cu piciorul stalagmita, reuşind să intre în spaţiul îngust.

— Mă întorc imediat, îi strigă lui Remi, apoi se târî înăuntru. După treizeci de secunde, se întoarse. Arată bine. Mai departe se lărgeşte.

— Am pornit, răspunse Remi.

În două minute, era în partea cealaltă, iar Sam o trăgea prin deschizătură. Rămaseră pe loc câteva clipe, bucurându-se de senzaţia de a se afla pe pământ solid.

— Asta îmi aduce aminte foarte mult de a treia noastră întâlnire, spuse Remi.

— A patra, o corectă Sam. La a treia întâlnire am fost la călărie. La a patra, am făcut alpinism.

Remi zâmbi şi îl sărută pe obraz.

— Şi se mai spune că băieţii nu-şi amintesc astfel de lucruri.

— Cine spune?

— Cei care nu te-au cunoscut pe tine. Remi lumină în jur cu lampa. Vreo urmă de capcane?

— Încă nu. O să fim cu ochii-n patru, dar dacă ai estimat corect vechimea suliţei, mă îndoiesc că mecanismele astea mai funcţionează.

— Celebrele ultime cuvinte.

— Îţi dau voie să le scrii pe piatra mea de mormânt. Hai!

Sam începu să se târască, iar Remi îl urmă îndeaproape. Aşa cum promisese Sam, după câteva secunde, spaţiul se deschise într-o firidă în formă de rinichi de aproximativ şase

metri lăţime şi un metru şi jumătate înălţime. Pe peretele opus erau trei fante verticale, nu mai largi de patruzeci şi cinci de centimetri.

Se ridicară în picioare şi merseră încovoiaţi până la prima fantă. Sam lumină interiorul ei cu lampa de miner.

— O fundătură, spuse el.

Remi o verifică pe următoarea: altă fundătură. A treia fantă, deşi mai adâncă decât vecinele ei, se sfârşea la şase paşi în interior.

— Ăsta da final spectaculos, spuse Sam.

— Poate că nu, murmură Remi şi se îndreptă spre peretele din dreapta, luminând cu lampa ceea ce părea a fi o crestătură orizontală în stâncă, mai închisă la culoare, acolo unde peretele se îmbina cu tavanul. Pe măsură ce se apropiau, crestătura părea să se mărească, lungindu-se pe tavan, până când îşi dădură seama că se uitau la un tunel asemenea unei scobituri.

Umăr lângă umăr, Sam şi Remi priviră prin deschizătură, care se înălţa deasupra lor la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, pe vreo şase metri, după care înconjura o umflătură ieşită din podea.

— Sam, vezi ce...

— Cred că da.

Pe movila din podea părea a fi talpa unei cizme.

Capitolul 9

Defileul Chobar, Nepal

Lipsa tocului de pe talpa cizmei le sugeră lui Sam şi lui Remi că nu aveau în faţa ochilor o piesă modernă de încălţăminte, iar degetul descărnat care se ivea printr-un petic putrezit al cizmei le dădu de înţeles că proprietarul părăsise de mult această lume.

— Oare e ciudat că genul acesta de lucruri nu mă mai

şochează? întrebă Remi, uitându-se la cizmă.

— Am avut parte de multe schelete la viaţa noastră, confirmă Sam. Astfel de surprize făceau parte integrantă din meseria lor. Vezi vreo capcană?

— Nu.

— Să ne uităm prin jur.

Sam îşi propti picioarele de un perete şi spatele de altul, ajutând-o pe Remi să urce pe braţul lui. El reuşi să urce panta şi să treacă de movila din podea. După ce lumină în jur cu lampa de miner, strigă:

— E în ordine. Sigur ai să vrei să vezi asta, Remi. Ea ajunse lângă el într-o clipă. Îngenuncheaţi unul lângă altul, examinară scheletul.

Protejate de intemperii şi de animalele de pradă şi îngropate în uscăciunea relativă a peşterii, rămăşiţele erau parţial mumificate. Hainele, care păreau a fi, în mare parte, din piele stratificată, erau aproape intacte.

— Nu văd vreo urmă evidentă de lovitură, spuse Remi.

— De când e aici?

— Aş spune că… de cel puţin patru sute de ani.

— Cam din aceeaşi perioadă cu suliţa.

— Exact.

— Pare a fi o uniformă, spuse Sam atingând o mânecă.

— Atunci începe să aibă sens, replică Remi, arătând cu degetul spre mânerul unui pumnal care ieşea din ceea ce fusese odată o teacă la cingătoare. Lumină în jur cu lampa ei, apoi murmură: Casă, dulce casă.

— Casă, poate, replică Sam, dar dulce? … Cred că totul e relativ pe lumea asta.

La câţiva paşi de zona plană pe care zăcea scheletul, tunelul se lărgea într-o firidă de aproximativ treizeci de metri pătraţi. În câteva nişe cioplite manual în pereţii de stâncă se găseau cioturile unor lumânări primitive. La baza unui perete, cuibărite într-o groapă naturală, se aflau rămăşiţele unui foc; alături, o stivă de oase de animale mici. La capătul îndepărtat al firidei erau rămăşiţele a ceea ce părea a fi un aşternut, iar alături, o sabie în teacă, vreo şase

suliţe primitiv făurite, un arc şi o tolbă conţinând opt săgeţi. O varietate de alte obiecte erau împrăştiate pe restul podelei: un ciubăr, un colac de funie pe jumătate putrezită, o raniţă din piele, un scut rotund din lemn şi piele, un cufăr din lemn…

Remi se ridică şi începu să meargă de jur împrejur.

— E clar că se aştepta la musafiri nepoftiţi, observă Sam. Aici pare să fi fost o ultimă redută. Dar în ce scop?

— Poate că are vreo legătură cu asta, spuse Remi şi îngenunche alături de cufărul din lemn. Sam i se alătură. Fiind cam de mărimea unei otomane, cufărul era un cub perfect, făcut dintr-un lemn dur, închis la culoare, cu un strat gros de lac, prins cu chingi de piele pe trei laturi şi cu chingi duble, de umăr, pe a patra. Sam şi Remi nu găsiră balamale, nici mecanisme de închidere. Îmbinările erau atât de bine sudate, fiind aproape invizibile. Pe capacul cufărului erau gravate patru litere asiatice complicate, într-un fel de diagramă de două pe două.

— Recunoşti limba? Întrebă Sam.

— Nu.

— Remarcabil, spuse Sam. Chiar cu uneltele de prelucrare a lemnului din ziua de azi e nevoie de multă iscusinţă ca să faci aşa ceva.

Bătu cu degetele într-o latură şi primi ca răspuns un zgomot înăbuşit.

— Nu pare a fi gol. Cu grijă, legănă cufărul dintr-o parte într-alta. Dinăuntru veni un uruit vag. Dar chiar aşa este. Şi e destul de uşor. Nu văd alte însemne. Tu?

Remi se aplecă şi examina cufărul pe toate părţile. Scutură din cap.

— Pe fund?

Sam îl răsturnă. Remi verifică şi spuse:

— Nici aici nu-i nimic.

— Cineva s-a chinuit mult ca să-l făurească, spuse Sam şi se pare că prietenul nostru era gata să-şi dea viaţa ca să-l protejeze.

— Poate era ceva mai mult decât atât, adăugă Remi.

Dacă n-am dat peste cea mai mare coincidenţă posibilă, cred că am găsit ceea ce căuta Lewis King.

— Atunci, cum de i-a scăpat? Era atât de aproape.

— Dacă n-a reuşit să traverseze puţul, întrebă Remi, înseamnă că e posibil să fi supravieţuit?

— O singură persoană ştie răspunsul la întrebarea asta.

Îşi îndreptară atenţia asupra conţinutului peşterii. Neştiind cât de curând se vor întoarce şi neputând să care cu ei decât o mică parte din artefacte, trebuiau să se bazeze pe fotografii digitale, desene şi notiţe. Din fericire, educaţia şi instruirea lui Remi o pregătiseră exact pentru aşa ceva. După două ore de muncă istovitoare, declară sarcina încheiată.

— Stai, spuse Remi, apoi îngenunche lângă scut. Sam veni lângă ea.

— Ce e?

— Zgârieturile astea… lumina le-a surprins. Cred că…

Se aplecă deasupra scutului, inspiră adânc şi suflă peste suprafaţa din piele. O acumulare de praf de piele putredă se împrăştie în aer.

— Nicio zgârietură, observă Sam şi mai suflă o dată praful, apoi încă o dată, până când fu descoperită întreaga suprafaţă a scutului.

Aşa cum bănuise Remi, zgârieturile erau, de fapt, o inscripţie arsă în piele.

— Ăla e un dragon? Întrebă Remi.

— Sau un dinozaur. Probabil e blazonul lui sau al detaşamentului, ghici Sam.

Remi făcu peste zece fotografii cu inscripţia, apoi se ridicară.

— E suficient, spuse ea. Ce facem cu cufărul?

— Trebuie să-l luăm. Instinctul îmi spune că e motivul pentru care prietenul nostru s-a baricadat aici. Indiferent ce-o fi înăuntru, a considerat că merită să moară ca să-l apere.

— De acord.

În numai câteva minute, Sam improviza o plasă de

bretele care-i permise să atârne cufărul de rucsac. Mai aruncară o ultimă privire în jurul peşterii, făcură un semn de rămas-bun scheletului şi plecară.

În frunte, Sam se târî până la buza puţului şi aruncă o privire.

— Acum chiar că avem o problemă.

— Vrei să fii mai precis? spuse Remi.

— Funia a cedat la celălalt capăt. Atârnă în puţ.

— Poţi să improvizezi…

— Nu ceva de încredere. Suntem deasupra celeilalte deschizături. Din unghiul ăsta, dacă încerc să nimeresc cu lasoul, o să alunece. N-am avea cum să tragem de funie.

— Atunci nu ne mai rămâne decât o singură opţiune.

Sam încuviinţă.

— În jos.

După numai un minut, Sam legase funia de el. În timpul acesta, Remi fixase un al doilea punct de prindere, bătând cu ciocanul un piton într-o crăpătură, chiar sub deschizătură. După ce termină, Sam începu să coboare încet în rapel, ocolind stalagmitele ieşite în afară, în timp ce Remi îl supraveghea de sus, sugerându-i din când în când să se odihnească şi să-şi regleze poziţia ca să minimalizeze frecarea funiei de protuberante.

După două minute de înaintare meticuloasă, se opri.

— Am ajuns la celălalt *friend.* Vestea bună e că s-a rupt.

Dacă funia s-ar fi secţionat, ar fi trebuit să îmbine restul funiei cu capătul rămas liber. Acum avea optsprezece metri de funie sub el. Încă nu ştiau dacă va fi suficientă ca să ajungă la fund. Dacă acolo îi aştepta apa rece ca gheaţa a râului Bagmati, ar fi avut la dispoziţie cel mult cincisprezece minute ca să găsească o cale de ieşire înainte de a intra în hipotermie.

— O iau ca pe-un semn de bun augur, răspunse Remi.

Mutându-se de pe un picior pe altul, Sam făcu câte un pas precaut, coborând în continuare. Raza lanternei deveni un mic dreptunghi de lumină.

— Nu te mai văd, strigă Remi.

— Nu-ţi face griji. Dacă o să cad, o să am grijă să scot un ţipăt cât se poate de înspăimântător.

— Nu te-am auzit ţipând în viaţa mea, Fargo.

— Ţine pumnii strânşi să nu mă auzi nici de data asta.

— Cum sunt pereţii?

— Mult mai… Uau!

— Ce e?

Niciun răspuns.

— Sam!

— Sunt bine. Mi-a alunecat piciorul pentru o clipă. Pereţii sunt tot mai reci. Probabil e ceaţă din cauza apei de dedesubt.

— Cât e de rău?

— Doar o pojghiţă subţire pe pereţi. Însă nu poţi să te încrezi în stalagmite.

— Urcă înapoi. Găsim noi altă cale.

— Ba cobor în continuare. Mai am vreo nouă metri de funie cu care să mă joc.

Trecură două minute. Lampa ajunsese un simplu punct luminos, care sălta de colo-colo în bezna puţului, în timp ce Sam îşi croia drum printre stalagmite.

Deodată, se auzi un zgomot de gheaţă spartă. Lampa lui Sam începu să se rotească, clipind spre Remi ca o lumină stroboscopică. Înainte să apuce să deschidă gura ca să-l cheme, Sam strigă:

— Sunt teafăr. Cu capul în jos, dar teafăr.

— Fii mai precis, te rog!

— M-am întors în ham şi mi-am pierdut echilibrul, însă am veşti bune. Am ajuns la apă. E la vreo trei metri sub capul meu.

— Presimt că există un „dar".

— Curentul e iute – cel puţin trei noduri – şi pare adâncă. Probabil până la talie.

Deşi trei noduri era o viteză mai mică decât un mers rapid, adâncimea şi temperatura apei sporeau riscul. Nu numai că ar fi fost suficient un singur pas greşit ca să fie

luaţi de ape, dar eforturile depuse pentru a sta în poziţie verticală ar accelera procesul de hipotermie.

— Urcă înapoi, spuse Remi. Fără discuţie.

— De acord. Lasă-mă o secundă să... Stai aşa. Din întuneric se auzi iarăşi zgomot de gheaţă spartă, urmat de pleoscăituri.

— Spune ceva, Fargo.

— Lasă-mă o secundă.

După încă treizeci de secunde de pârâituri, răsună glasul lui Sam:

— Tunel lateral!

Se scurseseră zece minute de muncă migăloasă, când Sam strigă:

— Are o dimensiune acceptabilă. Aproape că poţi să stai în picioare. Eu intru. Lasă-mă un minut ca să fixez un punct de prindere. Dacă Remi ar fi căzut în râul subteran, această măsură de siguranţă i-ar fi dat lui Sam o şansă reală să o tragă înapoi – cu condiţia ca în râu să nu fie stânci de care să se zdrobească.

După ce termină şi Sam se propti, gata să tragă funia, Remi începu să coboare. Mai uşoară şi puţin mai agilă decât soţul ei, parcurse distanţa într-un timp mai scurt, făcând pauză doar ca să-i dea timp lui Sam să tragă funia prin punctul de prindere al pitonului.

În cele din urmă, ajunse în raza lui şi se opri în lateral, chiar la intrarea tunelului. Lămpile le luminau reciproc feţele şi zâmbiră amândoi uşuraţi.

— Ciudat să te întâlnesc aici, spuse Sam.

— La naiba!

— Ce-i?

— Pusesem pariu în mintea mea c-ai să spui: „Ce face o fată drăguţă ca tine într-un puţ aproape fără fund ca acesta?”

Sam râse.

— Acum o să trebuiască să faci pe Superman şi să te împingi în peretele opus. Te prind eu.

Remi se odihni câteva clipe ca să-şi recapete răsuflarea

şi apoi îşi regla hamul, ca să atârne perpendicular în puţ. Încordându-şi trupul, reuşi treptat să-şi facă vânt pentru a putea împinge cu degetele de la picioare în peretele opus. După încă trei legănări, reuşi să-şi strângă picioarele sub ea şi să împingă. Cu braţele întinse, se balansa, desfăcându-şi palmele ca pentru a apuca ceva. Peretele lateral venea iute spre ea. Îşi feri capul. Intră cu braţele în tunel. Sam o apucă de mâini şi ea sări.

— Te-am prins! spuse Sam. Apucă-mă cu ambele mâini de încheietura stângă.

Ea îl ascultă şi Sam eliberă puţin funia cu mâna dreaptă pentru ca Remi să se poată căţăra pe braţul lui. Când ajunse cu trunchiul în tunel, Sam începu să se târască cu spatele până când îi intrară şi genunchii. Căzu pe spate şi scoase un suspin de uşurare.

Remi începu să râdă. Sam ridică capul şi o privi.

— Ce-i?

— Mă duci în cele mai frumoase locuri.

— După asta, o baie fierbinte cu bulbuci – în doi.

— Asta-i muzica ce-mi place.

Deşi tunelul era de două ori mai lat ca umerii lor şi suficient de înalt ca să le permită să păşească încovoiaţi, podeaua sa semăna cu un şvaiţer – atât de ciuruită, încât vedeau prin ea suprafaţa întunecată şi tulbure a râului învolburându-se sub picioarele lor. Jeturi de aer rece şi cristale de gheaţă ţâşneau prin găuri, creând o ceaţă care sclipea şi se rotea în lămpile lor. Asemenea puţului din spatele lor, pereţii şi tavanul tunelului erau căptuşiţi cu o membrană de gheaţă. Pe măsură ce înaintau, ţurţuri subţiri ca un creion se rupeau din tavan şi se spărgeau de podea ca nişte clopoţei de vânt răzleţi. Deşi podeaua puternic brăzdată nu era acoperită de gheaţă, îi forţa să se sprijine în timp ce mergeau, sporindu-le eforturile.

— Nu vreau să-ţi stric cheful, spuse Remi, dar presupunem că tunelul ăsta duce undeva.

— Într-adevăr, răspunse Sam peste umăr.

— Şi dacă ne înşelăm?

— Atunci ne întoarcem, escaladăm latura opusă a puţului şi ieşim pe unde am intrat.

Tunelul cotea când la stânga, când la dreapta, urca şi cobora, dar, conform indicaţiilor busolei lui Sam, menţinea un curs aproximativ estic. Numărară paşii cu rândul, dar fără o unitate GPS care să le măsoare progresul în ansamblu şi ghidându-se doar după harta schiţată a lui Sam, nu ştiau ce distanţă parcurseseră cu adevărat.

După vreo sută de metri, conform aproximărilor lui Sam, făcură un nou popas şi găsiră o porţiune relativ solidă a tunelului, unde să se poată aşeza. După ce împărţiră câteva înghiţituri de apă, un sfert din conserva de carne şi restul de fructe uscate, rămaseră în tăcere, ascultând torentul apei de sub picioarele lor.

— Cât e ora? Întrebă Remi.

Sam îşi consultă ceasul.

— Nouă.

Deşi o anunţaseră pe Selma unde aveau de gând să meargă, o rugaseră totodată să nu apese butonul de panică decât a doua zi dimineaţă, după ora locală. Dar chiar şi atunci, cât le va lua autorităţilor să strângă o echipă şi să organizeze o căutare? Singura lor consolare era că acest tunel nu se ramificase; dacă hotărau să se întoarcă, ar fi găsit cu uşurinţă puţul. Dar în ce punct ar fi luat decizia respectivă? Exista vreo ieşire după următoarea cotitură sau peste câţiva kilometri, ori deloc?

Nici Sam, nici Remi nu vorbeau despre asta. Nu era nevoie. După atâţia ani împreună şi aventurile trăite în doi, erau pe aceeaşi lungime de undă. Expresiile chipurilor erau, de obicei, suficiente ca să exprime ceea ce gândea fiecare.

— Să ştii că n-am uitat promisiunea ta cu baia fierbinte, spuse Remi.

— Am omis să-ţi spun, am adăugat la miză şi un masaj de relaxare.

— Eşti eroul meu. Ne întoarcem?

Sam încuviinţă.

— Mai mergem o oră. Dacă nu se materializează o ieşire cu covor roşu, ne întoarcem, ne odihnim, apoi trecem puţul.

— S-a făcut.

Obişnuiţi cu greutăţile, atât psihice, cât şi fizice, Sam şi Remi îşi găsiseră ritmul; mergeau douăzeci de minute, făceau pauză de odihnă două minute, consultau busola şi verificau harta, apoi porneau din nou la drum. Ultima parte a călătoriei lor se scurse rapid. Piciorul stâng, piciorul drept şi de la capăt. Ca să economisească lumina, Remi îşi stinsese de mult lampa de miner, iar Sam o folosea pe a lui la intensitate minimă, astfel că înaintau într-un amurg nespus de palid. Aerul rece care ţâşnea prin podea părea şi mai rece, abia reuşeau să nu alunece, iar clinchetul ţurţurilor care cădeau le făcea creierii amorţiţi să huruie.

Deodată, Sam se opri. Cu reacţiile pe jumătate întârziate, Remi se izbi în el.

— Ai simţit asta? șopti Sam.

— Ce?

— Aer rece.

— Sam, e…

— Nu, în faţă. Înainte. Vrei să scoţi bricheta din rucsacul meu?

Remi făcu întocmai şi i-o întinse. Sam făcu câţiva paşi înainte, căutând o porţiune solidă în podea, între jeturile de ceaţă. Găsi un loc potrivit, se opri şi aprinse bricheta. Remi se strecură lângă Sam şi se uită pe după braţul lui. Lumina galbenă pâlpâitoare dansa pe pereţii de gheaţă. Flacăra tremură, apoi se îndreptă şi rămase verticală.

— Aşteaptă, murmură Sam, cu ochii pe flacără.

Trecură cinci secunde.

Flacăra şovăi, apoi ţâşni într-o parte, înspre faţa lui Sam.

— Poftim!

— Eşti sigur? întrebă Remi.

— Aerul pare mai cald acum.

— Nu e doar o dorinţă deşartă?

— Hai să aflăm.

Merseră trei metri, se opriră, verificară flacăra brichetei. Din nou se aplecară înapoi, de data aceasta cu mai multă putere. Mai făcură şase metri şi repetară procedeul, cu acelaşi rezultat.

— Aud un şuierat, spuse Remi. Vânt.

— Şi eu.

După încă cincisprezece metri, ajunseră la o răscruce în tunel. Cu bricheta în faţă, Sam o luă prin tunelul din stânga, unde nu avu noroc, apoi coborî prin cel din dreapta. Flacăra pâlpâi, după care o pală bruscă aproape că o stinse.

Sam lăsă rucsacul jos.

— Aşteaptă aici. Mă întorc cât ai clipi.

Aprinse lampa de miner la maximum şi dispăru în tunel. Remi îi auzea paşii târşâiţi pe podea, sunetul slăbind tot mai mult, cu fiecare clipă.

Remi îşi consultă ceasul, aşteptă zece secunde, apoi se uită din nou la el.

— Sam? strigă ea.

Tăcere.

— Sam, răspunde…

Lampa lui reapăru în întunericul din faţă.

— Scuze, spuse el. Remi lăsă capul în jos.

— Nu-i nici un covor roşu, continuă Sam. Dar lumina zilei e suficientă?

Remi privi în sus şi văzu zâmbetul larg al lui Sam. Se uită chiorâş la el şi îi dădu un pumn în umăr.

— Nu-i amuzant, Fargo.

Aşa cum o asigurase Sam, nu era nici un covor roşu, dar, după ce merseră şase metri, dădură peste ceva şi mai bun: un şir de trepte naturale care şerpuiau pe o stâncă. În vârful ei, aflat la vreo cincisprezece metri distanţă, se proiectau neclar nişte raze de soare.

Două minute mai târziu, Sam îşi făcu vânt de pe ultima treaptă şi în faţa ochilor îi apăru un tunel lateral scurt. Pereţii şi podeaua nu mai erau din piatră, ci din pământ. La capătul îndepărtat, printr-un hăţiş de vegetaţie, se vedea

lumina soarelui. Sam se târî înainte, îşi trecu braţele prin deschizătură, apoi ieşi afară. Remi apăru după câteva minute şi împreună, se întinseră pe spate în iarbă, zâmbind şi privind cerul.

— E aproape miezul zilei, observă Sam. Stătuseră sub pământ toată dimineaţa. Deodată, Sam se ridică în capul oaselor, răsucindu-şi capul în toate direcţiile. Se aplecă spre Remi şi şopti:

— Paraziţi audio. O staţie de emisie-recepţie radio.

Sam se rostogoli pe pământ, se târî până la o bermă aflată la câţiva metri şi îşi iţi capul peste ea. Brusc, îşi feri capul şi se târî înapoi.

— Poliţia.

— O echipă de căutare? întrebă Remi. Cine să-i fi sunat?

— E doar o bănuială, dar aş spune că foştii noştri însoţitori de explorare, gemenii King.

— Cum…

— Nu ştiu. Poate că mă înşel. Hai să nu riscăm. Se dezbrăcară de tot ce ar fi putut indica pe unde umblaseră şi ce făcuseră – căşti, lămpi de miner, rucsacuri, echipament de căţărare, harta lui Sam, camera foto digitală a lui Remi, cutia recuperată din mormânt – şi băgară totul în tunel, apoi acoperiră intrarea cu iarbă.

Cu Sam în frunte, se îndreptară spre est, de-a lungul unei râpe, ascunzându-se printre copaci, până se depărtară cu jumătate de kilometru de tunel. Se opriră şi ascultară să vadă dacă se mai aude staţia de emise-recepţie. Sam duse mâna la ureche şi arătă spre nord. La o sută de metri mai încolo, se vedeau mai multe siluete mişcându-se printre copaci.

— Ia-ţi faţa cea mai necăjită pe care o ai, şopti Sam.

— Nu trebuie să mă chinui prea mult, replică Remi.

Sam duse mâinile căuş la gură şi strigă:

— Hei! Aici suntem!

Capitolul 10

Defileul Chobar, Nepal

Uşa de la celulă se deschise cu un scârţâit. Un paznic trase cu ochiul înăuntru, îl privi cu atenţie pe Sam preţ de o clipă, ca şi cum acesta ar fi fost pe cale să evadeze, apoi se dădu într-o parte. Îmbrăcată într-o salopetă lăbărţată, de un albastru-deschis, cu părul castaniu prins la spate într-o coadă de cal, Remi păşi în cameră. Avea chipul rozaliu, proaspăt spălat.

Paznicul spuse într-o engleză stâlcită:

— Vă rog, luaţi loc. Aşteptaţi, spuse şi apoi trânti uşa. Îmbrăcat într-o salopetă similară, Sam se ridică de la masă, merse la Remi şi o îmbrăţişa strâns. Făcu câţiva paşi în spate şi o privi din cap până-n picioare, zâmbind.

— Fermecătoare, pur şi simplu fermecătoare. Ea zâmbi.

— Prostuţule.

— Cum te simţi?

— Mai bine. E uimitor câte pot face câteva minute cu un prosop şi apă fierbinte. Nu te bucura, nu-i tocmai un duş cald sau o baie fierbinte, dar e un bun înlocuitor.

Se aşezară amândoi la masă. Spaţiul în care îi ţinea poliţia din Kathmandu nu era tocmai o celulă, ci mai degrabă o sală de aşteptare. Pereţii din blocuri de zgură şi podeaua erau văruite într-un gri-deschis, iar masa şi scaunele (toate fixate de podea) erau din aluminiu dur. În faţa lor, dincolo de masă, se afla o fereastră cu geam

securizat, de un metru douăzeci lăţime, prin care se vedea sala de întruniri. Vreo şase poliţişti în uniformă îşi vedeau de treaba lor, răspunzând la telefoane, scriind rapoarte şi stând de vorbă. Deocamdată, în afara câtorva ordine politicoase, dar ferme, rostite într-o engleză aproximativă, nimeni nu li se adresase în cele două ore de când fuseseră „salvaţi”.

Din spatele dubei poliţiei, în lumina amurgului care se risipea rapid, Sam şi Remi urmăriseră peisajul care li se perindase prin faţa ochilor, căutând şi cel mai mic indiciu despre locul în care ieşiseră din labirintul de peşteri. Răspunsul le apăru imediat după ce traversaseră podul peste defileul Chobar, în direcţia nord-est, spre Kathmandu.

Marşul lor subteran către libertate îi scosese la suprafaţă la numai trei kilometri de locul pe unde intraseră. Acest lucru aduse mai întâi un zâmbet pe buzele lui Sam şi lui Remi, apoi, spre uimirea celor doi poliţişti aşezaţi în faţa lor, un hohot de râs, care dură un minut întreg.

— Ai vreo idee cine a dat alarma? îl întrebă Remi pe Sam.

— Niciuna. Din câte îmi dau seama, nu suntem arestaţi.

— Trebuie să presupunem că ne vor interoga. Ce poveste le turnăm? Sam chibzui o clipă.

— Cât mai aproape de adevăr. Am venit aici cu puţin înainte de răsărit pentru o zi de drumeţie. Ne-am rătăcit şi am colindat prin jur până ne-au găsit. Dacă insistă, zi şi tu că nu eşti sigură. Dacă nu ne-au găsit echipamentul, nu pot dovedi contrariul.

— Am înţeles. Şi în caz că nu suntem azvârliţi într-o închisoare nepaleză pentru o infracţiune obscură?

— Va trebui să recuperăm…

Sam se opri din vorbă, cu ochii mijiţi. Remi îi urmări privirea prin fereastra de pe latura stângă îndepărtată a sălii de întruniri, de lângă uşă. În prag erau Russell şi Marjorie King.

— Aş vrea să pot spune că-s surprinsă, murmură Remi.

— Exact cum ne aşteptam.

Un sergent de serviciu aflat în partea cealaltă a camerei îi observă pe gemenii King şi se grăbi spre ei. Trioul începu să discute aprins. Deşi nici Sam, nici Remi nu auzeau conversaţia, afectarea şi postura sergentului spuneau totul; era servil, poate chiar puţin înfricoşat. Într-un final, sergentul făcu un semn din cap şi intră valvârtej în sala de întruniri. Russell şi Marjorie ieşiră înapoi pe hol.

După câteva clipe, se deschise uşa camerei unde se aflau Remi şi Sam şi intrară sergentul şi unul dintre lacheii lui. Se aşezară pe scaunele din faţa celor doi Fargo. Sergentul vorbi în nepaleză câteva secunde, apoi făcu un semn din cap spre lacheul lui, care spuse într-o engleză decentă, deşi cu un puternic accent străin:

— Domnul sergent m-a rugat să traduc conversaţia noastră. Sunteţi de acord?

Sam şi Remi încuviinţară.

Sergentul vorbi, iar câteva clipe mai târziu, veni şi traducerea:

— Vă rog să vă confirmaţi identitatea.

Sam replică:

— Am fost arestaţi?

— Nu, răspunse poliţistul. Sunteţi reţinuţi temporar.

— Pe ce bază?

— Conform legii din Nepal, nu suntem obligaţi să dezvăluim răspunsul la această întrebare, deocamdată. Vă rog să vă confirmaţi identităţile.

Sam şi Remi se conformară şi în următoarele minute, fură trecuţi printr-o serie de întrebări de rutină: „Ce căutaţi în Nepal? Unde staţi? Care este motivul vizitei?”, înainte de a se ataca chestiunea principală.

— Unde mergeaţi când v-aţi rătăcit?

— Nicăieri în mod deosebit, răspunse Remi.

— Părea o zi numai bună pentru drumeţii.

— V-aţi parcat maşina în defileul Chobar. De ce?

— Am auzit că e o zonă frumoasă, spuse Sam.

— La ce oră aţi ajuns?

— Înainte de răsărit.

— De ce aşa devreme?

— N-avem stare, replică Sam zâmbind.

— Ce înseamnă asta?

— Ne place să ne găsim o ocupaţie, spuse Remi.

— Spuneţi-ne, vă rog, pe unde v-aţi plimbat.

— Dacă am fi ştiut asta, zise Sam, probabil nu ne-am fi rătăcit.

— Aţi avut busolă la voi. Cum de v-aţi rătăcit?

— Am picat la examenul de orientare turistică, spuse Sam.

Remi se băgă şi ea în vorbă:

— Eu doar am vândut fursecuri la cercetaşi.

— Nu e ceva de râs, doamnă şi domnule Fargo.

— Vi se pare amuzant?

Sam îşi luă cea mai spăşită expresie.

— Ne cerem scuze. Suntem epuizaţi şi puţin stânjeniţi. Vă suntem recunoscători că ne-aţi găsit. Cine v-a alertat că am putea fi în pericol?

Ofiţerul traduse întrebarea. Sergentul mârâi ceva, după care ofiţerul spuse:

— Domnul sergent vă roagă să vă rezumaţi să răspundeţi la întrebările lui. Aţi spus că plănuiaţi să faceţi toată ziua drumeţii. Unde sunt rucsacurile voastre?

— Nu ne aşteptam să lipsim atâta, spuse Remi. Nu prea ne pricepem nici la făcut planuri.

Sam încuviinţă cu tristeţe, ca să susţină afirmaţia soţiei lui.

— Vreţi să vă credem că aţi plecat în drumeţie fără nici un fel de echipament? întrebă ofiţerul.

— Aveam la mine un briceag elveţian, spuse Sam pe un ton sec.

După traducerea ultimei propoziţii, sergentul îi aruncă o căutătură cruntă lui Sam, apoi lui Remi, după care se ridică şi ieşi furios din încăpere.

— Vă rog să aşteptaţi aici, spuse ofiţerul şi părăsi şi el camera.

Deloc surprinzător, sergentul traversă sala de întruniri şi

merse ţintă la uşa care dădea în hol. Sam şi Remi îi vedeau doar spatele; Russell şi Marjorie nu se zăreau. Sam se ridică, merse la fereastra din partea dreaptă a încăperii şi îşi apăsă faţa de ea.

— Îi vezi? întrebă Remi.

— Da.

— Şi?

— Gemenii par nefericiţi. Nici urmă de zâmbet linguşitor. Russell gesticulează... Stai puţin, asta-i interesant.

— Ce?

— Mimează forma unei cutii, o cutie care pare să aibă, în mod surprinzător, aceeaşi mărime cu a cufărului.

— Asta-i bine. Îmi închipui c-au cercetat zona în care ne-au găsit. Russell n-ar fi întrebat dacă l-ar fi găsit deja.

Sam se retrase de la fereastră şi se grăbi înapoi la locul lui.

Sergentul şi ofiţerul intrară în cameră şi se aşezară. Interogatoriul fu reluat, de data aceasta cu mai multă intensitate şi pe o cale ocolită, menită să-i prindă în capcană pe Sam şi pe Remi. Însă esenţa întrebărilor rămase aceeaşi: „Ştim că trebuia să aveţi nişte lucruri cu voi. Unde sunt?" Sam şi Remi răspundeau fără grabă şi nu se abăteau de la povestea lor, urmărind frustrarea tot mai mare a sergentului.

În cele din urmă, sergentul recurse la ameninţări.

— Ştim cine sunteţi şi cu ce vă ocupaţi. Bănuim că aţi venit în Nepal în căutare de antichităţi de pe piaţa neagră.

— Pe ce vă bazaţi bănuielile? întrebă Sam.

— Avem sursele noastre.

— Aţi fost informat greşit, spuse Remi.

— Aţi putea fi acuzaţi, conform mai multor legi şi toate acuzaţiile atrag după ele pedepse grave. Sam se aplecă şi îl fixă cu privirea pe sergent.

— Formulaţi-vă acuzaţiile. Imediat după ce suntem arestaţi, vom vrea să vorbim cu ataşatul juridic de la Ambasada SUA.

Sergentul susţinu privirea lui Sam nu mai mult de zece

secunde, apoi se lăsă în scaun şi oftă. Spuse ceva lacheului său, după care se ridică şi părăsi încăperea, trântind uşa de perete.

Ofiţerul traduse:

— Sunteţi liberi.

Zece minute mai târziu, îmbrăcaţi în propriile haine, Sam şi Remi ieşeau pe uşa din faţă şi coborau treptele secţiei de poliţie. Se lăsa amurgul. Cerul era senin şi începuse să strălucească o pleiadă de stele ca nişte diamante mărunte. Felinarele luminau caldarâmul de dedesubt.

— Sam! Remi!

Aşteptându-se la asta, nici unul dintre ei nu fu surprins când se întoarse, văzându-i pe Russell şi pe Marjorie pe trotuar, îndreptându-se zoriţi spre ei.

— Tocmai ce-am aflat, spuse Russell, când ajunse lângă ei. Sunteţi teferi?

— Obosiţi, puţin stânjeniţi, dar se poate şi mai rău, replică Sam.

Hotărâseră deja să susţină în continuare povestea cu ne-am-rătăcit-în-drumeţie şi în faţa gemenilor King. Era un dans nesigur; toată lumea ştia că Sam şi Remi minţeau. Ce-or să facă Russell şi Marjorie? Sau, o întrebare şi mai bună: cum deja era clar că Charlie King avea un plan cu totul diferit decât cel împărtăşit lui Sam şi lui Remi, în ce fel vor proceda? Ce urmărea King şi care era adevărata poveste din spatele dispariţiei lui Frank Alton?

— Vă ducem la maşina voastră, spuse Marjorie.

— O s-o recuperăm dimineaţă, replică Remi. Ne întoarcem la hotel.

— Mai bine o luăm acum, spuse Russell. Dacă aveţi echipament înăuntru…

Sam nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu avem. Noapte bună.

Sam o luă pe Remi de braţ şi se întoarseră amândoi cu spatele, pornind în direcţia opusă. Russell strigă în urma lor:

— Vă sunăm dimineaţă!

— Nu ne sunaţi, vă sunăm noi, replică Sam fără să se întoarcă.

Houston, Texas

— La naiba, normal c-au ieşit din rezervaţie, latră Charlie King, lăsându-se pe spate în scaunul lui somptuos de birou. În spatele său, peisajul urban umplea fereastra din tavan până-n podea.

Aflaţi la jumătate de glob distanţă, Russell şi Marjorie King nu spuseră nimic pe speaker. Ştiau că n-ar face bine să-şi întrerupă tatăl. Când voia să afle ceva, punea o întrebare.

— Unde naiba au fost toată ziua?

— Nu ştim, replică Russell. Omul pe care l-am angajat să-i urmărească i-a pierdut undeva la sud-vest de…

— Angajat? Cum adică, angajat?

— E unul dintre paznicii noştri de la carieră, spuse Marjorie. E de încredere…

— Dar incompetent! Ce-ar fi să găsiţi pe cineva care să posede ambele calităţi? V-aţi gândit la asta? De ce-aţi angajat pe cineva? Voi ce-aveaţi de făcut?

— Noi eram la carieră, spuse Russell. Ne pregăteam să expediem…

— Gata, nu mai contează. Se poate să fi intrat în sistemul de peşteri?

— E posibil, replică Marjorie, dar am fost pe-acolo. N-am găsit nimic.

— Da, da… întrebarea e, dacă au fost acolo, cum au aflat de asta? Trebuie să vă asiguraţi că obţin numai informaţiile pe care vrem noi să le obţină, aţi înţeles?

— Da, tată, răspunseră Marjorie şi Russell în cor.

— Şi lucrurile lor?

— Le-am cercetat, spuse Russell. Şi maşina. Omul nostru din Departamentul de poliţie i-a interogat timp de o oră, dar în zadar.

— Le-a forţat mâna, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cât a putut.

— A spus că cei doi Fargo nu s-au enervat deloc.

— Şi ce-au zis c-au făcut?

— Au pretins că s-au rătăcit în drumeţie.

— Rahat! Vorbim de Sam şi Remi Fargo. Vă spun eu ce s-a întâmplat: voi doi aţi dat-o în bară cumva şi cei doi Fargo au intrat la bănuieli. Vă joacă pe degete. Puneţi mai mulţi oameni pe urmele lor. Vreau să ştiu unde merg şi ce fac. Aţi înţeles?

— Poţi să te bizui pe noi, tată, spuse Marjorie.

— Ar fi ceva nou, mârâi King. Între timp, nu mai risc nimic. Vă trimit întăriri.

King se aplecă şi apăsă butonul de întrerupere a convorbirii. De cealaltă parte a biroului, cu mâinile împreunate, stătea Zhilan Hsu.

— Eşti dur cu ei, Charles, spuse ea încet.

— Şi tu îi răsfeţi! strigă King.

— Până la ultimul incident cu soţii Fargo, s-au descurcat bine.

King se încruntă şi scutură enervat din cap.

— Presupun. Totuşi, vreau să mergi acolo şi să ai grijă ca lucrurile să n-o ia razna prea tare. Cineva îi sprijină pe cei doi. Ia avionul şi du-te acolo. Rezolvă-i. Şi pe Alton. Nu ne mai e de folos.

— Poţi să fii mai precis?

— Lasă-i pe cei doi Fargo să-şi facă treaba. Dacă nu reuşesc… Nepalul e mare. Au unde să dispară oameni.

Capitolul 11

Hotelul Hyatt Regency, Kathmandu, Nepal

Telefonul de pe noptiera lui Remi sună dimineaţă devreme.

— Sam, ai aranjat intenţionat să fim treziţi? Ştii cât e ceasul?

Sam ridică telefonul şi spuse:

— Vom fi acolo în patruzeci şi cinci de minute.

— Unde? întrebă Remi.

— Unde am promis. Un masaj himalayan cu pietre fierbinţi pentru tine şi un masaj subcutanat pentru mine.

— Fargo, spuse Remi cu gura până la urechi, eşti o comoară.

Se strecură jos din pat râzând şi dădu buzna la baie, în timp ce Sam răspundea la uşă. Era room-service-ul, care le adusese micul dejun comandat de cu seară: mâncarea preferată a lui Remi, tocăniţă de vită afumată şi ouă fierte, iar pentru Sam, omletă cu somon.

Mai comandase cafea şi două pahare cu suc de rodii.

În timp ce mâncară, atenţia li se îndreptă asupra misteriosului cufăr aflat pe canapeaua de vizavi de masă. Remi îşi mai turnă o cană de cafea, iar Sam o sună pe Selma.

— Crezi că Alton a fost răpit la ordinele lui King? întrebă Selma.

— Ca să ne aducă pe noi aici, sugeră Remi, sorbind din cafea.

— Să vă aducă acolo cu pretextul de a-l căuta pe Frank şi apoi… ce? interveni Selma.

— Steag fals, murmură Sam, apoi explică: E o expresie din spionaj. Un agent e recrutat de un inamic care se dă drept aliat. Agentul crede că are o anumită misiune, dar, de fapt, aceasta e cu totul diferită.

— Minunat, remarcă Remi.

— E un castel din cărţi de joc, consimţi Sam. Dacă asta pune la cale King, atunci ego-ul nu-l lasă să accepte ideea că planul lui ar putea eşua.

— Aşadar nu ştiţi dacă îl căutaţi sau nu pe Lewis King. Sau dacă a fost văzut cu adevărat vreodată.

— Charles nu mi se pare genul sentimental. Dacă ar fi să

ghicesc, aş spune că nu pe tatăl lui îl vânează, ci mai degrabă lucrul pe care-l căuta tatăl lui.

— Cufărul găsit de voi? sugeră Selma.

— Repet, e doar o bănuială, replică Sam.

Cu o seară înainte, Sam şi Remi nu se întorseseră la hotel, ci, luând-o în direcţia sud până când ieşiseră din raza vizuală a secţiei de poliţie, schimbaseră direcţia spre nord şi luaseră un taxi. Sam îi spusese şoferului să cutreiere străzile oraşului vreo zece minute, în timp ce el şi Remi încercau să vadă dacă sunt urmăriţi. Nu se îndoiau că gemenii King intenţionau să-i urmărească şi nu voiau să le dea timp să se pregătească.

Odată convinşi că nu erau urmăriţi, Sam îi spusese şoferului să-i ducă la o agenţie de închiriat maşini de la periferia sudică a oraşului Kathmandu, de unde închiriaseră un Opel verde uzat. O oră mai târziu, opriseră în parcarea unui motel aflat la aproape un kilometru de defileul Chobar, unde abandonaseră maşina şi parcurseseră pe jos restul distanţei.

Fiindcă memoraseră punctele de reper în timp ce se aflau în duba poliţiei, le luase mai puţin de o oră să găsească ieşirea din tunel. Echipamentul era încă înăuntru şi după toate aparenţele, neatins.

— Ţi-l trimitem prin FedEx, îi spuse Remi Selmei.

— Dacă asta urmăreşte King, mai bine scăpăm de el. De altfel, ţie îţi plac enigmele, Selma; o să-ţi placă la nebunie asta. Rezolv-o şi îţi cumpărăm peştele acela pentru bazinul tău… ăăă…

— Acvariu, domnule Fargo. Un bazin e ceva pe care-l pui în dormitorul unui copil. Iar peştele e din familia Cichlidae. Foarte rar. Foarte scump. Numele lui ştiinţific e…

— În latină, sunt convins, încheie Sam propoziţia cu un chicotit. Deschide cutia-puzzle nepaleză şi e al tău.

— Nu trebuie să mă mituiţi, domnule Fargo. Face parte din atribuţiile mele.

— Atunci consideră-l un cadou în avans pentru ziua ta de naştere, replică Remi.

Schimbă un zâmbet cu Sam. Selmei nu-i plăceau zilele de naştere, mai ales când era vorba să o sărbătorească pe a ei.

— Apropo, am vorbit cu Rube, spuse Selma, schimbând rapid subiectul. S-a interesat de Zhilan Hsu. A spus că e – şi citez – „aproape invizibilă”. N-are permis de conducere, cărţi de credit, nu există nici un dosar public de vreun fel, în afara unuia – dosarul de imigrare. Conform acestuia, a emigrat aici din Hong Kong cu o viză de lucru, în 1990, când avea şaisprezece ani.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Sam. A fost angajată la King Oil.

— Corect. Dar aici vine partea interesantă. Era însărcinată în şase luni la acel moment. Am făcut calculele. A născut aproximativ în aceeaşi perioadă când s-au născut Russell şi Marjorie.

— Atunci e oficial, spuse Remi. Încă un motiv să nu-mi placă de Charlie King. Probabil a cumpărat-o.

— Poţi băga mâna în foc, consimţi Sam.

— Care-i următorul vostru pas? întrebă Selma.

— Ne întoarcem la universitate. Am primit un mesaj vocal din partea profesoarei Kaalrami. A terminat traducerea pergamentului Devanâg…

— Lowa, îl corectă Remi. A spus că e scris în lowa.

— Exact. Lowa, replică Sam. Dacă avem noroc, colegul ei va arunca puţină lumină asupra mormântului pe care l-am descoperit – sau măcar va elimina o legătură.

— Şi cu Frank cum rămâne?

— Presupunând că Charlie King e în spatele răpirii, singura noastră şansă de a-l recupera e să deţinem un avantaj. Dacă el crede că avem lucrul pe care şi-l doreşte, vom avea un avantaj în negociere. Până atunci, nu putem decât să sperăm că e suficient de inteligent încât să nu-l omoare pe Frank.

Universitatea Kathmandu

După ce se asigurară că nu erau urmăriţi, Sam şi Remi găsiră un birou FedEx şi expediară cufărul. Urma să ajungă peste două zile şi costa şase sute de dolari, după cum îi informă agentul, dar pachetul va ajunge în avion înainte să se însereze. Sam şi Remi ajunseră la concluzia că era un chilipir, ţinând cont că alternativa era ca Marjorie şi Russell să pună mâna pe cufăr – dacă, într-adevăr, King era interesat de el. Oricum, nu aveau nici timpul, nici resursele necesare să se dedice deschiderii cufărului. Era mai bine să ajungă în mâinile Selmei şi ale lui Pete şi Wendy.

Sam şi Remi ajunseră în campusul universităţii la scurt timp după ora unu şi o găsiră pe profesoara Kaalrami în biroul ei. După un schimb de politeţuri, se aşezară în jurul mesei de conferinţă.

— A fost o provocare, începu profesoara Kaalrami. Traducerea mi-a luat aproape şase ore.

— Ne pare rău că v-a răpit atâta timp, îşi ceru scuze Remi.

— Prostii! Mai bine decât să-mi petrec seara uitându-mă la televizor. Mi-a plăcut să-mi pun la treabă mintea. Am aici o traducere scrisă pentru voi. Le întinse peste masă o foaie de hârtie bătută la maşină. Pot confirma esenţa documentului. E un decret militar prin care se ordonă evacuarea „Theurangului” din capitala Lo Monthang a regatului Mustang.

— Când? întrebă Sam.

— În decret nu se specifică, spuse profesoara Kaalrami. Cel cu care ne vom întâlni mai târziu – colegul meu – ar putea fi mai în măsură să vă răspundă la întrebarea asta. Posibil să existe vreun indiciu în text pe care l-am trecut cu vederea.

— Acest Theurang… o îndemnă Remi.

— În afară de faptul că mai e denumit şi „Omul de Aur”, mă tem că nu am găsit nicio altă explicaţie. Dar, aşa cum am spus, colegul meu s-ar putea să ştie mai multe. Vă pot

spune însă motivul pentru care a fost emis decretul: o invazie. O armată se apropia de Lo Monthang. În numele Casei Regale, liderul armatei din Mustang – presupun că poziţia e similară cu a unui mareşal sau şef de stat-major - a ordonat ca Theurangul să fie dus departe de oraş de un grup de soldaţi special instruiţi cunoscuţi drept Străjerii. Altă descriere nu mai apare. Doar numele lor.

— Evacuat unde? întrebă Sam.

— Nu scrie în decret. Expresia „precum s-a poruncit” e folosită de mai multe ori, ceea ce sugerează că Străjerii au primit, fiecare în parte, instrucţiuni specifice.

— Asta-i tot? întrebă Remi.

— Ar mai fi ceva care mi-a atras atenţia, replică profesoara Kaalrami. Decretul preamăreşte dorinţa Străjerilor de a-şi da viaţa pentru a proteja Omul de Aur.

— Limbaj militar oarecum standard, spuse Sam. Cuvinte de îmbărbătare din partea generalului înainte de…

— Nu, îmi pare rău, domnule Fargo. Am folosit un cuvânt greşit. Lauda nu era la adresa dorinţei lor de a-şi da viaţa la datorie. Limbajul folosit ţinea de certitudine. Cine a scris acest document ştia sigur ca Străjerii urmau să moară. Niciunul nu era de aşteptat să se mai întoarcă viu în Lo Monthang.

Cu puţin timp înainte de ora două, când profesoara Kaalrami stabilise întâlnirea cu colegul ei, Sushant Dharel, părăsiră cu toţii biroul şi traversară campusul spre altă clădire. Îl găsiră pe Dharel – un bărbat slab ca o scândură, la vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu pantaloni kaki şi cu o cămaşă albă cu mâneci scurte – încheind un curs, într-o sală lambrisată. Aşteptară până când ieşiră toţi studenţii, apoi profesoara Kaalrami făcu prezentările. După ce auzi descrierea făcută de Kaalrami obiectului de interes al lui Sam şi lui Remi, privirea lui Dharel se aprinse.

— Aveţi documentul la voi?

— Şi traducerea, replică profesoara Kaalrami şi îi înmâna ambele texte.

Dharel se uită peste ele şi buzele i se mişcară fără să scoată nici un sunet, în timp ce asimila conţinutul. Ridică privirea spre Sam şi Remi.

— Unde l-aţi găsit? În a cui posesie era… Se opri brusc. Iertaţi-mi entuziasmul şi proastele maniere. Vă rog, luaţi loc.

Sam, Remi şi profesoara Kaalrami se aşezară în primul rând de bănci. Dharel trase un scaun din spatele biroului şi luă loc în faţa lor.

— Dacă nu vă deranjează… Unde aţi găsit asta?

— Se afla printre lucrurile unui om numit Lewis King.

— Un prieten de-al meu de demult, adăugă profesoara Kaalrami. S-a întâmplat cu mult înainte să te naşti tu, Sushant. Cred că traducerea mea e destul de corectă, dar nu le-am putut oferi un context mai detaliat doamnei şi domnului Fargo. Cum tu eşti expertul nostru în istorie nepaleză, m-am gândit că ne-ai putea ajuta.

— Desigur, desigur, spuse Dharel, parcurgând din nou pergamentul. După un minut, ridică iar privirea. Să nu vă simţiţi jigniţi, doamnă şi domnule Fargo, dar, ca să ne înţelegem, am să presupun că nu ne cunoaşteţi deloc istoria.

— Ar fi o presupunere fondată, replică Sam.

— Ar trebui să mai precizez că mare parte din ceea ce vă voi spune e considerată de mulţi mai degrabă legendă decât istorie.

— Înţelegem, spuse Remi. Vă rog, continuaţi.

— Ceea ce aveţi aici este cunoscut ca Decretul Himanshu. A fost emis în anul 1421 de un comandant militar numit Dolma. Aici, jos, puteţi vedea pecetea lui oficială. Era o practică obişnuită pe atunci. Peceţile şi sigiliile erau unelte meticulos făurite şi păzite cu mare grijă. Adeseori, personalul de rang înalt – atât militar, cât şi guvernamental – era însoţit de soldaţi al căror unic scop era să păzească sigiliile oficiale. Dacă aş avea timp la dispoziţie, aş putea confirma sau infirma proveniența acestei peceţi, dar, la prima vedere, aş zice că e autentică.

— Traducerea doamnei profesoare Kaalrami sugerează că decretul ordona evacuarea unui soi de artefact, interveni Sam. Theurangul.

— Da, exact. Mai e cunoscut şi ca Omul de Aur. Din păcate, în acest punct, istoria tinde să se confunde cu mitul. Se spune că Theurangul era o statuie în mărime naturală a unei creaturi asemănătoare unui om sau, depinde pe cine întrebi, scheletul creaturii însăşi. Povestea din spatele Theurangului e similară cu cea a Facerii din Biblia creştină prin faptul că Theurangul ar reprezenta rămăşiţele… Glasul lui Dharel se stinse în timp ce încerca să găsească expresia corectă… Creatorului vieţii. Mama primordială, dacă vreţi.

— O adevărată fişă de post, spuse Sam.

Dharel încruntă din sprâncene o clipă, apoi zâmbi.

— A, da, am înţeles. Da, o povară destul de grea de purtat, cea a Theurangului. Oricum, fie că e real sau mitologic, Omul de Aur a devenit un simbol venerat pentru poporul din Mustang – şi pentru mulţi din Nepal, că tot veni vorba. Dar căminul legendar al Theurangului se spune că a fost Lo Monthang.

— Această denumire de „creator al vieţii”, începu Remi, se crede că e metaforică sau literală?

Dharel zâmbi şi ridică din umeri.

— Ca în orice poveste religioasă, interpretarea ţine de fiecare credincios. Ceea ce am putea spune cu siguranţă e faptul că, la vremea emiterii acestui decret, cei care credeau literal în el formau o majoritate.

— Ce ne puteţi spune despre aceşti Străjeri? întrebă Sam.

— Erau soldaţi de elită, echivalentul de astăzi al Forţelor Speciale. Conform unor texte, erau instruiţi de mici pentru un singur scop: să protejeze Theurangul.

— Doamna profesoară Kaalrami a menţionat o expresie din decret – „precum s-a poruncit” – în legătură cu planul de evacuare pe care trebuiau să-l aducă la îndeplinire Străjerii. Ce părere aveţi?

— Nu cunosc acel plan concret, replică Dharel, dar, din

câte înţeleg, erau doar câteva zeci de Străjeri. După evacuare, fiecare trebuia să părăsească oraşul purtând un cufăr menit să-i dezorienteze pe invadatori. Într-unul dintre cufere se aflau rămăşiţele dezmembrate ale Theurangului.

Sam şi Remi schimbară zâmbete piezişe.

Dharel adăugă:

— Numai câţiva aleşi din armată şi din guvern ştiau care dintre Străjeri purta rămăşiţele autentice.

— Şi înăuntrul celorlalte cufere? întrebă Sam. Dharel scutură din cap.

— Nu ştiu. Poate nimic, poate o copie a Theurangului. Oricum, complotul era menit să-i bage în ceaţă pe urmăritori. Înarmaţi cu cele mai bune arme şi cei mai iuţi cai, Străjerii trebuiau să părăsească în goană oraşul şi să se despartă, în speranţa că-i vor face pe urmăritori să se separe. Cu noroc şi pricepere, Străjerul care purta Theurangul ar fi scăpat şi l-ar fi ascuns într-un loc ales dinainte.

— Puteţi să descrieţi armele?

— Doar în mare: o sabie, câteva pumnale, un arc şi o suliţă.

— Nu există nicio mărturie că planul a reuşit? întrebă Remi.

— Niciuna.

— Cum arăta cufărul? întrebă din nou Remi.

Dharel scoase o bucată de hârtie şi un creion din sertarul biroului şi schiţă un cub de lemn care semăna izbitor cu cufărul recuperat din peşteră. Dharel spuse:

— Din câte am aflat, altă descriere nu există. Se spune că era un cufăr proiectat ingenios, cu speranţa ca, de fiecare dată când un duşman recupera vreunul, să piardă zile sau săptămâni încercând să-l deschidă.

— Şi totodată, să câştige timp pentru ceilalţi Străjeri, spuse Sam.

— Exact. Tot de aceea, Străjerii nu aveau familie sau prieteni cu care duşmanul să-i şantajeze. Erau instruiţi de mici să suporte cele mai chinuitoare cazne.

— Un devotament uimitor, remarcă Remi.

— Într-adevăr.

— Puteţi să descrieţi Theurangul? îl rugă Sam.

Dharel încuviinţă din cap.

— După cum am menţionat, se spune că avea trăsături omeneşti, dar, în ansamblu… înfăţişare de animal. Oasele erau făcute din cel mai pur aur, ochii, dintr-o piatră preţioasă – rubine sau smaralde.

— Omul de Aur, spuse Remi.

— Da. Poftim… am o reproducere făcută de un artist. Dharel se ridică, înconjură biroul şi scotoci prin sertare jumătate de minut, apoi se întoarse la ei cu o carte legată în piele. Frunzări paginile, după care se opri. Întoarse cartea spre ei şi le-o dădu lui Sam şi lui Remi.

După câteva clipe, Remi murmură:

— Bună, frumosule!

Deşi stilizată, reproducerea din carte a Theurangului era aproape identică cu gravura de pe scutul găsit în peşteră.

O oră mai târziu, întorşi la hotel, Sam şi Remi o sunară pe Selma. Sam îi povesti despre vizita la universitate.

— Uimitor, spuse Selma. E o descoperire pe care o faci o dată în viaţă.

— Nu ne putem asuma meritele, replică Remi. Cred că Lewis King ne-a luat-o înainte şi avea tot dreptul. Dacă şi-a petrecut decenii din viaţă căutându-l, atunci îi aparţine în totalitate – postum, bineînţeles.

— Deci presupuneţi că e mort?

— Am o bănuială, spuse Sam. Dacă ar mai fi găsit cineva mormântul înaintea noastră, s-ar fi aflat. Ar fi fost deschis un sit arheologic şi conţinutul ar fi fost mutat.

Remi continuă:

— Probabil, King a explorat sistemul de peşteri, a instalat crampoanele alea de cale ferată, a descoperit mormântul, apoi a eşuat în încercarea de a traversa puţul înapoi. Dacă asta s-a întâmplat, oasele lui Lewis King sunt împrăştiate de-a lungul vreunui afluent subteran al râului Bagmati. Mare păcat. Era atât de aproape.

— Dar facem prea multe presupuneri, spuse Sam. Din câte ştim, cufărul găsit ar putea fi una dintre momeli. Tot ar reprezenta o descoperire importantă, dar nu marele premiu.

— Vom şti când şi dacă îl vom deschide, spuse Selma.

Mai sporovăiră cu Selma câteva minute, apoi închiseră telefonul.

— Şi acum? întrebă Remi.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu m-am săturat de enervanţii ăia de gemeni.

— Mai trebuie să întrebi?

— Ne dau târcoale de când am ajuns aici. Cred că-i timpul să întoarcem foaia – asta-i valabil şi pentru King bătrânul.

— Supraveghere sub acoperire? spuse Remi cu o sclipire în ochi.

Sam o privi o clipă, apoi zâmbi maliţios.

— Câteodată, înflăcărarea ta mă sperie.

— Îmi plac supravegherile sub acoperire.

— Ştiu că-ţi plac, iubito. S-ar putea să avem sau nu ceea ce-l interesează pe King. Să vedem dacă-l putem convinge că e în posesia noastră. Scuturăm puţin copacul ca să vedem dacă pică ceva.

Capitolul 12

Kathmandu, Nepal

Ştiind că gemenii King erau în Nepal, supraveghind unul dintre concernele miniere ale tatălui lor, Selma nu avu nevoie decât de câteva ore ca să afle detaliile. Lucrând sub stindardul uneia dintre numeroasele filiale ale lui King, tabăra sitului arheologic se afla la nord de Kathmandu, în valea Langtang.

După încă un drum la magazinul de solduri, Sam şi Remi încărcară echipamentul în spatele nou închiriatului Range Rover şi porniră la drum. Deşi era aproape ora cinci şi

aveau la dispoziţie mai puţin de două ore până la căderea nopţii, voiau să se îndepărteze cât mai mult de gemenii King, despre care Sam şi Remi erau siguri că n-aveau de gând să-i lase în pace.

În linie dreaptă, exploatarea minieră nu era chiar la cincizeci de kilometri nord de oraş. Urmând şoseaua, distanţa era de trei ori mai mare – un drum scurt cu maşina, în orice ţară occidentală, dar o odisee de o zi, în Nepal.

— Dacă ne luăm după harta asta, spuse Remi de pe locul din dreapta şoferului, ceea ce ei numesc autostradă e, de fapt, un drum de pământ puţin mai lat şi vag mai bine întreţinut decât o potecă pe care trec vitele. După ce trecem de Trisuli Bazar, intrăm pe drumuri secundare. Dumnezeu ştie însă ce înseamnă asta.

— Cât mai e până la Trisuli?

— Cu puţin noroc, ajungem acolo înainte de căderea nopţii. Sam… o capră!

Sam ridică privirea şi văzu o adolescentă îndemnând o capră să traverseze drumul, aparent impasibilă la vederea vehiculului care se apropia. Range Roverul opri derapând într-un nor de praf cafeniu. Fata ridică privirea şi zâmbi, netulburată. Le făcu semn cu mâna. Sam şi Remi îi întoarseră salutul.

— O lecţie reînvăţată, spuse Sam. În Nepal nu există treceri de pietoni.

— Şi caprele au prioritate, adăugă Remi.

După ce ieşiră din oraş şi ajunseră la poalele dealurilor, găsiră drumul înconjurat de câmpuri terasate, bogate în vegetaţie, pe fundalul pantelor maronii, în general, sterpe. Imediat la stânga lor, râul Trisuli, umflat de la debitul de primăvară, se învolbura deasupra bolovanilor, apa având o culoare cenuşie ca plumbul din cauza prundişului şi a aluviunilor. Ici şi colo, se vedeau grupuri de colibe cuibărite la marginea lizierei. Departe, spre nord şi spre vest, se înălţau pe fundalul cerului crestele mai înalte ale Himalayei,

ca nişte turnuri negre zimţate.

Două ceasuri mai târziu, tocmai când soarele se cufunda în spatele munţilor, ajunseră la Trisuli Bazar. Ispitiţi să rămână într-unui dintre hoteluri, Sam şi Remi hotărâră totuşi să se lase pradă paranoiei şi să se lipsească de confort. Oricât de improbabil era ca fraţilor King să le treacă prin minte să-i caute aici, Sam şi Remi preferau să pună răul în faţă.

Urmând instrucţiunile lui Remi, Sam conduse Range Roverul afară din sat, apoi coti la stânga pe un drum îngust de şantier, spre ceea ce harta descria ca fiind un „punct de trecere pentru călători". Intrară într-un luminiş aproximativ oval, împrejmuit de colibe asemănătoare iurtelor şi opriră maşina. Sam stinse farurile şi opri motorul.

— Vezi pe cineva? întrebă Sam, privind în jur.

— Nu. Se pare că avem libertate totală de mişcare.

— Colibă sau cort?

— Ar fi păcat să irosim urâţenia de cort din petice, pe care am dat atâţia bani, spuse Remi.

— Aşa te vreau.

Cincisprezece minute mai târziu, la lumina farurilor, instalară tabăra la câteva sute de metri în spatele colibelor, într-un crâng de pini. În timp ce Remi desfăcea sacii de dormit, Sam aprinse focul.

Căutând prin rezerva lor de hrană, Sam întrebă:

— Pui teriyaki deshidratat sau… pui teriyaki deshidratat?

— Ceva care să poate fi mâncat repede, replică Remi. Abia aştept să mergem la culcare. Am o durere de cap cumplită.

— E din cauza aerului rarefiat. Ne aflăm la vreo 2 700 de metri. Mâine o să fie mai bine.

Sam dădu gata ambele pacheţele cu mâncare în câteva minute. După ce terminară de mâncat, Sam puse la fiert apă pentru un ceai oolong. Se aşezară în faţa focului şi priviră flăcările dansând. Undeva, într-un copac, ţipă o bufniţă.

— Dacă Theurangul e cel pe care-l vânează King, mă întreb ce motive ar avea, spuse Remi.

— N-avem de unde să ştim, replică Sam. De ce toate subterfugiile astea? De ce e aşa de aspru cu copiii lui?

— E un om influent, cu un ego cât Alaska…

— Şi e obsedat să aibă totul sub control.

— Şi asta. Poate aşa operează el. Să n-ai încredere în nimeni şi să conduci totul cu o mână de fier.

— Cred că ai dreptate, spuse Sam. Dar, indiferent care e motivaţia lui, nu sunt deloc tentat să dau pe mâna lui ceva atât de important din punct de vedere istoric precum Theurangul.

Remi îl aprobă.

— Iar dacă nu cumva l-am judecat greşit, cred că Lewis King ar fi de acord cu noi – viu sau mort. El ar vrea să-l predăm Muzeului Naţional din Nepal sau unei universităţi.

— Şi la fel de important, adăugă Sam, dacă, dintr-un motiv tâmpit, King a ordonat răpirea lui Frank, eu zic să ne asigurăm că plăteşte pentru asta.

— N-o să cedeze fără luptă, Sam.

— Nici noi.

— Ai vorbit exact ca bărbatul pe care-l iubesc, replică Remi.

Ridică în cinstea lui cana, iar Sam o înconjură cu braţul pe după mijloc şi o trase spre el.

A doua zi, se treziră înainte de revărsatul zorilor, mâncară, îşi făcură bagajul şi pe la ora şapte, porniră din nou la drum. În timp ce câştigau în altitudine şi lăsau în urmă tot mai multe cătune, cu nume precum Betrawati, Manigaun, Ramche şi Thare, peisajul trecea de la câmpuri verzi terasate şi dealuri monocrome la păduri cu diverse coronamente şi la defileuri înguste. După un prânz scurt într-un punct panoramic, continuară drumul şi o oră mai târziu, ajunseră la răspântia unde trebuiau să facă dreapta, pe un drum nemarcat, la nord de Boka Jhunda. Sam opri Roverul la intersecţie şi cercetară din priviri drumul de pământ care se întindea în faţa lor. Puţin mai lat decât

Roverul şi împrejmuit de tufişuri dese, arăta mai mult ca un tunel decât ca un drum.

— Am un sentiment de deja-vu, spuse Sam. N-am mai fost pe drumul ăsta acum câteva luni, numai că eram în Madagascar?

— Seamănă într-un mod ciudat, consimţi Remi. Să mai verificăm o dată.

Parcurse harta cu degetul arătător, verificându-şi din când în când notiţele.

— Ăsta e locul. Conform Selmei, tabăra minieră e la nouăsprezece kilometri spre est. La câţiva kilometri nord de aici e un drum mai lat, dar e folosit de maşinile din tabără.

— Mai bine ne strecurăm pe uşa din dos. Ai semnal? Remi luă telefonul prin satelit dintre picioare şi verifică mesajele din căsuţa vocală. După o clipă, încuviinţă din cap, ridică un deget şi ascultă. Închise telefonul.

— Profesorul Dharel, de la universitate. A dat nişte telefoane. În mod evident, în Lo Monthang există un istoric local, considerat expertul naţional în istoria Mustangului. A fost de acord să ne primească.

— Cât de curând?

— Cât de repede putem ajunge.

Sam chibzui puţin şi ridică din umeri.

— Nicio problemă. Cu condiţia să nu fim prinşi când invadăm tabăra minieră a lui King, ar trebui să ajungem în Lo Monthang în trei sau patru săptămâni.

Intră cu Roverul pe drumul secundar şi apăsă pe acceleraţie.

Aproape imediat, povârnişul deveni mai abrupt şi drumul începu să şerpuiască în zigzag. În scurt timp, în ciuda unei viteze medii de şaisprezece kilometri la oră, se simţeau de parcă erau într-un montagne russe. Din când în când, prin frunzişul care li se derula prin faţa ochilor, întrevedeau defileuri, râuri învolburate şi aflorimente de stânci zimţate, care dispăreau imediat, absorbite de pădure.

După aproape nouăzeci de minute de condus, Sam ajunse la o curbă deosebit de strânsă. Remi strigă:

— Copaci mari!

— Îi văd, replică Sam, deja apăsând cu putere frâna.

În faţa parbrizului se desluşea un zid de vegetaţie.

— Spune-mi că nu-i adevărat, spuse Sam. Să fi greşit oare Selma?

— Imposibil.

Coborâră amândoi din maşină, ferindu-se şi croindu-şi drum prin frunzişul care înconjura Roverul, până ajunseră la bara de protecţie din faţă.

— Şi nici un valet, murmură Sam.

Din dreapta lui, Remi spuse:

— Am găsit o cărare.

Sam merse acolo. Aşa cum li se spusese, o potecă îngustă desfundată dispărea printre copaci. Sam scoase busola şi Remi verifică poziţia lor pe hartă.

— Trei kilometri pe cărare, spuse ea.

— Adică, tradus în distanţe nepaleze… zece zile, mai mult sau mai puţin.

— Mai mult sau mai puţin, fu de acord Remi.

Cărarea îi purtă, printr-o serie de cotituri bruşte, la vale, după care se termină pe malul unui râu. Curgând de la nord la sud, apa se izbea de o serie de bolovani acoperiţi cu muşchi, stârnind nori de stropi care-i făcură ciuciulete în câteva secunde pe Sam şi pe Remi.

Urmară cărarea spre sud, de-a lungul râului, până la o secţiune relativ calmă, unde găsiră un pod suspendat din lemn, cu puţin mai lat decât umerii lor. Coronamentul de pe ambele maluri se întindea deasupra apei; liane şi ramuri îmbrăcau podul, obturând malul celălalt.

Sam lăsă jos rucsacul şi cu ambele mâini încleştate pe parapetul lateral, se târî până la capătul podului, sondând cu piciorul dacă nu sunt crăpături sau scânduri desprinse, înainte de a se lăsa cu toată greutatea. Când ajunse la mijlocul podului, sări ca să-l testeze.

— Sam!

— Pare destul de solid.

— Să nu mai faci aşa ceva. Îl văzu cum zâmbeşte cu jumătate de gură şi miji ochii. Dacă mă faci să sar după tine…

El râse, apoi făcu cale întoarsă până la locul unde stătea ea.

— Hai, ne ţine pe amândoi.

Îşi luă rucsacul şi păşi primul pe pod. După două pauze scurte, în care aşteptară să se potolească balansul podului, ajunseră pe partea cealaltă.

Următoarea oră ţinură cărarea care şerpuia în sus şi în jos pe pante împădurite şi peste defileuri, până când, în sfârşit, copacii începură să se împuţineze. Ajunseră în vârful unei creste şi aproape imediat, auziră forfota motoarelor diesel şi bipăitul camioanelor care dădeau cu spatele.

— Jos! scrâşni Sam şi se aruncă pe burtă, trăgând-o şi pe Remi după el.

— Ce e? întrebă ea. N-am văzut nimic…

— Chiar sub noi.

Îi făcu semn să-l urmeze, apoi îşi răsuci corpul spre stânga şi ieşi târâş de pe potecă, intrând în lăstăriş. După douăzeci de paşi se opri, aruncă o privire înapoi şi îi făcu semn să se apropie lui Remi. Ea se târî până la el. Sam dădu crengile la o parte cu ajutorul degetelor.

Chiar sub ei era o carieră de pământ de forma unui teren de fotbal, de doisprezece metri adâncime, o sută optzeci de metri lăţime şi aproape patru sute de metri lungime. Laturile carierei erau perfect verticale, iar un taluz de sol negru cobora din pădurea înconjurătoare ca şi cum un uriaş ar fi izbit de pământ o formă de prăjituri şi i-ar fi scobit miezul. În centrul puţului, buldozere galbene, cărucioare-culbutoare şi elevatoare cu furcă se deplasau încoace şi încolo pe cărările bătute, în timp ce, pe margini, echipe de oameni lucrau cu lopeţi şi târnăcoape în jurul a ceea ce păreau a fi puţuri orizontale care dispăreau în pământ. La capătul îndepărtat al carierei, o rampă de pământ ducea la un luminiş şi la drumul principal din şantier, după cum presupuseră Sam şi Remi. Rulotele şi barăcile militare din

prefabricate erau înşirate la marginea luminişului.

Sam continuă să cerceteze situl.

— Am văzut paznici, murmură el. Sunt instalaţi în copaci, de-a lungul zonei exterioare şi în luminiş.

— Înarmaţi?

— Da. Arme de asalt. Însă nu obişnuitele AK-47. Nu recunosc modelul. Orice ar fi, sunt moderne. N-am mai văzut nicăieri asemenea sit minier de exploatare, spuse Sam. Adică, în afara unei republici bananiere.

Remi fixă cu privirea panta abruptă a carierei.

— Am numărat treisprezece… ba nu, paisprezece tuneluri laterale. Niciunul nu-i suficient de mare, încât să lase să intre altceva decât oameni şi scule de mână.

Buldozerele şi camioanele păreau să ocolească marginile carierei. Însă, din când în când, un motostivuitor se apropia de un tunel, ridica o paletă acoperită cu o prelată, apoi urca rampa şi dispărea din raza vizuală.

— Dă-mi binoclul, spuse Remi.

Sam scotoci în rucsac şi i-l dădu. Remi privi cariera preţ de jumătate de minut, apoi îi dădu înapoi lui Sam binoclul.

— Vezi al treilea tunel de pe rampa din partea dreaptă? Mai repede, înainte să-l acopere.

El duse binoclul la ochi.

— Da.

— Focalizează pe paletă.

Sam o ascultă. După câteva secunde, coborî binoclul şi se uită la Remi.

— Ce naiba e asta?

— Nu-i domeniul meu, spuse Remi, dar sunt destul de sigură că e un amonit goliat. E un tip de fosilă, asemănătoare unui nautilus uriaş. Asta nu-i o tabără minieră, Sam. E un sit arheologic.

Capitolul 13

Valea Langtang, Nepal

— Un sit arheologic? repetă Sam. De ce ar organiza King un sit arheologic?

— Nu sunt sigură, spuse Remi, dar ce se petrece aici încalcă vreo zece legi nepaleze. În Nepal, săpăturile arheologice se iau foarte în serios, mai ales ceea ce are legătură cu fosilele.

— Comerţ pe piaţa neagră? speculă Sam.

— Ăsta-i primul lucru la care m-am gândit şi eu, replică Remi.

În ultimul deceniu, săpăturile ilegale şi vânzarea de fosile deveniseră afaceri prospere, mai ales în Asia. China, în special, fusese menţionată ca infractor principal de mai multe corpuri de investigaţie, dar nici unul nu a îndrăznit să aplice pedepse între graniţele ei. Cu un an înainte, un raport al Iniţiativei de Conservare Durabilă estima că, din miile de tone de artefacte fosile vândute pe piaţa neagră, mai puţin de un procent sunt interceptate – şi dintre aceste controale, nici unul nu a dus la vreo condamnare.

— Se câştigă bani mulţi, spuse Remi. Colecţionarii particulari sunt dispuşi să dea milioane pentru fosile intacte, mai ales dacă fac parte dintre speciile mai sexy: *Velociraptor, Tyrannosaurus rex, Trice-ratops, Stegosaurus...*

— Milioane de dolari înseamnă bani de buzunar pentru King.

— Ai dreptate, dar nu poţi să negi ceea ce vezi în faţa ochilor. Asta n-ar putea fi considerat un avantaj, Sam?

El zâmbi.

— Ba da. Însă ne trebuie mai mult decât nişte imagini. Ce-ai zice să dezgropăm nişte cranii?

— Abia aştept. Sam îşi consultă ceasul.

— Mai avem câteva ore până la căderea nopţii. Remi se întoarse şi scoase camera foto digitală din rucsac.

— Am să profit de lumina pe care o mai avem.

Fie că era un truc al luminii, fie un fenomen autentic, dar amurgul părea să ţină ore întregi în Himalaya. La o oră după ce Sam şi Remi se aşezaseră pe vine în tufişuri, în aşteptare, soarele începu să se retragă spre crestele dinspre vest, iar în următoarele două ore priviră crepusculul lăsându-se mai lent ca niciodată deasupra pădurii, până când, în sfârşit, farurile buldozerelor şi ale camioanelor se aprinseră.

— Se pregătesc să termine, spuse Sam, arătând spre ele.

De-a lungul perimetrului carierei, echipele de săpători ieşeau din tuneluri şi se îndreptau spre rampă.

— Lucrează din zori până seara, observă Remi.

— Şi probabil, pentru câţiva bănuţi pe oră, replică Sam.

— Cel mult. Poate că plata lor e să nu fie împuşcaţi.

La dreapta lor se auzi o creangă trosnind. Încremeniră. Tăcere. Apoi, vag, scrâşnetul unor paşi care se apropiau. Sam îi făcu un gest lui Remi cu palma întinsă orizontal şi se lăsară amândoi la pământ, cu feţele întoarse spre dreapta, în direcţia zgomotului.

Trecură zece secunde.

Pe potecă apăru o siluetă suspectă. Îmbrăcat în haine de camuflaj kaki şi cu o şapcă lăsată pe ochi, bărbatul purta arma de asalt de-a curmezişul pieptului. Merse până la marginea carierei, se opri şi privi în jos. Ridică în dreptul ochilor un binoclu şi cercetă cariera. După un minut, coborî binoclul, se întoarse, părăsi poteca şi dispăru din vedere.

Sam şi Remi aşteptară cinci minute, apoi se ridicară, sprijinindu-se în coate.

— I-ai văzut chipul? întrebă ea.

— Eram prea ocupat aşteptând să calce pe noi.

— Era chinez.

— Eşti sigură?

— Da.

Sam chibzui puţin.

— Se pare că Charlie King are nişte parteneri. Dar avem totuşi şi o veste bună.

— Care?

— Nu avea binoclu cu vedere pe timp de noapte. Acum, trebuie să avem grijă să nu dăm peste unul dintre ei prin întuneric.

— Mereu acelaşi optimist, replică Remi.

Rămaseră în continuare de veghe şi aşteptară nu numai ca ultimul om şi ultima maşină să urce rampa şi să dispară din raza vizuală, dar şi să vadă dacă apar alte patrule.

La o oră după ce noaptea se lăsase de tot, hotărâră că se aflau în siguranţă dacă se mişcau. Fiindcă deciseseră să nu aducă funii cu ei, încercară abordarea organică şi petrecură zece minute căutând în tăcere pe jos, până găsiră o liană suficient de lungă şi de rezistentă pentru nevoile lor. După ce legă un capăt de trunchiul unui copac din apropiere, Sam aruncă colacul peste marginea carierei.

— Avem o cădere de vreo doi metri şi jumătate.

— Ştiam eu că lecţiile de paraşutism or să-mi fie de folos într-o zi, replică Remi. Dă-mi mâna.

Înainte ca Sam să apuce să protesteze, Remi se şi răsucise într-o parte, lăsându-se cu partea inferioară deasupra marginii. El o apucă de mâna dreaptă, iar Remi se agăţă de liană cu cea stângă.

— Ne vedem jos, spuse ea zâmbind şi dispăru. Sam o urmări cum coboară până la capătul lianei, unde îşi dădu drumul, atinse solul şi se rostogoli pe umăr, aterizând în genunchi.

— Se dă mare, murmură Sam, apoi trecu şi el marginea. După câteva clipe era lângă ea, prin aceeaşi rostogolire, dar nu la fel de graţioasă ca a soţiei lui. Ai mai exersat, îi spuse.

— Pilates, replică ea. Şi balet.

— N-ai făcut niciodată balet.

— Ba da, când eram mică.

Sam bombăni şi ea îl sărută împăciuitor pe obraz.

— Şi acum încotro? întrebă ea.

Sam arătă spre cea mai apropiată intrare în tunel, la patruzeci şi cinci de metri în stânga lor. Aplecaţi, înaintară rapid de-a lungul laturii de pământ a carierei până la intrare. Înăuntru, se ghemuiră.

— Am să arunc o privire, spuse Remi şi se strecură înăuntru.

Câteva minute mai târziu, reapăru alături de el.

— Lucrează la câteva specimene, dar nimic impresionant.

— Mai departe, replică Sam.

Alergară până la următorul tunel şi repetară procedura, cu aceleaşi rezultate, apoi se mutară la al treilea tunel. Erau la zece paşi de intrare când, în capătul îndepărtat al carierei, trei lămpi cu arc carbonic cocoţate în vârful unor pari prinseră viaţă, scăldând jumătate din carieră într-o lumină albă, puternică.

— Repede! spuse Sam. Înăuntru!

Se aruncară în tunel şi se trântiră pe burtă.

— Ne-au văzut? şopti Remi.

— Probabil ar fi tras deja, replică Sam. Cred. Oricum, vom afla în curând.

Aşteptară, cu sufletul la gură, pregătiţi pe jumătate să audă tropăitul paşilor apropiindu-se sau pocniturile focurilor de armă, dar nu se întâmplă nimic. În schimb, din zona rampei auziră glasul unei femei care striga ceva, un ordin lătrat.

— Ai înţeles ceva? întrebă Sam. E în chineză?

Remi încuviinţă din cap.

— N-am prins decât foarte puţin. Ceva de genul „Adu-l încoace”, cred.

Se târâră câţiva centimetri, până reuşiră să vadă pe după colţul intrării. Un grup de vreo două duzini de muncitori coborau rampa, flancaţi de patru paznici. În capul coloanei era o siluetă mică de femeie într-o salopetă neagră. Când grupul ajunse pe fundul carierei, paznicii îi aliniară pe muncitori cu faţa în direcţia ascunzătorii lui Sam şi lui Remi. Femeia continuă să meargă.

Sam apucă binoclul şi focalizează imaginea, apoi îl coborî şi privi într-o parte, la Remi.

— N-o să-ţi vină să crezi. E chiar Tigru Ghemuit, Doamna cea Fioroasă, spuse el. Zhilan Hsu.

Remi înşfacă aparatul foto şi făcu câteva poze.

— Nu ştiu dacă am prins-o, spuse ea.

Hsu se opri brusc, se răsuci spre muncitorii adunaţi şi începu să strige şi să gesticuleze cu violenţă. Remi închise ochii, încercând să-i înţeleagă cuvintele.

— Ceva despre hoţi, spuse ea. Care fură din sit. Artefacte lipsă.

Hsu se opri brusc, făcu o pauză, apoi îndreptă un deget acuzator spre unul dintre muncitori. Paznicii puseră imediat mâna pe el, unul înfigându-i patul puştii în şale şi azvârlindu-l la pământ, cu braţele şi picioarele depărtate, în timp ce al doilea îl ridică înapoi în picioare şi mai mult îl târî, oprindu-se la câţiva paşi de Hsu. Paznicul dădu drumul omului, care căzu în genunchi şi începu să dea din gură.

— Imploră îndurare, spuse Remi. Are nevastă şi copii. A furat doar o piesă mică…

Fără nici un avertisment, Zhilan Hsu scoase un pistol de la centură, făcu un pas înainte şi îl împuşcă pe bărbat în frunte. Omul căzu într-o parte şi rămase nemişcat.

Hsu începu din nou să vorbească. Deşi Remi nu mai traducea, nu-ţi trebuia o imaginaţie bogată ca să pricepi mesajul: Dacă furi, mori.

Paznicii începură să-i îmbrâncească şi să-i mâne pe muncitori înapoi pe rampă. Hsu îi urmă şi în scurt timp, cariera era din nou goală, în afara cadavrului. Lumina lămpilor cu arc se stinse în depărtare.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Într-un final, el spuse:

— Dacă aveam vreun strop de simpatie pentru ea, tocmai s-a epuizat complet.

Remi încuviinţă.

— Trebuie să-i ajutăm pe oamenii ăştia, Sam.

— Absolut. Din păcate, nu putem să facem nimic în seara asta.

— Putem s-o răpim pe Hsu şi s-o dăm pe mâna…

— Cu plăcere, o întrerupse Sam, dar mă îndoiesc că am putea face asta fără să stârnim alarma. N-am parcurge nici măcar un kilometru până să fim prinşi. Cel mai bine e să

dăm în vileag operaţiunea lui King.

Remi cumpăni propunerea, apoi încuviinţă.

— Imaginile nu vor fi suficiente, îi aminti ea.

— De acord. Într-una dintre rulotele alea trebuie să fie un birou. Dacă vrem să găsim documente scrise, acolo trebuie să căutăm.

După ce se asigurară că agitaţia se potolise, vizitară pe rând fiecare tunel, Sam stând de pază, în timp ce Remi făcea fotografii.

— E un specimen de *Chalicotherium* aici. E într-o stare aproape intactă.

— Un ce?

— Un *Chalicotherium.* E un copitat cu trei degete, din Pliocenul inferior – un hibrid între cal şi rinocer, cu membre lungi. Au dispărut acum vreo şapte milioane de ani. Sunt chiar foarte interesanţi…

— Remi.

— Da?

— Poate mai târziu. Ea zâmbi.

— Corect. Scuze.

— Cât e de preţios?

— Dac-ar fi să ghicesc, cred că jumătate de milion de dolari pentru un exemplar bun.

Sam cercetă rampa şi se asigură că nu mişcă nimic, dar văzu un paznic care patrula zona.

— Ceva îmi spune că nu sunt atât de îngrijoraţi să nu intre cineva aici, cât să nu iasă.

— După ceea ce tocmai am văzut, sunt de acord. Care e planul?

— Putem să mergem aplecaţi până aproape de vârful rampei, unde e un punct lipsit de vizibilitate. Ne oprim acolo, aşteptăm să treacă paznicul, apoi fugim până la prima rulotă din stânga şi ne ascundem dedesubt. De acolo, mai trebuie doar să găsim biroul.

— Aşa, pur şi simplu?

Sam rânji.

— E ca şi cum ai lua o fosilă de la un miliardar. Făcu o

pauză. Mai că uitam. Poţi să-mi împrumuţi camera foto?

Remi i-o dădu. Sam alergă până în mijlocul carierei şi îngenunche lângă cadavru. Scotoci prin hainele bărbatului, apoi îl rostogoli pe partea cealaltă, îi fotografie chipul şi se întoarse fuga la Remi.

— Până dimineaţă, Hsu o să pună să fie îngropat cadavrul în carieră, spuse el. Sunt şanse puţine, dar poate reuşim măcar să-i anunţăm familia.

Remi zâmbi.

— Eşti un om bun, Sam Fargo.

Aşteptară ca paznicul care patrula să dispară iarăşi din raza lor vizuală, apoi ieşiră din tunel şi alergară de-a lungul peretelui carierei până la locul unde începea rampa. Schimbară direcţia şi urmară acest drum până la bază. Treizeci de secunde mai târziu, erau aproape de vârf, întinşi pe burtă.

De aici puteau vedea aproape fără nicio piedică întregul luminiş. De fiecare parte a acestuia se aflau opt rulote, trei înşiruite la stânga şi cinci formând un semicerc larg, la dreapta. Ferestrele cu perdele de la rulotele de pe partea stângă erau luminate, iar Sam şi Remi auziră murmur de glasuri în interior. Dintre cele cinci rulote din dreapta, primele trei mai apropiate erau luminate, dar ultimele două erau cufundate în întuneric. Chiar în faţa lor se aflau patru barăci de tip militar; între acestea, drumul principal care ieşea din tabără. Deasupra uşii fiecărei barăci era o lampă cu vapori de sodiu, care scălda drumul într-o lumină galbenă palidă.

— Garaje pentru utilaje, ghici Remi.

Sam încuviinţă.

— Dac-ar trebui să pun pariu în care dintre rulote e biroul, aş alege una dintre cele întunecate.

— De acord. Mai dificil e să ajungem acolo.

Remi avea dreptate. Nu îndrăzneau să meargă direct spre rulotele respective. Nu lipsea decât să apară deodată un paznic, sau să privească cineva pe geam şi ar fi fost

prinşi.

— Mergem încet şi ne folosim de primele trei rulote pentru acoperire.

— Şi dacă biroul e încuiat?

— Să ajungem mai întâi acolo. Sam îşi consultă ceasul. Paznicul ar trebui să apară de-acum.

După cum prevăzuse, după douăzeci de secunde, paznicul trecu de colţul celei mai apropiate barăci şi se îndreptă spre cele trei rulote din stânga. După ce verifică fiecare rulotă cu o lanternă, traversă luminişul, repetă procedura cu celelalte cinci, apoi dispăru din vedere.

Sam îi mai lăsă douăzeci de secunde, apoi făcu un semn din cap către Remi. Se ridicară amândoi deodată, parcurseră în fugă restul rampei, apoi cotiră la dreapta, spre prima rulotă. Se opriră lângă peretele din spate şi se lăsară la pământ, folosind drept acoperire unul dintre pilonii de susţinere ai rulotei.

— Vezi ceva? întrebă Sam.

— Nu-i nimeni.

Se ridicară şi se furişară de-a lungul peretelui din spate până la rulota următoare, unde se opriră din nou, priviră în jur şi ascultară, înainte de a porni mai departe. Când se opriră în spatele celei de-a treia rulote, Sam bătu cu degetul în ceas şi mimă cu buzele cuvântul „paznic". Prin peretele de deasupra capului lor se auzeau glasuri vorbind în chineză şi acordurile vagi ale unei muzici la radio.

Sam şi Remi se întinseră pe pământ şi rămaseră nemişcaţi. Nu avură mult de aşteptat. Aproape la fix, paznicul intră în luminiş din stânga şi începu să verifice rulotele cu lanterna. Îl urmăreau cu sufletul la gură cum se apropia de ei, în timp ce raza lanternei mătura solul de sub rulotă.

Fasciculul de lumină se opri brusc. Reveni la pilonul de susţinere care-i proteja pe Sam şi Remi, apoi se opri din nou. Aceştia erau întinşi unul lângă celălalt, cu braţele lipite. Sam o strânse de mână pe Remi ca s-o încurajeze. „Aşteaptă. Nu te mişca”.

După mai puţin de zece secunde, care părură minute lungi, lumina se îndepărtă. Scrâşnetul bocancilor pazniculuipe pietriş se stinse treptat.

Cu precauţie, Sam şi Remi se ridicară şi înconjurară rulota. Uitându-se la stânga şi la dreapta după vreo urmă de mişcare, se furişară în faţa rulotei şi urcară treptele spre ceea ce sperau că era un birou.

Sam încercă clanţa. Uşa nu era încuiată. Schimbară un zâmbet de uşurare. Sam întredeschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Se trase înapoi, scuturăă din cap şi mimă din buze: „Provizii”. Merseră la a doua rulotă. Şi aici, din fericire, uşa era descuiată. Sam intră, apoi scoase braţul pe uşă şi îi făcu semn lui Remi. Ea intră şi închise cu grijă uşa după ea.

Peretele din spate al rulotei era dominat de dulapuri cu acte şi rafturi de magazie. Două birouri uzate din oţel, vopsite în gri, cu scaune asortate, flancau uşa.

— Cât e ora? şopti Remi.

Sam îşi consultă ceasul şi încuviinţă din cap.

După câteva secunde, raza lanternei pazniculuipâlpâi prin fereastra rulotei şi dispăru.

— Căutăm ceva care să conţină nişte repere, spuse Sam. Numele companiei, numerele de cont, avize de expediţie, facturi. Orice de care s-ar putea lega investigatorii.

Remi încuviinţă.

— Ar trebui să lăsăm totul aşa cum e, spuse ea. Dacă lipseşte ceva, ştim pe cine o să cadă vina.

— Şi cine-o să încaseze glonţul. Ai dreptate. Îşi consultă ceasul. Avem trei minute.

Începură cu dulapurile, verificând fiecare sertar, fiecare dosar şi fiecare fişă. Pe camera lui Remi încăpeau mii de fotografii digitale, aşa că fotografie tot ce părea cât de cât important, folosind lumina ambientală de afară.

Când cele trei minute se sfârşiră, se opriră şi rămaseră nemişcaţi. Paznicul trecu pe lângă rulote, verifică şi dispăru din nou. Reluară cercetarea. Repetară de patru ori ciclul, până când se arătară satisfăcuţi că strânseseră toate

dovezile posibile.

— E vremea să plecăm, spuse Sam. Ne întoarcem la Rover şi…

Afară, începu să urle o sirenă. Sam şi Remi încremeniră pentru o clipă, apoi el spuse:

— După uşă!

Se lipiră de perete. Se auzeau uşi care se deschideau cu o lovitură, paşi care bubuiau pe pietriş, glasuri care strigau.

— Înţelegi ceva? o întrebă Sam pe Remi.

Ea închise ochii, ascultând concentrată. Deschise ochii mari.

— Sam, cred că au găsit Range Roverul.

Capitolul 14

Valea Langtang, Nepal

Înainte ca Sam să spună ceva, uşa rulotei fu izbită de perete. Cu vârful degetelor, Sam reuşi să oprească uşa la câţiva centimetri de feţele lor. Unul dintre paznici trecu pragul, cercetând încăperea cu lanterna. Paznicul se opri. Sam îi văzu umerii rotindu-se, semnalând schimbarea direcţiei.

Sam închise uşa cu o lovitură din şold, făcu un singur pas mare înainte şi lansă un picior care-l nimeri pe paznic în spatele genunchiului. În timp ce cădea, Sam îl prinse de guler şi îl azvârli înainte, izbindu-l cu fruntea de marginea biroului. Acesta gemu şi rămase nemişcat. Sam îl ridică în picioare şi îl târî după uşă. Acolo îngenunche, verificând pulsul bărbatului.

— Trăieşte, dar n-o să se trezească prea curând.

Îl întoarse pe partea cealaltă, îi scoase cureaua puştii de pe umăr şi se ridică.

Cu ochii larg deschişi, Remi îl fixă cu privirea pe soţul ei, preţ de câteva clipe.

— Ai fost un adevărat James Bond.

— Am avut un noroc chior şi un birou de oţel, replică el, ridicând din umeri şi zâmbind. O combinaţie invincibilă.

— Cred că meriţi o răsplată, replică Remi, zâmbind la rândul ei.

— Mai târziu. Dacă mai apucăm.

— Mi-ar plăcea să apucăm un „mai târziu”. Ai vreun plan?

— Furăm o maşină, replică Sam.

Făcu stânga-mprejur, se duse la cea mai apropiată fereastră din spatele rulotei şi trase perdeaua.

— N-o să fie uşor, dar cred c-o să ne descurcăm.

— Tu verifică în faţă, spuse Remi şi eu mă uit pe fereastra din spate.

Sam merse la fereastra din faţă, dădu la o parte un colţ de perdea şi aruncă o privire afară.

— Paznicii se adună în luminiş. Sunt vreo zece. N-o văd pe Doamna Dragon.

— Probabil a trecut pe-aici doar ca să facă treaba murdară a lui King.

— Se pare că încearcă să decidă ce să facă. Aflăm într-o secundă dacă or să-şi dea seama că le lipseşte un om.

— Fereastra e deschisă, spuse Remi. Sunt cam doi metri şi jumătate până jos. La vreo trei metri sunt câţiva copaci deşi.

Sam lăsă perdeaua să cadă la loc.

— Mai bine plecăm acum, înainte să apuce să se organizeze. Dădu jos puşca de pe umăr şi o examina. Tehnologie de vârf.

— Ştii să tragi cu ea?

— Piedica, trăgaciul, butoiaşul… gaura pe unde iese glonţul. Cred că mă descurc.

Deodată, alarma încetă.

Sam merse la uşa din faţă şi o încuie.

— Asta ar putea să-i întârzie, explică el.

Apucă scaunul cel mai apropiat şi îl duse la fereastra din spate. Remi se urcă pe el şi se strecură pe fereastră. Când ajunse jos, în siguranţă, Sam o urmă.

Se ascunseră printre copaci şi începură să caute drumul

spre baraca militară. Când zăriră printre copaci peretele din spate, se opriră şi cercetară zona înconjurătoare timp de câteva clipe. În depărtare, se auzeau încă paznicii strigând unul la altul.

Sam şi Remi îşi continuară drumul, cu Sam în faţă, ţinând arma coborâtă, care se legăna înainte şi înapoi. Ajunseră la baracă. Remi şopti:

— Uşa şi arătă cu degetul. Sam încuviinţă. Cu Remi acum în faţă, se strecurară de-a lungul peretelui până când Remi se lovi cu umărul de glaf. Încercă clanţa. Uşa era descuiată. Îşi băgă capul înăuntru, apoi se retrase.

— Înăuntru sunt două camioane, parcate unul lângă altul. Par militare – verzi, seturi duble de cauciucuri, prelate laterale, rampă.

— Te simţi în stare să conduci? întrebă Sam.

— Sigur.

— Urcă-te la volanul celui din stânga. Eu îl sabotez pe celălalt, apoi vin după tine. Fii gata să porneşti motorul şi să o întindem.

— Am înţeles.

Remi deschise uşa suficient de larg, încât să încapă amândoi. Erau la jumătatea distanţei când auziră paşi pe drumul de afară. Sam şi Remi se opriră, lipindu-se de rampa camionului din dreapta. Sam trase cu ochiul după colţ.

— Patru oameni, spuse el. Se urcă în camioane, câte doi în fiecare.

— Face parte din planul lor de urgenţă? sugeră Remi.

— Probabil, replică Sam. În regulă. Trecem la planul B. Ne ascundem.

Aproape simultan, motoarele camioanelor se treziră la viaţă.

Păşind cu grijă, pentru ca greutatea lor să nu-i alerteze pe paznici, Sam şi Remi urcară pe bara de protecţie a camionului, apoi păşiră peste rampă. Cu o bufnitură puternică, camionul porni. Braţ la braţ, Sam şi Remi se împiedicară şi căzură cu faţa de caroserie.

Camionul lor era în frunte. Stând întinşi în întunericul relativ al caroseriei, în timp ce farurile celui de-al doilea camion străluceau verde prin clapeta prelatei ce acoperea rampa, Sam şi Remi îşi permiseră să inspire adânc pentru prima dată în zece minute. În dreapta şi în stânga lor, lăzi de lemn de diferite mărimi erau fixate în şuruburi cu ochi de caroseria camionului.

— Am reuşit, şopti Remi.

— Ţine pumnii strânşi.

— Ce vrei să spui?

— Sunt destul de sigur că e un camion al armatei chineze.

— Doar nu sugerezi ceea ce cred eu, nu?

— Ba da. Pare limpede că Charlie King e combinat cu cineva din armata chineză. Paznicii sunt chinezi, la fel şi armele lor. Şi ştim ce se află în lăzile astea.

— Cât mai e până la graniţă?

— Vreo treizeci, poate patruzeci de kilometri. Patru ore, mai mult sau mai puţin.

— Avem suficient timp ca să ne facem dispăruţi.

— Întrebarea e cât de departe de civilizaţie vom fi?

— Începi să-mi strici dispoziţia, altminteri optimistă, spuse ea, apoi se lăsă pe umărul lui Sam.

În ciuda durităţii caroseriei camionului şi a hurducăielilor constante, huruitul înăbuşit al motorului era reconfortant pentru Sam şi Remi. Aproape că aţipiră în amurg, Sam trezindu-se din când în când ca să vadă cât era ora.

După un ceas de mers, fură treziţi brusc de scârţâitul frânelor. Farurile camionului din urma lor se măriră şi străluciră prin prelata din spate. Sam se ridică în capul oaselor şi îndreptă puşca spre rampă. Remi se ridică alături de el, cu ochii întrebători, dar nu spuse nimic.

Camionul încetini, apoi opri de tot. Farurile celuilalt camion se stinseră. Se deschiseră portierele cabinei, apoi fură trântite la loc. De ambele părţi ale caroseriei se auzi scrâşnetul unor paşi, care se opriră lângă rampă, apoi

glasuri murmurând în chineză. Sam şi Remi simţiră miros de ţigări.

Sam întoarse capul şi şopti la urechea lui Remi.

— Nu te mişca.

Ea încuviinţă din cap.

Mişcându-se încet, cu precauţie, Sam îşi îndoi picioarele sub el, apoi se ridică pe vine, stând pe vârfuri. Făcu doi paşi mici spre rampă şi întoarse capul ca să asculte. După o clipă, se întoarse lângă Remi şi ridică patru degete. Patru paznici stăteau de cealaltă parte a rampei. Arătă spre puşca lui, apoi în direcţia soldaţilor.

Ea îi dădu arma. Sam o aşeză peste picioare, apoi îşi alătură încheieturile mâinilor. Ea încuviinţă. El îi făcu semn să se întindă pe podea şi Remi se supuse.

Sam se asigură că piedica armei era trasă, îşi luă inima în dinţi şi inspiră adânc, apoi ridică mâna stângă, apucă prelata şi scoase arma afară.

— Mâinile sus! strigă el.

Cei doi soldaţi care stăteau cel mai aproape de bara de protecţie se răsuciră, făcând simultan câţiva paşi înapoi. Se împiedicară de camarazii lor, care se chinuiau să-şi dea jos puştile.

— Nu puneţi mâna! spuse Sam şi ridică arma la umăr.

În ciuda faptului că nu cunoşteau limba, soldaţii pricepură mesajul şi se opriră. Sam le făcu semn cu patul puştii de mai multe ori, până când oamenii înţeleseră ce aveau de făcut. Încet, fiecare soldat îşi dădu jos arma şi o lăsă să cadă la pământ. Sam le dădu de înţeles să se dea câţiva paşi înapoi, după care păşi peste rampă şi coborî.

— Totul e în regulă, îi spuse lui Remi.

Ea coborî alături de el.

— Par înfricoşaţi, observă ea.

— Perfect. Cu cât sunt mai înfricoşaţi, cu atât mai bine pentru noi, spuse Sam. Vrei să faci tu onorurile?

Remi le strânse puştile şi le aruncă pe toate în camion, în afară de una.

— E trasă piedica? Întrebă Sam.

— Cred că da…

— Dispozitivul de deasupra trăgaciului, de pe partea dreaptă.

— M-am prins. În regulă.

Sam, Remi şi cei patru soldaţi chinezi se uitau unii la alţii. Preţ de zece secunde, nu vorbi nimeni, într-un final, Sam întrebă:

— Engleză?

Soldatul de la marginea din dreapta spuse:

— Puţin engleză.

— În regulă. Perfect. Sunteţi prizonierii mei.

Remi oftă din greu:

— Sam…

— Scuze. Întotdeauna mi-am dorit să spun asta.

— Acum, că ţi-ai satisfăcut acest moft, ce facem cu ei?

— Îi legăm şi… Vai, nu! Nu-i bine.

— Ce e? Remi aruncă o privire spre soţul ei. Cu ochii mijiţi, Sam privea pe deasupra capetelor soldaţilor, spre cabina celui de-al doilea camion. Ea îi urmări privirea şi văzu o siluetă în cabină, care se feri brusc.

— Am numărat greşit, murmură Sam.

— Văd şi eu.

— Urcă pe locul şoferului, Remi. Porneşte motorul. Verifică dacă…

— Poţi fi sigur de asta, replică ea, apoi se întoarse pe călcâie şi alergă spre partea din faţă a camionului. O clipă mai târziu, porni motorul. Cei patru soldaţi se mutau de pe un picior pe celălalt, agitaţi, schimbând priviri între ei.

— Toată lumea sus! le strigă Remi pe geamul cabinei.

— Vin, dragă! replică Sam fără să se întoarcă, apoi strigă la soldaţi: Mişcaţi! Şi le făcu semn cu puşca. Bărbaţii se dădură la o parte, lăsând radiatorul în bătaia puştii lui Sam. Aceasta ridică arma şi ţinti.

Al cincilea om, ascuns până atunci în cabina celui de-al doilea camion, îşi scoase deodată trunchiul pe geamul din partea şoferului. Sam văzu puşca acestuia îndreptându-se spre el.

— Stai!

Bărbatul continuă să-şi răsucească trupul, fără a-l slăbi din ochi.

Sam îşi schimbă ţinta şi trase de două ori prin parbriz. Soldaţii se împrăştiară, ascunzându-se în tufişurile de la marginea drumului. Sam auzi o pocnitură. Ceva se izbi cu o bufnitură în rampa din spatele lui. Se lăsă în jos, împleticindu-se în jurul barei de protecţie opuse, se întoarse din nou şi trase trei focuri de armă în ceea ce spera că era radiatorul sau blocul motor al camionului. Se răsuci pe călcâie şi alergă până la portiera din dreapta, o smuci şi urcă în camion.

— Nu mai suntem bine-veniţi, spuse el.

Remi băgă camionul în viteză şi apăsă pe acceleraţie.

Nu parcurseseră o sută de metri, când îşi dădură seama că fie împuşcăturile lui Sam nu-şi atinseseră ţinta, fie nu fuseseră suficiente. Sam şi Remi văzură prin oglinzile retrovizoare cum se aprinseră farurile camionului. Cei patru soldaţi ieşiră fuga din ascunzătoare şi săriră în camion, doi în cabină şi doi în spate. Camionul ţâşni înainte.

— Pod îngust în faţă! strigă Remi.

Sam privi într-acolo. Deşi mai aveau încă vreo două sute de metri până la el, podul respectiv nu părea doar îngust, ci cu puţin mai lat decât camionul.

— Viteza, Remi, o avertiză el.

— Merg cât pot de repede.

— Voiam să spun să încetineşti.

— Glumeam. Ţine-te bine!

Camionul dădu peste un şanţ de pe drum şi derapa într-o parte, se ridică, apoi căzu înapoi. Prin parbriz se desluşea podul. Mai aveau de parcurs patruzeci şi cinci de metri.

— Oh, bineînţeles, spuse Remi, iritată, trebuia să avem parte şi de aşa ceva.

Deşi mai lat şi mai bine fixat, podul era doar o versiune mai mare a unuia dintre cele pe care le traversaseră la pas mai devreme.

Camionul se clătină din nou. Sam şi Remi fură săltaţi în

scaune, lovindu-se cu capul de tavanul cabinei. Remi gemu, luptându-se cu volanul.

Aproape ajunseseră la capătul podului. În ultima clipă, Remi apăsă cu putere pe frână. Se auzi un scârţâit şi camionul se opri. Un nor de praf îi învălui.

Sam auzi ţăcănitul schimbătorului de viteze şi privi spre soţia sa, care băga camionul în marşarier.

— Remi, ce-ai de gând? întrebă el.

— Dau cu spatele, spuse ea zâmbind sinistru.

— Riscant.

— Spre deosebire de tot ce-am făcut în seara asta?

— *Touche,* recunoscu Sam.

Remi apăsă cu putere pe acceleraţie. Cu un huruit dezaprobator al motorului, camionul începu să dea înapoi, încet la început, dar câştigând rapid în viteză. Sam aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Prin norul de praf creat de oprirea lor bruscă, nu văzu decât farurile celuilalt camion. Se aplecă pe geam şi trase o rafală de trei focuri, apoi încă una. Camionul derapa într-o parte, ieşind din raza vizuală a lui Sam.

Cu privirea fixată pe propria oglindă, Remi spuse:

— Se opresc. Ne-au văzut. Dau şi ei înapoi. Peste huruitul motorului, auziră pocnetul focurilor de armă. Se feriră. Cu capul sub bord, Remi se aplecă într-o parte ca să vadă mai bine în oglindă. Camionul care-i urmărea era acum în plin marşarier, dar capcana lui Remi care produsese ciocnirea şi rafala lui Sam îl buimăciseră bine de tot pe şofer. Camionul se înclina dintr-o parte într-alta, cauciucurile lovind bârna de pe marginea drumului.

— Pregăteşte-te de impact! strigă Remi.

Sam se lăsă pe spate în scaun şi-şi propti picioarele în bord. O clipă mai târziu, camionul se opri brusc. Remi privi în oglindă.

— Au ieşit de pe drum.

— Hai să nu-i mai aşteptăm, propuse Sam.

— Corect.

Remi băgă din nou în viteză şi apăsă pedala de

acceleraţie. Din nou apăru în faţa lor capătul podului.

— N-a mers, anunţă Remi. Au apărut iarăşi.

— Sunt destul de insistenţi, nu? Ţine puţin camionul drept, spuse el şi deschise portiera.

— Sam, ce…

— Mă întorc dacă ai nevoie de mine.

Îşi atârnă puşca după gât şi sprijinindu-se de cadrul portierei, se urcă pe treapta camionului. Cu mâna liberă apucă prelata de pânză şi o smulse, descoperind rama. Apucă braţul vertical, aruncă piciorul stâng peste o latură, apoi îşi făcu vânt în spate. Se târî până la peretele din spate al cabinei şi se strecură înapoi pe fereastra despărţitoare.

— Bună, spuse el.

— Bună şi ţie. Ţine-te bine, îţi închid portiera. Remi smuci camionul spre dreapta, apoi spre stânga. Portiera deschisă a lui Sam se trânti. Ea întrebă:

— Care-i planul?

— Sabotaj. Cât de aproape sunt?

— La patruzeci şi cinci de metri. Ajungem la pod în zece secunde.

— Am înţeles.

Sam se târî spre rampă. În lumina slabă, pipăi podeaua camionului până când dădu cu mâna de una dintre celelalte puşti. O lăsă pe a sa şi o ridică pe aceasta, apoi strânse în grabă restul de muniţie.

— Podul! strigă Remi. Încetinesc!

Sam aşteptă să audă bufnetul suprapus al cauciucurilor camionului lovindu-se de platelaj, apoi îşi iţi trunchiul prin copertina din spate, ţinti spre puntea pasarelei şi deschise focul. Gloanţele loviră lemnul, găurindu-l şi împroşcând aşchii în jur. Sam se retrase în spatele copertinei, reîncărcă, apoi deschise iarăşi focul, de data aceasta ochind ba puntea pasarelei, ba camionul care venea din spate şi care tocmai intrase pe pod. Camionul lor viră la stânga, se izbi în pasarelă, apoi îşi reluă cursul. Sam văzu o explozie portocalie la gura unei ţevi de armă ieşite pe geam. Un trio de gloanţe se înfipse în rampa de sub el. Se aruncă înapoi,

pe podea. O altă salvă de împuşcături făcu zdrenţe copertina din spate şi ciurui peretele cabinei.

— Sam? strigă Remi.

— N-a funcţionat!

— M-am prins!

— Ce părere ai despre distrugerea nejustificată a artefactelor fosile?

— În general, sunt împotrivă, dar asta e o ocazie specială!

— Mai trage puţin de timp!

Remi începu să frâneze, apoi să accelereze, sperând să-l deruteze pe trăgător. Sam se rostogoli pe burtă, pipăi în jur până găsi prima curea cu clichet care lega lăzile şi apăsă butonul de deschidere. În scurt timp, reuşi să desfacă toate celelalte curele. Se târî până la rampă şi o debloca; aceasta căzu la pământ.

— Începe bombardamentul, strigă Sam şi împinse jos prima ladă. Aceasta ricoşa în puntea podului, se izbi drept în bara de protecţie a camionului inamic şi se sparse. Aşchii de lemn şi fân de împachetare zburară prin aer.

— Niciun efect, strigă Remi.

Sam merse împleticit în spate, se sprijini cu umărul de întreaga stivă de lăzi, apoi îşi propti picioarele în peretele cabinei şi începu să împingă. Cu un scrâşnet, stiva de lăzi aluneca spre camion. Sam făcu o pauză, îndoi picioarele şi împinse cu forţă, ca un fundaş care intră într-o grămadă de blocaj.

Şirul de lăzi alunecă dincolo de rampă şi se rostogoli spre camionul care-i urmărea. Sam nu mai aşteptă să vadă rezultatele, păşi spre cealaltă stivă de lăzi şi repetă procedeul.

Din spate se auzi un scârţâit de frână. Sticlă spartă. Scrâşnet de metal lovit de lemn.

— Acum chiar că le-am venit de hac! strigă Remi. S-au oprit în mijlocul drumului!

Sam se ridică în genunchi şi privi prin fantă spre Remi.

— Dar pentru cât timp?

Ea se uită la el, zâmbindu-i scurt.

— Cât o să fie nevoie ca să scoată vreo şase lăzi de sub şasiu.

Capitolul 15

Hotelul *Hyatt Regency, Kathmandu, Nepal*

Sam ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, frecându-şi părul cu altul.

— Ţi-e destul de foame pentru micul dejun?

— Sunt lihnită, replică Remi. Stătea la o masă în faţa unei oglinzi, legându-şi părul într-o coadă de cal. Era înfăşurată în prosopul alb al hotelului.

— Apelăm la room-service sau coborâm la restaurant?

— Vremea e minunată. Hai să luăm micul dejun pe balcon.

— Perfect.

Sam merse la măsuţa unde se afla telefonul, ridică receptorul şi formă numărul pentru room-service.

— Aş vrea să comand o porţie de somon şi o chiflă, o porţie de ouă Benedict, un coş cu fructe, pâine prăjită şi cafea.

Aşteptă ca vocea de la bucătărie să repete comanda corect, apoi apăsă furca şi sună la bar.

— Aş dori două cocktailuri Ramos Fizz. Da, Ramos Fizz, zise Sam.

— Ştii cum să te porţi cu o doamnă, spuse Remi.

— Nu-ţi face speranţe degeaba. Nu ştie să le prepare. Sam mai încercă o dată. Dar un Harvey Wallbanger? Wallbanger. Se face cu vodcă, Galliano şi suc de portocale. Înţeleg, nu aveţi Galliano. Sam scutură din cap şi mai încercă o dată. În regulă, trimiteţi atunci o sticlă de Veuve Clicquot.

Remi râse.

— Chiar că ştii cum să te porţi cu o doamnă.

— Altceva nu aveţi? rosti Sam în telefon. Bine, trimiteţi una rece.

Puse receptorul la loc în furcă.

— N-au şampanie. A fost o convenţie politică şi nu le-a mai rămas decât un vin alb spumant din China.

— Nu ştiam că şi chinezii fac chestii spumante, îl privi cu un zâmbet sarcastic. „Altceva nu aveţi?” Sam ridică din umeri.

Orice port e bun pe vreme de furtună. Sună telefonul. Sam ridică receptorul.

— O clipă. Puse telefonul pe speaker. Bună dimineaţa, Rube, rosti Sam în difuzor.

— Poate pentru tine, replică Rube. Aici e vremea cinei. Am auzit că tu şi frumoasa ta soţie vă bucuraţi de încă o vacanţă relaxantă.

— Totul e relativ, Rube, replică Remi. Ce fac Kathy şi fetele?

— Grozav. Sunt la Chuck E. Cheese acum. Telefonul vostru m-a scăpat de corvoada asta.

— Nu-ţi schimba programul din cauza noastră, spuse Sam zâmbind cu jumătate de gură. Putem să vorbim mai târziu.

— A, nu, prietene. Nu-i nimic mai important ca asta. Crede-mă. Pune-mă la curent. Sunteţi la puşcărie? Câte legi locale aţi încălcat?

— Niciuna de care să ştim, replică Remi. Îl las pe Sam să-ţi explice.

Deşi conştienţi că Rube fusese deja informat, într-o anumită măsură, de Selma, Sam începu cu începutul, cu Zhilan Hsu care urcase la bordul iahtului lor lângă Pulau Legundi şi încheie cu evadarea lor din situl arheologic secret al lui King.

Cu o seară înainte, după ce îşi lăsaseră urmăritorii blocaţi pe pod, Sam condusese prin întuneric, căutând indicatoare sau puncte de reper pe care Remi să le poată identifica pe hartă. După câteva ore de întoarceri zadarnice şi de

fundături, ajunseseră, într-un final, la un pas montan recognoscibil – Laurebina – şi nu după multă vreme, la periferia satului Pheda, la vreo treizeci de kilometri est de carieră. Cum era de aşteptat, găsiseră satul întunecat şi lipsit de viaţă, cu excepţia unei clădiri din cărămizi de zgură şi cu acoperiş de tablă, care se dovedise a fi crâşma satului. Reuşind să depăşească semnificativa barieră a limbajului, făcuseră un troc cu proprietarul: camionul lor pentru maşina lui – un Peugeot gri, vopsit iniţial în portocaliu, vechi de treizeci de ani – şi instrucţiuni despre cum să ajungă înapoi în Kathmandu. Chiar înainte să răsară soarele, erau din nou în parcarea hotelului Hyatt Regency.

Rube ascultă povestea lui Sam fără să spună nimic. Într-un final, întrebă:

— Ca să fiu sigur că am înţeles, v-aţi strecurat în cariera lui King, aţi fost martorii unei crime, aţi făcut prăpăd în rândul unui contingent de paznici format probabil din soldaţi chinezi, apoi le-aţi furat unul dintre camioane, care era, din întâmplare, încărcat cu fosile pentru piaţa neagră şi pe care le-aţi folosit pe post de grenade, ca să-i opriţi să vă urmărească. Am zis bine?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Sam.

— Plus aproximativ treizeci de gigabiţi de informaţii strânse, adăugă Remi.

Rube oftă.

— Ştiţi ce-am făcut eu aseară? Am văruit dormitorul principal. Voi doi… Bine, trimiteţi-mi datele.

— Selma le are deja. Contacteaz-o şi o să-ţi dea un link al unui site de stocare online sigur.

— Am înţeles. Ştiu că şefii mei de la Langley vor fi interesaţi de punctul de vedere al chinezilor şi sunt sigur că putem găsi pe cineva din FBI interesat de operaţiunea lui King cu fosile pentru piaţa neagră. Nu vă promit că totul o să meargă strună, dar încerc.

— Nici nu vrem mai mult, spuse Sam.

— Există o şansă destul de mare ca Charles King să fi ordonat deja închiderea sitului. E posibil ca deja să nu mai

fie altceva decât o carieră abandonată în mijlocul pădurii.

— Ştim.

— Şi prietenul vostru, Alton?

— Tragem speranţă şi bănuim că am găsit ceea ce caută King, replică Remi. Sau măcar că avem suficient cât să-i captăm atenţia. O să-l sunăm chiar acum.

— Regele Charlie e un gunoi, îi avertiză Rube. Mulţi au încercat să-i vină de hac toată viaţa lui. Şi toţi au sfârşit morţi sau ruinaţi, iar el a rămas în picioare.

— Ceva îmi spune că îl va afecta personal descoperirea noastră, replică Remi.

— Theurockul…

— Theurangul, îl corectă Remi. Omul de Aur.

— Cum ziceţi voi. Riscaţi mult, îi avertiză Rube. Dacă vă înşelaţi şi lui King nu-i pasă deloc de chestia asta, nu aveţi decât acuzaţiile voastre despre comerţul cu fosile pe piaţa neagră – şi după cum v-am spus, nu există nicio garanţie că n-o să scape de ele.

— Ştim, replică Sam.

— Şi totuşi o să vă încercaţi norocul.

— Da, spuse Remi.

— Mă aşteptam. Apropo, înainte să uit, am mai aflat câte ceva despre Lewis King. Presupun că aţi auzit amândoi de Heinrich Himmler.

— Cel mai bun prieten al lui Hitler şi psihopat nazist? întrebă Sam. Am auzit numele.

— Himmler şi mare parte din elita partidului nazist erau obsedaţi de ocultism, mai ales dacă ţinea de puritatea ariană şi de Reichul de o mie de ani. Se pare că Himmler a fost cel mai intrigat dintre toţi. Prin anii l930 şi pe tot parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, a sponsorizat mai multe expediţii ştiinţifice în cele mai întunecate colţuri ale lumii, sperând că va găsi dovada care să susţină afirmaţiile naziştilor. Una dintre acestea, organizată în l938, cu un an înainte de începerea războiului, a fost în Himalaya, în căutarea dovezilor care să sprijine moştenirea ariană. Nu ghiciţi numele unuia dintre cercetătorii de frunte?

Lewis King, sugeră Remi.

— Sau, cum era cunoscut pe atunci, profesorul Lewes Konig.

— Tatăl lui Charlie King a fost nazist? întrebă Sam.

— Şi da şi nu. Sursele mele spun că, probabil, s-a înscris în partid de nevoie, nu din prea multă convingere. Pe atunci, dacă voiai finanţări guvernamentale, trebuia să fii membru de partid. Sunt numeroase relatări despre oameni de ştiinţă care au aderat şi au cercetat superficial teoriile naziste doar ca să poată face cercetări ştiinţifice serioase pe lângă. Lewis King a fost un exemplu perfect. După toate relatările, a fost un arheolog dedicat. Puţin i-a păsat de obârşia sau de moştenirea ariană.

— Atunci, de ce a mers în expediţie?

— Nu ştiu, dar ceea ce a găsit în peşteră – treaba asta cu Omul de Aur – e o variantă plauzibilă. Dacă King nu a minţit, se pare că, la scurt timp după ce Lewis King a imigrat în Statele Unite, a reînceput să colinde lumea.

— Poate că a găsit ceva în expediţia lui Himmler, care i-a trezit interesul, presupuse Sam.

— Şi nu voia ca informaţiile să ajungă pe mâna naziştilor, adăugă Remi. A păstrat secretul, a aşteptat să treacă războiul, apoi, după mulţi ani, şi-a reluat munca.

— Întrebarea e, spuse Rube, de ce Charlie King continuă munca tatălui său? Din câte ştim despre el, n-a manifestat niciodată nici cel mai mic interes faţă de munca acestuia.

— Poate e vorba despre Theurang, spuse Sam. Poate, pentru el, e doar o altă fosilă numai bună de vândut.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Dacă descrierea acestui obiect e, fie numai parţial, reală, ar valora o avere.

— Rube, ştii cumva dacă acuzaţiile de nazism împotriva lui Lewis au avut vreun impact asupra lui Charlie? întrebă Remi.

— N-am găsit nimic. Cred că succesul lui vorbeşte de la sine. şi ţinând cont cât de lipsit de scrupule e, mă îndoiesc că are cineva tupeul să mai aducă vorba.

— Lucrurile se vor schimba, spuse Sam. E vremea să-l

strângem cu uşa pe Regele Charlie.

Închiseră telefonul, puseră la cale o strategie timp de câteva minute, apoi Sam sună pe linia directă a lui King. Bărbatul ridică receptorul după primul apel.

— King.

— Domnule King, Sam Fargo la telefon.

— Mă întrebam când o să-ţi faci timp să suni. Drăguţa ta soţie e cu tine?

— Teafără şi nevătămată, replică Remi pe un ton dulce.

— Se pare că parteneriatul nostru a dat de un impas, spuse King. Copiii mei mi-au spus că nu colaboraţi.

— Ba colaborăm, replică Sam. Numai că după alte reguli decât cele impuse de tine. Charlie, ai pus să fie răpit Frank Alton?

— Răpit? De ce-aş face aşa ceva?

— Asta nu-i un răspuns, sublinie Remi.

— L-am trimis pe Frank Alton acolo ca să rezolve o treabă. S-a întins mai mult decât îi era plapuma şi a călcat pe bătături pe cine nu trebuia. Habar n-am unde e.

— Nici ăsta nu-i un răspuns, spuse Sam. Bine, să trecem la altele. Nu trebuie decât să asculţi. Am găsit ceea ce căutai…

— Adică?

— Nu asculţi. Am găsit ceea ce căutai – ceea ce a căutat toată viaţa tatăl tău. Şi după cum probabil ai ghicit, am vizitat lagărul tău de concentrare din valea Langtang.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Am adunat mii de fotografii, majoritatea făcute după documentele găsite într-o rulotă-birou şi câteva dintre ele cu soţia, sau concubina ta, sau cum îi spui tu în intimitatea avionului tău. Am avut noroc şi am fotografiat-o chiar când îţi omora unul dintre muncitori. Avem o poză şi cu chipul lui.

Charlie King nu spuse nimic preţ de zece secunde lungi. În sfârşit, oftă.

— Cred că minţi de-ngheaţă apele, Sam, dar e limpede că ceva te-a stârnit. Te ascult.

— Să începem cu începutul. Eliberează-l pe Frank…

— Ţi-am zis că nu…

— Taci. Eliberează-l pe Frank Alton. După ce primim un telefon de la el că e viu şi nevătămat, în siguranţa casei lui, ne întâlnim cu Russell şi Marjorie şi cădem la înţelegere.

— Acum, cine vorbeşte mult fără să spună nimic? ripostă King.

— E singurul târg pe care-o să-l obţii, replică Sam.

— Îmi pare rău, amice, dar am să refuz. Cred că blufezi.

— Cum vrei, spuse Sam şi închise. Puse telefonul pe măsuţă. El şi Remi se uitară unul la celălalt.

— Care-s şansele? întrebă ea.

— Şaizeci la patruzeci că sună în mai puţin de-un minut.

Ea zâmbi.

— Nu pun pariu.

După cincizeci şi două de secunde, sună telefonul. Sam îl lăsă să mai sune de trei ori, apoi ridică receptorul. Charlie King spuse:

— Ai fi un jucător bun de poker, Sam Fargo. Mă bucur că putem ajunge la o înţelegere. Dau câteva telefoane să văd ce pot să aflu despre Frank Alton. Nu promit nimic, bineînţeles, dar…

— Dacă nu primim veşti de la el în douăzeci şi patru de ore, târgul cade.

Charlie King rămase tăcut câteva clipe. Apoi spuse:

— Staţi aproape de telefon. Sam întrerupse legătura.

— Şi dacă el crede că avem dovezile asupra noastră? întrebă Remi.

— E prea inteligent ca să nu-şi dea seama.

— Crezi c-o să se ţină de cuvânt? Sam încuviinţă din cap.

— King e destul de inteligent ca să se fi asigurat. Cei care l-au răpit pe Frank probabil şi-au luat măsuri de precauţie şi au purtat măşti. N-o să existe nici un indiciu care să ducă la King, deci n-are nimic de pierdut, ci numai de câştigat, dacă ne face pe plac.

— Atunci de ce pari atât de îngrijorat? îşi întrebă Remi soţul.

— Aşa par?

— Te uiţi chiorâş, cum faci în situaţii dintr-astea. Sam şovăi.

— Spune-mi, Sam.

— Tocmai l-am pus la punct pe unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, un sociopat care adoră să deţină controlul şi care şi-a câştigat poziţia zdrobindu-şi duşmanii. O să-i dea drumul lui Frank, dar ceva îmi spune că stă acum în biroul lui şi plănuieşte un contraatac.

Houston, Texas

La treisprezece mii de kilometri distanţă, Charlie King tocmai asta făcea.

După ce închisese telefonul, străbătuse în lung şi-n lat biroul, privind drept în faţă, dar nevăzând nimic din cauza furiei. Bolborosind în barbă, King merse furios până la fereastra biroului şi contemplă panorama oraşului. Soarele apunea la vest.

— În regulă, Fargo, şuieră el. Aţi câştigat prima rundă. Bucuraţi-vă cât mai aveţi timp. N-o să se mai repete. Merse la biroul lui şi apăsă butonul interfonului. Marsha, fă-mi legătura cu Russell şi Marjorie.

— Da, domnule King, o clipă.

Trecură treizeci de secunde, apoi se auzi:

— Tată…

— Taci şi ascultă. Marjorie e lângă tine?

— Sunt aici, tată.

— Zhilan?

— Da, domnule King.

— Ce dracu' păziţi acolo, idioţilor? Soţii Fargo m-au sunat şi m-au răstignit, nu alta. Au spus că au poze cu tine, Zee, omorând un localnic la situl Langtang. Ce s-a întâmplat acolo?

— Am primit azi-dimineaţă un telefon de la şeful pazei de la sit, spuse Russell. A zis că a găsit un vehicul suspect şi a dat alarma. Au găsit un om inconştient, dar nu părea să

lipsească nimic.

— Cum a ajuns inconştient?

— Nu sunt siguri. Poate că a căzut.

— Prostii! Avem vreun transport ce aşteaptă să fie expediat?

— Două camioane, răspunse Marjorie. Imediat ce s-a dat alarma, au fost evacuate de oamenii colonelului Zhou. E procedura standard, tată.

— Nu-mi da mie lecţii, fetiţo. Camioanele au ajuns la punctul de transfer?

— De data aceasta, răspunse Russell:

— N-am primit confirmarea încă, dar punând la socoteală întârzierile…

— Faci presupuneri. Nu mai presupune. Pune mâna pe telefon şi găseşte camioanele.

— Da, tată.

— Zee, care-i treaba cu omorul? E adevărat?

— Da. Unul dintre muncitori a fost prins furând. A trebuit să-l dau exemplu. Cadavrul a fost deja îngropat.

King făcu o pauză, apoi mârâi:

— Bine atunci. Bună treabă. Cât despre voi doi, tâmpiţilor… Soţii Fargo mi-au spus că au pus mâna pe Omul de Aur.

— Cum? întrebă Marjorie. Unde?

— Probabil mint, adăugă Russell.

— Poate, dar chestiile astea ţin de meseria lor. De asta i-am şi băgat în poveste. Cred că i-am subestimat. M-am gândit că Alton o să fie un motiv suficient ca să-i ţinem în frâu.

— Nu te condamna prea mult, tată, zise Marjorie.

— Taci. Trebuie să presupunem că au spus adevărul. Vor să-l eliberăm pe Alton. E posibil să fi văzut ceva sau să poată identifica pe cineva?

— Am analizat situaţia când am ajuns aici, domnule King, spuse Zhilan. Alton nu ştie nimic.

— Bine. Du-te şi salvează-l. Hrăneşte-l, spală-l şi urcă-l în Gulfstream. Cei doi Fargo au spus că, imediat ce Alton

ajunge acasă, or să se întâlnească cu Russell şi Marjorie şi-or să stabilească transferul chestiei ăleia.

— Nu putem avea încredere în ei, tată, spuse Russell.

— Ştiu asta, prostule. Tu pune-l pe Alton în avion şi lasă restul în seama mea. Soţii Fargo vor să joace dur? O să simtă ei pe pielea lor ce înseamnă să joci dur.

Capitolul 16

Satul Jomsom, zona Dhawalagiri, Nepal

Micul avion Piper Cub cu un singur motor se înclină abrupt şi coborî până la nouă sute de metri. Stând de-o parte şi de alta a coridorului, Sam şi Remi urmăreau înălţându-se stâncile cenuşii calcaroase, care păreau să înghită avionul pe măsură ce acesta se redresa, pregătindu-se de aterizarea pe pistă. Deasupra şi dincolo de stânci se ridicau crestele întunecate, vârstate cu petice de zăpadă ale lanţurilor muntoase Dhawalagiri şi Nilgiri, cu porţiunile superioare ascunse pe jumătate în nori.

Deşi plecaseră din Kathmandu doar de o oră, sosirea lor aici era abia începutul călătoriei; restul traseului, pe şosea, avea să dureze încă douăsprezece ore. Aşa cum se obişnuiseră, în Nepal, distanţele măsurate de pe hartă erau inutile. Destinaţia lor finală, fosta capitală a regatului Mustang, Lo Monthang, se afla la numai două sute treizeci de kilometri nord-vest de Kathmandu, dar era inaccesibilă pe cale aeriană. În schimb, charterul avea să-i lase aici, în Jomsom, la o sută nouăzeci de kilometri est de Kathmandu. Trebuiau să traverseze valea fluviului Kali spre nord, pe o distanţă de optzeci de kilometri, până la Lo Monthang, unde erau aşteptaţi de persoana de contact din partea locului a lui Sushant Dharel.

Sam şi Remi se bucurau să fie departe de agitaţia relativă din Kathmandu şi sperau ei, de clanul King.

Avionul continuă să coboare, reducând rapid viteza, până când, după aprecierea lui Sam, zbura numai cu câteva noduri peste limita de portantă de decroşaj. Remi îşi privi soţul întrebător. El zâmbi şi spuse:

— Pistă scurtă. Fie reduce viteza acum, fie forţează frânele când suntem la sol.

— Ce bucurie…

Cu o lovitură şi o cutremurare, trenul de aterizare atinse pista şi în scurt timp, rulau către un grup de clădiri aflate la capătul sudic al acesteia. Avionul frână şi motoarele începură să se domolească. Sam şi Remi îşi luară rucsacurile şi se îndreptară spre uşă, care era deja deschisă. Un angajat al aeroportului, în salopetă albastru-închis, le zâmbi şi făcu semn spre scara de sub uşă. Remi coborî, urmată de Sam.

Se îndreptară spre terminal. La dreapta lor, o turmă de capre ciuguleau o iarbă cafenie lângă hangar. Dincolo de ele, pe un drum de ţară, se vedea o turmă de boi moscaţi, mânaţi de un bătrân cu o şapcă roşie şi pantaloni verzi. Din când în când, mai lovea câte un bou îndărătnic cu un băţ, cloncănind din gură.

Remi strânse gulerul hanoracului mai aproape de gât şi spuse:

— Declar oficial că e cam rece.

— Eu voiam să spun că-i înviorător, replică Sam. Suntem la aproximativ trei mii de metri, deci n-are cum să fie prea cald.

— Şi bate vântul mult mai tare.

Ca pentru a sublinia spusele lui Remi, o rafală de vânt biciui pista. Nori de praf ocru le întunecară vederea câteva clipe înainte să se risipească, dezvăluind în detaliu priveliştea din spatele clădirilor aeroportului. Având câteva sute de metri înălţime, stâncile de culoarea cârtiţei erau crestate adânc din vârf până la poale, ca şi cum fuseseră cioplite de nişte degete uriaşe. Netezite de vreme şi erodări, formele păreau făcute de mâna omului – precum zidurile unei fortăreţe străvechi.

În spatele lor se auzi o voce:

— Cea mai mare parte din Mustang arată astfel. Mă refer mai ales la vârfurile mai joase.

Sam şi Remi se opriră şi se întoarseră cu faţa la un bărbat de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu un păr blond ţepos, care le zâmbea. Acesta îi întrebă:

— Prima dată?

— Da, răspunse Sam. Nu şi pentru tine, pun pariu.

— A cincea oară. Cred că aş putea spune că sunt dependent de drumeţii. Jomsom e un soi de tabără principală pentru drumeţii în regiunea asta. Eu sunt Wally.

Sam făcu prezentările, apoi cei trei continuară să meargă spre clădirile terminalului. Wally le arătă mai multe grupuri de oameni care stăteau pe marginea pistei. Majoritatea erau îmbrăcaţi în hanorace viu colorate şi aveau alături rucsacuri foarte grele.

— Tovarăşi de drumeţie? întrebă Remi.

— Da. Chiar îi recunosc pe mulţi dintre ei. Ai putea spune că facem parte din economia locală. Sezonul de drumeţii ţine locul acesta în viaţă. Nu poţi să mergi nicăieri fără să se lipsească un ghid de tine.

— Şi tu ai prefera fără? întrebă Sam.

— Aici e staţionată o companie de soldaţi din armata nepaleză, replică Wally. Se face cam multă contrabandă, dar nu prea poţi să-i condamni. Majoritatea câştigă într-un an mai puţin decât facem noi într-o săptămână. Nu-i aşa de rău. Dacă demonstrezi că ştii ce faci, cei mai mulţi ghizi se ţin pe-aproape, dar nu-ţi stau în cale.

Dintr-un grup de drumeţi din apropiere, o femeie strigă:

— Hei, Wally, suntem aici!

El se întoarse, îi făcu semn cu mâna, apoi îi întrebă pe Sam şi pe Remi:

— Unde mergeţi?

— În Lo Monthang.

— Mişto locul. E de-a dreptul medieval, omule. O adevărată maşină a timpului. Aveţi ghid? Sam încuviinţă din cap.

— Contactul nostru din Kathmandu ne-a făcut rost de unul.

— În cât timp am putea ajunge acolo? întrebă Remi. Dacă e să ne luăm după hartă, se află la…

— Hărţi! exclamă Wally chicotind. Nu sunt proaste, destul de corecte pe orizontală, dar terenul de aici e ca o bucată de ziar mototolită care a fost întinsă doar pe jumătate. Totul e în permanentă schimbare. Într-o zi, treci printr-un loc drept, iar a doua zi e pe jumătate blocat de o alunecare de teren. Ghidul vostru probabil o să urmeze defileul râului Kali Gandaki, în cea mai mare parte – ar trebui să fie aproape secat de-acum – deci ar fi în total o sută de kilometri. Cel puţin douăsprezece ore de condus.

— Asta înseamnă să înnoptăm pe drum, calculă Sam.

— Exact. Întrebaţi-l pe ghidul vostru. O fi aranjat un cort pentru voi sau a rezervat o colibă pentru drumeţi. O s-aveţi o excursie pe cinste. Poteca de-a lungul defileului Kali Gandaki e cea mai joasă din lume. Pe o parte, aveţi lanţul muntos Annapurna; pe cealaltă, Dhawalagiri. Între ei, opt dintre cei mai înalţi douăzeci de munţi din lume! Poteca defileului e ca o încrucişare între Utah şi Marte, omule! Numai stupele şi peşterile sunt…

Femeia strigă din nou:

— Wally!

Tânărul li se adresă lui Sam şi lui Remi:

— Trebuie să plec. Mă bucur de cunoştinţă. Să aveţi o călătorie lipsită de primejdii. Şi feriţi-vă de ravene, după asfinţit.

Îşi strânseră mâinile şi Wally începu să alerge spre grupul lui.

Sam strigă după el:

— Ravene?

— O să vă spună ghidul! strigă Wally peste umăr.

Sam se întoarse spre Remi.

— Stupe?

— Sunt numite şi cenotafe. În esenţă, sunt nişte relicvarii – structuri asemănătoare unor movile, ce conţin artefacte

budiste sacre.

— Cât de mari sunt?

— Pot fi de mărimea unui pitic de grădină sau cât o catedrală. Una dintre cele mai mari se află chiar în Kathmandu. Boudhanath.

— Domul îmbrăcat în steagurile alea de rugăciune?

— Acela. În Mustang sunt foarte multe, majoritatea de mărimea unor pitici. După unele estimări, ar fi câteva mii şi asta numai de-a lungul râului Kali Gandaki. Până acum câţiva ani, turiştilor nu li se permitea accesul în Mustang, de teama desacralizării.

— Fargo! strigă o voce masculină. Fargo!

Un bărbat chel nepalez, având vreo patruzeci şi cinci de ani, îşi croia drum prin mijlocul mulţimii de drumeţi care mişunau şi păşea apăsat în direcţia lor, gâfâind.

— Fargo, nu?

— Da, răspunse Sam.

— Sunt Basanta Thule, replică omul într-o engleză decentă. Sunt ghidul vostru, da?

— Eşti prietenul lui Pradhan? spuse Remi. Bărbatul miji ochii.

— Nu cunosc acest nume. Domnul Sushant Dharel m-a rugat să vă întâmpin. Aşteptaţi pe altcineva? Poftim, aici am actele…

Thule întinse mâna spre buzunarul lateral al hainei.

— Nu, e în regulă, replică Sam zâmbind. Mă bucur să vă cunosc.

— Şi eu pe dumneavoastră. Daţi-mi mie bagajele.

Thule ridică rucsacurile şi le făcu un semn din cap spre clădirea terminalului.

— Maşina mea e într-acolo. Urmaţi-mă, vă rog. Şi se depărta în pas alergător.

— Sunteţi foarte şmecheră, domnişoară Bond, îi spuse Sam lui Remi.

— Crezi că devin paranoică la bătrâneţe?

— Nu, replică Sam zâmbind. Doar mai frumoasă. Hai să-l ajungem din urmă, altfel rămânem fără ghid.

După o oprire fugitivă la biroul vămii pentru a satisface ceea ce Sam şi Remi erau asiguraţi a fi credinţă fermă, deşi tacită, a Mustangului în semi-autonomia statutului său, ieşiră afară şi îl găsiră pe Thule stând pe trotuar, lângă o Toyota Land Cruiser albă. Judecând după zecile de vehicule aproape identice înşirate pe stradă, fiecare dintre ele părând să poarte acelaşi logo al unei firme de turism, Toyota era autoturismul preferat în zonă. Thule le zâmbi, băgă rucsacul lui Sam în portbagajul maşinii şi trânti uşa.

— Am aranjat cazarea pentru diseară, anunţă Thule.

— Nu plecăm imediat spre Lo Monthang? întrebă Remi.

— Nu, nu. Aduce ghinion să începi o călătorie în această parte a zilei. Mai bine pornim mâine-dimineaţă. Mâncaţi, odihniţi-vă şi vizitaţi Jomsom, iar în zori plecăm. Haideţi, haideţi…

— Am prefera să plecăm acum, spuse Sam, fără să se mişte.

Thule făcu o pauză. Strânse buzele, chibzuind o clipă, apoi spuse:

— E alegerea dumneavoastră, bineînţeles, dar abia dimineaţă va fi dat la o parte pământul.

— Care pământ? întrebă Remi.

— A fost o surpare de teren pe drumul spre Kagbeni. N-am reuşi să facem mai mult de câţiva kilometri în susul văii. Apoi, mai este şi ambuteiajul, desigur. Mulţi turişti în Mustang acum. Mai bine aşteptăm până dimineaţă, bine?

Thule deschise una dintre portierele pasagerilor şi flutură o mână spre bancheta din spate.

Sam şi Remi se priviră, ridicară din umeri, apoi urcară în SUV.

Toyota şerpui pe străzile înguste timp de zece minute, până când Thule opri în faţa unei clădiri, la câţiva kilometri sud-est de pistă. Pe tăbliţa galbenă scria cu maro: „Casa de oaspeţi Rază de Lună. Baie cu cadă – Baie anexată – Baie comună”.

Zâmbind şi ridicând dintr-o sprânceană, Remi spuse:

— Se pare că băile sunt marea atracţie din Jomsom.

— Şi arhitectura monocromatică, adăugă Sam.

De pe scaunul din faţă, Thule spuse:

— Aşa e. Jomsom oferă cea mai bună cazare din zonă.

Coborî din maşină, o înconjură în grabă şi îi deschise portiera lui Remi. Îi oferi mâna ca să coboare. Ea i-o acceptă cu graţie şi coborî, urmată de Sam.

Thule spuse:

— Vă iau eu bagajele. Mergeţi înăuntru. Madame Roja se va ocupa de voi.

Cinci minute mai târziu, se aflau în apartamentul regal al casei de oaspeţi Rază de Lună, dotat cu un pat de unu şaizeci pe doi metri şi cu un salonaş ticsit cu diverse piese de mobilier de exterior din răchită. Aşa cum le promisese Madame Roja, baia era, de fapt, anexată apartamentului.

— Mă întorc să vă iau mâine-dimineaţă la ora unsprezece, da? întrebă Thule din pragul uşii.

— De ce aşa târziu? ripostă Sam.

— Din cauza surpării de teren…

— O să fie ambuteiaj, termină Sam. Mulţumim, domnule Thule. Ne vedem atunci.

Sam închise uşa. Din baie, o auzi pe Remi spunând:

— Sam, uită-te la asta.

O găsi pe Remi cu ochii larg deschişi, lângă o cadă uriaşă cu picioare din cupru.

— E un Beasley.

— Cred că termenul mai comun e „cadă”, Remi.

— Foarte amuzant. Modelul Beasley e rar, Sam. Ultima a fost făcută la sfârşitul secolului al XIX-lea. Ai habar cât valorează?

— Nu, dar presupun că tu ştii.

— Douăsprezece mii de dolari, mai mult sau mai puţin. E o comoară, Sam.

— Şi e cât un Studebaker. Nici nu te gândi să încerci să o bagi în rucsac.

Remi îşi desprinse privirea de la cadă şi se uită la el poznaş.

— E mare, nu-i aşa?

Sam îi întoarse zâmbetul.

— Într-adevăr.

— Ţi-ar plăcea să fii salvamarul meu?

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

O oră mai târziu, curaţi, veseli şi uscaţi, se instalară în salonaş. Pe ferestrele din balcon se vedeau vârfurile muntelui Annapurna în depărtare.

Sam îşi consultă telefonul.

— Un mesaj vocal, spuse el. Îl ascultă, îi făcu cu ochiul lui Remi şi formă numărul. Vocea Selmei se auzi în difuzor treizeci de secunde mai târziu:

— Unde sunteţi?

— În ţara răchitei şi a cuprului, replică Sam.

— Poftim?

— Nimic. Ai veşti bune pentru noi?

— Staţi aşa.

O clipă mai târziu, se auzi pe fir o voce masculină. Era Frank Alton.

— Sam, Remi... Nu ştiu cum aţi reuşit, dar vă datorez viaţa.

— Prostii, replică Remi. Tu ne-ai salvat pe noi în Bolivia de mai multe ori.

— Eşti teafăr? întrebă Sam.

— Am câteva cucuie şi vânătăi, dar nimic grav.

— Te-ai văzut cu Judy şi cu copiii?

— Da, imediat ce am ajuns acasă.

— Selma, care e situaţia? întrebă Sam.

— Absolut îngrozitoare, răspunse ea.

— Mă bucur să aud.

Pornind de la un respect sănătos pentru puterea lui Charles King şi poate de la o doză mică de paranoia, Sam şi Remi instituiseră „regula constrângerii”; dacă Selma sau altcineva dintre ei ar fi fost ameninţat cu arma sau s-ar fi

aflat în pericol, alt răspuns în afară de „îngrozitor” ar fi dat alarma.

— Frank, ce ne poţi spune? întrebă Remi.

— Din păcate, nu mai mult decât ceea ce ştiţi deja. Selma m-a pus la curent cu tot. Deşi sunt de acord că Charlie King e un şarpe şi nu spune tot adevărul, n-am nicio dovadă că el a pus la cale răpirea. Am fost lăsat inconştient şi răpit de pe stradă. M-au luat total pe nepregătite. Nu vă pot spune unde am fost ţinut. Când m-am trezit, eram legat la ochi, într-o dubită. Când mi-au dat jos baticul de la ochi, mă aflam în faţa treptelor unui avion Gulfstream.

— Că tot veni vorba de ciudăţenii, i-ai cunoscut pe gemenii King?

— A, ăia doi? Mă aşteptau la aeroport. Am crezut că am intrat într-un remake al lui Tim Burton după *Familia Addams.* Presupun că sunt produsul lui King şi al Doamnei Dragon.

— Da, răspunse Sam. Ce părere ai în legătură cu Lewis King?

— Pun rămăşag o sută la unu că e mort de zeci de ani. Cred că am fost folosit pe post de momeală, ca să vă atragă pe voi.

— Aşa ne gândeam şi noi, consimţi Remi. Încă mai lucrăm la detalii, dar credem că are de-a face cu o veche legendă himalayană.

— Omul de Aur, replică Frank.

— Exact. Theurangul.

— Din puţinul pe care l-am aflat înainte să fiu răpit, asta căuta şi Lewis King când a dispărut. Era obsedat de el. Dar nu ştiu dacă e real sau nu.

— Noi credem că e, replică Sam. Ne întâlnim cu cineva mâine, în Lo Monthang. Cu puţin noroc, misterul o să se lămurească.

Capitolul 17

Defileul Kali Gandaki,
zona Dhawalagiri, Nepal

Basanta Thule frână pentru a patra oară într-un ceas, cauciucurile bombate ale Toyotei Land Cruiser scrâşnind pe pietrişul care acoperea fundul de vale. Deasupra lor, cerul era de un azuriu lipsit de nori. Aerul proaspăt era încremenit.

— Alte stupe, anunţă Thule, arătând pe geam. Acolo... şi acolo. Vedeţi?

— Da, confirmă Sam şi împreună cu Remi, se uitară pe geamul lăsat jos pe partea lui. La scurt timp după ce plecaseră din Jomsom în dimineaţa aceea, făcuseră greşeala de a-şi exprima interesul faţă de osuare; de atunci, Thule îşi făcuse o adevărată misiune din a li le arăta pe toate. Până acum, făcuseră mai puţin de trei kilometri.

Din politeţe, Sam şi Remi coborâră, se plimbară în jur şi făcură câteva fotografii. Deşi nici unul dintre osuare nu avea mai mult de câţiva metri înălţime, erau totuşi impresionante – temple în miniatură, vopsite într-un alb ca zăpada, cocoţate pe liniile de creastă şi veghind deasupra defileului, ca nişte străjeri tăcuţi.

Urcară înapoi în Toyota şi porniră la drum, în tăcere. După un timp, Remi spuse:

— Unde e surparea de teren?

Urmă o pauză lungă.

— Am trecut de ea acum ceva vreme, replică Thule.

— Când?

— Acum douăzeci de minute... panta cu pietriş de lângă bolovanul pe care l-am văzut. După cum vedeţi, nu-i nevoie de mult ca să blocheze drumul.

După o altă pauză de prânz – şi o oprire pentru a admira un osuar, când Sam şi Remi declarară cu tact că era ultima – îşi continuară drumul spre nord, urmând cursul şerpuitor al râului Kali Gandaki şi trecând de o serie de cătune care nu se deosebeau prea mult de Jomsom. Din când în când, observau drumeţi pe cărările de deasupra lor, ca nişte furnici pe fundalul munţilor din depărtare.

La scurt timp după ora cinci, intrară într-o zonă îngustă a defileului. Stâncile care se înălţau la cincisprezece metri deasupra lor făceau ca spaţiul să se îngusteze; şi soarele începea să apună. Aerul care adia prin geamul deschis al lui Sam devenea tot mai rece. Într-un final, după ce încetinise considerabil viteza, Thule îi conduse printr-o arcadă de stâncă puţin mai lată decât Toyota, apoi printr-un tunel şerpuitor. Cauciucurile împroşcau apă şi ecoul se spărgea de pereţi.

După cincizeci de metri, intrară într-un luminiş întins, de vreo doisprezece metri lăţime şi o jumătate de kilometru lungime. La capătul nordic al viroagei se vedea o altă deschizătură în stâncă. La dreapta lor, râul clipocea printr-o secţiune inferioară a stâncii.

Thule viră la stânga, descriind un cerc larg şi aducând botul Toyotei înspre direcţia de unde veniseră, apoi frână.

— Vom campa aici, anunţă el. Suntem feriţi de vânt.

— De ce aşa devreme?

Thule se răsuci în scaun şi le zâmbi larg.

— Aici, noaptea coboară devreme, la fel şi temperatura. Mai bine instalăm corturile şi aprindem focul înainte să se întunece.

Împreună, reuşiră să încropească un adăpost – două corturi Vango mai vechi, modelul baricadă, cu tot cu izoprene subţiri şi saci de dormit pentru temperaturi sub zero grade. În timp ce Thule făcea un foc mic, Sam aprinse trei felinare cu kerosen şi le atârnă de nişte pari la marginea taberei. Cu lanterna în mână, Remi făcea turul viroagei. Thule pomenise faptul că drumeţii găsiseră mai

demult urmele lui Kang Admi în această zonă a defileului. În traducere aproximativă „Omul zăpezilor”, era unul dintre zecile de termeni care-l descriau pe Yeti, versiunea himalayană a lui Bigfoot. Deşi nu credeau neapărat în legendă, soţii Fargo întâlniseră destule bizarerii în călătoriile lor ca să nu elimine din start această posibilitate. Remi hotărâse să-şi satisfacă curiozitatea.

După douăzeci de minute, reveni în lumina galbenă a felinarelor din jurul taberei. Sam îi dădu un fes de lână şi o întrebă:

— Ai găsit ceva?

— Nici măcar o urmă de deget, răspunse Remi, îndesând câteva fire răzleţe de păr sub fes.

— Nu vă pierdeţi speranţa, remarcă Thule de lângă foc. S-ar putea să auzim chemarea fiarei la noapte.

— Şi la ce să ne aşteptăm? întrebă Sam.

— Asta depinde de persoană, da? Când eram copil, am auzit strigătul o dată. Părea să fie… jumătate de om, jumătate de urs. De fapt, unul dintre cuvintele tibetane pentru Yeti este *Meh-teh* – „omul-urs”.

— Domnule Thule, pare a fi un basm menit să-i farmece pe turişti, spuse Remi.

— Deloc, doamnă. L-am auzit. Ştiu oameni care l-au văzut. Ştiu oameni care i-au găsit urmele. Eu, personal, am văzut un bou moscat al cărui cap fusese…

— Da, ne-am prins, îl întrerupse Remi. Deci, ce avem la cină?

Cina constă din mâncare deshidratată preambalată care, combinată cu apă fiartă, se metamorfoză într-un gulaş. Sam şi Remi avuseseră parte de mâncăruri şi mai proaste, dar nu cu mult. După masă, Thule se răscumpără cu câteva căni aburinde de tongba, un ceai de mei nepalez uşor alcoolic, pe care-l sorbiră pe măsură ce noaptea învăluia defileul. Sporovăiră, apoi rămaseră tăcuţi vreo treizeci de minute, după care micşorară lumina felinarelor şi se retraseră în corturile lor.

După ce se cuibăriră în sacii de dormit, Remi începu să citească ghidul turistic descărcat pe iPad, în timp ce Sam studia harta zonei la lumina lanternei.

— Sam, ţi-aduci aminte ce ne-a spus Wally la aeroport despre „ravene”? şopti Remi. Nu l-am mai întrebat pe Thule despre ele.

— Dimineaţă.

— Cred că acum ar fi mai bine, insistă ea şi îi dădu lui Sam iPad-ul, arătându-i o secţiune din text. El citi:

Cunoscute colocvial drept „ravene”, aceste viroage înguste care se găsesc de-a lungul defileului Kali Gandaki pot fi înşelătoare primăvara. Noaptea, scurgerile de apă topită de pe munţii din jur inundă în mod frecvent şi în timp record văile, fără nici un avertisment, apa ridicându-se până la un nivel de...

Sam se opri din lectură, îi dădu înapoi iPad-ul lui Remi şi şopti:

— Strânge-ţi echipamentul. Numai esenţialul. Fără zgomot. Apoi, cu glas tare, strigă: Domnule Thule?

Nici un răspuns.

— Domnule Thule?

După câteva minute, auziră târşâitul unei cizme pe pietriş, urmat de:

— Da, domnule Fargo.

— Povestiţi-ne despre ravene. O pauză lungă.

— Ăăă... mi-e teamă că nu cunosc acest termen.

Alte târşâituri pe pietriş, apoi clicul distinctiv al unei portiere a Toyotei care se deschidea.

Rapid, Sam deschise fermoarul sacului de dormit şi se rostogoli afară din el. Deja pe jumătate îmbrăcat, înşfacă jacheta, şi-o puse pe el şi trase în linişte fermoarul cortului. Se târî afară, privi în stânga şi în dreapta, apoi se ridică în picioare. La nouă metri mai încolo, desluşi silueta lui Thule care se profila prin portiera din partea şoferului. Scotocea în interiorul maşinii. În picioare, Sam începu să se furişeze

spre Toyota. Era la şase metri, când se opri brusc şi înălţă capul.

Vag la început, apoi desluşit, auzi curgerea apei. De-a curmezişul viroagei se vedeau torente învolburate, apă înspumată care lovea versanţii stâncii.

Din spate, Sam auzi un „Ssst” şi când se întoarse, o văzu pe Remi cu capul iţit prin copertina cortului. Ridică degetul mare în sus şi el îi răspunse cu palma deschisă, înspre pământ: „Aştept”.

Sam se apropie şi mai mult de maşină. Când ajunse la trei metri, se lăsă în jos şi continuă să meargă aplecat, înconjurând bara de protecţie din spate, până la locul şoferului. Se opri şi trase cu ochiul după colţ.

Thule era aplecat peste scaune, numai picioarele i se vedeau. Sam măsură din ochi distanţa dintre ei: un metru şi jumătate. Întinse un picior, îl propti cu grijă şi începu să-şi deplaseze greutatea înainte.

Thule se răsuci brusc. În mână avea un revolver din oţel inoxidabil.

— Opriţi-vă, domnule Fargo. Sam se opri.

— Ridicaţi-vă. Vorbirea fermecător de poticnită a lui Thule dispăruse. Rămăsese doar un accent uşor.

Sam se ridică şi zise:

— Ceva îmi spune că ar fi trebuit să-ţi verificăm actele de identitate când ai vrut să ni le-arăţi.

— Ar fi fost un lucru înţelept.

— Cu cât te-au plătit?

— Pentru oameni avuţi ca tine şi ca nevastă-ta, o sumă derizorie. Pentru mine, salariul pe cinci ani. Vrei să-mi oferi mai mult?

— Ar ajuta la ceva?

— Nu. Mi s-a spus clar ce voi păţi dacă îi trădez. Cu coada ochiului, Sam văzu râul care începuse să-şi iasă din matcă şi departe în spate, torentul de apă care câştiga în volum. Sam ştia că trebuia să tragă de timp. Spera că omul din faţa lui va lăsa garda jos, chiar şi pentru o clipă.

— Unde e adevăratul Thule? întrebă Sam.

— La jumătate de metru în dreapta ta.

— L-ai omorât.

— Făcea parte din sarcină. Odată ce apa se va retrage, va fi găsit împreună cu tine şi soţia ta, cu capul zdrobit de stânci.

— Şi împreună cu tine.

— Poftim?

— Asta dacă n-ai prin preajmă o bujie pentru aprindere de rezervă, replică Sam, bătându-se cu palma peste buzunarul hainei.

Din instinct, privirea lui Thule săgeta interiorul Toyotei. Anticipându-i reacţia, Sam începuse să se mişte încă de când bătuse cu mâna peste buzunar. Era la mijlocul saltului, cu mâinile la treizeci de centimetri de Thule, când bărbatul se răsuci, smucind ţeava revolverului, care atinse creştetul lui Sam cu o lovitură oblică, zgâriindu-l tare. Se împletici înapoi şi căzu în genunchi, gâfâind.

Thule păşi înainte şi ridică un picior. Sam anticipă lovitura şi se pregăti, încercând totodată să se rostogolească într-o parte. Vârful piciorului lui Thule îl izbi în coaste şi îl aruncă pe spate.

— Sam! strigă Remi.

Îşi răsuci capul spre dreapta şi o văzu pe Remi alergând spre el.

— Ia echipamentul! spuse Sam cu o voce răguşită. Vino după mine!

— După tine? Unde?

Motorul maşinii se trezi la viaţă.

Mişcându-se din instinct, Sam se rostogoli pe burtă, se împinse în genunchi, apoi se ridică în picioare. Merse clătinându-se până la cel mai apropiat felinar, aflat la doi metri în stânga sa. Cu vederea înceţoşată din cauza durerii, văzu în josul văii un val înalt de şase metri de apă înspumată care înainta prin deschizătură. Sam smulse felinarul de pe par cu mâna stângă, apoi se întoarse la Toyota într-un pas târşâit, dar alert.

Transmisia Toyotei intră în funcţiune, iar roţile

împroşcară cu pietriş, secerându-i picioarele lui Sam. El nu se sinchisi şi merse mai departe, în timp ce Toyota înainta precar, Sam sări. Ateriza cu piciorul stâng pe bara de protecţie din spate; cu mâna dreaptă apucă bara portbagajului de pe acoperiş.

Toyota ţâşni înainte, lăsând urme pe pietriş şi aruncându-l pe Sam dintr-o parte într-alta. El se ţinu bine şi se trase mai aproape de portiera portbagajului. Thule îndreptă maşina şi capota spre intrarea în viroagă, aflată acum la cincisprezece metri. Sam apucă mânerul felinarului cu dinţii şi cu mâna stângă, răsuci şurubul fitilului. Flacăra tremură, apoi deveni mai puternică. Apucă din nou felinarul cu mâna stângă.

„O singură şansă", murmură Sam în sinea lui.

Inspiră, întinse felinarul cât îi permitea braţul, apoi îl azvârli ca pe o grenadă. Felinarul se roti în sus, peste acoperişul Toyotei şi se prăbuşi pe capotă, făcându-se ţăndări. Kerosenul în flăcări împroşcă tot parbrizul.

Efectul fu imediat şi dramatic. Speriat de valul de foc de pe parbriz, Thule se panică, smucind volanul ba în stânga, ba în dreapta, mişcarea dublă de derapaj făcând maşina să meargă pe două roţi. Sam nu se mai putu ţine. Simţi că zboară. Văzu pământul apropiindu-se de el cu viteză. Se ghemui ca o minge în ultima clipă, izbind pământul cu şoldul şi se rostogoli. Vag, în fundul minţii, auzi un pocnet; sticlă spartă şi metal concasat. Se rostogoli, clipind ca să-şi limpezească privirea.

Toyota se izbise cu capota despicată în bolta îngustă din stâncă.

Sam auzi paşi, apoi glasul lui Remi, care îngenunche lângă el.

— Sam… Sam! Eşti rănit?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Sângerezi.

Sam îşi atinse fruntea cu degetele şi văzu sânge.

— Rană la cap, murmură el.

Luă un pumn de pământ de jos şi apăsă pe rană.

— Sam, nu… spuse Remi.

— Vezi? E mai bine acum.

— Ţi-ai rupt ceva?

— Din câte îmi dau seama, nu. Ajută-mă să mă ridic.

Ea se aplecă pe sub braţul lui şi se ridicară împreună.

— Unde e…? întrebă Sam.

Ca răspuns la întrebarea lui, apa năvăli peste picioarele lor. În câteva clipe, le ajunse până la glezne.

— Că tot vorbeam de lup, spuse Sam.

Se întoarseră amândoi. Apa pătrundea prin capătul de nord al văii, învolburându-li-se în jurul gambelor

— E rece, spuse Remi.

— Rece e puţin spus, replică Sam. Echipamentul nostru?

— Tot ce era esenţial e în rucsacul meu, replică Remi, întorcându-şi umărul ca să i-l arate. A murit?

— Sau e inconştient. Dacă nu, ar fi tras în noi până acum. Trebuie să pornim maşina. E singura şansă să o luăm înaintea potopului.

Se îndreptară către Toyota, cu Remi în faţă şi Sam şchiopătând în spatele ei. Ea încetini când ajunse la bara de protecţie din spate a vehiculului, apoi se strecură pe după portiera şoferului şi se uită înăuntru.

— E inconştient, strigă Remi.

Sam grăbi pasul, târşâindu-şi picioarele şi împreună, deschiseră portiera, trăgându-l afară pe Thule. Acesta plonja în apă.

La întrebarea nerostită a lui Remi, Sam spuse:

— Nu ne putem ocupa de el. Într-un minut, totul o să fie sub apă.

Remi urcă în Toyota şi trecu pe locul pasagerului. Sam o urmă şi trânti portiera după el. Răsuci cheia în contact. Demarorul scheună şi făcu un clic, dar motorul refuză să pornească.

— Hai odată… murmură Sam.

Răsuci din nou cheia. Motorul tuşi, bolborosi şi muri.

— Încă o dată, spuse Remi, zâmbindu-i şi ţinând degetele încrucişate.

Sam închise ochii, inspiră şi răsuci din nou cheia.

Demarorul făcu un clic, motorul tuşi o dată şi încă o dată, apoi prinse viaţă.

Sam se pregătea să bage în viteză, când simţiră cum Toyota e împinsă înainte. Remi se răsuci în scaun şi văzu apa lovind marginea de jos a portierei.

— Sam… îl avertiză Remi.

Cu ochii în oglinda retrovizoare, Sam replică:

— Văd.

Băgă în marşarier şi apăsă pe acceleraţie. Cele patru roţi ale maşinii muşcară din ţărână. Vehiculul începu să dea înapoi centimetru cu centimetru, în timp ce tabla se hârşâia de-a lungul pereţilor stâncii.

Se treziră din nou împinşi în faţă.

— Pierd forţa de tracţiune, spuse Sam, temându-se că apa care creştea va îneca motorul.

Apăsă din nou pe acceleraţie şi simţi cum cauciucurile dau de ceva tare, apoi cedează din nou.

Sam izbi cu pumnii în volan.

— La naiba!

— Plutim, spuse Remi.

Chiar când rostea aceste cuvinte, capota Toyotei fu împinsă şi mai adânc în deschizătură. Cu botul îngreunat din cauza motorului, vehiculul începu să se încline în jos, în timp ce valul împingea fundul în sus.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi o clipă, ascultând apa izbindu-se de maşină şi se sprijiniră de bord în timp ce Toyota continua să se încline în jos.

— Cât rezistăm în apă? întrebă Remi.

— Dacă nu suntem zdrobiţi pe loc? Cinci minute până ne doboară frigul; după aceea pierdem controlul motorului şi ne scufundăm.

Apa începu să ţâşnească prin încheieturile portierei.

— Atunci, să nu facem asta, spuse Remi.

— Corect. Sam închise ochii, gândindu-se. Apoi spuse: Vinciul. Avem câte unul pe fiecare amortizor.

Căută controalele pe bord. Găsi un întrerupător cu

manetă pe care scria „Spate” şi îl întoarse de la „Oprit” pe „Neutru”. Îi spuse lui Remi:

— Când strig, dă-l pe „Cuplare”.

— Crezi că e destul de puternic ca să ne tragă?

— Nu, replică Sam. Am nevoie de o lampă de miner.

Remi scotoci prin rucsac şi scoase o lampă. Sam şi-o aşează pe cap, o sărută rapid pe obraz, apoi escaladă pe bancheta din spate, ţinându-se cu mâna de tetieră. Repetă manevra până când ajunse în portbagajul Toyotei. Deschise ferestruica, apoi, cu spatele împingând în scaun, izbi cu piciorul în ea până când sticla se smulse din balamale şi plonja în apă. Se ridică.

Dedesubt, apa ajunsese până la şasiu. O ceaţă ca gheaţa se ridica în jurul lui.

— Motorul a murit, strigă Remi.

Sam se aplecă şi apucă mânerul vinciului cu ambele mâini. Cu o mână peste cealaltă, începu să-l rotească.

Vinciul înţepeni.

— Vino până la mine!

Remi trecu peste scaunul din faţă, se întinse în spate, luă rucsacul şi i-l dădu lui Sam, apoi se caţără în portbagaj folosindu-se de braţul întins.

— Nu! strigă ea.

— Ce e?

Sam privi în jos. Raza lămpii lumină un chip alb cadaveric, învelit în plastic.

— Îmi pare rău, spuse Sam. Am uitat să-ţi spun. El e adevăratul domn Thule.

— Bietul om.

Toyota se cutremură, alunecă într-o parte câţiva metri, apoi se opri, înţepenită bine în bolta de stâncă, într-o poziţie perfect verticală.

Remi îşi smulse privirea de pe chipul mortului şi spuse:

— Presupun că iarăşi escaladăm.

— Dacă avem noroc.

Sam privi peste rampa maşinii. Apa acoperise cauciucurile din spate.

— Cât mai avem? întrebă ea.

— Două minute. Ajută-mă.

Îşi răsuci trupul într-o parte şi Remi îl ajută să-şi pună rucsacul. Sam îşi scoase piciorul drept peste rampă, apoi pe cel stâng şi se ridică încet, cu braţele întinse, ca să nu-şi piardă echilibrul. Odată ce se echilibra, lumină cu lampa faţada stâncii de lângă Toyota.

Abia după trei încercări, reuşi să găsească ce căuta – o fisură verticală lată de cinci centimetri, la patru metri şi jumătate deasupra lor şi la un metru spre dreapta. Deasupra ei, o serie de prize de mână care duceau în vârful stâncii.

— Bine, dă-l încoace, îi spuse Sam lui Remi.

Ea îi întinse mânerul vinciului. Sam se aplecă şi îl apucă. Îi alunecă piciorul şi se lovi la genunchi, îşi recâştigă echilibrul şi stătu din nou drept, de data aceasta cu braţul stâng proptit de bara de pe acoperişul maşinii.

— Dă-i bătaie, cowboy, spuse Remi, zâmbindu-i curajos.

Cu mânerul vinciului bălăngănindu-se în mâna dreaptă, Sam roti cablul ca pe o elice până când luă suficient avânt, apoi îl aruncă. Cârligul se ciocni de faţada stâncii, alunecă în lateral peste fisură şi plonja în apă.

Sam recupera cârligul şi încercă din nou. Nu nimeri nici de data aceasta.

Simţi cum apa rece îi cuprindea piciorul stâng. Privi în jos. Apa trecuse de bara de protecţie şi urca acum spre rampă.

— Se infiltrează prin mai multe locuri, spuse Remi.

Sam aruncă din nou cârligul. De data aceasta, alunecă exact în fisură şi rămase agăţat pentru o clipă, după care se desprinse.

— A patra oară e cu noroc, nu?

— Cred că expresia e…

— Fă-mi pe plac, Fargo. Sam chicoti.

— Aşa e.

Pentru o clipă, Sam încercă să nu mai bage în seamă apa învolburată şi bătăile inimii sale. Închise ochii, se concentra,

apoi îi deschise şi începu să rotească din nou cablul.

Îi dădu drumul.

Cârligul ţâşni în sus, se ciocni de stâncă şi începu să alunece spre fisură. Sam îşi dădu seama că viteza era prea mare. În timp ce cârligul aluneca peste crăpătură, smulse cablul în lateral. Cârligul se smuci înapoi ca un şarpe ce atacă şi se cuibări în fisură.

Cu atenţie, Sam trase de cablu. Încă o dată. Cârligul alunecă, după care se agăţă din nou. Apoi, cu o mână peste cealaltă, începu să tragă cu putere de cablu până când cârligul fu îngropat până la orificiul de prindere.

— Ura! strigă Remi.

Sam întinse mâna şi o ajută pe Remi să urce pe rampă. Apa se revărsa peste picioarele lor şi se rostogolea în interiorul Toyotei. Remi făcu semn din cap către cadavrul domnului Thule.

— Presupun că nu putem să-l luăm cu noi, nu?

— Hai să nu ne forţăm norocul, replică Sam. Oricum, îl vom adăuga pe lista lucrurilor pentru care Charlie King şi progeniturile lui diabolice trebuie să dea socoteală.

Remi oftă şi încuviinţă din cap.

Sam făcu un gest amplu spre cablu.

— Doamnele mai întâi.

Capitolul 18

Lo Monthang, Mustang, Nepal

După douăzeci de ore de când Sam şi Remi se căţăraseră în vârful stâncii şi lăsaseră Toyota pradă apelor râului Kali Gandaki, camioneta pe a cărei caroserie se aflau opri la o răscruce, pe drumul de pământ.

Şoferul, Mukti, un nepalez cu strungăreaţă şi cu o

tunsoare marinărească, strigă prin fereastra din spate: „Lo Monthang” şi arătă drumul care mergea spre nord.

Sam o trezi cu blândeţe pe Remi, care adormise într-o poziţie ghemuită, sprijinită de un sac cu mâncare pentru capre şi spuse:

— Casă, dulce casă.

Ea gemu, dădu la o parte bumbacul aspru care o acoperea şi se ridică în capul oaselor, căscând.

— Am visat ceva foarte ciudat, spuse ea. Parcă era desprins din *Aventurile vasului Poseidon,* dar eram prinşi în interiorul unei Toyota Land Cruiser.

— Viaţa bate filmul.

— Am ajuns?

— Mai mult sau mai puţin.

Sam şi Remi îi mulţumiră şoferului, coborâră din maşină şi o urmăriră din priviri cum coteşte pe drumul dinspre sud, dispărând după curbă.

— Păcat că vorbim limbi diferite, spuse Remi.

Cunoscând doar o brumă de cuvinte şi expresii nepaleze, nici unul dintre ei nu reuşise să-i spună şoferului că, probabil, le salvase viaţa. Tot ce ştia el e că luase, pur şi simplu, doi străini rătăciţi care se pierduseră cumva de grupul lor. Zâmbetul lui indulgent sugera că acesta nu era un eveniment rar prin părţile acelea.

Acum, epuizaţi, dar, din fericire, încălziţi şi uscaţi, se aflau la periferia destinaţiei lor.

Înconjurată de un zid înalt, construit dintr-un amestec pestriţ de piatră, cărămidă şi mortar din lut şi stuf, străvechea capitală a măreţului regat de altădată Mustang era mică, întinzându-se pe un kilometru şi două sute de metri pătraţi, într-o vale puţin adâncă, înconjurată de dealuri vălurite joase. Între zidurile capitalei Lo Monthang, majoritatea structurilor erau construite tot dintr-un amestec de lut şi cărămidă, toate văruite în nuanţe de alb, de la cenuşiu la cafeniu şi terminate cu acoperişuri din paie aşezate în straturi. Patru structuri se înălţau deasupra

celorlalte – palatul regal şi templele cu acoperişuri roşii Chyodi, Champa şi Tugchen.

— Civilizaţie, spuse Remi.

— Totul e relativ, consimţi Sam.

După ce cutreieraseră prin pustietatea Mustangului o perioadă ce părea să fi durat câteva zile, medievalul Lo Monthang părea de-a dreptul o metropolă.

Începură să urce drumul de pământ către poarta principală. La jumătatea drumului, apăru un băiat de vreo opt sau zece ani, care veni în fugă spre ei, strigând:

— Fargo? Fargo?

Sam ridică mâna în semn de salut şi strigă în nepaleză:

— *Namaste. Hoina.* Bună. Da.

Băiatul, radiind, se opri din goană în faţa lor şi spuse:

— Urmaţi, da? Urmaţi?

— *Hoina,* replică Remi.

După ce îi conduse pe aleile şerpuitoare din Lo Monthang, sub privirile curioase ale sutelor de săteni, băiatul se opri în faţa unei uşi din lemn masiv, încastrată într-un perete văruit în alb. Ridică ciocănelul de alamă oxidată, bătu de două ori, apoi le spuse lui Sam şi lui Remi:

— *Pheri bhetaunla*[12] *şi* o şterse pe o alee lăturalnică.

Dinăuntru se auziră paşi bocănind pe lemn şi după câteva secunde, se deschise uşa şi apăru un bărbat fragil, la vreo şaizeci şi cinci de ani, cu păr grizonant lung şi cu o barbă pe măsură. Era smead la faţă şi puternic ridat. Spre surprinderea lor, îi întâmpină cu un accent britanic specific clasei superioare:

— Bună dimineaţa. Bănuiesc că sunteţi Sam şi Remi Fargo.

După o clipă de şovăială, Sam spuse:

— Da. Bună dimineaţa. Îl căutăm pe domnul Karna. Sushant Dharel de la Universitatea Kathmandu a aranjat o întâlnire.

— Într-adevăr. Şi l-aţi găsit.

[12] „Sper să ne revedem", în limba nepaleză (n.tr.)

— Poftim? întrebă Remi.

— Eu sunt Jack Karna. Vai, dar unde-mi sunt manierele? Vă rog să intraţi.

Se dădu la o parte, iar Sam şi Remi păşiră înăuntru. Asemenea exteriorului clădirii, pereţii din interior erau văruiţi în alb, iar podeaua era din scânduri de lemn vechi, dar bine raşchetate. Câteva covoare tibetane acopereau podeaua şi pereţii erau presăraţi cu tapiserii şi fragmente de pergament înrămate. De-a lungul peretelui de vest, sub ferestrele groase, se afla un salonaş cu saltele, perne şi o măsuţă joasă de cafea. Lângă peretele estic se afla o sobă din fontă. Un hol mic ducea în ceea ce părea a fi un dormitor.

— Tocmai eram gata să trimit un grup care să vă caute, spuse Karna. Păreţi cam obosiţi după drum. Vă simţiţi bine?

— Planurile de călătorie ne-au fost date puţin peste cap, îi explică Sam.

— Aşa e. Am aflat vestea acum câteva ore. Nişte drumeţi au găsit vehiculul unui ghid, distrus într-una dintre ravenele de la sud de aici. Două cadavre au fost aduse la mal lângă Kagbeni. Mă temeam de ce era mai rău. Înainte să poată răspunde, Karna le făcu semn spre perne, unde se aşezară. Ceaiul este gata. Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

Câteva minute mai târziu, puse pe masă un serviciu de ceai din argint, împreună cu o farfurie plină ochi cu biscuiţi şi sandvişuri cu castraveţi fără coajă. Karna turnă ceaiul şi apoi se aşeză în faţa lor.

— Acum, spuneţi-mi totul, îi îndemnă domnul Karna.

Sam îi povesti despre călătoria lor, începând cu sosirea în Jomsom şi sfârşind cu apariţia în Lo Monthang. Nu pomeni deloc de implicarea lui King în tentativa de asasinat. În tot acest timp, Karna nu puse nicio întrebare şi în afara câtorva ridicări din sprâncene, nu avu nicio reacţie.

— Extraordinar, spuse el, în cele din urmă. Şi nu aveţi nicio idee care ar fi numele acestui impostor?

— Nu, spuse Remi. Era cam grăbit.

— Îmi închipui. Aţi scăpat ca într-un film de la Hollywood.

— Ca de obicei, din păcate, spuse Sam. Karna chicoti.

— Înainte să continuăm, ar trebui să-i informez pe brahmanii locali – consiliul – despre cele întâmplate.

— E necesar? întrebă Sam.

— Necesar şi folositor pentru voi. Acum vă aflaţi în Lo Monthang, doamnă şi domnule Fargo. Om face noi parte din Nepal, dar suntem destul de autonomi. Nu vă temeţi, nu veţi fi făcuţi răspunzători pentru cele întâmplate şi doar în cazul în care va decide consiliul că e absolut necesar, va fi implicat guvernul nepalez. Sunteţi în siguranţă aici.

Sam şi Remi chibzuiră la cuvintele lui şi îşi dădură consimţământul.

Karna ridică de lângă salteaua sa un clopoţel de aramă aflat pe podea şi sună o dată. Zece secunde mai târziu, băiatul care-i întâmpinase pe drumul de la intrare apăru din holul lateral. Se opri în faţa lui Karna şi se înclină brusc.

Aparent într-o lowa care sună ca o rafală de armă, Karna îi vorbi băiatului timp de treizeci de secunde. Băiatul puse o singură întrebare, apoi se înclină din nou, se îndreptă spre uşa din faţă şi ieşi.

— Nu vă temeţi, spuse Karna. Totul va fi bine.

— Iertaţi-ne, zise Remi, dar curiozitatea ne omoară. Accentul dumneavoastră este…

— Tipic de Oxford de la un capăt la altul, da. De fapt, sunt britanic, deşi n-am mai fost acasă de… cincisprezece ani, cred. Trăiesc în Mustang de treizeci şi opt de ani, care se împlinesc vara asta. Şi de aproape tot atâţia locuiesc în casa aceasta.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă Sam.

— Am venit în calitate de student. La antropologie, în principal, dar mai aveam şi alte preocupări. Am petrecut aici trei luni, în 1973, apoi m-am întors acasă. Dar după nici două săptămâni mi-am dat seama că Mustangul îmi intrase pe sub piele, cum se spune, aşa că am revenit şi n-am mai plecat de aici. Preoţii locali cred că sunt unul dintre ei – reîncarnat, desigur. Domnul Karna zâmbi, ridicând din umeri. Cine ştie? Dar e neîndoielnic faptul că nicăieri nu m-

am simţit mai acasă ca aici.

— Fascinant, replică Sam. Şi cu ce vă ocupaţi?

— Cred că sunt un fel de arhivar. Şi istoric. Principala mea preocupare este documentarea despre istoria Mustangului. Însă nu istoria pe care o citiţi pe Wikipedia. Văzu expresia nedumerită a lui Remi şi spuse zâmbind: Da, ştiu ce-i aia Wikipedia. Am aici internet prin satelit. Destul de ciudat, ţinând cont cât de izolat e acest loc.

— Într-adevăr, consimţi Remi.

— Scriu – de aproape douăzeci de ani – o carte care va servi, cu puţin noroc, drept o istorie exhaustivă a Mustangului şi a capitalei Lo Monthang. O istorie secretă, dacă vreţi.

— Ceea ce explică de ce Sushant s-a gândit că aţi fi persoana cu care trebuie să vorbim, spuse Sam.

— Într-adevăr. Mi-a spus că sunteţi interesaţi îndeosebi de legenda Theurangului. Omul de Aur.

— Da, replică Remi.

— Însă nu mi-a spus de ce. Karna era acum serios, fixându-i cu privirea pe Sam şi pe Remi. Înainte să apuce ei să răspundă, continuă: Vă rog să înţelegeţi, nu vreau să vă jignesc, dar reputaţia v-a luat-o înainte. Sunteţi vânători de comori profesionişti, nu-i aşa?

— Nouă nu ne place termenul acesta, replică Sam, dar e corect din punct de vedere tehnic. Remi adăugă:

— Nu păstrăm pentru noi nimic din ceea ce găsim. Orice compensaţie financiară ajunge la fundaţia noastră.

— Da, am citit despre asta. Reputaţia voastră este, de fapt, bună. Problema e că, vedeţi voi, am mai avut vizitatori. Oameni care căutau Theurangul din motive abjecte, mă tem.

— Oamenii aceştia erau, din întâmplare, doi tineri, bărbat şi femeie? întrebă Sam. Gemeni caucazieni cu trăsături asiatice?

Karna îşi arcui sprânceana stângă.

— La fix. Au fost aici acum câteva luni.

Sam şi Remi schimbară o privire. În tăcere, căzură de

acord că puteau şi trebuiau să aibă încredere in Karna. Se aflau într-un loc izolat, deşi nu era prima dată, iar atentatul asupra vieţii lor din ajun le transmitea că Charles King nu mai umbla cu mănuşi. Aveau nevoie nu numai de cunoştinţele lui Karna, dar şi de un aliat de încredere.

— Numele lor sunt Russell şi Marjorie King. Tatăl lor este Charles King...

— Regele Charles, îi întrerupse Karna. Am citit un articol despre el în *Wall Street Journal,* anul trecut. E un fel de cowboy, din câte am înţeles. Un ţopârlan, nu?

— Un ţopârlan cu foarte multă putere, replică Remi.

— Şi de ce v-ar dori moartea?

— Exact de ce, nu ştim sigur, replică Sam, dar suntem convinşi că vrea să pună mâna pe Theurang.

Sam continuă să-i povestească despre legăturile lor cu Charles King. Nu omise nici un detaliu, îi spuse lui Karna ce ştiau, ce bănuiau şi ce anume rămăsese un mister.

— Ei bine, unul dintre mistere pot să vi-l rezolv imediat, spuse Karna. E clar că aceşti gemeni diabolici, tinerii King, mi-au dat un nume fictiv. Dar, în timpul vizitei lor, au pomenit numele de Lewis „Bully" King. Când le-am spus ceea ce vă voi spune şi vouă, nu au părut deloc surprinşi. Ciudat, având în vedere cine sunt.

— Şi ce le-aţi spus?

— Că Lewis King e mort. A murit în l982.

Capitolul 19

Lo Monthang, Mustang, Nepal

Şocaţi, Sam şi Remi nu scoaseră nici un cuvânt preţ de câteva clipe. Într-un final, Remi întrebă:

— Cum a murit?

— A căzut într-o crevasă, la vreo şaisprezece kilometri de

aici. De fapt, am ajutat la recuperarea cadavrului. E îngropat în cimitirul local.

— Şi le-aţi spus asta gemenilor King? întrebă Sam.

— Exact. Au avut o reacţie de… dezamăgire, aş zice. Acum, ştiind cine sunt, par să fi fost cam lipsiţi de inimă, nu?

— Nu se dezic de caracterul familiei, replică Remi. V-au spus de ce îl căutau?

— Au fost foarte evazivi, de aceea am şi căutat o scuză ca să le scurtez vizita. Tot ce-am prins a fost că îl căutau pe King şi că erau interesaţi de Theurang. Nu prea mi-au plăcut mutrele lor. Mă bucur să aflu că instinctul nu m-a înşelat. Deci, pare limpede că Charles King ştia că tatăl lui a murit, în momentul când v-a contactat.

— Şi ştia şi când l-a angajat pe Alton, spuse Sam. Raportul despre fotografia care-l înfăţişa pe Lewis aici era o altă născocire.

— Menită să vă implice în căutarea Omului de Aur, adăugă Karna. Nu-i prea profund acest King, aşa e? Se aştepta ca voi să veniţi aici căutându-l pe prietenul vostru, să reluaţi căutarea Theurangului fără să intraţi la bănuieli, apoi să-i conduceţi pe gemeni direct la el.

— Aşa se pare, spuse Remi. Cele mai bune planuri…

— Ţărănoi cretini şi progenituri detestabile, încheie Karna. Întrebarea mai importantă e de ce îl interesează atât de mult Theurangul pe King? Doar nu credeţi c-o fi vreun nazist sub acoperire, care preia stindardul expediţiei tatălui său.

— Nu credem asta, spuse Sam. Am început să ne întrebăm dacă nu e o simplă obsesie sau o afacere colaterală, cum sunt eforturile lui de a intra pe piaţa neagră a fosilelor. Oricum, familia King a răpit şi a ucis pentru Theurang.

— Ca să nu mai pomenim de înrobit, adăugă Remi. Oamenii de la situl arheologic nu vin şi pleacă după cum au chef.

— Şi asta. Indiferent de motivele lui, nu putem lăsa ca

Omul de Aur să ajungă pe mâinile sale.

Karna ridică ceaşca cu ceai în semn de salut.

— Atunci, am hotărât. Suntem în război cu familia King. Toţi pentru unul?

Sam şi Remi ridicară ceştile şi rostiră la unison:

— Şi unul pentru toţi.

— Spuneţi-mi mai multe despre camera funerară găsită, îi rugă Karna. Nu omiteţi nici un detaliu.

Remi descrise pe scurt firida pe care o găsiseră în peştera din defileul Chobar, apoi scoase iPad-ul din rucsac şi deschise galeria de fotografii făcute în timpul explorării. Îi dădu iPad-ul lui Karna.

Fascinat de iPad, acesta petrecu un minut răsucindu-l pe toate părţile şi jucându-se cu interfaţa, înainte de a-i privi, cu ochii larg deschişi, pe Sam şi pe Remi.

— Trebuie neapărat să-mi iau şi eu unul. Bine... să trecem la treabă.

Următoarele zece minute şi le petrecu studiind fotografiile lui Remi, rotind aparatul şi mărind interfaţa iPad-ului, plescăind din buze şi murmurând cuvinte precum „nemaipomenit” şi „uimitor”. În cele din urmă, îi dădu iPad-ul înapoi lui Remi.

— Aţi făcut amândoi istorie, spuse Karna. Deşi nu-mi imaginez că lumea va înţelege semnificaţia descoperirii, oamenii din Mustang şi Nepal o vor face, cu siguranţă. De fapt, e vorba despre locul de odihnă veşnică al unui Străjer. Cele patru caractere gravate pe capacul cutiei... Nu aveţi vreo fotografie mai reuşită?

— Nu, ne pare rău.

— Unde e cutia acum?

Sam răspunse:

— În San Diego, la Selma, cercetătorul-şef al fundaţiei.

— Dumnezeule! E...

— E pe deplin calificată, spuse Remi. Încearcă să o deschidă – cu grijă, ca să nu o strice.

— Foarte bine. Cred că vă pot ajuta şi eu în privinţa asta.

— Ştiţi ce conţine?

— S-ar putea. Ajungem şi la asta imediat. Ce v-a spus Sushant despre Străjeri şi Theurang?

— Ne-a descris o imagine de ansamblu, spuse Remi, dar a fost foarte limpede în privinţa faptului că dumneavoastră sunteţi expertul.

— E adevărat. Ei bine, Străjerii erau paznicii Theurangului. Onoarea era transmisă din tată-n fiu. Erau instruiţi de la vârsta de şase ani pentru un singur scop. Decretul lui Himanshu, din 1421, a marcat una dintre cele patru daţi când Theurangul a fost evacuat din Lo Monthang. Celelalte trei evacuări anterioare, care precedaseră toate o invazie, s-au încheiat în mod pozitiv, Theurangul fiind readus ulterior în capitală. Invazia din 1421 a fost însă diferită. „Mareşalul armatei" din acea vreme, Dolma, i-a convins pe rege şi pe sfetnicii lui că invazia va fi diferită. Era sigur că va aduce începutul sfârşitului Mustangului. Ca să nu mai vorbim despre profeţie.

— O profeţie? întrebă repede Sam.

— Da. Vă scutesc de detalii, fiindcă majoritatea implică legende budiste şi numerologie, dar profeţia afirma că va veni o vreme când regatul Mustangului va cădea şi că singura cale de a se ridica din nou era ca Theurangul să fie readus în locul său de origine.

— Aici? întrebă Remi. Sushant aşa ne-a zis.

— Bunul meu prieten se înşelă. De fapt, nu e vina lui. Istoria populară a Mustangului şi a Theurangului e, în cel mai bun caz, inconsecventă. Mai întâi, trebuie să înţelegeţi ceva: poporul Mustangului nu s-a considerat niciodată proprietarul Omului de Aur, ci mai degrabă îngrijitorul lui. Cum v-a descris mai exact Sushant natura Theurangului?

— Înfăţişarea lui?

— Nu… natura lui.

— Cred că termenul pe care l-a folosit a fost „creatorul vieţii".

Karna chibzui o clipă, apoi ridică din umeri.

— Poate ca metaforă. Doamnă Fargo, sunteţi antropolog de profesie, nu?

— Aşa e.

— Bun, bun. Scuzaţi-mă o clipă. Karna se ridică şi dispăru pe holul lateral. Auziră cum muta nişte cărţi pe raft, apoi Karna se întoarse cu două volume legate în piele şi cu un plic galben-închis, gros de doi centimetri şi jumătate. Se aşeză, frunzări cărţile până găsi paginile căutate, apoi le lăsă deoparte, cu faţa în jos, pe podea. Spuse: Regatul Mustang n-a fost niciodată mare. Arhitectura lui e mai degrabă funcţională, modestă – la fel ca oamenii lui – dar acum multă vreme, aceştia erau chiar foarte învăţaţi, fiind cu mult înaintea lumii occidentale în multe privinţe.

Karna se întoarse spre Remi şi o întrebă:

— Fiind antropolog, ce ştiţi despre Ardi?

— Descoperirea arheologică?

— Exact.

Remi chibzui o clipă.

— A trecut ceva timp de când am citit rapoartele, dar îmi amintesc următoarele: Ardi e porecla dată unei fosile vechi de patru milioane şi jumătate de ani, găsită în Ethiopia. Din câte ţin minte, numele ştiinţific e *Ardipithecus ramidus.* Deşi descoperirea a stârnit multe dezbateri, părerea unanimă e că Ardi reprezintă un fel de verigă lipsă în evoluţia omului – o punte între primatele superioare, precum maimuţele, hominizii şi oamenii şi rudele lor mai îndepărtate, precum lemurienii.

— Foarte bine. Şi ce caracteristici are?

— Scheletul e similar cu al unui lemurian, dar cu atribute de primată: mâini cu care apucă, degetele mari opozabile, degete cu unghii în loc de gheare şi membre scurte. Am omis ceva?

— Semnele cele mai caracteristice, replică Karna. Deschise plicul, scoase o fotografie color de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri şi le-o dădu lui Sam şi lui Remi. Acesta e Ardi.

Aşa cum o descrisese Remi, creatura fosilizată, întinsă pe o parte, pe pământ, arăta ca o încrucişare între o maimuţă şi un lemurian.

— Acum, spuse Karna, iată şi o reproducere populară a Theurangului, făcută de un artist.

Scoase o bucată de hârtie din dosar şi le-o dădu. Copia color înfăţişa un desen al unei creaturi aidoma unei gorile, cu braţe masive şi cu un cap turtit, dominat de o gură căscată plină cu colţi şi o limbă enormă care-i atârna în afară. În loc de picioare, era susţinută de o coloană de muşchi, care se termina într-un singur picior palmat.

— Observaţi vreo asemănare cu Ardi? îi întrebă Karna.

— Niciuna, replică Sam. Asta arată ca o caricatură.

— Tocmai. Provine dintr-o legendă despre primul rege al Tibetului, Nyatri Tsenpo, despre care se zice că se trage din Theurang. În Tibet, de-a lungul mileniilor, Theurangul a devenit un soi de bau-bau. Însă versiunea Mustangului e destul de diferită. Karna ridică una dintre cărţi şi le-o dădu lui Sam şi lui Remi.

Pagina era deschisă la un desen primitiv, dar foarte stilizat. Avea un caracter clar budist, dar nu exista nicio îndoială cu privire la subiectul reproducerii.

— Ardi? murmură Remi.

— Da, răspunse Karna. Ca şi cum ar fi prins brusc viaţă. Acesta este, cred, cel mai fidel portret al Theurangului. Doamnă şi domnule Fargo, vă uitaţi acum la Omul de Aur.

Sam şi Remi păstrară tăcerea un minut întreg, în timp ce se uitau la desen şi încercau să asimileze cuvintele lui Karna. În cele din urmă, Sam spuse:

— Doar nu sugeraţi că această creatură era…

— Vie în Mustangul contemporan? Nu, bineînţeles că nu. Bănuiala mea e că Theurangul e un văr îndepărtat al lui Ardi, probabil o verigă lipsă mult mai târzie, dar, având cu siguranţă, o vechime de milioane de ani. Am şi alte desene care-l înfăţişează pe Theurang cu toate atributele lui Ardi: mâinile care apucă, degetele mari opozabile. În alte desene apare cu trăsături faciale similare mai degrabă primatelor.

— De ce e numit Omul de Aur? întrebă Sam.

— Legenda spune că, atunci când era etalat în palatul

regal din Lo Monthang, Theurangul era complet asamblat şi articulat, astfel încât părea uman. În 1315, la scurt timp după întemeierea Lo Monthangului, primul rege al Mustangului – Ame Pal – a hotărât că înfăţişarea Theurangului nu era suficient de glorioasă. A pus să i se sufle cu aur oasele şi găvanele să-i fie împodobite cu pietre preţioase, la fel şi vârfurile degetelor. Dinţii, despre care se spune că erau în cea mai mare parte intacţi, au fost acoperiţi cu foiţă de aur.

— Probabil că era o privelişte care făcea toţi banii, spuse Remi.

— Eu aş folosi cuvântul „ţipător”, zise Karna, dar cine sunt eu să mă pun cu Ame Pal?

— Sugeraţi că oamenii de aici au conceput o teorie a evoluţiei înaintea lui Darwin? spuse Remi.

— O teorie? Nu. O credinţă fermă? Absolut. În aproape treizeci de ani de când locuiesc aici, am găsit texte şi lucrări de artă care dovedesc, fără putinţă de tăgadă, că oamenii din Mustang credeau cu tărie faptul că omul se trage din creaturi anterioare – în special primate. Vă pot arăta nişte picturi rupestre care descriu o linie distinctă de evoluţie, de la forme inferioare, la omul modern. Mai important, în pofida credinţei populare, Theurangul era venerat nu într-un sens religios, ci mai degrabă într-unui istoric.

— Care este originea legendei? întrebă Sam. Unde şi când a fost găsit Theurangul?

— Nimeni nu ştie – sau, cel puţin, nimeni dintre cei pe care-i cunosc eu. Sper ca, înainte să mor, să pot răspunde la întrebarea aceasta. Poate că descoperirea voastră e piesa lipsă din puzzle.

— Credeţi că Theurangul se află în cutia pe care am găsit-o?

— Doar dacă s-a făcut o greşeală îngrozitoare. Una dintre abilităţile Străjerilor era să stăpânească navigarea cerească. Nu, sunt destul de sigur că aţi găsit Străjerul unde l-aţi găsit fiindcă acolo i s-a poruncit să meargă.

— Atunci, ce credeţi că se află înăuntru?

— Fie nimic, fie un indiciu despre locul de naştere al Theurangului – locul de unde se presupune că a fost luat, în 1421.

— Ce fel de indiciu? întrebă Remi.

— Un disc, de aproximativ zece centimetri în diametru, tăiat din aur şi gravat cu un fel de simboluri. Când e folosit împreună cu alte două discuri şi cu o hartă specială, atunci poate indica locul de odihnă al Theurangului.

— Şi altceva nu mai ştiţi despre el? întrebă Sam.

— Ştiu numele locului.

— Şi care e?

— Traducerea veche e mai complicată, dar îl ştiţi după denumirea populară: Shangri-La.

Capitolul 20

Lo Monthang, Mustang, Nepal

— După feţele voastre, probabil credeţi că vă iau peste picior.

— Nu prea ne păreţi genul care să ia pe cineva peste picior, spuse Sam, dar trebuie să recunoaşteţi că Shangri-La cam ţine de basme.

— Oare? Ce ştiţi despre locul ăsta?

— E o utopie fictivă, o vale situată undeva în Himalaya, locuită de oameni ridicol de fericiţi şi lipsiţi de orice grijă.

— Ai uitat să spui nemuritori, adăugă Remi.

— Exact. Îmi cer scuze. Nemuritori.

— Aşa e descris Shangri-La în romanul *Orizont pierdut* al lui James Hilton, din l933. Un alt exemplu de cultură populară care forţează şi denaturează o poveste fascinantă şi posibil, adevărată.

— Ne-aţi captat atenţia, spuse Remi.

— Referiri la Shangri-La şi la analogii săi se găsesc în multe culturi din Asia. Tibetanii îl numesc Nghe-Beyul Khimpalung. Ei cred că s-ar găsi în regiunea Makalu-Barun sau în munţii Kunlun sau, acesta fiind cel mai recent candidat, în vechiul oraş Tsaparang din vestul Tibetului. De asemenea, câteva locuri din India au fost propuse drept adevărata locaţie, precum şi câteva zeci din China, inclusiv Yunnan, Sichuan, Zhongdian… Mai adăugaţi pe listă Bhutan şi valea Hunza, din nordul Pakistanului. Dar abia acum vine partea cu adevărat interesantă. După cum ştiţi, naziştii erau cam obsedaţi de ocultism. Expediţia din care a făcut parte Lewis „Bully" King în l938… unul dintre obiectivele ei era să găsească Shangri-La. Erau siguri că e căminul unei străvechi rase conducătoare, arieni nepângăriţi de timp şi de impurităţi genetice.

— Nu ştiam asta, spuse Remi.

— Poate că Regele Charles nu caută doar Theurangul, ci şi Shangri-La, spuse Karna.

— Orice e posibil, replică Sam. Dar King nu mi se pare genul care să creadă în fantezii, fie ele adevărate sau nu. Dacă nu-l poate atinge, vedea sau mirosi…

—… Sau vinde, adăugă Remi.

— Sau vinde, atunci nu e interesat, încheie Sam. Ce părere aveţi, domnule Karna? Presupun că dumneavoastră credeţi în realitatea sa, nu? Dintre toate posibilităţile pe care ni le-aţi prezentat, care dintre ele se potriveşte?

— Niciuna dintre cele de mai sus. Cercetările şi instinctul meu îmi spun că, pentru oamenii din Mustang, Shangri-La reprezenta un izvor – atât locul de naştere, cât şi locul de odihnă veşnică a Theurangului, o creatură pe care o considerau strămoşul lor universal. Bănuiesc că ceea ce numim noi azi Shangri-La se afla acolo unde a fost descoperit Theurangul. Nu ştiu cu câtă vreme în urmă, dar asta cred eu.

— Şi dacă ar trebui să pariaţi pe locul acesta? întrebă Remi.

— Cred că etimologia tibetană deţine cheia: *shang,* care

se mai scrie şi *tsang,* în combinaţie cu *ri* înseamnă munte, iar *la*, trecătoare.

— Deci pasul Tsang, spuse Remi.

— Nu tocmai. În dialectul regal al vechiului Mustang, *la* mai înseamnă şi defileu sau canion.

— Defileul Tsangpo, replică Sam. E un teritoriu cam vast. Cât e de lung râul care îl traversează, Yarlung Tsangpo? Aproape două sute de kilometri?

— Două sute patruzeci, răspunse Karna. E mai mare decât Marele Canion în multe privinţe. Şi munţii sunt bogat împăduriţi. Printre cele mai intimidante terenuri din lume.

— Dacă aveţi dreptate cu privire la localizare şi la legendă, spuse Remi, nu-i de mirare că Shangri-La a rămas ascuns atâta vreme.

Karna zâmbi.

— Aşa cum stăm noi aici, s-ar putea să fim mai aproape de a-l găsi – şi pe Omul de Aur – decât a fost vreodată cineva.

— Mai aproape, poate, replică Sam, dar nu ajunşi acolo. Aţi sugerat că avem nevoie de toate trei discurile. Să spunem că în cufărul de la Selma se află unul dintre ele. Tot mai avem nevoie de celelalte două.

— Şi de hartă, spuse Remi.

— Harta e cea mai mică dintre problemele noastre, spuse Karna. Am identificat patru candidaţi, dintre care unul sigur ne va fi util. Cât despre celelalte două discuri… Ce părere aveţi despre Balcani?

Sam şi Remi se consultară din priviri.

— Am mâncat o dată o friptură de miel groaznică în Bulgaria, dar, dincolo de asta, n-avem nimic împotrivă, spuse Remi.

— Mă bucur să aud asta, zise Karna cu un zâmbet şugubăţ. N-am mai spus nimănui ceea ce veţi auzi acum. În ciuda respectului considerabil de care mă bucur aici, nu sunt sigur cum mi-ar primi concetăţenii mei adoptivi teoria.

— Din nou, ne-aţi captat atenţia, spuse Sam.

— Acum trei ani, am descoperit nişte texte scrise, după părerea mea, de secretarul personal al regelui, în săptămânile de dinaintea invaziei din 1421.

— Ce fel de texte?

— Un fel de jurnal intim. Bineînţeles, regele fusese informat de forţa armatei cotropitoare şi fusese de acord cu profeţia conform căreia sfârşitul Mustangului era aproape. Mai mult, avea propriile îndoieli că Străjerii vor reuşi să-şi îndeplinească misiunea. Simţea că sorţii de izbândă nu erau de partea sa. Mai era convins şi de faptul că cineva din cercul său intim trădase şi că transmitea informaţii inamicului. În secret, îi dăduse celui mai bun dintre Străjeri – un bărbat cunoscut drept Dhakal – sarcina de a transporta Theurangul în Shangri-La. În două dintre cele trei cufere care păreau să conţină discurile, a pus discuri false. Doar unul era autentic.

— Şi celelalte două discuri? întrebă Remi.

— Le-a dat unor preoţi ai Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

Sam şi Remi rămaseră fără grai. Răspunsul lui Karna fusese atât de neaşteptat, încât erau siguri că nu auziseră bine.

— Vreţi să mai spuneţi o dată? îl rugă Sam.

— Cu un an înainte de invazie, Lo Monthang a fost vizitat de doi preoţi ai Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

— Asta se petrecea în secolul al XV-lea, spuse Remi. La vremea aceea, cel mai apropiat avanpost al bisericii ar fi fost la…

Pierdu şirul, ridicând din umeri.

— În Uzbekistanul de azi, zise Karna. La două mii două sute cincizeci de kilometri de aici. Şi ca să vă răspund la întrebare, nu, nu am găsit nicio menţiune în analele bisericii despre misionari care ar fi călătorit atât de departe în est. Dar am găsit ceva mai bun. Ajung la asta imediat. După cum povesteşte jurnalul regelui, i-a primit cu braţele deschise pe misionari la curtea sa şi în scurt timp, s-au împrietenit. La câteva luni după sosirea lor, a avut loc o tentativă de asasinare a regelui. Preoţii i-au sărit în ajutor şi

unul dintre ei a fost rănit. Regele a devenit convins că cei doi străini făceau parte din profeţie, fiind trimişi acolo să se asigure că Theurangul va fi înapoiat într-o zi în Lo Monthang.

— Şi le-a dat fiecăruia un disc pe care să-l păstreze în siguranţă, trimiţându-i în ţara lor de baştină, înainte de invazie, ghici Remi.

— Întocmai.

— Vă rog, spuneţi-ne că aţi găsit undeva pomenindu-se de ei, spuse Sam. Karna zâmbi.

— Am găsit. Părinţii Besim Mala şi Arnost Deniv. Ambele nume apar în arhivele bisericii din secolul al XV-lea. Amândoi au fost trimişi în Samarkand, Uzbekistan, în 1414. Odată cu moartea lui Genghis-Han, cu şubrezirea Imperiului Mongol şi cu ascensiunea lui Timur Lenk, Biserica Ortodoxă Răsăriteană era dornică să răspândească creştinismul în lumea păgână.

— Şi ce s-a ales de preoţii noştri întreprinzători? întrebă Remi.

— Mala a murit în 1436, pe insula albaneză Sazani. Deniv a murit şase ani mai târziu, în Sofia, Bulgaria.

— Perioada se potriveşte, spuse Sam. Dacă au plecat din Lo Monthang în 1421, ar fi ajuns înapoi în Balcani cam un an mai târziu.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi, pierduţi în gânduri.

— Cam fantezist, nu? spuse Karna.

— Mă bucur că n-am spus eu asta, replică Sam. Nu voiam să fiu nepoliticos.

— Nu mă simt jignit. Ştiu cum sună. Şi aveţi dreptate să fiţi sceptici. Eu însumi am petrecut un an după ce am găsit jurnalul, încercând să-l demontez, dar în zadar. Iată ce propun: îi trimit notiţele mele Selmei. Dacă ea îmi infirmă teoria, foarte bine. Dacă nu, atunci…

— Balcani, am sosit! exclamă Remi.

Karna aduse din dormitor un laptop Apple MacBook Pro cu monitor de şaptesprezece inchi, pe care-l puse pe

măsuţa din faţa lor. Conecta un cablu Ethernet la portul laptopului şi altul la o mufă din perete, care ducea la ceea ce Sam şi Remi bănuiră a fi antena-satelit a lui Karna.

În scurt timp, în fereastra de iChat apăru chipul Selmei. În spatele ei se aflau Pete Jeffcoat şi Wendy Corden, iar în spatele lor, atelierul din casa familiei Fargo din San Diego. În mod previzibil, Selma era îmbrăcată în uniforma ei obişnuită, ochelari cu ramă de baga atârnaţi la gât de un lanţ şi un tricou prespălat.

Adaptându-se la întârzierea de trei secunde a transmisiunii prin satelit, Remi făcu prezentările, apoi îi puse la curent pe Selma şi pe ceilalţi. După cum îi era obiceiul, Selma nu întrebă nimic în timpul prezentării lui Remi şi apoi rămase tăcută un minut, comparând în minte informaţiile.

— Interesant, spuse.

— Asta e tot? întrebă Sam.

— Păi, presupun că i-aţi mărturisit deja domnului Karna, în felul vostru plin de tact, cât de trasă de păr sună toată povestea asta.

Jack Karna chicoti auzind acestea.

— Într-adevăr, doamnă Wondrash.

— Selma.

— Jack, atunci.

— Aveţi materialele pe suport digital?

— Desigur.

Selma îi dădu lui Karna un link spre serverul de la birou şi spuse:

— Descărcaţi-le acolo şi o să încep lucrul la ele. Între timp, o să las cufărul pe mâinile lui Pete şi Wendy. Voi trei puteţi să asistaţi la deschiderea lui.

Descărcarea notiţelor lui Karna dură douăzeci de minute. Apoi, după ce insistă ca Sam şi Remi să tragă un pui de somn în camera de oaspeţi, Karna, Pete şi Wendy se puseră pe treabă. Karna le ceru mai întâi imagini mărite ale cufărului, inclusiv o imagine de aproape a caracterelor

gravate.

Le scrută pe monitorul laptopului său, clătinând din cap ba într-o parte, ba într-alta, după care murmură ceva în barbă. Se ridică brusc, merse pe hol şi se întoarse un minut mai târziu cu o carte micuţă, legată într-o stofă vopsită în roşu. O frunzări mai multe minute, apoi strigă:

— Aha! Exact cum bănuiam. Caracterele sunt o derivaţie a dialectului lowa şi a încă unui dialect regal. Inscripţia trebuie citită vertical, de la dreapta la stânga. Tradus, în mare, ar suna cam aşa:

Prin împlinire, prosperitate Prin rezistenţă, angoasă...

— Cred că am citit asta o dată într-o carte de self-help, spuse Wendy.

— Nu mă îndoiesc, spuse Karna, dar în cazul acesta e vorba despre un avertisment – un blestem. Cred că aceste caractere au fost înscrise pe fiecare dintre cutiile Străjerilor.

— Pe scurt: „Du asta la destinaţie şi vei afla fericirea; stânjeneşte misiunea sau împiedic-o şi ai încurcat-o", adăugă Pete.

— Impresionant, tinere, spuse Karna. Eu n-aş fi folosit tocmai cuvintele astea, desigur, dar ai surprins perfect esenţa mesajului.

— Să fi fost menit pentru Străjeri? întrebă Wendy.

— Nu cred. Era menit pentru duşman sau pentru oricine ar fi intrat în posesia sa prin mijloace ilicite.

— Dar dacă dialectul e atât de obscur, cine, în afară de nobilimea din Mustang, ar fi fost capabil să înţeleagă avertismentul?

— Nu contează. Blestemul e valabil, ducă-se naibii ignoranţa.

— Cam dur, spuse Pete.

— Haideţi să ne uităm mai îndeaproape la cutie; într-una dintre fotografiile lui Remi, am observat nişte îmbinări minuscule de-a lungul unei margini de jos a cutiei.

— Le-am remarcat şi noi, replică Wendy. Staţi aşa, avem o imagine de aproape...

După câteva clicuri, imaginea respectivă umplu monitorul

lui Karna. El studie fotografia câteva minute, apoi spuse:

— Vedeţi îmbinarea la care mă refer? Cea care arată ca o serie de opt liniuţe?

— Da, spuse Pete.

— Şi îmbinarea plină de vizavi?

— Da.

— Ultima n-are nicio treabă. E o momeală. Dacă nu mă înşel, îmbinarea cu liniuţe e un fel de încuietoare cu cifru.

— Intervalele sunt subţiri ca hârtia, spuse Wendy. Cum se poate…

— Aş zice doi milimetri. Veţi avea nevoie de o lamelă; un metal sau un aliaj subţire, dar dur. Înăuntrul fiecărei liniuţe se găseşte o flanşă din aramă sau bronz, fiecare având trei adâncituri verticale dispuse sus, la mijloc şi jos de tot.

— Staţi puţin, spuse Wendy. Calculez… Asta înseamnă peste şase mii cinci sute de combinaţii posibile.

— Nu-i exagerat de descurajant, spuse Pete. Cu suficientă răbdare şi timp, până la urmă om găsi-o pe cea bună.

— Adevărat, cu un singur amendament: spuse Karna. Aveţi dreptul la o singură încercare. Dacă introduceţi combinaţia greşit, mecanismul intern se blochează.

— Asta complică situaţia.

— Nici n-am început să ne lovim de complicaţii, băiete. După ce trecem de combinaţie, abia atunci începe adevărata provocare.

— Cum? întrebă Wendy. Şi care?

— Aţi auzit vreodată de cutiile-puzzle chinezeşti?

— Da.

— Gândiţi-vă la ceea ce aveţi în faţa ochilor ca fiind mama tuturor cutiilor-puzzle chinezeşti. Din întâmplare, cred că am combinaţia mecanismului iniţial de blocare. Ne apucăm de treabă?

Trei ore mai târziu, Sam şi Remi, treji, înviorați şi înarmaţi cu ceşti de ceai, i se alăturară lui Karna dinaintea laptopului acestuia, exact la timp ca să-l audă pe Pete exclamând prin

fereastra iChat-ului:

— Am reuşit!

Pe monitor, apăreau el şi Wendy aplecaţi deasupra mesei de lucru, având cutia Străjerului între ei. Era puternic luminată de sus, de o lampă cu halogen.

Apăru o altă fereastră de iChat pe monitor, de data aceasta cu chipul Selmei:

— Ce-aţi reuşit?

— E o cutie-puzzle chinezească, replică Wendy. Odată ce am trecut de combinaţie, a ieşit o casetă îngustă. Înăuntru erau trei comutatoare de lemn micuţe. Urmând instrucţiunile lui Jack, am răsucit unul. S-a mai deschis o casetă, apoi alte comutatoare şi tot aşa… Câte mutări au fost, Jack?

— Şaizeci şi patru. Mai aveţi una. Dacă ne-am făcut bine treaba, se va deschide. Dacă nu, conţinutul ar putea să se piardă definitiv.

— Vrei să ne explici? îl rugă Sam.

— Vai, n-am pomenit şi de capcană, nu? Îmi pare rău.

— Pomeneşte acum, spuse Remi.

— Dacă în cutie se află un disc, acesta e suspendat în mijlocul compartimentului principal. Încastrate în laturile acelui compartiment se află fiole de sticlă pline cu un lichid coroziv. Dacă ultima mutare e greşită sau dacă încercăm să forţăm deschiderea compartimentului… Karna sâsâi. O să ne alegem cu o bucată de aur imposibil de identificat.

— Sper să mă înşel, spuse Selma, dar nu cred că e vreun disc înăuntru.

— De ce? întrebă Pete.

— Probabilitatea. Sam şi Remi dau peste singura cutie a unui Străjer găsită vreodată şi norocul face ca tocmai aceasta să conţină singurul disc autentic dintre toate?

— Dar nu au „dat” peste ea, nu-i aşa? spuse Karna. Au mers pe urmele lui Lewis King – un om care şi-a petrecut cel puţin unsprezece ani din viaţă vânând Theurangul. Indiferent de motivele lui, nu cred că umbla după cai verzi pe pereţi în ziua aceea, în defileul Chobar. Se pare că n-a

găsit camera funerară a Străjerului, dar cred că nu se afla acolo ca să caute o cutie goală.

Selma chibzui puţin.

— Pare logic, spuse ea şi nimic mai mult.

— Există o singură cale prin care putem afla, zise Sam. Cine face onorurile? Pete… Wendy?

— Sunt un cavaler, spuse Pete. Dă-i drumul, Wendy.

Wendy inspiră adânc, întinse mâna spre cutie şi răsuci comutatorul corespunzător. Lângă degetele ei se deschise un capac dreptunghiular de doi centimetri şi jumătate lăţime.

— Acum trece-ţi uşor degetul mic de-a lungul interiorului cutiei, până simţi un buton pătrat, rosti Karna încet.

Wendy făcu întocmai.

— Gata, l-am găsit.

— Roteşte butonul… stai să mă gândesc… la dreapta – nu, la stânga! Roteşte-l la stânga.

— La stânga, repetă Wendy. Sunteţi sigur? Karna ezită o clipă, apoi încuviinţă din cap cu fermitate.

— Da, la stânga.

— Acu' e-acu'.

Prin difuzorul laptopului, Sam şi Remi auziră un clic de lemn.

— S-a deschis partea de sus! strigă Wendy.

— Acum ridică cu grijă capacul. Dacă e acolo, discul va fi suspendat dedesubt.

Cu mişcări exagerat de lente, Wendy începu să ridice capacul centimetru cu centimetru.

— Se simte o greutate.

— N-o lăsa să se balanseze, şopti Karna. Încă puţin…

— Se vede un şnur care atârnă, scrâşni Pete. Arată ca un catgut, sau ceva asemănător.

Wendy continuă să ridice capacul. Lumina de halogen reflecta o suprafaţă solidă, o margine curbată, o sclipire de aur.

— Fii gata, Pete, spuse Karna.

Wendy ridică de tot capacul. Restul şnurului se ivi din

cutie. La capătul lui se bălăngănea premiul cel mare, un disc de aur cu diametrul de zece centimetri.

Pete întinse mâinile îmbrăcate în mănuşi de latex. Wendy coborî discul în palmele lui, iar el îl transferă pe o tavă căptuşită cu burete, de pe masă.

Grupul respiră uşurat.

— Acum vine partea cea grea, spuse Karna.

— Care? întrebă Wendy exasperată. Nu asta a fost?

— Mi-e teamă că nu, draga mea. Acum trebuie să ne asigurăm că avem în posesie articolul autentic.

Capitolul 21

Vlore, Albania

Ceasul de la bordul Fiatului clipi, indicând puţin peste ora nouă, tocmai când Sam şi Remi treceau de indicatorul cu „Bine aţi venit!” de la intrarea în oraşul Vlore. Al doilea oraş ca mărime din Albania, cu o sută de mii de locuitori, era cuibărit într-un golf pe coasta de vest, cu vedere spre Marea Adriatică şi cu spatele la munţi.

Cu puţin noroc, sperau Sam şi Remi, Vlore mai adăpostea încă unul dintre discurile Străjerului.

La o oră după ce Wendy şi Pete au scos discul Theurangului din cutie şi s-au apucat să-i determine proveniență împreună cu Karna, chipul Selmei reapăru într-o fereastră de iChat pe monitorul laptopului lui Karna.

În felul ei succint spuse:

— Jack, metodele tale de cercetare sunt impecabile. Sam, Remi, cred că teoria lui despre cei doi preoţi stă în picioare. Dar rămâne de văzut dacă putem să-i găsim pe ei sau celelalte două discuri.

— Ce aţi mai reuşit să aflaţi? întrebă Sam.

— La momentul morţii lor, atât Besim Mala, cât şi Arnost

Deniv ajunseseră la rang de episcop şi erau foarte respectaţi în comunităţile lor. Amândoi ajutaseră la întemeierea unor biserici, şcoli şi spitale pe teritoriul ţării lor natale.

— Asta sugerează că locul unde au fost înmormântaţi e puţin mai elaborat decât un dreptunghi cu o adâncime de trei metri în pământ, spuse Karna.

— N-am găsit menţionându-se nimic, dar raţionamentul tău e just, replică Selma. În secolele al XV-lea şi al XVI-lea, BOR…

— Cum? întrebă Remi.

— Biserica Ortodoxă Răsăriteană. BOR – mai ales cea din Balcani şi din partea sudică a Rusiei – obişnuia să facă mare caz la moartea unor astfel de personalităţi. Criptele şi mausoleele par să fie metoda obişnuită de îngropăciune.

— Întrebarea este, spuse Karna, unde au fost îngropaţi, mai exact?

— Despre Deniv n-am aflat încă nimic, dar în arhivele bisericii se spune că locul de odihnă veşnică al episcopului Besim Mala se află în Vlore, Albania.

Având ceva timp de pierdut până când Selma reuşea să delimiteze zona de căutare, Sam şi Remi făcură într-o oră turul oraşului Vlore, minunându-se la vederea clădirilor armonioase, care păreau să aparţină în acelaşi timp stilurilor arhitecturii greceşti şi medievale. Cu puţin timp înainte de prânz, opriră în parcarea hotelului Bologna, de unde se vedeau apele albastre ale portului şi se aşezară la cafeneaua în aer liber, înconjurată de palmieri.

Telefonul prin satelit al lui Sam vibra. Era Selma. Sam puse telefonul pe speaker.

— E şi Jack cu mine, spuse Selma. Am găsit…

— Dacă iar vrei să zici că ai o veste bună şi una proastă, Selma, spune-ni-le pur şi simplu, spuse Remi. Suntem prea obosiţi ca să mai alegem.

— De fapt, am numai veşti bune – sau potenţial bune.

— Dă-i drumul, spuse Sam. Se auzi vocea lui Jack Karna:

— Discul Străjerului este autentic, cred. Nu sunt sută la sută sigur, până nu verific hărţile peretelui, după cum am menţionat, dar sunt optimist.

Selma interveni:

— Iar în ceea ce priveşte locul de odihnă al lui Besim Mala, pot să micşorez zona de căutare la vreun kilometru şi două sute de metri pătraţi.

— E sub apă? întrebă Sam, sceptic.

— Nu.

— E o mlaştină în care mişună crocodili? sări şi Remi.

— Nu.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Sam. O peşteră. E într-o peşteră. Karna spuse:

— N-aţi nimerit-o nici de data asta. Conform cercetărilor noastre, credem că episcopul Mala a fost îngropat în cimitirul mănăstirii Sfânta Maria de pe insula Zvernec.

— Şi asta unde e? întrebă Remi.

— La vreo zece kilometri nord, în susul coastei. Găsiţi un loc cu internet wireless şi vă descarc detaliile pe iPad, doamnă Fargo.

Se relaxară puţin în cafeneaua hotelului. Sam şi Remi comandară un prânz albanez gustos, cu chifteluţe din carne de miel tocată, condimentate cu mentă şi scorţişoară, plăcinte cu spanac picant şi suc de grepfruit cu zahăr şi muştar. Din întâmplare, cafeneaua avea internet wireless, aşa că, între îmbucăturile unui prânz delicios, parcurseră detaliile ofertei de călătorie, aşa cum o poreclise Selma. În mod previzibil, erau exhaustive, cu instrucţiuni pentru drumul cu maşina, cu informaţii despre istoria locală şi cu o hartă a terenului mănăstirii. Singurul detaliu pe care nu-l găsiră era locul exact al mormântului episcopului Mala.

După ce achitară nota, Sam şi Remi porniră cu Fiatul spre nord. După şaisprezece kilometri, intrară în satul Zvernec şi urmăriră un indicator singuratic spre laguna Narte. Laguna era mare, de aproape treizeci de kilometri pătraţi.

După ce cotiră pe drumul de pământ care înconjura laguna, Sam conduse spre nord până când ajunseră la o

parcare cu pietriş situată pe un petic de pământ proiectat înăuntrul lagunei. Parcarea era goală.

Sam şi Remi coborâră din maşină şi îşi întinseră oasele. Vremea era neobişnuit de caldă şi de însorită pentru acea perioadă a anului, adică douăzeci şi unu de grade, cu doar câţiva nori neregulaţi departe de mal.

— Să înţeleg că aia e destinaţia noastră, spuse Remi, arătând cu degetul.

La ţărm, un pod pietonal îngust ducea la insula Zvernec, aflată la două sute patruzeci de metri distanţă, pe care se găsea mănăstirea Sfânta Maria, o colecţie de patru biserici medievale ce ocupau pe ţărm un triunghi cu iarbă de un hectar.

Merseră până la capătul podului, unde Remi se opri. Privea podul cu nelinişte. Trecerile şubrede întâlnite prima oară în defileul Chobar, apoi din nou în drum spre situl arheologic secret al lui King, din valea Langtang, avuseseră, în mod evident, un impact mult mai mare asupra ei decât îşi dăduse seama.

Sam se întoarse spre ea şi o înconjură cu braţul pe după umeri.

— E solid. Sunt inginer, Remi. Mănăstirea asta e o atracţie turistică. Zeci de mii de oameni traversează podul acesta în fiecare an.

Cu ochii mijiţi, îl privi pieziş:

— Sper că nu încerci să mă faci să mă simt mai bine, Fargo.

— Aş face eu asta?

— Ai putea.

— Nu de data asta. Haide, spuse el, zâmbindu-i încurajator. Traversăm împreună. O să fie ca şi cum ne-am plimba pe trotuar.

Ea încuviinţă din cap ferm.

— Înapoi în şa.

Sam o luă de mână şi începură să meargă împreună. La jumătatea drumului, Remi se opri brusc. Zâmbi.

— Cred că mi-e mai bine.

— Te-ai vindecat?

— N-aş zice chiar aşa, dar mă simt mai bine. Să mergem mai departe.

În câteva minute, ajunseră pe insulă. De la distanţă, bisericile păruseră aproape imaculate: pereţi de piatră înălbiţi de soare şi acoperişuri cu ţiglă roşie. Acum, aflaţi în faţa structurilor, pentru Sam şi Remi era limpede că ele văzuseră şi vremuri mai bune. Din acoperiş lipseau ţigle şi câţiva pereţi erau fie lăsaţi, fie dărâmaţi parţial. Unei clopotniţe îi lipsea acoperişul cu totul, clopotul atârnând într-o parte de grinda sa de sprijin.

O cărare de pământ bine îngrijită şerpuia în preajmă. Ici şi colo, porumbeii stăteau în grupuri pe streşini, uguind şi privind cu ochii goi la cei doi vizitatori ai insulei.

— Nu văd pe nimeni, spuse Sam. Tu?

Remi scutură din cap.

— Selma a pomenit în instrucţiuni de un îngrijitor, dar n-a zis nimic de vreun birou de informare turistică.

— Atunci, să explorăm, spuse Sam. Cât de mare e insula?

— Are patru hectare.

— Ar trebui să găsim imediat cimitirul.

După ce făcură o plimbare rapidă prin toate clădirile, urmară cărarea până la o pădure de pini, aflată dincolo de luminiş. Odată trecuţi de lizieră, soarele scăzu în intensitate şi trunchiurile copacilor păreau să-i împrejmuiască. Era o pădure străveche, cu lăstăriş încâlcit înalt până la genunchi şi cu suficiente cioturi putrede şi buturugi care să îngreuneze trecerea. După câteva sute de metri, cărarea se bifurca.

— Bineînţeles, spuse Remi. Nu e nici un indicator.

— Dă cu banul, în minte.

— La stânga.

O luară pe cărarea din stânga şi urmară poteca şerpuitoare până ajunseră la un doc şubred, pe jumătate putred, care dădea spre o mlaştină.

— Am aruncat prost, spuse Remi.

Se întoarseră la răscruce şi apucară pe cărarea din dreapta. De data aceasta mergeau spre nord-est, afundându-se în pădure, spre capătul mai lat al insulei.

Sam alergă puţin înainte în recunoaştere, se întoarse şi strigă spre Remi:

— Am văzut un luminiş!

După câteva clipe, apăru de după o curbă a potecii şi se opri în faţa ei. Zâmbea. Cu gura până la urechi.

— De obicei, nu te entuziasmează atât de tare luminişurile, spuse Remi.

— Ba da, dacă au şi lespezi funerare.

— Arată-mi drumul, *bwana*[13].

Merseră împreună pe cărare până unde se deschidea pădurea de pini. Luminişul, oval ca formă şi având vreo şaizeci de metri în diametru, era într-adevăr un cimitir, dar aproape în aceeaşi clipă Sam şi Remi îşi dădură seama că ceva era în neregulă aici. La capătul îndepărtat erau nişte buşteni de pin stivuiţi de-a valma; lângă stivă, câteva baloturi de crengi şi rămurele uscate. Pământul din luminiş era plin de cicatrici, ca şi cum fusese supus unui bombardament de artilerie şi aproape jumătate din morminte păreau să fi fost recent dezgropate.

La est mai era o deschizătură în copaci, de data aceasta ca un coridor îngust, la capătul căruia văzură apele lagunei.

Dintre zecile de lespezi funerare vizibile, numai câteva erau întregi; toate celelalte erau fie crăpate, fie parţial smulse din pământ. Sam şi Remi numărară paisprezece mausolee. Şi ele purtau semne de stricăciune, având fie temelia lăsată, fie pereţii şi acoperişurile prăbuşite.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Remi.

— Probabil o furtună, spuse Sam. A venit dinspre ocean şi a secerat uscatul ca o drujbă. Păcat.

Remi aprobă din cap cu solemnitate.

— Privind partea bună a lucrurilor, asta ne uşurează munca. Practic, n-o să intrăm prin efracţie în mausoleul lui Mala.

[13] „Şef”, în limba swahili (n.tr)

— Ai dreptate. Dar mai e un obstacol, îi spuse Sam lui Remi.

— Care?

— Hai să aruncăm o privire mai întâi. Nu vreau să cobesc.

Se despărţiră, Sam cercetând latura de est către nord, iar Remi, latura de vest spre nord. Sărind peste plăcuţele mormintelor, amândoi se îndreptară spre cel mai apropiat mausoleu, oprindu-se doar cât să citească numele gravat pe faţada de piatră.

În sfârşit, Remi ajunse în colţul de nord-est al cimitirului, lângă stiva dezordonată de buşteni. Pe măsură ce se apropia de ultimul mausoleu de pe partea ei, i se părea că era cel mai puţin distrus dintre toate, cu numai câteva crăpături în pereţi. Cu inima tresărindu-i, îşi dădu seama că avea şi nişte decoraţiuni deosebite.

— Sam, cred că avem un câştigător, strigă Remi.

Sam veni lângă ea.

— De ce crezi asta?

— E cea mai mare cruce pe care am văzut-o. Tu ai mai văzut alta?

— Nu.

Pe peretele cel mai apropiat de ei se afla o cruce ortodox-răsăriteană de un metru şi douăzeci pe un metru cincizeci, cu trei bare transversale – două orizontale aproape de vârf şi una aproape de bază, înclinată pieziş.

— Am văzut multe dintr-astea, dar niciuna atât de mare. Am o curiozitate: Ce reprezintă bara înclinată de la bază? Presupun că simbolizează ceva.

— A, misterele religiei… spuse Sam.

Parcurseră ultimii metri până la mausoleu, apoi se despărţiră, înconjurând fiecare câte o latură, până în faţă, unde dădură de un gard din fier forjat, care le ajungea până la pulpe. O latură era culcată la pământ. La baza celor trei trepte de piatră, uşa mausoleului era deschisă – sau, mai bine zis, lipsea. Dincolo de ea, în interior, era întuneric.

Pe frontonul de sub acoperişul înclinat al mausoleului

erau cioplite patru litere: MALA.

— Mă bucur să vă găsim în sfârşit, Eminenţa Voastră, murmură Sam.

Sam păşi peste gard, urmat de Remi şi coborî treptele. Se opriră în faţa intrării; duhoarea de mucegai le umplu nările. Sam băgă mâna în buzunar şi scoase minilanterna cu LED. Păşiră peste prag şi Sam aprinse lumina.

— E gol, murmură Remi.

Sam lumină interiorul cu lanterna, sperând să găsească o anticameră mai joasă, dar nu văzu nimic.

— Vezi vreun însemn? întrebă el.

— Nu. Mirosul nu-i normal, Sam. E de…

— Apă stătută.

Închise lanterna. Făcură cale-ntoarsă şi urcară treptele.

— Cineva l-a mutat în altă parte, spuse Sam. Mausoleele pe care le-am verificat eu erau la fel de goale.

— Şi cele verificate de mine. Cineva i-a dezgropat pe oamenii ăştia, Sam.

Întorşi pe terenul mănăstirii, văzură un om în vârful unei scări de lemn, sprijinite de clopotniţa stricată. Era de vârstă mijlocie, îndesat şi purta o şapcă neagră de biciclist. Merseră la el.

— Nu vă supăraţi, spuse Remi în albaneză. Bărbatul se întoarse şi privi în jos spre ei.

— *Aflisni anglisht?* Vorbiţi engleza? Bărbatul scutură din cap.

— *Jo.*

— La naiba, murmură Remi şi scoase iPad-ul.

— Earta! strigă bărbatul.

O fetiţă blondă veni în fugă de după colţul clădirii şi se opri brusc în faţa lui Sam şi a lui Remi. Le zâmbi, apoi i se adresă bărbatului:

— *Po?*

Acesta îi vorbi câteva secunde în albaneză, la care ea încuviinţă din cap şi se adresă apoi lui Sam şi lui Remi:

— Bună ziua. Numele meu este Earta. Vorbesc engleza.

— Chiar foarte bine, spuse Sam, făcând prezentările.

— Mă bucur să vă cunosc. Vreţi să-l întrebaţi ceva pe tata?

— Da, spuse Remi. El e îngrijitorul?

Earta încruntă din sprâncene.

— În… grijitor? Îngrijitor? A, da, el e îngrijitorul.

— Voiam să aflăm ceva despre cimitir. Tocmai am fost acolo şi…

— Păcat de el, nu?

— Da. Ce s-a întâmplat?

Earta îl întrebă pe tatăl ei, ascultă răspunsul, apoi explică:

— Acum două luni, a venit o furtună dinspre golf. Vânturi puternice. S-au produs multe stricăciuni. A doua zi, marea s-a umflat şi a inundat laguna şi o parte a insulei. Cimitirul era sub apă. Multe stricăciuni şi acolo.

— Şi ce s-a întâmplat cu… ocupanţii lui? întrebă Sam.

Earta îl întrebă pe tatăl ei, apoi pe ei:

— De ce vreţi să ştiţi? Remi răspunse:

— S-ar putea să fie nişte rude îndepărtate. Mătuşa mea mi-a spus că avem pe cineva îngropat aici.

— Vai, făcu Earta consternată. Îmi pare rău. Se adresă din nou tatălui ei, care răspunse pe larg. Earta îi explică lui Remi: Cam jumătate din morminte au rămas intacte. Celelalte… când apele s-au retras, oamenii nu mai erau în pământ. Eu, tata şi surorile mele îi tot găseam la câteva zile după aceea. Ochii Eartei străluciră şi ea zâmbi. Am găsit chiar un craniu într-un copac! Stătea acolo. A fost amuzant.

Remi o privi o clipă pe fetiţa care radia.

— Cum zici tu…

— Au venit din partea guvernului şi au hotărât că trupurile trebuie mutate până când se… ăăă… repară cimitirul. Acesta e cuvântul?

Sam zâmbi.

— Da.

— Întoarceţi-vă la anul. O să fie mai frumos atunci. N-o să mai pută aşa.

— Unde se află rămăşiţele acum? întrebă Remi.

Earta îl întrebă pe tatăl ei. Încuviinţă din cap auzindu-i explicaţia, apoi le spuse lui Sam şi lui Remi:

— Pe insula Sazan. Arătă spre golful Vlore. Acolo se află o mănăstire veche, mai veche decât asta. Guvernul le-a dus pe toate acolo.

Capitolul 22

Vlore, Albania

— Nu prea aveţi noroc, spuse Selma câteva minute mai târziu, când Sam şi Remi îi dădură veştile. Stăteau pe capota Fiatului, în parcare. Staţi aşa, să văd dacă găsesc ceva despre insula Sazan.

Timp de treizeci de secunde auziră păcănitul tastelor, apoi din nou vocea Selmei:

— Gata. Insula Sazan, cea mai mare din Albania, având cinci kilometri pătraţi, situată strategic între strâmtoarea Otranto şi golful Vlore din Albania. Nu este populată, din câte înţeleg eu. Apele din jurul insulei fac parte dintr-un Parc Naţional Marin. A fost stăpânită de diferite state de-a lungul secolelor: Grecia, Imperiul Roman, Imperiul Otoman, Italia, Germania, apoi Albania. Se pare că Italia a construit nişte fortificaţii pe ea în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi… Da, aici e, au transformat mănăstirea din perioada bizantină într-un fel de fortăreaţă. Selma făcu o pauză. S-ar putea să nu fie de bine. Se pare că m-am înşelat.

— Peşteri, prezise Sam.

— Mlaştini, crocodili – vai de noi, interveni şi Remi.

— Nu, mă refeream la faptul că nu e locuită. Pe insulă se află o unitate de pază a parcului. Au trei sau patru bărci de patrulă şi vreo treizeci şi şase de paznici.

— Asta înseamnă că civilii nu au voie, adăugă Remi.

— Aşa cred şi eu, doamnă Fargo, confirmă Selma.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Niciunul nu simţea nevoia să-l întrebe pe celălalt ce vor face în continuare. Sam o întrebă pur şi simplu pe Selma:

— Cum ajungem acolo fără să fim scufundaţi de paznicii parcului?

După ce săriră peste prima sugestie previzibilă a Selmei: „Nu vă lăsaţi prinşi”, începură să analizeze opţiunile care le stăteau la dispoziţie. Mai întâi, desigur, vor avea nevoie de un mijloc de transport, o sarcină destul de uşoară, după cum îi asigură Selma.

Lăsând-o pe ea să se ocupe de acest aspect, Sam şi Remi o luară spre sud, înapoi în Vlore, ca să pună la cale strategia în cartierul lor general de facto – cafeneaua în aer liber a hotelului Bologna. De pe scaunele lor, se vedea în depărtare insula Sazan, un petic de pământ ridicându-se din apele albastre ale Mării Adriatice.

Selma îi sună după o oră.

— Ce părere aveţi despre caiace?

— Câtă vreme se poartă frumos cu noi… glumi Sam.

Remi îl ghionti pe Sam în braţ.

— Zi mai departe, Selma.

— În capătul nordic al peninsulei se află o zonă de recreere: plaje, stânci pentru căţărat, peşteri, golfuleţe pentru înot, chestii de genul ăsta. Din capătul peninsulei până la insula Sazan sunt doar trei kilometri. Însă e şi un revers. În zonă nu sunt permise ambarcaţiuni cu motor, iar la apus, se închide. Presupun că aţi prefera să săpaţi după cranii noaptea, nu?

— Ce bine ne cunoşti, replică Sam. Bănuiesc că ai găsit un magazin de caiace de încredere.

— Da. Mi-am permis libertatea să închiriez două pentru voi.

— Cum stăm cu vremea şi cu mareea? întrebă Remi.

— Parţial înnorat şi calm diseară, cu luna în pătrar; dar pe mâine-dimineaţă se pregăteşte o furtună. După hărţile nautice online pe care le-am găsit, curentul din golf e destul de blând, dar dacă mergeţi prea la est de insula Sazan şi de

peninsulă, intraţi în Adriatică. Din câte am citit, curentul de acolo e necruţător.

— Cu alte cuvinte, o călătorie numai dus în sud, spre Marea Mediterană, spuse Sam.

— Dacă ajungi atât de departe fără să fii…

— Înţelegem, Selma, o întrerupse Remi. La est e nasol.

Sam şi Remi se uitară unul la altul şi încuviinţară din cap.

— Selma, la cât se înserează? întrebă Sam.

După cum se dovedi, apropierea înserării era cea mai mică dintre problemele lor. Deşi magazinul – aflat în Orikum, o staţiune situată la şaisprezece kilometri sud de Vlore, în curbura golfului – avea o selecţie vastă de modele de caiace din plastic, nu vedeai decât nuanţe de roşu, galben sau oranj care-ţi zgâriau retina, ori o combinaţie de cele trei *a la* Jackson Pollock. Neavând timp să caute alte culori care să treacă neobservate, cumpărară cea mai bună barcă din magazin, împreună cu vâsle duble şi cu veste de salvare.

După o oprire scurtă la un magazin cu articole de menaj, se întoarseră la Vlore. Aşa cum avuseseră noroc şi în Kathmandu, găsiră un magazin militar de solduri şi cumpărară un costum complet negru pentru fiecare: bocanci şi şosete, indispensabili lungi, pantaloni de lână, fes împletit şi pulovere pe gât cu mâneci lungi extralargi, care să acopere vesta de salvare portocaliu-fosforescent. Cu o geantă cu flecuşteţe pentru orice eventualitate şi o pereche de rucsacuri închise la culoare, încheiară cumpărăturile. Apoi, porniră în aventură.

Sam conduse câteva minute în jurul terenului de agrement, dar nu văzură pe nimeni. Parcarea şi plajele erau pustii. De pe o stâncă, cercetară apele de dedesubt şi nu văzură ţipenie de om.

— Probabil n-a început încă sezonul, spuse Sam. Şcoala nu s-a terminat.

— Ar trebui să ne aşteptăm la patrule, spuse Remi. Paznicii parcului sau poliţia locală.

Sam încuviinţă din cap.

— Ai dreptate.

Dacă i-ar fi găsit cineva, ar fi trebuit să plătească bilet sau o amendă pentru Fiat. Oricum, ar fi fost o complicaţie de care nu aveau nevoie. Şi mai rău, autorităţile locale ar putea să dea alarma şi să presupună că doi vilegiaturişti se pierduseră pe mare, iar acest lucru ar fi atras, fără îndoială, atenţia pazei de coastă – exact ceea ce încercau să evite Sam şi Remi.

După douăzeci de minute în care se plimbară cu maşina pe drumurile de pământ din jurul terenului de agrement, Sam găsi un şanţ de scurgere năpădit de tufişuri, în care băgă Fiatul cu spatele. Sub privirea atentă la detalii a lui Remi, aranjară tufele, astfel încât vehiculul să nu poată fi văzut de pe drum.

Împreună, se dădură un pas înapoi ca să-şi admire opera.

— Ai fi fost de folos în Anglia înainte de Ziua Z, observă Sam.

— E un dar de-al meu, fu Remi de acord.

Cu rucsacurile în spate, târâră caiacele pe deal în jos, spre un golfuleţ izolat pe care-l observaseră mai devreme. Având mai puţin de doisprezece metri lăţime, cu o plajă de nisip alb în parte cufundată sub apă, fâşia de pământ care ducea la mare avea două sute de metri lungime şi era arcuită, protejându-i de priviri indiscrete.

Când mai aveau patruzeci şi cinci de minute până la căderea întunericului, începură să-şi camufleze caiacele. Folosind sprayuri cu vopsea neagră Gray Marine, blazonară lateralele, partea superioară şi cea inferioară a caiacelor în dungi zigzagate suprapuse, până nu se mai văzu nicio fâşie de plastic fosforescent. Execuţia lui Sam, deşi funcţională, nu avea flerul artistic al operei lui Remi. Caiacul ei semăna izbitor cu modelul de camuflaj al navelor de război din Primul Război Mondial.

Se dădu înapoi câţiva paşi, studie fiecare caiac pe rând, apoi spuse:

— Sigur nu ai fost în altă viaţă vreun agent al OSS[14]?

— Nu pe deplin. Ea făcu un semn spre caiacul lui. Te superi?

— Fă-ţi de cap.

După câteva minute şi o jumătate de tub de spray, caiacul lui Sam arăta aproape identic cu al ei. Ea se întoarse spre el şi-l întrebă:

— Ce părere ai?

— Mă simt… emasculat.

Remi merse lângă el şi îl sărută. Zâmbi.

— Dacă te ajută, caiacul tău cred că e mai mare decât al meu.

— Foarte amuzant. Hai să le schimbăm.

După ce se îmbrăcară cu hainele de la solduri, cele vechi îşi găsiră locul în rucsacuri, care, la rândul lor, intrară în compartimentele de la prora ale fiecărui caiac.

Nemaiavând ce să facă, statură pe nisip şi priviră soarele coborând la orizont, urmărind umbrele lungindu-se peste apă şi întunericul cuprinzând treptat fâşia de pământ.

După ce noaptea se lăsă de tot, târâră caiacele până la apă, scufundându-le pe jumătate înainte de a urca în ele, apoi, urnindu-le cu vârful unei vâsle, în scurt timp, se deplasau în golfuleţ. Le trebuiră zece minute ca să exerseze manevrarea caiacelor, să se prindă ce au de făcut cu vâslele şi cum să le echilibreze, până când simţiră că erau pregătiţi.

Cu Sam în frunte şi Remi în spatele lui, în dreapta, vâsliră spre ieşirea din golfuleţ, ramele producând un zgomot abia perceptibil când tăiau apa. Imediat, le apăru în raza vizuală gura golfului; dincolo de ea, o întindere vastă şi întunecată de apă. Aşa cum prezisese Selma, cerul era parţial înnorat, cu raze de lună anemice reflectându-se în apă. La trei kilometri în faţă, aproape spre nord, se vedea movila

[14] Office of Strategic Services (Biroul de Servicii Strategice), agenţie de informaţii americană înfiinţată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, predecesoarea CIA (n.tr.)

întunecată care era insula Sazan.

Sam se opri brusc din vâslit. Ridică pumnul strâns: „Stop”. Remi scoase vâsla din apă, o puse peste genunchi şi aşteptă. Mişcându-se exagerat de încet, Sam arătă spre vâsla lui, apoi în sus, spre vârful stâncii din dreapta.

Trecură zece secunde.

Apoi, Remi auzi zgomotul unui motor, urmat de scârţâitul uşor al frânelor.

Sam privi înapoi spre Remi, arătă spre peretele de stâncă, apoi lăsă vâsla înapoi în apă şi se îndreptă spre acesta. Remi îl urmă. Sam întoarse caiacul paralel cu stânca, apoi se răsuci în scaun, puse o mână pe vâsla lui Remi şi o cârmi şi pe ea.

— Paznici? şopti Remi.

— Să sperăm.

Rămaseră nemişcaţi, cu privirea în sus.

La marginea stâncii se aprinse un chibrit, care dispăru şi fu înlocuit de vârful luminos al unei ţigări, în lumina slabă, Sam zări cozorocul unei şepci militare. Timp de cinci minute statură nemişcaţi, aşteptând ca bărbatul să-şi termine ţigara. În cele din urmă, acesta se întoarse şi plecă pe unde venise. Se deschise o portieră, apoi se trânti la loc. Se auzi motorul pornind şi maşina se îndepărtă, cauciucurile scârţâind pe pietriş.

Sam şi Remi mai aşteptară cinci minute ca nu cumva să nu se întoarcă, apoi îşi continuară drumul.

După ce ajunseră la aproape un kilometru în larg, deveni limpede faptul că predicţiile Selmei referitoare la maree fuseseră la fel de precise. Deşi nici Sam, nici Remi nu erau surprinşi, ştiau totuşi că oceanul era o fiară capricioasă; chiar şi un curent de un nod, relativ blând, le-ar fi îngreunat de două ori traversarea, forţându-i să corecteze mereu cursul ca să compenseze acţiunea valurilor răzvrătite. Altfel, s-ar fi trezit cu uşurinţă în Marea Adriatică, în drum spre Grecia.

În scurt timp îşi găsiră ritmul, lovind apa la unison şi

recuperând rapid din distanţa spre Sazan. La jumătatea drumului, se opriră ca să facă o pauză. Remi îşi aduse caiacul lângă al lui Sam şi rămaseră tăcuţi câteva minute, bucurându-se de legănarea uşoară a valurilor.

— Patrulă, spuse Remi deodată.

Spre nord-est, apăru o barcă mare cu motor de după promontoriul insulei, dinspre bază. Se întoarse până când ajunse cu prora în direcţia lor. Sam şi Remi încremeniră, privind şi aşteptând. Deşi bine camuflate, caiacele lor n-aveau cum să scape de lumina unor faruri aflate la un kilometru.

La prora bărcii se aprinse brusc un far, care mătură ţărmul sudic al insulei, apoi se stinse. Barca de patrulă venea spre ei.

— Hai, murmură Sam. Du-te la ţărm. Barca cârmi spre est.

— Aşa. Mergi în continuare, şopti Remi.

Şi barca îşi continuă drumul. O mai priviră câteva minute, în timp ce luminile de navigare deveneau tot mai mici, până când, într-un final, se contopiră cu mănunchiul de luminiţe din Vlore, aflat în depărtare.

Sam îşi privi soţia.

— Eşti gata?

— Da.

Parcurseră restul drumului în aproximativ douăzeci de minute. După ce făcuse o recunoaştere virtuală a insulei cu Google Earth, Sam alesese locul de debarcare.

Măsurând aproximativ cinci kilometri de la nord la sud şi un kilometru şi jumătate în punctul său cel mai vestic, Sazan semăna, după părerea lui Sam, cu un submarin cu periscop diform. Parcul era pe spatele submarinului, într-un golfuleţ de pe coasta de nord-est, iar locul de debarcare era pe coada submarinului, în vârful cel mai sudic, lângă vechile fortificaţii din al Doilea Război Mondial.

În mare parte lipsit de vegetaţie, în afara unor tufişuri şi a câtorva petice de pini pitici, terenul stâncos era dominat

de două dealuri înalte, aproape de centrul insulei. Pe unul dintre aceste dealuri sperau să găsească vechea mănăstire şi dacă informaţiile Eartei erau corecte, pe ocupanţii cimitirului din insula Zvernec, incluzându-l pe episcopul Besim Mala.

Aşa cum era firesc pentru Sam şi Remi, riscau mult şi treceau prin multe pericole pornind de la un mare „dacă”. Aceasta era viaţa vânătorilor de comori profesionişti, după cum aflaseră în atâţia ani de căutări.

Pe măsură ce se apropiau de ţărm, valurile deveniră mai agitate, izbindu-se de stâncile ce ţâşneau din apă şi de rocile calcaroase plate, pe jumătate cufundate în apă. Caiacele de plastic se comportară admirabil, ricoşând pe stânci şi alunecând peste bancurile de nisip, până când Sam şi Remi reuşiră să intre în apa mică, pe jumătate vâslind, pe jumătate împingând, după care coborâră şi îşi făcură drum cu greu până la mal.

Se ghemuiră ca să-şi tragă sufletul şi să cerceteze împrejurimile.

Plaja presărată cu stânci era doar puţin mai mare decât lungimea caiacelor şi se termina brusc într-un perete de stâncă de un metru douăzeci înălţime; dincolo de perete, se afla un deal abrupt presărat cu arbuşti pitici verzi. La jumătatea dealului, o structură de mărimea unui garaj era ridicată în coasta sa.

— O cazemată, şopti Sam.

Mai sus pe deal, era ceva ce părea a fi o colibă din piatră – probabil un post de observaţie – iar şi mai sus, la o sută de metri distanţă, pe coama dealului, o clădire de cărămidă, ca o baracă cu trei etaje. Ferestrele negre fără geamuri se holbau spre mare.

După cinci minute în care priviră în jur şi ascultară, Sam şopti:

— Nu-i nimeni acasă. Ţi-a atras ceva atenţia?

— Nu.

— Nu văd nici un graffitti, remarcă Sam.

— Şi ce înseamnă asta?

— Dacă aş fi fost puşti şi aş fi locuit în Vlore, nu cred că m-aş fi putut abţine să nu mă furişez aici. Deşi nu obişnuiam să fac asta în adolescenţă, am cunoscut o mulţime de tipi care ar fi pictat cu spray la greu cazemata asta, numai ca să demonstreze că au fost aici.

Remi încuviinţă din cap.

— Deci fie tinerii albanezi au un respect nemaipomenit faţă de lege, fie…

— Nimeni care se strecoară aici nu rămâne suficient timp în libertate, ca să-şi facă de cap, termină Sam.

Capitolul 23

Insula Sazan, Albania

La lumina lunii, începură să înainteze cu greu în sus, pe cărarea de pe deal. Deşi coama era doar la o aruncătură de băţ distanţă şi la câteva sute de metri mai sus de barăci, cărarea şerpuitoare dubla distanţa reală.

În sfârşit, ajunseră la ultima cotitură a drumului. După ce o ocoliră, văzură coama dealului. Sam îi făcu un gest lui Remi să aştepte, apoi ieşi de pe cărare şi îşi croi drum printre arbuşti, până reuşi să vadă dincolo de coamă. Făcu un semn care însemna „Calea e liberă”, iar Remi i se alătură.

— Tărâmul făgăduinţei, spuse el.

— Un tărâm al făgăduinţei care a văzut şi vremuri mai bune, replică Sam.

Deşi înainte de a pleca spre peninsulă studiaseră structura pe Google Earth, vederea de sus le arătase biserica drept o clădire în formă de cruce, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Acum, de-aproape, vedeau o clopotniţă conică, ferestre înalte închise şi un acoperiş de ţiglă, cândva roşu, decolorat în roz din cauza secolelor în care fusese ars de soare.

Găsiră uşile duble încuiate, aşa că dădură ocol bisericii. Pe latura de nord descoperiră două lucruri interesante: o spărtură zimţată, înaltă până la talie, în peretele de cărămidă şi o privelişte liberă asupra jumătăţii nordice a insulei Sazan, incluzând unitatea de pază aflată la opt sute de metri mai jos, pe un dig iluminat de felinare agăţate de stâlpi. Sam şi Remi numărară trei bărci şi trei clădiri.

— Să-l găsim pe episcopul Mala şi s-o întindem de aici, spuse Remi.

Capitolul 24

Insula Sazan, Albania

Imediat ce se strecurară prin spărtura din perete, îşi dădură seama că sarcina lor urma să fie mult mai grea decât anticipaseră. În loc să păşească într-un spaţiu deschis, se treziră într-un labirint.

De fiecare parte şi în faţa lor, erau stivuite sicrie de lemn putred până la doi metri şi jumătate înălţime şi un metru douăzeci în adâncime, formând un coridor puţin mai larg decât umerii lor. Luminând drumul cu lămpile de miner, merseră spre capătul coridorului. Ajunseră la o intersecţie în formă de T. La stânga şi la dreapta, alte sicrie.

— Le numeri, da? şopti Sam.

— O sută nouăzeci şi două, până acum.

— Cimitirul din Zvernec nu-i atât de mare.

— E ca şi cum i-ar fi pus unul lângă altul în sicrie şi apoi le-ar fi stivuit. Ştim că Mala a murit în 1436. Chiar dacă ar fi fost primul înmormântat acolo, tot ar fi vorba de cel puţin cinci secole.

— M-au trecut fiori pe şira spinării. La stânga sau la dreapta?

Remi alese coridorul din stânga. Făcură câţiva paşi. Lampa lui Sam lumină în faţa lor un perete de cărămidă exterior.

— Fundătură, spuse el.

Făcură cale întoarsă şi cu Remi în frunte, trecură de intersecţia în T şi o luară pe coridorul învecinat. La capătul lui, o curbă la dreapta, urmată de alte şaizeci şi patru de sicrie, apoi o curbă la stânga şi alte sicrie. Tiparul se repetă cu încă alte cinci cotituri, până când numărătoarea cadavrelor depăşi şase sute.

În cele din urmă, intrară într-un spaţiu deschis. Şi aici, sicriele erau stivuite până la doi metri şi jumătate înălţime, aproape lipite de grinzile transversale ale tavanului boltit. Sam şi Remi se întoarseră în cerc, luminând pereţii de pin vopsiţi în alb.

— Acolo, spuse Sam deodată.

Pe peretele vestic, în spatele unui munte de trunchiuri de pin putrezite, se afla un şir de sarcofage din piatră.

— Paisprezece, spuse Remi. Câte mausolee erau în cimitir.

— Ăsta da noroc, replică Sam. Numără sicriele stivuite la perete, din spatele sarcofagelor. Incredibil, murmură el. Remi, sunt peste o mie de cadavre în clădirea asta.

— Probabil că Earta s-a înşelat. După furtună şi inundaţie, probabil că au scos toate cadavrele. Zvernec e, mai degrabă, un osuar decât un cimitir.

— Nu se simte nici un miros.

Conform Selmei, ultima înmormântare a avut loc în 1912. Chiar dacă au fost îmbălsămate cadânele, probabil sunt toate descărnate.

Sam zâmbi şi fredona încetişor:

— „Oase… oase… oase uscate"[15].

— Nu renunţa la slujba ta de toate zilele. Hai să verificăm inscripţiile. Mausoleul lui Mala avea o cruce patriarhală uriaşă; poate că şi sarcofagul lui e la fel decorat.

Verificară rapid capătul fiecărui sarcofag şi nu găsiră nicio cruce. Sam şi Remi merseră de-a lungul şirului, folosindu-se de lămpile de miner ca să vadă deasupra fiecărui sicriu de piatră. Pe al paisprezecelea capac fusese dăltuit un simbol al Bisericii Ortodoxe Răsăritene.

Se aşezară pe podea şi se uitară la el. Remi întrebă:

— Cât de grele crezi că sunt sarcofagele?

— Vreo sută optzeci, două sute douăzeci de kilograme. Şi adăugă, după o clipă: Dar capacul… asta-i altă poveste. O rangă.

— Poftim? întrebă Remi zâmbind.

Era obişnuită cu concluziile aparent fără nicio legătură ale soţului ei; era felul lui de a rezolva problemele.

— Am uitat să luăm o rangă. Capacul cântăreşte cel mult patruzeci şi cinci de kilograme, dar ca să-l deschidem, câtă vreme sarcofagul e fixat acolo… La naiba, şi doar aveam un sentiment clar că *am uitat ceva important.*

— Din fericire, ai un plan. Sam încuviinţă din cap.

— Din fericire, am un plan.

Cum aflaseră cu multă vreme în urmă valoarea universală a trei obiecte – funie, cablu şi bandă adezivă – Sam şi Remi rareori mergeau pe teren fără ele, chiar dacă sarcina lor sau călătoria respectivă nu făcea necesară, în mod evident, deţinerea lor. De data aceasta, grăbindu-se să termine înainte de căderea nopţii, uitaseră unul dintre cele trei obiecte, pe lângă rangă: cablul. Sam spera că se vor descurca cu colacul de funie de escaladare de cincisprezece metri şi cu banda adezivă.

După numai câteva minute de orbecăială printre grinzile

[15] Vers dintr-un cântec tradiţional afro-american, inspirat din *Cartea lui Ezechiel* 37:1-2 în care profetul e condus de Dumnezeu pe un câmp de oase (n.tr.)

transversale ale bisericii, găsiră ceea ce căutau: o consolă desprinsă, în formă de L. După ce o scoase din locul ei, Sam îşi folosi greutatea corporală ca să o izbească peste mijlocul funiei. Apoi, se târî peste sarcofag şi fixă consola în îmbinarea din spate, sub capac. Apucând funia ca pe nişte frâie, trase până când consola în formă de L se fixă bine în locul ei. În sfârşit, împreună cu Remi, azvârli capetele funiei peste o bârnă şi îşi folosiră amândoi greutatea corpului ca să tragă încet de funie până când capătul îndepărtat al capacului începu să se ridice.

— Îl ţin eu, spuse Remi cu dinţii încleştaţi, apucând şi capătul funiei din mâinile lui Sam. Du-te.

Sam se grăbi să se aplece peste capac şi-şi strecură degetele pe sub latura cea mai apropiată. Se lăsă pe spate şi-şi propti picioarele. Capacul sări în sus şi alunecă printre picioarele lui. Consola în formă de L se desprinse cu un zăngănit metalic.

Împreună, păşiră în jurul capacului şi se aplecară deasupra lui, cu lămpile luminând conţinutul sarcofagului.

— Oase, oase, numai oase, spuse Remi.

— Nu se vede nicio sclipire de aur, replică Sam. Unul verificat, mai avem două.

Deşi nici unul dintre ei nu dădu glas îngrijorării, Sam şi Remi aveau amândoi sentimentul că, indiferent ce sarcofag vor alege în continuare, nu vor nimeri nici de data aceasta. În mod similar, nici unul nu îndrăznea să recunoască vocea cicălitoare şi plină de îndoială din mintea sa – faptul că părintele episcop Besim Mala nu fusese fidel rugăminţii regelui Mustangului şi că al doilea disc al Theurangului fusese de mult aruncat sau pierdut, împreună cu Omul de Aur şi dacă Jack Karna avea dreptate, cu locul în care se afla Shangri-La.

După treizeci de minute şi încă un capac de sarcofag dat jos, se găseau din nou în faţa unui ansamblu de oase şi a unui al doilea eşec.

La nouăzeci de minute după ce intraseră în biserică,

dădură jos capacul celui de-al treilea şi ultim sarcofag. Epuizaţi, Sam şi Remi se aşezară dinaintea lui şi se odihniră un minut, pentru a-şi recăpăta suflul.

— Eşti gata? întrebă Sam.

— Nu chiar, dar hai să terminăm odată, spuse Remi.

În coate şi genunchi, se târâră fiecare pe câte o latură a capacului de piatră şi după ce inspirară adânc, aruncară o privire peste margine, înăuntrul sarcofagului.

Din întuneric, o bucată de aur sclipi.

Capitolul 25

Sofia, Bulgaria

La scurt timp după răsărit, epuizaţi, dar triumfători, se întorceau pe peninsulă şi se îndreptau spre hotelul din Vlore.

Fiindcă îşi manifestaseră deja îngrijorarea faţă de Selma cu privire la expedierea discului Theurang, în San Diego, prin mijloacele standard, Sam şi Remi descoperiră că cercetătorul-şef făcuse, cum era de aşteptat, alte aranjamente. Rube Haywood, vechiul lor prieten de la CIA, îi dăduse numele şi adresa unui serviciu de curierat discret şi de încredere din Sofia. Rube refuzase să spună dacă între acest serviciu şi agenţia lui exista vreo legătură, dar firma de deasupra uşii clădirii, pe care scria „Servicii de Arhivare Academice Sofia”, îi dezvălui lui Sam tot ce voia să ştie.

— O să ajungă nu mai târziu de mâine la prânz, după ora locală, îi spuse Sam lui Remi. Ai nişte instrucţiuni pentru mine?

Remi zâmbi şi ridică iPad-ul.

— Conectat şi gata de plecare.

Sam băgă Fiatul în viteză şi ieşi din parcare.

Când ajunseră la aproape un kilometru distanţă de destinaţie, iPad-ul lui Remi nu se mai dovedi necesar. Indicatoare atât în chirilică, cât şi în engleză îi conduseră pe strada Vasil Levski, pe lângă clădirea Parlamentului şi Academia de Ştiinţe, apoi în piaţa care încercuia inima religioasă a Sofiei, catedrala Aleksandr Nevski.

Bazilica cu bolţi în cruce domina piaţa, cupola ei centrală placată cu aur ridicându-se la patruzeci şi cinci de metri deasupra străzii, iar clopotniţa lui, cu opt metri mai sus.

Remi citi din ghidul turistic descărcat de pe internet:

— „Douăsprezece clopote cu o greutate totală de douăzeci şi patru de tone, fiecare dintre ele cântărind între nouă şi o mie o sută de kilograme”.

— Impresionant, replică Sam, urmând şirul de vehicule ce se deplasau în jurul catedralei. Şi asurzitor, presupun.

Dădură de două ori roată pieţei mărginite de copaci înainte ca Sam să tragă pe o stradă lăturalnică şi să găsească un loc de parcare.

Oprirea lor la catedrala Aleksandr Nevski urma să fie doar o rampă de lansare, după cum ştiau amândoi. Deşi Selma şi Karna căzuseră de acord că episcopul Arnost Deniv murise în Sofia în 1442, nici unul din ei nu reuşise să afle detalii despre locul său de odihnă veşnică. Sperau ca bibliotecarul-şef de la Aleksandr Nevski să-i poată îndruma în direcţia cea bună.

Coborâră din maşină şi intrară în piaţă, urmând puhoiul de localnici şi turişti spre latura vestică a catedralei, unde urcară treptele spre uşile de lemn masive. În timp ce se apropiau, o femeie blondă tunsă scurt le zâmbi şi spuse ceva în bulgară – o întrebare, judecând după inflexiunea glasului, înţeleseră cuvântul „englezi”, deduseră esenţa întrebării şi repetară:

— Englezi.

— Bine aţi venit la catedrala Aleksandr Nevski. Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

— Am vrea să vorbim cu şeful bibliotecii de aici, replică

Remi.

— Biblioteca? repetă femeia. A, vă referiţi la arhivar?

— Da.

— Îmi pare rău, dar nu avem nici un arhivar.

Sam şi Remi schimbară priviri nedumerite. Remi scoase iPad-ul şi îi arătă femeii documentul pdf trimis de Selma, cu câteva informaţii despre Biserica Ortodoxă Răsăriteană din Bulgaria. Remi îi arătă pasajul şi femeia îl citi, mişcându-şi buzele în tăcere.

— Aha, exclamă ea luminată. Astea sunt informaţii vechi, din păcate. Persoana respectivă lucrează acum la Palatul Sfântului Sinod.

Femeia arătă spre sud-est, către o clădire înconjurată de un pâlc de copaci.

— Mergeţi acolo şi or să vă ajute.

— Ce e Sinodul? întrebă Sam.

Femeia trecu pe modul de vorbire al ghizilor:

— Sinodul este căminul unui grup de mitropoliţi sau episcopi care, la rândul lor, aleg patriarhii şi alţi funcţionari importanţi ai Bisericii Ortodoxe Bulgare. Tradiţia Sinodului datează din vremea apostolilor de la Ierusalim.

Zicând acestea, femeia zâmbi şi dădu din cap ca şi cum ar fi întrebat: „Mai doriţi ceva?”

Sam şi Remi îi mulţumiră, se întoarseră şi se îndreptară spre palat. Odată aflaţi înăuntru, în faţa biroului de informaţii din hol, explicară motivul vizitei lor – documentare pentru o carte despre istoria Bisericii Ortodoxe Răsăritene – şi fură poftiţi să ia loc. După o oră, un preot în sutană neagră, cu o barbă lungă grizonantă, apăru şi îi însoţi în biroul lui, unde, după scurt timp, deveni clar că vorbea prea puţină engleză, iar Sam şi Remi şi mai puţină bulgară. Acesta chemă un interpret. Repetară povestea, apoi scoaseră scrisoarea de referinţe creată de Wendy în Photoshop. Preotul ascultă cu atenţie în timp ce interpretul citi scrisoarea, apoi se lăsă în scaun şi-şi mângâie barba preţ de un minut, înainte de a răspunde.

— Mi-e teamă că nu vă pot ajuta, spuse interpretul în

locul lui. Arhivele pe care le căutaţi nu sunt păstrate la palat. Persoana cu care aţi vorbit la catedrală se înşeală.

— Ştie unde am putea căuta? întrebă Sam.

Interpretul îi adresă întrebarea preotului, care strânse din buze, îşi mai mângâie puţin barba, apoi ridică telefonul şi vorbi cu cineva aflat la capătul celălalt al firului. După câteva replici, închise. Translatorul le spuse lui Sam şi lui Remi:

— Arhivele cu personalul din acea perioadă sunt adăpostite la Sveta, Sofia… îmi cer scuze, la biserica Sfânta Sofia.

— Şi unde se află? întrebă Remi.

— Chiar la est de aici, răspunse translatorul. La o sută de metri, de cealaltă parte a pieţei.

Sam şi Remi ajunseră acolo zece minute mai târziu, unde din nou aşteptară, de data aceasta aproape patruzeci de minute, înainte de a fi poftiţi în biroul altui preot. Acesta vorbea engleza foarte bine, aşa că le răspunse imediat. Nu numai ghidul de la catedrala Aleksandr Nevski se înşelase, ci şi preotul de la Palatul Sfântului Sinod.

— Arhivele dinainte de primul exarh bulgar, Antim I, care a domnit până la izbucnirea Războiului Ruso-Turc, în 1787, sunt păstrate la Metodie.

Sam şi Remi se uitară unul la celălalt, apoi îşi luară inima în dinţi şi întrebară:

— Şi ce anume este Metodia?

— Păi, Biblioteca Naţională a Bulgariei[16].

— Şi unde se află?

— La est de aici, vizavi de Galeria Naţională de Artă Străină.

La două ore după ce coborâseră din maşină, Sam şi Remi se aflau cu spatele la ea, vizavi de Biblioteca Naţională bulgară. Fără să-şi dea seama, parcaseră maşina la zece paşi de destinaţia lor finală.

[16]Biblioteca Naţională „Sfinţii Chiril şi Metodie” (n.tr.)

Sau aşa credeau ei.

De data aceasta, după o conversaţie de numai douăzeci de minute cu un bibliotecar, aflară că în Metodie nu se afla nicio înregistrare a unui mitropolit pe nume Arnost Deniv care murise la începutul secolului al XV-lea.

După ce-şi ceru scuze, bibliotecarul îi lăsă singuri la o masă de lectură.

— Jocul nostru de alba-neagra cu sicriele de pe Sazan începe să pară floare la ureche, spuse Sam.

— Sigur nu se termină aici, zise Remi. Ştim că Arnost Deniv a existat. Cum să nu fie pomenit în arhive?

De la o masă vecină, se auzi un glas dulce, de bas:

— Răspunsul, draga mea, e că au existat mai mulţi Arnost Deniv în istoria Bisericii Ortodoxe Răsăritene şi majoritatea au trăit înainte de Războiul Ruso-Turc.

Sam şi Remi se întoarseră şi văzură un bărbat cu părul argintiu şi ochi verzi strălucitori. Le zâmbi sincer şi dezinvolt, apoi spuse:

— Îmi cer scuze că am tras cu urechea.

— Nu face nimic, replică Remi.

— Problema cu biblioteca e că se află în plin proces de digitalizare a arhivelor, continuă bărbatul. N-au compilat încă în întregime referinţele pentru catalog. În consecinţă, dacă cererea voastră nu e extrem de precisă, n-o să aveţi noroc.

— Suntem deschişi oricărei sugestii, spuse Sam. Bărbatul le făcu semn să se mute la masa lui.

După ce se aşezară, iar el îşi rearanjă teancul de cărţi împrăştiate în jurul său, spuse:

— Întâmplarea face că şi eu lucrez la o mică istorie.

— Despre Biserica Ortodoxă Răsăriteană? întrebă Remi.

Bărbatul zâmbi cunoscător.

— Printre altele. Interesele mele sunt… eclectice, aş putea zice.

— Interesant că ni s-au încrucişat drumurile aici, spuse Sam, studiind chipul bărbatului.

— Viaţa bate filmul, după părerea mea. Azi-dimineaţă, în

timp ce mă documentam cu privire la stăpânirea otomană asupra Bulgariei, am dat peste numele lui Arnost Deniv – un mitropolit din secolul al XV-lea.

— Dar bibliotecarul a spus că nu… replică Sam.

— A spus că nu au vreo înregistrare despre un mitropolit cu acest nume, care să fi murit în acea perioadă. Cartea în care l-am găsit nu a fost încă digitalizată. Vedeţi voi, când Imperiul Otoman – a cărui apariţie era formată din musulmani devotaţi – a cucerit Bulgaria, mii de clerici au fost omorâţi. Adesea, cei care supravieţuiau erau fie degradaţi, fie exilaţi, sau ambele. Şi Arnost Deniv a păţit la fel. Avea o influenţă destul de mare şi asta îi îngrijora pe otomani. În 1422, după ce s-a întors din misionariatul din Orient, a fost ridicat la rangul de mitropolit, dar patru ani mai târziu a fost degradat şi exilat. Sub ameninţarea pedepsei cu moartea, i s-a poruncit de către otomani să-şi limiteze slujbele la satul în care a murit doi ani mai târziu.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse Sam. Otomanii au făcut tot posibilul ca să distrugă istoria BOR din acea vreme.

— Corect, răspunse bărbatul. În majoritatea textelor istorice despre acea perioadă, Arnost Deniv nu era decât un biet preot de rang inferior dintr-un cătun neînsemnat.

— Atunci ne puteţi spune unde a fost îngropat? întrebă Remi.

— Nu numai că vă pot spune, dar vă pot şi arăta unde îi sunt expuse public toate posesiunile lumeşti.

Capitolul 26

Sofia, Bulgaria

Instrucţiunile binefăcătorului lor erau simple. Aveau de condus şaisprezece kilometri spre nord, către oraşul Kutina, aflat la poalele munţilor Balcani. Apoi, trebuiau să găsească

Muzeul de Istorie Culturală Kutina şi să întrebe unde era expoziţia Deniv.

Intrară în Kutina puţin după ora unu după-amiază şi opriră la un mic local ca să ia prânzul. Cu ajutorul unor fraze încropite, Sam şi Remi reuşiră să afle în ce direcţie se afla muzeul.

— Apropo, spuse Sam când deschidea portiera Fiatului, ai reţinut cum îl chema? Să mor dacă îmi amintesc.

Remi rămase cu portiera pe jumătate deschisă, încruntă sprâncenele.

— Ciudat… nici eu nu-mi aduc aminte. Ceva care începea cu C, parcă.

Sam încuviinţă din cap.

— Da, dar era prenumele sau numele lui de familie? Sau ambele?

După ce văzuseră până la saturaţie biserici ortodoxe răsăritene, Sam şi Remi se arătară uşuraţi să descopere că muzeul erau situat într-o veche fermă, galbenă ca untul, care dădea spre râul Iskar. Păşuni verzi, bogate, pentru cai se întindeau de ambele părţi ale fermei.

Parcară pe aleea cu pietriş din faţa muzeului, coborâră din maşină şi urcară treptele verandei. În fereastra cu şipci verticale de la uşa din faţă era un ceas care avea afişat mesajul „Mă întorc la ora”, dar scris în chirilică. Arătătoarele erau fixate la ora două şi jumătate.

— Mai sunt douăzeci de minute, spuse Sam.

Se aşezară în leagănul de pe verandă şi se balansară, sporovăind şi omorându-şi timpul. Începu să burniţeze mărunt, pe acoperiş auzindu-se deja răpături.

— De ce nu ne luăm şi noi unul? întrebă Remi. E relaxant.

— Dar avem, răspunse Sam. Ţi-am cumpărat unul de Ziua Copacilor, acum patru ani. Lui Sam îi plăcea să-şi surprindă soţia cu daruri făcute cu ocazia unor sărbători obscure. Încă n-am avut timp să-l montez. Îl pun în fruntea listei cu lucruri de făcut.

Remi îl luă de braţ.

— Îmi aduc aminte. Ziua Copacilor? Eşti sigur că nu era de Ziua Cârtiţei?

— Nu, de Ziua Cârtiţei eram în Ankara.

— Eşti sigur? Aş fi putut să jur că în Ankara am fost în martie…

La ora două şi douăzeci şi opt de minute, o maşină Bulgaralpine de un verde decolorat intră pe alee şi opri pe peluză. O femeie lungă şi subţire, cu ochelari rotunzi *a la* John Lennon şi cu o beretă, coborî din maşină, îi văzu stând pe verandă şi le făcu semn cu mâna.

— *Zdravei!* strigă ea.

— *Zdravei!* răspunseră la unison Sam şi Remi. „Bună” şi „Vorbiţi engleză?” erau două propoziţii pe care încercau să şi le întipărească în minte de fiecare dată când vizitau o ţară pentru prima dată.

Sam folosi acum a doua propoziţie, în timp ce femeia urca treptele verandei. Ea răspunse:

— Da, vorbesc engleza. Sora mea trăieşte în America – Dearborn, Michigan, America. Mă învaţă limba pe internet. Eu sunt Sovka.

Sam şi Remi se prezentară.

— Aţi venit să vizitaţi muzeul? întrebă Sovka.

— Da, spuse Remi.

— Bine, atunci. Urmaţi-mă, vă rog. Sovka descuie uşa de la intrare şi păşi înăuntru. Sam şi Remi o urmară. Înăuntru mirosea a lemn vechi şi a varză, iar pereţii erau văruiţi într-o nuanţă similară cu cea de la exterior: un galben ca untul şters. După ce îşi atârnă haina în dulapul din foaier, femeia îi conduse într-o cameră din faţă, care fusese transformată într-un mic birou.

— Ce vă aduce la acest muzeu? întrebă femeia.

Sam şi Remi discutaseră pe drumul spre Kutina cum să abordeze problema şi hotărâseră să fie sinceri.

— Suntem interesaţi de părintele Arnost Deniv. Cineva de la Biblioteca Naţională bulgară din Sofia ne-a sugerat că aveţi nişte artefacte care i-au aparţinut.

Sovka deschise ochii mari.

— Metodie? Ştiu despre muzeele noastre la Metodie? În Sofia?

Remi încuviinţă din cap.

— Aşa se pare.

— Atunci, o să trec informaţia asta pe broşurile noastre cât mai curând. Ce motiv de mândrie pentru noi! Ca să vă răspund la întrebare: Nu, vă înşelaţi. Nu avem *câteva* dintre lucrurile părintelui Deniv. Avem *toate* lucrurile lui aici. Pot să vă întreb de ce vă interesează? Sam şi Remi îi explicară despre proiectul cu cartea şi Sovka încuviinţă solemn din cap. A fost o perioadă întunecată pentru biserică. Bine că scrieţi despre ea. Haideţi.

O urmară pe Sovka afară din birou, pe hol, apoi sus, pe o scară îngustă în spirală, până la etajul doi. Aici, pereţii fuseseră dărâmaţi, transformând ceea ce părea a fi o suprafaţă de nouăzeci de metri pătraţi de dormitoare într-un spaţiu deschis. Sovka îi conduse în colţul de sud-est al casei, unde câteva vitrine şi tapiserii atârnate fuseseră aranjate în aşa fel încât să formeze un alcov. Spoturi în tavan iluminau de sus vitrinele.

Prima îl văzu Remi, urmată, după o clipă, de Sam.

— Vezi…

— Da, răspunse el.

Sovka întrebă peste umăr:

— Poftim?

— Nimic, răspunse Remi.

Chiar de la trei metri distanţă, marginea curbată a aurului din vitrina de lângă perete părea să le sară în ochi. Cu inimile bătându-le cu putere, Sam şi Remi intrară în alcov. Acolo, pe raftul de sus, odihnindu-se pe o sutană împăturită, neagră ca smoala şi cu un tiv portocaliu ars, se afla discul Theurang.

Sovka desfăcu braţele într-o atitudine bombastică şi spuse:

— Bine aţi venit la colecţia Deniv. Tot ceea ce avea în posesia sa când a murit se află aici.

Sam şi Remi reuşiră să-şi desprindă privirea de pe disc şi

se uitară în jur. În ansamblu, erau probabil vreo douăzeci de obiecte, majoritatea de îmbrăcăminte, de igienă personală, instrumente de scris şi câteva fragmente de corespondenţă, montate în casete.

— Ce e asta? întrebă Remi cât mai dezinvolt posibil.

Sovka privi discul Theurang.

— Nu suntem siguri. Credem că e un fel de suvenir, poate din călătoria lui de misionariat în ţinuturile sălbatice.

— Fascinant, spuse Sam, apropiindu-se. O să ne uităm puţin în jur, dacă nu vă supăraţi.

— Desigur. Sunt aici, dacă aveţi nevoie de ceva. Sovka se îndepărtă, dar nu dispăru din raza lor vizuală.

— Asta complică lucrurile, îi şopti Remi lui Sam.

Fusese o decizie uşoară să ia discul Theurang al lui Besim Mala. Aici însă, discul lui Arnost Deniv făcea parte din istoria oficială. Ar fi fost uşor să intre prin efracţie în muzeu după închidere, ştiau asta, dar nici Sam, nici Remi nu voiau să recurgă la asemenea măsuri.

— Să ne consultăm cu experţii noştri, sugeră Remi.

Îi spuseră Sovkăi că vor reveni imediat, apoi ieşiră afară, pe verandă. O sunară pe Selma şi o rugară să îl sune şi pe Jack Karna, apoi aşteptară două minute, cu păcănituri şi clicuri în urechi, ca ea să facă legătura. Când Karna intră pe fir, Sam le explică situaţia.

— Jack, mai exact, ce anume de pe discuri trebuie să fie compatibil cu harta murală? Discul în sine sau înscrierile de pe el? întrebă Remi.

— Cred că ambele. Există vreo şansă să vi-l împrumute?

— Mă îndoiesc, răspunse Sam. E mândria ei. Şi mă tem că, dacă o întrebăm, o să intre la bănuieli. Deocamdată, e îndatoritoare şi cooperantă. Nu vrem să-şi schimbe atitudinea.

— Jack, cât de similare sunt discurile ca mărime şi formă? întrebă Selma.

— Din cercetările mele, aş zice că sunt aproape identice. O să aflaţi sigur când o să-l comparaţi pe cel trimis de Sam şi Remi cu cel recuperat din cufăr.

— Selma, la ce te gândeşti? spuse Remi.

— E prea devreme ca să mă pronunţ, doamnă Fargo, dar, dacă aşteptaţi cu toţii puţin... Se auzi un clic pe linie, apoi legătura se întrerupse. Parolistă, Selma reveni după trei minute. Pot să construiesc unul, spuse ea fără nici un preambul. Adică nu eu, dar am un prieten al unui prieten care poate să facă o copie, cu o precizie de computer. Dacă îi furnizăm suficiente imagini corecte, poate să modeleze discul lipsă.

— Presupun că ai o listă cu specificaţii, spuse Sam.

— V-o trimit chiar acum.

După ce primiră aprobarea Sovkăi de a fotografia colecţia Deniv în schimbul unei modice contribuţii la „Fondul pentru noul acoperiş” al muzeului, Sam şi Remi se întoarseră în Sofia şi urmând instrucţiunile Selmei, dar şi lista ei de cumpărături, adunară cele necesare: două echere profesionale, o masă rotativă, un piedestal negru înalt de doi centimetri şi jumătate, pe care să poată fi pus discul, plus lumini şi un trepied pentru camera lui Remi.

În jurul orei patru se întoarseră în Kutina şi treizeci de minute mai târziu, fotografiau discul. Având grijă să acorde fiecărui artefact din colecţie aceeaşi atenţie, ca să nu stârnească bănuielile Sovkăi, le fotografiară pe toate pe rând, lăsând discul Theurang la urmă. Plictisindu-se la un moment dat, Sovka dispăruse în biroul ei de la parter.

— Ar fi mult mai uşor dacă n-am avea atâtea scrupule, observă Sam.

— Gândeşte-te că aşa ne atragem o karma bună. De altfel, cine ştie care-i pedeapsa pentru furt de artefacte istorice în Bulgaria.

— Ai dreptate de fiecare dată.

După ce ridică ecranul luminos şi instala fundalul cu pânză albă, Sam fixă luminile conform instrucţiunilor Selmei. După asta, Remi puse piedestalul pe masa rotativă şi discul, pe piedestal. În final, montară şi echerele, formând un L în jurul discului.

După ce făcu o serie de fotografii de probă şi ajusta camera, Remi începu şedinţa – cinci imagini pentru fiecare întoarcere de opt grade a mesei, un total de patruzeci şi cinci de întoarceri sau două sute douăzeci şi cinci de fotografii. Repetară procesul pentru reversul discului, apoi făcură o altă serie cu discul în picioare, pe piedestal. La final, urmă o serie de fotografii de aproape ale feţelor gemene ale discului, concentrându-se asupra simbolurilor.

— Opt sute de fotografii, spuse Remi, ridicându-se de deasupra trepiedului.

— Cât de mare e fişierul?

Remi verifică pe ecranul LCD al camerei.

— Uau! Opt gigabiţi. Mult prea mult pentru un e-mail standard.

— Cred că ştiu cum putem să evităm problema, o asigură Sam. Hai să strângem şi să plecăm.

După o conversaţie scurtă cu Selma, care îl sună pe Rube, iar acesta, la rândul lui, îşi sună prietenii de la Serviciile de Arhivare Academice din Sofia, Sam şi Remi găsiră biroul deschis când se întoarseră în Sofia, la ora şase şi jumătate. La fel ca la prima vizită, lui Sam i se ceru doar buletinul şi primi o expresie-cod – diferită de prima – înainte să fie condus într-un birou alăturat, unde se afla un terminal de computer. Datorită conexiunii de mare viteză la internet a biroului, fotografiile fură trimise rapid şi descărcate pe site-ul de stocare al Selmei în mai puţin de trei minute. Sam aşteptă mesajul de confirmare, apoi se întoarse la Fiat, unde îl aştepta Remi.

— Şi acum unde mergem? întrebă ea.

Sam şovăi. Se încruntă. Totul se desfăşurase într-un ritm atât de rapid din momentul în care plecaseră spre Kathmandu şi până în prezent, încât nu apucaseră să se gândească la altceva.

— Eu votez să mergem acasă şi să ne regândim strategia, spuse Sam.

— De acord.

Capitolul 27

Goldfish Point, La Jolla, California

— Minunat... mersi. Îl aşteptăm.

Selma puse receptorul în furcă şi se întoarse spre grupul strâns în jurul mesei de lucru din arţar: Sam, Remi, Pete şi Wendy.

— Era George, spuse Selma. Modelul după discul Theurang e gata. Îl trimite încoace printr-un mesager, cu bicicleta.

— Abia aştept să văd cum arată opt sute de fotografii tridimensionale, spuse Remi.

După ce sosiră acasă cu o cursă Sofia-Frankfurt-San Francisco-San Diego, Sam şi Remi se salutară cu toată lumea, apoi se duseră imediat la culcare pentru un binecuvântat somn de zece ore. Împrospătaţi şi cu bioritmul în mare parte adaptat la fusul orar din California, se întâlniră cu echipa în laborator pentru o şedinţă de trecere în revistă.

— Indiferent cât de bun e modelul, spuse Pete, nu se poate compara cu cel autentic.

Aşezate în tăvile lor negre căptuşite, pe dimensiunea lor, cele două discuri Theurang autentice străluceau sub lumina puternică a lămpilor cu halogen din tavan.

— Ca înfăţişare, da, replică Sam. Dar ca valoare utilitară... Câtă vreme ne arată în ce direcţie s-o luăm, pentru mine-i excelent.

— Credeţi în povestea asta? întrebă Selma.

— Care parte din ea?

— Profeţia, teoria lui Jack despre Theurang, care ar fi veriga lipsă a evoluţiei, Shangri-La... tot.

Remi răspunse în locul lui:

— Păi, Jack însuşi a recunoscut. Avem doar nişte desene ale Theurangului şi nu se poate şti cât de mult sunt bazate pe mit şi cât pe observaţie directă. Cred că argumentul lui e suficient de convingător, încât să ducem până la capăt treaba asta.

Sam încuviinţă din cap.

— Cât despre Shangri-La… Multe legende sunt bazate pe un sâmbure de adevăr. În cultura populară modernă, Shangri-La e sinonim cu paradisul. Pentru poporul Mustangului, poate că nu era nimic mai mult decât locul de origine al Theurangului – şi locul unde ar trebui să rămână de drept. Numele de locuri sunt triviale. Semnificaţia pe care le-o ataşăm contează.

— Sam, ai fost de-a dreptul poetic, spuse Remi. El zâmbi.

— Am şi eu momentele mele.

Bâzâi interfonul. Selma răspunse, apoi ieşi din încăpere. Se întoarse după un minut, ducând o cutie de carton. Deschise cutia, îi examina conţinutul, apoi îl scoase. Aşeză modelul după discul Theurang pe tava căptuşită.

Discul nu se deosebea mai deloc de celelalte două.

— Sunt impresionat, spuse Sam. Ai luat o decizie bună, Selma.

— Mulţumesc, domnule Fargo. Să-l sunăm pe Jack?

— Imediat. Mai întâi însă, cred că e vremea să luăm legătura cu Regele Charlie. Vreau să-l stârnesc suficient cât să vorbească.

— Cum adică? întrebă Wendy.

— În funcţie de cât de demne de încredere sunt sursele lui din Mustang, ar putea crede că planul lui de a ne îneca în Kali Gandaki a reuşit. Să vedem dacă putem să-l provocăm. Selma, avem pe speaker o linie sigură?

— Da, domnule Fargo. O clipă.

Imediat, se deschise o linie cu un clic şi începu să sune. Charlie King răspunse ţâfnos:

— Aici King.

— Bună dimineaţa, domnule King, spuse Sam. Aici Sam şi

Remi Fargo.

O ezitare. Apoi un furtunos:

— Bună dimineaţa şi vouă! N-am mai auzit veşti de la voi de ceva vreme. Începeam să-mi fac griji că v-aţi răzgândit în privinţa târgului nostru.

— Care târg?

— V-am eliberat prietenul. Acum trebuie să-mi daţi ceea ce aţi găsit.

— Cred că-ţi aminteşti doar ce vrei, Charlie. Târgul era să ne întâlnim cu Russell şi Marjorie şi să ajungem la o înţelegere.

— Ei, la naiba, fiule şi asta ce înseamnă? Eu vi-l dau pe Alton, iar voi îmi daţi ce vreau.

— Am ajuns la concluzia că ai încălcat contractul, Charlie, spuse Remi.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Vorbim despre ghidul fals pe care l-ai angajat ca să ne ucidă în Mustang.

— N-am făcut aşa…

— Tot aia e, îl întrerupse Sam. Le-ai ordonat copiilor sau soţiei tale să se ocupe de asta.

— Aşa crezi? Păi, n-ai decât s-o dovedeşti.

— Cred că putem să facem chiar mai mult decât atât, replică Sam. Lângă el, Remi mimă din buze: „Ce?” Sam ridică din umeri şi îi răspunse în acelaşi mod: „Improvizez din mers”.

— Fargo, am fost ameninţat, la viaţa mea, de oameni mai duri şi mai bogaţi decât tine, spuse King. În fiecare zi îmi şterg sângele lor de pe cizme. Ce-ai zice să-mi dai ce vreau şi să ne despărţim prieteni?

— E cam târziu pentru asta – mă refer la partea cu prietenii. Cât despre prada pe care-o urmăreşti – prada pe care tatăl tău a vânat-o aproape toată viaţa lui de adult – e la noi. Stă chiar în faţa noastră.

— Prostii.

— Ai grijă cum te porţi şi poate îţi trimitem o poză. Mai întâi însă, ce-ar fi să ne explici de ce te interesează?

— Ce-ar fi să-mi spui ce credeţi voi că aţi descoperit.

— Un cufăr de lemn, în formă de cub, aflat în posesia unui soldat mort de vreo jumătate de mileniu.

King nu răspunse imediat, dar îi auzeau respiraţia pe fir. Într-un final, rosti şoptit:

— Chiar că-l aveţi.

— Da. Iar dacă nu începi să ne spui adevărul, o să-l deschidem şi o să vedem cu ochii noştri ce se află înăuntru.

— Nu, lăsaţi-l cum e. Nu faceţi asta.

— Spune-ne ce conţine.

— Ar putea fi mai multe chestii. Un obiect mare în formă de monedă sau nişte oase. Oricum pentru voi nu înseamnă mare lucru.

— Şi de ce pentru tine înseamnă aşa de mult?

— Nu e treaba voastră.

De vizavi de masă, Selma, care era la laptopul ei, ridică degetul arătător.

— Domnule King, vreţi să aşteptaţi o secundă? spuse Sam.

Fără să aştepte vreun răspuns, Pete se întinse spre difuzor şi apăsă pe butonul „Mute”.

— Am uitat să vă spun că am făcut nişte săpături în adolescenţa lui King, preciza Selma. Am dat peste un blog scris de un fost reporter de la *New York Times.* Femeia pretinde că, în timpul unui interviu cu King, luat acum trei ani, i-a pus o întrebare care nu i-a fost pe plac. După ce a săgetat-o cu privirea, a pus capăt interviului. Două zile mai târziu, a fost concediată. N-a mai reuşit să-şi găsească o slujbă decentă în jurnalism de atunci. King a boicotat-o.

— Ce l-a întrebat? spuse Remi.

— L-a întrebat de ce în anuarul liceului toată lumea îl poreclise Adolf.

— Asta-i tot? se miră Sam.

— Da.

— Ştim deja că Lewis King era nazist doar cu numele, iar Charlie n-a avut nimic de-a face cu asta, comentă Wendy. Atunci de ce ar…

— Copiii sunt copii, replică Remi. Gândiţi-vă, Lewis King a fost absent cea mai mare parte din viaţa lui Charlie, când era mic. Pe lângă asta, peste tot pe unde se ducea, probabil că Charlie era tachinat fără milă cu privire la originea lui nazistă.

— Nouă nu ni se pare a fi mare scofală, dar pentru un puşti, un adolescent… Sam, acesta ar putea fi punctul sensibil al lui King. Pe atunci, era un copil irascibil fără putere. Acum e un miliardar irascibil cu mai multă putere decât mulţi şefi de stat.

Sam chibzui la vorbele ei. Îi făcu semn din cap lui Pete, care apăsă din nou pe „Mute”.

— Îmi cer scuze, Charlie. Unde rămăsesem? A, exact, la cutie. Ai spus că ar putea să conţină o monedă sau nişte oase, aşa-i?

— Exact.

— Şi tatăl tău pentru ce avea nevoie de ele? La vreun ritual nazist ocult? Vreun vis împărtăşit de Himmler şi de Adolf?

— Gura, Fargo!

— Tatăl tău şi-a petrecut toată viaţa căutând cutia. Cum poţi fi sigur că n-a avut vreo legătură cu o organizaţie nazistă postbelică secretă?

— Te avertizez… Tacă-ţi fleanca!

— De-asta vrei Omul de Aur, Charlie? Încerci să termini ceea ce soldăţoiul de taică-tău n-a reuşit?

Din difuzor se auzi ceva greu prăbuşindu-se pe podeaua de lemn, urmat de interferenţe pe linie. Glasul lui King reveni pe fir:

— Nu sunt nazist!

— Aşchia nu sare departe de trunchi, Charlie. Iată ce cred eu că s-a întâmplat. Tatăl tău a aflat de existenţa Theurangului în timpul expediţiei din 1938, apoi, după război, familia s-a mutat în America, unde el şi-a continuat îndoctrinarea nazistă. În minţile voastre bolnave, Theurangul e un soi de Sfânt Graal. Lewis a dispărut încercând să-l găsească, dar te-a învăţat bine. N-ai de gând

să…

— Ticălosul! Idiotul! O ia la picior şi-o lasă pe maică-mea în Germania, apoi face acelaşi lucru când ajunge aici! Când mama a înghiţit un flacon de pastile, nici măcar nu s-a sinchisit să vină la înmormântare. A omorât-o şi nici măcar n-a avut decenţa să-şi facă apariţia! Bătrânul excentric Lewis! Nu-i pasă ce zice lumea despre el şi nu înţelege de ce pe mine m-ar deranja. În fiecare zi, în fiecare blestemată de zi, a trebuit să-i aud şoptind pe la spatele meu, să-i văd întâmpinându-mă cu blestematul acela de salut Heil Hitler! Cu toate astea, tot le vin eu de hac. Le vin de hac la toţi! Aş putea să-i cumpăr şi să-i vând pe toţi acum. Credeţi că-mi doresc Omul de Aur fiindcă a însemnat atât de mult pentru taică-meu? Credeţi că-s un fel de fiu mânat de datoria filială? Asta da, glumă! Când pun mâna pe chestia aia, o să o fac una cu pământul! Și dacă există un Dumnezeu în ceruri, taică-meu o să vadă! King făcu o pauză şi râse forţat. De altfel, voi doi mi-aţi fost ca nişte ghimpi în coastă din prima clipă. Să fiu al dracului dac-o să-mi luaţi ceea ce-mi aparţine de drept!

Sam nu răspunse imediat. O privire spre Remi îl anunţă că simţeau acelaşi lucru: milă pentru copilul Charlie King. Dar King nu mai era un copil şi misiunea lui nebunească de a se răzbuna pe tatăl lui, mort de mult, costase multe vieţi.

— Despre asta e vorba? spuse Sam. Ţi-a sărit muştarul? King, ai ucis, ai răpit şi ai înrobit oameni. Eşti un sociopat.

— Fargo, nu ştii ce…

— Ştiu ce-ai făcut. Şi mai ştiu de ce eşti capabil, înainte să se termine totul. Îţi promit ceva, King. Nu numai c-o să ne asigurăm că nu pui mâna pe Omul de Aur, dar o să facem tot posibilul ca să ajungi la puşcărie pentru ceea ce ai făcut.

— Fargo, ascultă la mine! O să omor…

Sam întinse mâna şi apăsă butonul de întrerupere a convorbirii.

Linia muri.

În jurul mesei de lucru se lăsase tăcerea.

Apoi, încet, se auzi glasul Selmei:

— Mi s-a părut puţin iritat.

Eufemismul cras sparse tensiunea. Izbucniră toţi în râs. Când râsetele se stinseră, Remi spuse:

— Întrebarea e, dacă ne ţinem de promisiune, unde o s-ajungă King, la puşcărie sau în cămaşa de forţă?

Thisuli, Nepal

Colonelul Zhou fusese de acord cu o întâlnire atât de târzie, parte din curiozitate, parte din necesitate, înţelegerea lui cu acei *zâzhong* – metişi – americani cu chipuri ciudate, fusese, deocamdată, profitabilă, dar acum, cunoscându-le adevărata identitate şi pe cea a tatălui lor, Zhou era nerăbdător să modifice termenii parteneriatului lor. Zhou nu se sinchisea de ce făcea Charles King în Nepal. Însă îl enerva cât de puţin îl taxase pentru… manutanţa, cum se zice. Era destul de uşor să ducă fosilele la Lhasa şi să le treacă de vamă, dar să găsească şi să asigure distribuitori de încredere pentru asemenea mărfuri interzise era mult mai complicat – şi din seara asta, mult mai scump.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Zhou auzi uruitul unui motor de SUV afară.

Cei doi soldaţi din spatele colonelului se ridicară din scaunele lor şi luară puştile de asalt, ţinând cu ţevile în dreptul şoldului, pregătiţi să tragă.

— Le-am ordonat să-i percheziţioneze de data asta, le spuse oamenilor săi. Totuşi, nu lăsaţi garda jos.

Unul dintre paznicii de afară păşi înăuntru, făcu un semn din cap către Zhou, apoi dispăru. O clipă mai târziu, Marjorie şi Russell King pătrunseră din întuneric în lumina pâlpâitoare a lămpii cu kerosen. Nu erau singuri. O a treia siluetă, o chinezoaică delicată, cu chipul crunt, păşi în cameră. Limbajul corporal al fraţilor King îl avertiză pe Zhou că femeia va vorbi în numele celor trei.

Apoi, văzu asemănarea la ochi, nas şi pometii obrajilor.

„Mama şi copiii ei”, gândi Zhou. Interesant. Hotărî să tranşeze situaţia. Se ridică din scaunul de la masa rabatabilă şi înclină capul în mod respectuos spre femeie.

— Sunteţi doamna King?

— Nu. Hsu. Zhilan Hsu.

— Vă rog, luaţi loc.

Zhilan se aşează pe bancă, cu mâinile încrucişate abil pe masă, în faţa sa. Fraţii King rămaseră în picioare, imitând poziţia de drepţi a soldaţilor colonelului Zhou. Zhou se aşează.

— Cărui fapt datorez această plăcere? întrebă el.

— Soţul meu are nevoie de ceva de la dumneavoastră.

— Serios?

— Da. Mai întâi vă cere să înţelegeţi următorul lucru: ştim că nu vă numiţi Zhou şi că nu sunteţi colonel în Armata Populară de Eliberare. Numele dumneavoastră este, de fapt, Feng şi sunteţi general.

Generalul Feng simţi ca şi cum stomacul i se transformă într-un bloc de gheaţă. Avu nevoie de multă voinţă ca să nu-şi arate panica ce-l cuprinsese.

— Serios?

— Da. Ştim totul despre dumneata, inclusiv toate celelalte activităţi ilicite: traficul de arme mici, traficul de heroină şi aşa mai departe. Mai ştim şi cine din ierarhie vă este aliat şi cine vă este inamic. De fapt, soţul meu e în termeni foarte buni cu un anumit general Gou. Cunoaşteţi acest nume?

Feng înghiţi în sec. Simţea cum lumea se prăbuşeşte în jurul lui. Reuşi să îngăime un abia perceptibil:

— Da.

— Generalul Gou nu vă place prea mult, aşa e?

— Nu.

— M-am făcut înţeleasă? întrebă Zhilan Hsu.

— Da.

— Să vorbim despre parteneriatul nostru. Soţul meu este, de fapt, chiar mulţumit de serviciile furnizate până acum şi ar dori să vă ofere încă cincisprezece procente din toate

tranzacţiile.

— Foarte generos din partea lui.

— Soţul meu e conştient de acest lucru, dar cere şi el o favoare, în schimb.

Feng se blestemă imediat ce rosti cuvintele:

— O favoare nu sugerează o compensaţie. Privirea dură de obsidian a lui Zhilan îl pironi câteva clipe pe Feng, înainte ca ea să răspundă.

— M-am exprimat greşit. Poate că „sarcină” e un cuvânt mai potrivit. Desigur, e pregătit să vă recompenseze cu suma de două sute de mii de dolari americani. Dar numai dacă reuşiţi.

Feng se forţă să nu zâmbească.

— Desigur. E cât se poate de corect. Care e natura acestei sarcini?

— Există nişte oameni – doi, mai exact – care ne ameninţă interesele de afaceri din zonă. Ne aşteptăm să călătorească de-a lungul graniţei în următoarele săptămâni, poate chiar să treacă în TAR, spuse Zhilan, referindu-se la Regiunea Autonomă Tibet. Vrem să-i prindeţi.

— Trebuie să fiţi mai exactă.

— Să-i capturaţi şi să-i ţineţi prizonieri pentru noi sau să-i ucideţi. O să primiţi ordinul la momentul potrivit.

— Cât de aproape de graniţă vor călători?

— Prin unele locuri, la mai puţin de câţiva kilometri.

— Graniţa are sute de kilometri lungime. Cum găseşti doi indivizi pe distanţa asta?

— Nu fi obtuz, spuse Zhilan, cu glasul mai tăios. Ai sub comandă paisprezece elicoptere Harbin Z-9 echipate cu radare cu infraroşii, camere cu vedere nocturnă şi rachete, atât antiaeriene, cât şi antitanc.

Feng oftă.

— Sunteţi extraordinar de bine informată.

— Sub comanda dumitale se mai află şi şaptezeci şi nouă de posturi de observaţie aflate de-a lungul graniţei. Corect?

— Da.

— Bănuim că cei doi vor avea nevoie de un elicopter ca

să traverseze câteva dintre zonele cele mai izolate. Sunt puţine companii de chartere, în Nepal, care oferă astfel de servicii. Ca să vă uşurăm sarcina, o să ţinem sub observaţie aceste companii.

— Atunci, de ce nu-i prindeţi înainte să urce în elicopter?

— Le vom permite să-şi… încheie misiunea, înainte să acţionaţi.

— Care e misiunea lor?

— Caută ceva. Vrem să şi găsească.

— Şi ce caută?

— Nu aveţi nevoie să ştiţi acest lucru. Domnule general, v-am explicat ce vi se cere; v-am dat toate informaţiile necesare ca să puteţi lua o decizie. Aşa că hotărâţi-vă, vă rog.

— Accept. Am nevoie de informaţii despre ţintă.

Zhilan scoase din buzunarul din faţă al hanoracului un card SD. Îl împinse pe masă spre Feng, apoi se ridică.

— Aveţi grijă să fiţi gata când vă sun.

Capitolul 28

Jomsom, Nepal

Perfect conştienţi că treziseră în Charles King un leu care fusese până atunci doar iritat, Sam şi Remi o instruiseră pe Selma să le găsească o rută alternativă spre Mustang.

Toţi cei implicaţi ştiau că Theurangul se afla undeva în Himalaya, iar King ştia acum că soţii Fargo, deţinând un avantaj semnificativ în cursă, se vor întoarce în Nepal. Sam şi Remi nu se îndoiau că Russell şi Marjorie King, împreună cu mama lor, Zhilan Hsu, îi vor căuta. Numai în timp vor afla ce alte forţe va aduce King în joc, dar intenţionau să fie foarte precauţi până la terminarea acestei odisee.

După o serie de curse maraton ajunseră, în sfârşit, în New Delhi, India, de unde conduseră patru sute de kilometri

spre sud-est, către oraşul Lucknow. Aici, luară o cursă charter cu un singur motor încă trei sute douăzeci de kilometri spre nord-est până la Jomsom. Părăsiseră coliba montană cu mai puţin de o săptămână în urmă şi în timp ce roţile avionului scârţâiau pe pista de rulare, Sam şi Remi avură amândoi o senzaţie de deja-vu, sporită şi mai mult pe măsură ce se îndreptau spre terminal în mijlocul mulţimii de turişti şi al ghizilor care se băteau pe clienţi.

Aşa cum le promisese Jack Karna, trecură de vamă fără nicio problemă şi fără să fie întrebaţi ceva. În afara terminalului, îi aştepta pe trotuar o altă amintire a trecutului: un nepalez alături de o Toyota Land Cruiser albă, care ţinea o pancartă pe care stătea scris numele lor.

— Cred că pe noi ne căutaţi, spuse Sam, întinzând mâna.

Bărbatul le strânse mâinile amândurora.

— Eu sunt Ajay. Domnul Karna m-a rugat să vă spun: „Cel mai nou peşte al Selmei este un *Apisto-gramma iniridae”.* Am pronunţat corect?

— Da, răspunse Remi. Şi cum a fost botezat?

— Frodo. Pe parcursul unor discuţii lungi, Selma şi Jack Karna descoperiseră că amândoi erau fani înverşunaţi ai trilogiei *Stăpânul Inelelor.* Da? E bine? întrebă Ajay zâmbind.

— Da, confirmă Sam. Arată-ne drumul.

Deloc surprinzător, Ajay nu era doar un ghid mai bun decât cel anterior, dar şi un şofer mai bun, negociind cu pricepere nenumăratele curbe şi obstacole ale defileului Kali Gandaki. La numai opt ore după ce plecaseră din Jomsom, se aflau în faţa uşii lui Jack Karna, din Lo Monthang.

Acesta îi întâmpină pe fiecare cu o îmbrăţişare afectuoasă. Pregătise ceai fierbinte şi biscuiţi, care-i aşteptau în salonaşul cu perne. După ce se instalară acolo şi se încălziră, Sam şi Remi scoaseră discurile Theurang şi le aşezară pe măsuţa de cafea, în faţa lui Karna.

Timp de un minut, el nu făcu altceva decât să se uite la

ele, surescitat şi cu un zâmbet pe chip. În sfârşit, luă fiecare disc pe rând şi îl examina cu atenţie. Copia îl impresiona aproape la fel de mult.

— În afară de simboluri, e aproape identic cu cel autentic, nu? Selma voastră... e o femeie grozavă, trebuie să recunosc.

Remi îi aruncă o privire piezişă lui Sam şi zâmbi. Intuiţia ei feminină îi spusese că între Selma şi Jack se aprinsese o scânteie. Sam respinsese ideea. Acum, încuviinţă din cap în semn de aprobare.

— E unică, spuse Sam. Deci crezi că o să funcţioneze?

— Nu mă îndoiesc. În acest scop, Ajay o să ne ducă la peşteri mâine-dimineaţă. Dacă avem noroc, până spre seară o să găsim o corespondenţă. După aia, nu va mai trebui decât să urmăm harta spre Shangri-La.

— Nimic nu-i aşa de simplu, spuse Remi. Crede-ne.

Karna ridică din umeri.

— Cum ziceţi voi. Le mai turnă ceai şi trecu pe la fiecare farfuria cu biscuiţi. Acum, mai spuneţi-mi despre pasiunea pentru ceai şi peşti tropicali a Selmei.

A doua zi, se treziră înainte de revărsatul zorilor ca să ia un mic dejun englezesc complet, servit de băiatul de casă al lui Karna: fâşii de şuncă, ouă, caltaboşi, roşii şi ciuperci la grătar, pâine prăjită, cârnaţi şi ceai, din nişte căni aparent fără fund. Când nu mai putură să ia nicio înghiţitură în plus, Sam şi Remi împinseră farfuriile din faţa lor.

— Asta e porţia obişnuită pe care o mănânci dimineaţa? îl întrebă Remi pe Karna.

— Desigur.

— Şi cum te păstrezi în formă? se miră Sam.

— Fac multe drumeţii. Nu mai vorbesc de frig şi de înălţime. Aici, caloriile se ard într-un ritm impresionant. Dacă nu consum cel puţin cinci mii pe zi, încep să scad în greutate.

— Poate că ar trebui să deschizi un centru de fitness, îi sugeră Remi.

— O idee bună, spuse Karna, ridicându-se. Bătu din palme şi le frecă una de alta. Aşa! Peste zece minute plecăm. Ajay ne aşteaptă la poartă!

Ţinându-se de cuvânt, Karna îi scoase pe uşă afară câteva minute mai târziu şi nu după mult timp, erau cu toţii în Land Cruiser, îndreptându-se spre dealurile submontane, în direcţia sud-est. La trei kilometri în afara oraşului, în vreme ce mergeau pe coama unui deal, peisajul începu să se modifice considerabil. Dealurile vălurite deveniră mai abrupte şi mai zimţate. Solul îşi pierdu treptat nuanţa cenuşie şi deveni de un maro-măsliniu, iar rarele tufişuri răsfirate se împuţinară şi mai mult. Land Cruiserul începu să se legene dintr-o parte într-alta pe când Ajay conducea pe drumul acum presărat cu bolovani. În scurt timp, lui Sam şi lui Remi li se înfundară urechile.

De pe scaunul din faţă, Karna spuse:

— Sunt două navete cu apă îmbuteliată în portbagaj. Aveţi grijă să nu vă deshidrataţi. Cu cât urcăm mai sus, cu atât mai multe lichide trebuie să consumaţi.

Sam luă două sticle, îi dădu una lui Remi şi două lui Karna, în faţă, apoi îl întrebă pe acesta:

— Cât mai avem până la graniţa cu Tibetul?

— Aproximativ unsprezece kilometri. Nu uitaţi! Deşi, la fel ca restul lumii, noi o considerăm graniţa tibetană, chinezii nu-s de aceeaşi părere. E o distincţie pe care o pun în aplicare cu mult zel. Cu toate că numele oficial e Regiunea Autonomă Tibet, în ceea ce priveşte Beijingul, e tot China. De fapt, dacă sunteţi cu ochii în patru, o să vedeţi imediat avanposturi pe creste. S-ar putea chiar să întâlnim vreo patrulă sau două.

— O patrulă? repetă Sam. Din armata chineză?

— Da. Atât unităţile de teren, cât şi cele aeriene cutreieră prin Mustang în mod obişnuit şi deloc întâmplător. Ei ştiu că Nepalul nu poate face nimic în afara unei plângeri formale, care nu are nicio valoare în ochii chinezilor.

— Şi ce se întâmplă dacă cineva trece din greşeală de

cealaltă parte a graniţei? Un drumeţ rătăcit, de pildă.

— Depinde de loc. Între zona asta şi capătul nordic al Myanmarului, graniţa se întinde pe aproape trei mii două sute de kilometri, în mare parte fiind un teren izolat şi accidentat. Aici, rareori, chinezii alungă într-un mod nu tocmai politicos oamenii rătăciţi înapoi peste graniţă, dar, de obicei, interlopii sunt arestaţi. Am auzit că anul trecut au fost răpiţi trei turişti.

Din scaunul şoferului, Ajay ridică în tăcere patru degete.

— Pardon, patru turişti, spuse Karna. Toţi, în afară de unul, au fost eliberaţi, în cele din urmă. Greşesc, Ajay?

— Nu.

— Ce înseamnă „în cele din urmă”? întrebă Remi.

— După vreun an. Cel căruia nu i-au dat voie să plece lipseşte de şase ani. Ştiţi, chinezii au tendinţa să dea exemple. Dacă lasă un invadator să plece prea devreme, nu dă bine. Te trezeşti apoi cu hoarde de agenţi occidentali, deghizaţi în turişti, că trec graniţa.

— Chiar aşa văd ei problema? întrebă Sam.

— Unii din guvern. Dar cred că e mai mult de ochii lumii. Sunt zone de-a lungul graniţei sudice a Chinei imposibil de supravegheat de la sol, de aia China e atât de strictă în privinţa zonelor pe care le poate controla. Ştiu din surse sigure – şi Karna făcu un semn amuzat din cap spre Ajay – că turiştii din nordul Indiei trec frecvent graniţa; de fapt, sunt companii de turism specializate în asta. Nu-i aşa, Ajay?

— Aşa-i, domnule Karna.

— Nu vă faceţi griji. Eu şi Ajay facem asta de ani de zile. Aparatul nostru GPS e perfect calibrat şi cunoaştem zona ca-n palmă. N-o să dăm peste pâlcuri de soldaţi chinezi, fiţi siguri.

După încă o oră de mers cu maşina, ajunseră într-un defileu înghesuit de stânci atât de erodate, încât arătau ca nişte şiruri etajate de muşuroaie masive. În faţă se vedea o structură asemenea unui castel, ce părea să fie parţial încastrată în stâncă. Pereţii exteriori ai parterului erau

pictaţi în acelaşi roşu ars pe care-l văzuseră în Lo Monthang, în timp ce două etaje, aşezate pe grinzi orizontale ieşite în afară, erau proporţional mai mici şi păreau scobite direct în stâncă. Steaguri de rugăciune decolorate, atârnate între două dintre acoperişurile conice, fluturau în bătaia vântului.

— Gompa Tari, anunţă Karna.

— Am mai auzit de numele ăsta, spuse Remi, dar definiţia părea… indefinibilă.

— Într-un anumit sens, gompa sunt un fel de fortificaţii – avanposturi de educaţie şi dezvoltare spirituală, într-un alt sens, sunt mănăstiri; iar într-altul, posturi militare. Asta depinde de perioada istorică implicată şi de oamenii care au ocupat gompa.

— Câte gompa există?

— Numai în Nepal, peste o sută, din câte ştiu eu. Probabil de trei ori pe-atâtea au rămas nedescoperite. Dacă extinzi aria la Tibet şi Bhutan, sunt cu miile.

— De ce ne oprim tocmai la asta? întrebă Sam.

— Mai mult din respect. Oriunde sunt peşteri sacre, se formează un consiliu al bătrânilor care să le supravegheze. Peşterile de aici nu sunt încă bine cunoscute şi bătrânii sunt foarte protectori în privinţa lor. Dacă nu le arătăm respectul cuvenit, o să ne trezim în faţa ţevilor a vreo zece puşti.

Coborâră din maşină. Karna strigă spre gompa în nepaleză şi după câteva clipe, un bătrân în pantaloni kaki şi într-un hanorac albastru aprins ieşi pe uşa întunecată. Avea tenul oacheş cu riduri adânci. De sub sprâncenele sârmoase, îşi scrută oaspeţii preţ de câteva secunde înainte de a zâmbi cu gura până la urechi.

— *Namaste,* Jack! strigă omul.

— *Namaste,* Pushpa. *Tapaai laai kasto chha*[17]*?*

Karna făcu câţiva paşi înainte şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, după care începură să vorbească şoptit. Karna făcu un semn spre Sam şi Remi şi aceştia se apropiară instinctiv.

[17] „Ce mai faci”, în limba nepaleză (n.tr.)

— Mai bine aşteptaţi aici, spuse Ajay. Pushpa e *sgonyer* – portar. Domnul Karna e cunoscut de aceşti oameni, dar sunt suspicioşi în privinţa străinilor.

Karna şi Pushpa mai discutară câteva minute, apoi bătrânul dădu din cap şi îl bătu pe Karna pe ambele braţe. Karna se întoarse la Land Cruiser.

— Pushpa ne-a dat permisiunea să ne continuăm misiunea. Îl va informa pe ghidul local să ne aştepte la primele peşteri.

— Cum să-l informeze pe ghid? întrebă Remi. Nu văd nici un…

— Printr-un mesager, răspunse Karna.

Arătă spre una dintre stâncile ca nişte dinţi de rechin din vârful pantei opuse. Acolo era o siluetă. De faţă cu ei, Pushpa ridică braţul şi descrise o succesiune de forme cu mâna. Silueta semnală şi ea, apoi dispăru în spatele stâncii.

— Până ajungem noi acolo, toţi localnicii ne vor aştepta şi vor şti că avem permis de liberă trecere, spuse Karna. Cu alte cuvinte, fără săteni furioşi, cu furci.

— Cu puşti, îl corectă Sam. Karna zâmbi reconfortant.

— Niciuna, nici alta. Mergem?

Lăsând gompa Tari în urmă, continuară drumul spre est, urmând defileul vreo trei kilometri, înainte de a ieşi pe malul unui râu secat. La jumătate de kilometru distanţă, dincolo de un pod, se înălţa un ansamblu de structuri aidoma unor gompa, la poalele unei alte stânci-muşuroi, de data aceasta de câteva sute de metri înălţime, care se întindeau spre nord şi spre sud cât vedeai cu ochii.

Ajay cârmi maşina peste albia râului, spre pod, apoi îl traversă. Pe măsură ce se apropiau de sat, pietrişul şi bolovanii dispăreau, lăsând în loc un nisip cafeniu-ruginiu fin. Ajay opri vehiculul lângă un zid de piatră jos din perimetrul satului. Coborâră toţi, loviţi de un vânt aspru. Nisipul le bombarda jachetele.

— Cam muşcă, nu-i aşa? spuse Karna.

În timp ce-şi trăgeau glugile pe cap, Sam şi Remi

încuviinţară. Sam strigă, încercând să acopere vuietul:

— Acum, unde mergem?

— Acolo. Karna arătă spre muşuroaie. Haideţi.

Karna îi conduse printr-o spărtură în zid şi o luară pe o cărare mărginită de pietre. La capătul cărării, găsiră un gard viu des, din tufe. Urmară gardul viu spre stânga, apoi printr-o pergolă naturală. Ieşiră într-un careu mic, acoperit cu caldarâm, care înconjura o fântână bolborositoare. În jurul perimetrului, ghivece cu flori roşii şi violete dădeau pe dinafară.

— Au deviat puţin cursul râului pentru irigaţii, canalizare şi fântâni, spuse Karna. Le plac mult fântânile.

— E frumos, zise Remi.

Nu-ţi trebuia o imaginaţie bogată ca să înţelegi de unde izvorâseră legendele despre Shangri-La, se gândi Remi. În mijlocul unui teren atât de sumbru, cum rareori mai văzuseră ea şi Sam, găsiseră o mică oază. Juxtapunerea oferea o contradicţie plăcută.

Pe o bancă de lemn din apropiere stătea un bărbat scund, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu un pulover în carouri şi purtând pe cap o şapcă de baseball cu logoul echipei Chicago Bears.

Ridică o mână în semn de salut şi se îndreptă spre ei. Karna şi bărbatul se îmbrăţişară şi vorbiră puţin, după care Karna se întoarse spre ei şi îi prezentă pe Sam şi pe Remi.

— *Namaste... namaste,* spuse omul zâmbind.

— Acesta e Pushpa, spuse Karna. Înainte să întrebe ceva, Karna adăugă: Da, e mai mult sau mai puţin acelaşi bărbat de la gompa. Pentru noi sună exact la fel; pentru ei, inflexiunea vocii duce la un rezultat complet diferit. Pushpa ne va conduce la peşteri. O să bem ceaiul cu Pushpa, apoi o să trecem la treabă.

Capitolul 29

Jomsom, Nepal

Cu rucsacurile în spate, se întoarseră pe unde veniseră, trecând de Land Cruiser, apoi îl urmară pe Pushpa de-a lungul zidului, mai întâi spre sud, apoi spre est, în jurul satului, până la poalele stâncilor-muşuroi.

— Brusc, mă simt foarte mică, spuse Remi peste umăr, spre Sam.

— Foarte.

De când văzuseră stâncile prima dată, atât distanţa, cât şi geologia fantastică se combinaseră în aşa fel, încât totul părea mai puţin real, ca o scenă desprinsă dintr-un film SF. Acum, când Sam şi Remi stăteau în umbra muşuroaielor, acestea, pur şi simplu, inspirau veneraţie.

În fruntea şirului indian, Pushpa se opri, aşteptând răbdător până când Sam şi Remi încetară să mai caşte gura şi să facă fotografii, după care porniră din nou. După încă zece minute de drumeţie, ajunseră la o fisură în stâncă, puţin mai înaltă decât Sam. Unul câte unul, se strecurară prin deschizătură, intrând pe o cărare ca un tunel. Deasupra lor, pereţii maronii-ruginii netezi se curbau în interior, aproape atingându-se, lăsând doar o fâşie de cer albastru îndepărtat deasupra.

Mereu spre est, cărarea mergea în zigzag şi în spirală, până când Sam şi Remi pierdură socoteala distanţei parcurse. Pushpa hotărî să facă un popas şi dădu un ordin scurt. În spatele lor, la urma şirului, Ajay spuse:

— Acum ne căţărăm.

— Cum? întrebă Remi. Nu văd nicio priză pentru mână. Şi nu avem nici echipament.

— Pushpa şi prietenii lui au făcut un drum. Gresia de aici e foarte fragilă; pitonii standard şi bolţarii de stâncă strică prea mult peretele.

În faţă, îi vedeau pe Pushpa şi pe Karna vorbind. Pushpa dispăru într-un alcov pe partea stângă a stâncii, iar Karna se întoarse la ei pe cărare.

— Pushpa o să urce primul, spuse el, urmat de Ajay. Apoi

tu, Remi, urmată de Sam. Eu închei şirul. Treptele par descurajante, dar sunt destul de solide, vă asigur. Mergeţi încet.

Sam şi Remi încuviinţară din cap, apoi Karna şi Ajay îşi schimbară poziţiile.

Ajay stătu în fruntea lor câteva minute, cu gâtul întins înapoi, apoi păşi şi el în alcov şi dispăru din raza lor vizuală. Sam şi Remi făcură un pas înainte şi ridicară privirile.

— Dumnezeule, murmură Remi.

— Poţi să mai zici o dată, o aprobă Sam. Treptele menţionate de Karna erau, de fapt, nişte ţăruşi din lemn bătuţi în calcar ca să formeze o serie de prize pentru mână şi picior, dispuse în zigzag. Scara urca treizeci de metri printr-o deschizătură ca un horn, după care făcea o curbă, dispărând din vedere, în spatele unui perete de stâncă ieşit în afară.

Îl urmăriră cu privirea pe Ajay cum se caţără pe acele bârne până când dispăru din raza lor vizuală. Remi şovăi o clipă, apoi se întoarse spre Sam, zâmbi, îl sărută pe obraz şi rosti cu voioşie:

— Ne vedem sus!

După asta, urcă pe prima treaptă şi începu să se caţere.

Când ajunse la jumătatea drumului, Karna îi spuse lui Sam, peste umăr: – E ca argintul viu. Sam zâmbi.

— Nu trebuie să vinzi castraveţi grădinarului, Jack.

— Seamănă cu Selma, nu?

— Exact. Selma e... unică.

Odată ce Remi dispăru în curbă, Sam începu escaladarea. Imediat simţi soliditatea barelor şi după câteva mişcări de probă ca să compenseze greutatea rucsacului, îşi găsi un ritm constant. În scurt timp, pereţii hornului se închiseră în jurul lui. Puţinele raze de soare care se strecuraseră până atunci pe cărarea de sub el îşi diminuară lumina, din cauza amurgului. Sam ajunse la peretele proiectat în afară şi făcu o pauză, uitându-se după cotitură. La şase metri distanţă, deasupra şi la stânga lui, barele se terminau pe o scândură de lemn orizontală bătută în cuie de un şir de ţăruşi. La

capătul scândurii era încă una, de data aceasta înclinată în spatele unui alt perete atârnând. Remi era la intersecţie; îi făcu semn cu mâna şi ridică degetul mare.

Când Sam ajunse la scândură, arăta la fel de îngustă cum i se păruse de dedesubt. Îşi făcu vânt pe platformă, găsi un sprijin pentru picioare şi înainta ritmic pe scândură, dând apoi colţul. După alte patru scânduri, ajunse la o platformă de stâncă şi o peşteră ovală. Înăuntru, îi găsi pe Pushpa, Ajay şi Remi aşezaţi în jurul unei sobiţe Jetboil[18], pe care era un ceainic în miniatură.

Apa tocmai începuse să fiarbă când Karna se strecură în peşteră. Se aşeză.

— Ce bine, avem ceai!

Fără să scoată nici un cuvânt, Pushpa scoase cinci căni smălţuite roşii din rucsac, dădu fiecăruia câte una, apoi turnă ceaiul. Se înghesuiră unii în alţii, sorbind băutura fiartă şi bucurându-se de tăcerea din jur. Afară, o rafală de vânt şuiera din când în când la intrare.

Când toată lumea termină de băut, Pushpa împachetă cu dexteritate cănile şi porniră din nou, de data aceasta cu lămpile de miner aprinse. Acum, Pushpa conducea grupul, în timp ce Ajay închidea şirul.

Tunelul coti la stânga, apoi la dreapta, după care se opri brusc, în faţa unui perete vertical. Înaintea lor, o arcadă înaltă până la piept era cioplită în calcar. Pushpa se întoarse şi vorbi cu Karna preţ de câteva clipe, apoi Karna le spuse lui Sam şi lui Remi:

— Pushpa înţelege că nu sunteţi budişti şi că munca noastră aici e puţin complicată, aşa că nu are pretenţia să respectăm obiceiurile budiste. Ne cere doar ca, atunci când intraţi în camera principală, să înconjuraţi perimetrul o dată, în direcţia acelor de ceasornic. După asta, vă puteţi deplasa în orice direcţie doriţi. Aţi înţeles?

Sam şi Remi încuviinţară din cap.

---

[18] Producător de maşini de gătit şi de accesorii portabile din Statele Unite (n.tr.)

Pushpa se aplecă şi trecu pe sub boltă, păşind la stânga, urmat de Remi, Sam şi Ajay. Se treziră într-un coridor. În faţa lor, pe perete, erau pictate cu galben şi roşu nişte simboluri şterse, nefamiliare pentru Sam şi Remi, împreună cu sute de rânduri de text în ceea ce presupuseră a fi dialectul lowa.

Karna le spuse în şoaptă:

— E un fel de întâmpinare, în esenţă o prezentare istorică a sistemului de peşteri. Nimic ce ţine de Theurang sau de Shangri-La.

— Sunt naturale sau făcute de mâna omului? întrebă Remi, arătând spre pereţi şi tavan.

— Şi una şi alta, de fapt. Când au fost construite peşterile – acum vreo nouă sute de ani – loba[19] din zona aceasta credeau că peşterile sacre le-au fost revelate de natură în stadiul lor embrionar. După descoperirea peşterilor, loba le-au putut excava după voinţa lor spirituală.

Urmându-l pe Pushpa, grupul înainta mai departe pe coridor. Merseră aplecaţi, până ajunseră la o altă intrare boltită, aceasta aflându-se la câţiva centimetri mai sus de capul lui Sam.

Peste umăr, Karna spuse zâmbind:

— Am ajuns.

La prima vedere, camera principală părea un dom perfect, având un diametru de zece paşi şi doi metri şi jumătate înălţime, cu tavanul îngustându-se spre un punct rotunjit. Peretele opus intrării era dominat de o frescă ce se întindea în jurul camerei şi de la podea la tavanul ca o cupolă. Spre deosebire de fresca de pe coridor, simbolurile, textul şi desenele de aici erau pictate în nuanţe vibrante de roşu şi galben. Contrastul creat cu peretele de culoarea cafelei era uimitor.

— E magnific, spuse Sam.

Remi, încuviinţând din cap, nu-şi desprindea privirea de pe frescă.

[19] Loba se referă la mai multe triburi tibeto-birmaneze, care trăiesc în sud-estul Tibetului (n.tr.)

— Detaliile... Jack, de ce culoarea e atât de diferită aici?

— Pushpa şi oamenii săi au restaurat-o. Pigmentul folosit e un secret vechi. Nici mie nu mi l-au împărtăşit, dar Pushpa m-a asigurat că e aceeaşi reţetă folosită în urmă cu nouă secole.

În centrul încăperii, Pushpa gesticula spre ei. Karna le spuse lui Sam şi lui Remi:

— Să ne facem turul. Nu vorbiţi, ţineţi capetele plecate.

Karna îi conduse şi ocoliră spaţiul în sensul acelor de ceasornic, oprindu-se din nou sub boltă. Pushpa făcu un semn din cap către ei şi zâmbi, apoi îngenunche lângă rucsac. Scoase două lămpi cu kerosen şi atârnă câte una de un ştift, pe fiecare perete lateral. Imediat, camera se umplu de o strălucire chihlimbarie.

— Te putem ajuta cu ceva? întrebă Remi.

— Am nevoie de discuri şi de puţină linişte, în rest, mă descurc singur.

Sam scoase cutia Lexan[20] ce conţinea discurile Theurang din rucsac şi i-o dădu lui Karna. Înarmat cu discurile, un ghem de sfoară, o ruletă, o riglă paralelă, un compas şi o busolă, Karna se apropie de frescă. Pushpa veni şi el repede, cărând o scară mică din lemn, primitiv lucrată, pe care o puse lângă Karna.

Sam, Remi şi Ajay îşi dădură jos rucsacurile şi se aşezară cu spatele la perete pe partea cu intrarea.

Timp de aproape o oră, Karna lucră neîntrerupt, măsurând în tăcere simbolurile de pe frescă şi făcând însemnări în carneţelul lui. Din când în când, se dădea câte un pas înapoi, fixa cu privirea peretele şi murmura ceva ca pentru sine, plimbându-se încoace şi încolo.

Într-un final, îi spuse ceva lui Pushpa, care stătuse într-o parte, cu mâinile împreunate la spate. Pushpa şi Karna îngenunchează, deschiseră cutia Lexan şi examinară preţ de câteva minute discurile Theurang, potrivindu-le la un loc, cu inelul exterior cu flanşă în diferite poziţii, până când găsiră

[20] Companie producătoare de mase plastice (n.tr.)

o configuraţie aparent satisfăcătoare.

Apoi, Pushpa şi Karna aşezară discurile peste anumite simboluri, măsurară distanţele cu ruleta şi vorbiră în şoaptă.

Într-un sfârşit, Karna făcu un pas înapoi, cu mâinile în şolduri şi aruncă o privire finală de ansamblu asupra peretelui. Se întoarse spre Sam şi Remi.

— Selma mi-a spus că vă place să primiţi o veste bună şi una proastă.

Sam şi Remi îşi zâmbiră.

— Selma se cam distrează pe seama noastră, zise Sam. Ei îi place, noi nu ne prea dăm în vânt.

— Dă-i drumul oricum, Jack, spuse Remi.

— Vestea bună e că nu trebuie să mai căutăm. Bănuiala mea s-a adeverit. Asta e peştera de care aveam nevoie.

— Fantastic, spuse Sam. Şi...?

— De fapt, am o veste bună, încă una bună şi una proastă. A doua veste bună e că acum avem descrierea lui Shangri-La – sau cel puţin nişte semne care ne vor spune dacă suntem pe aproape.

— Iar vestea proastă? îl îmboldi Remi.

— Vestea proastă e că harta arată doar drumul pe care Străjerul Dhakal ar fi trebuit să-l urmeze cu Theurangul. După cum bănuiam, el mergea spre est, prin Himalaya, dar, în total, sunt douăzeci şi şapte de puncte care marchează traseul.

— Vrei să ne traduci, te rog? spuse Sam.

— Shangri-La ar putea fi în una dintre cele douăzeci şi şapte de locaţii care se află între acest punct şi estul Myanmarului.

Capitolul 30

Kathmandu, Nepal

— Eşti sigur că n-ai să te răzgândeşti, Jack? întrebă Remi.

În spatele ei, pe pista de pământ, se afla un elicopter Bell 206b Long-Ranger III albastru cu alb, cu motorul huruind şi elicele rotindu-se, pregătit pentru decolare.

— Nu, draga mea, îmi pare rău. Îmi cer scuze că vă abandonez. Am o relaţie reciprocă de ură cu toate aparatele de zbor. Ultima dată când am zburat în Anglia, am fost puternic sedat.

După ce părăsise complexul de peşteri în ajun, grupul se întorsese în Lo Monthang pentru a trece în revistă rezultatele şi a hotărî ce vor face în continuare. Următoarea mişcare nu putea fi decât una: să urmeze traseul lui Dhakal Străjerul spre est, în Nepal, bifând pe rând locaţiile stabilite de Karna pe harta murală.

Altitudinea şi izolarea zonelor-ţintă le lăsau o singură opţiune de transport – un elicopter charter – care îi duse înapoi în Kathmandu, direct în gura lupului. Dacă aveau noroc, Sam şi Remi puteau găsi ce căutau în câteva zile, înainte să le afle King ruta.

— Şi dacă ne ia King urma? întrebă Sam.

— Vai de mine, nu v-am spus? Ajay a fost în armata indiană – de fapt, e un gurkha[21]. Un adevărat dur. O să aibă grijă de mine.

În spatele lui Karna, Ajay le zâmbi fioros.

Karna le dădu harta laminată pe care o adnotase cu o seară înainte.

— Am reuşit să elimin două puncte improbabile de pe grila de căutare de azi, ambele situate pe vârfuri care ar fi fost acoperite cu gheaţă şi zăpadă la vremea călătoriei lui Dhakal…

Cercetările lui Karna cu privire la „adevăratul” Shangri-La îl făcuseră să creadă că se afla într-o zonă cu o climă relativ temperată, cu anotimpuri regulate. Din păcate, lanţul muntos Himalaya era plin de văi ascunse, fâşii mici de paradis aproape tropical în mijlocul crestelor şi al gheţarilor

[21] Locuitori ai Nepalului, distinşi, de-a lungul istoriei, prin faptele de arme săvârşite în rândurile armatelor britanică şi indiană (n.tr.)

ameninţători.

— Ne mai rămân şase ţinte de cercetat, încheie Karna. Ajay i-a dat pilotului vostru coordonatele.

Pe pistă, elicele elicopterului Bell îşi accelerau mişcarea de rotaţie. Karna le strânse mâinile şi strigă:

— Succes! Ne întâlnim tot aici, diseară!

El şi Ajay alergară spre Land Cruiserul lui Ajay.

Sam şi Remi se îndreptară spre elicopter.

Prima lor ţintă se afla la cincizeci de kilometri nord-est de Kathmandu, în pasul Hutabrang. Pilotul lor, fost aviator în Forţele Aeriene pakistaneze, pe nume Hosni, îi duse în direcţia nord timp de zece minute, arătându-le crestele şi văile şi lăsându-i pe Sam şi pe Remi să-şi facă o imagine de ansamblu asupra terenului, înainte de a vira spre est, unde indicau coordonatele.

Vocea lui Hosni se auzi în căşti:

— Intrăm în zonă acum. Am să dau o tură în sensul acelor de ceasornic şi o să încerc să zbor cât mai jos posibil. Vântul poate fi foarte înşelător aici.

În cabina din spatele lui Hosni, Sam şi Remi priviră fiecare pe geamul lui. Remi îi spuse lui Sam:

— Fii cu ochii în patru după ciuperci.

— Am înţeles, căpitane.

Traducerea frescei rupestre făcută de Karna le oferise o descriere vagă, dar sperau că utilă, a celei mai proeminente trăsături a locului numit Shangri-La – un afloriment ce aducea cu o ciupercă. Cum fresca fusese făcută înainte ca omul să poată zbura, forma era, probabil, recognoscibilă doar de la sol. Însă cât de mare era formaţiunea sau dacă Shangri-La se afla pe ea, în ea ori în apropiere, fresca nu specifica. Sam şi Remi sperau şi presupuneau că cei care puseseră la cale evacuarea Omului de Aur aleseseră o formaţiune, suficient de mare, încât să se distingă de vecinii ei.

Anticipând numeroase aterizări şi decolări, îi plăteau lui Hosni un onorariu aproape dublu faţă de cel obişnuit şi îl

angajaseră pentru cinci zile, cu o sumă nerambursabilă pentru încă cinci.

Elicopterul trecu peste o creastă împădurită, iar Hosni plană pe deasupra, coborând în valea de dedesubt. La nouăzeci de metri deasupra vârfului copacilor, ieşi din vrie şi încetini viteza de coborâre.

— Suntem în zonă acum, strigă el.

Cu binoclul ridicat, Sam şi Remi începură să scaneze valea. Remi spuse în căşti:

— Adu-mi aminte, cât de exacte a spus Jack că sunt coordonatele?

— Cu o marjă de eroare de aproximativ jumătate de kilometru. O treime dintr-o milă.

— Asta nu mă ajută deloc.

Deşi specialistă în matematică, lui Remi nu-i plăcea în mod deosebit; mai ales măsurarea distanţelor o descumpănea.

— Vreo patru sute de metri. Închipuie-ţi o pistă de alergare standard.

— Am înţeles. Imaginează-ţi, Sam, că Străjerul acela trebuia să găsească aceste coordonate la marele fix.

— Un spirit de orientare remarcabil, consimţi Sam. Karna a spus însă că indivizii ăştia erau echivalentul Beretelor Verzi sau al puşcaşilor marini SEAL de azi. Se antrenau pentru aşa ceva toată viaţa.

Hosni continuă să coboare, apropiindu-se cât de mult putea de copaci. Valea, pe care elicopterul o traversă de la un capăt la altul în mai puţin de două minute, nu dezvălui nimic. Sam îi ordonă lui Hosni să găsească următorul set de coordonate.

Dimineaţa trecu pe măsură ce elicopterul îşi continua drumul spre vest. Înaintarea era anevoioasă. Deşi multe dintre coordonate erau la doar câţiva kilometri distanţă unele de altele, plafonul de zbor al elicopterului îl forţa pe Hosni să treacă pe lângă unele vârfuri mai înalte, zburând

prin şeile şi pasurile alpine care se aflau la o distanţă de patru mii opt sute de metri sub ei.

La scurt timp după ora unu, când zburau spre nord-vest ca să evite o creastă din lanţul muntos Ganesh Himal, Hosni strigă:

— Nu suntem singuri. Elicopter la ora două. Remi îşi mută atenţia spre partea lui Sam şi amândoi se uitară pe geam la aparat.

— Cine e? întrebă Remi. Hosni strigă înapoi:

— Forţele Aeriene ale Armatei Populare de Eliberare. Un Z-9.

— Unde e graniţa tibetană?

— Cam la trei kilometri dincolo de ei. Nu vă faceţi griji, mereu trimit iscoade să urmărească elicopterele care decolează din Kathmandu. Pur şi simplu, îşi etalează muşchii.

— Dacă ne-am afla în altă parte, asta ar fi considerată o invazie, observă Sam.

— Bine aţi venit în Nepal.

După câteva minute de zbor paralel cu elicopterul lor, cel chinez se desprinse şi se îndreptă spre nord, către graniţă. În scurt timp, intră în nori şi nu-l mai văzură.

De două ori în după-amiaza aceea îi cerură lui Hosni să aterizeze lângă o formaţiune de stânci ce arăta promiţător, dar nu avură noroc. Aproape de ora patru, Sam marcă cu un creion roşu un X peste ultimul punct de pe harta zilei, iar Hosni întoarse elicopterul spre Kathmandu.

Dimineaţa celei de-a doua zile începu cu un zbor de patruzeci de minute spre valea Budhi Gandaki, la nord-vest de Kathmandu. Trei dintre coordonatele lui Karna pentru ziua aceea se găseau în Budhi Gandaki, care urma marginea vestică a lanţului muntos Annapurna. Sam şi Remi avură parte de trei ore de privelişti superbe – păduri dese de pin, pajişti bogate ce explodau de flori de câmp, linii de creastă zimţate, râuri învolburate şi cascade tunătoare – dar nimic altceva, în afara unei formaţiuni care, de deasupra, arăta ca o ciupercă, suficient cât să îndreptăţească o

aterizare, dovedindu-se însă a fi doar un bolovan cu partea superioară mai mare.

La prânz, aterizară lângă un popas al drumeţilor, într-un sat numit Bagarchap, unde Hosni îi distra pe copiii localnicilor ducându-i câte o tură cu elicopterul, în timp ce Sam şi Remi mâncară ce-şi aduseseră în rucsac.

În scurt timp erau din nou în aer şi se îndreptau spre nord, prin gheţarul Bintang, către muntele Manaslu.

— Are opt mii o sută de metri înălţime, strigă Hosni, arătând spre munte.

Sam îi traduse lui Remi:

— Aproximativ douăzeci şi patru de mii de picioare.

— Şi cu cinci mii mai puţin decât Everestul, adăugă Hosni.

— Una e să le vezi în fotografii sau de la sol, spuse Remi. De aici de sus, îmi dau seama de ce acest loc e numit acoperişul lumii.

După ce mai plană în jur pentru ca Remi să facă nişte fotografii, Hosni întoarse elicopterul spre vest şi coborî prin alt gheţar – Pung Gyen, cum îi anunţă Hosni – pe care-l urmară treisprezece kilometri, înainte de a vira din nou spre nord.

— Prietenii noştri s-au întors, spuse Hosni în căşti. Pe partea dreaptă.

Sam şi Remi se uitară într-acolo. Elicopterul chinez Z-9 se întorsese într-adevăr, zburând iarăşi în paralel cu ei, de data aceasta însă la doar câteva sute de metri.

Sam şi Remi vedeau siluetele, care îi priveau, la rândul lor, prin geamurile cabinei.

Elicopterul Z-9 îi mai urmări câţiva kilometri, apoi vira şi dispăru într-un pâlc de nori.

— În trei minute ajungem la zona care ne interesează, strigă Hosni.

Sam şi Remi se apropiară de ferestre.

Ca de obicei, Hosni ridică botul elicopterului peste linia de coastă, apoi coborî abrupt în vale, pierzând treptat din altitudine. Opri elicopterul în plan orizontal.

Sam observă primul peisajul suprarealist al văii de sub ei. În timp ce pantele superioare erau bogat împădurite cu pini, porţiunile mai joase arătau ca şi cum fuseseră cioplite cu o formă de prăjituri dreptunghiulară, ce lăsase în urmă stânci abrupte care plonjau într-un lac. Un platou acoperit cu gheaţă pornea de pe versantul opus, încercuindu-i un capăt. O rigolă cu apă învolburată tăia pragul de stâncă şi cădea în cascadă în apele de dedesubt.

— Hosni, cât de adâncă crezi că e? întrebă Sam. Mă refer la vale.

— De la linia de coastă la lac, probabil vreo două sute patruzeci de metri.

— Stâncile sunt cel puţin pe jumătate la fel de înalte, spuse Sam.

Hosni înainta cu viteză redusă, de-a lungul versantului, în timp ce Sam şi Remi scanau terenul cu binoclul. Când ajunseră la acelaşi nivel cu platoul şi Hosni se apropie, observară că platoul era înşelător de adânc, îngustându-se câteva sute de metri înainte de a se termina într-un perete impunător de gheaţă, consolidat de stânci verticale.

— Ăsta e un gheţar, spuse Sam. Hosni, n-am văzut platoul ăsta pe nicio hartă. Ţi se pare cunoscut?

— Nu, aveţi dreptate. E relativ recent. Vedeţi culoarea lacului, cenuşiul acela verzui?

— Da, spuse Remi.

— Aşa arată după retragerea gheţarilor. Aş zice că secţiunea asta a văii are mai puţin de doi ani vechime.

— Schimbarea climei?

— Mai mult ca sigur. Gheţarul pe lângă care am trecut mai devreme – Pung Gyen – a scăzut numai anul trecut cu doisprezece metri.

Cu nasul turtit de geam, Remi coborî deodată binoclul.

— Sam, priveşte aici!

El veni lângă ea şi se uitară amândoi în jos. Chiar sub ei părea să fie o colibă de lemn îngropată pe jumătate într-o pătură de gheaţă înaltă până la brâu.

— Ce naiba e asta? întrebă Sam. Hosni?
— Habar n-am.
— Cât de aproape suntem de coordonate?
— La nici un kilometru.
— Sam, asta-i o nacelă, spuse Remi.
— Poftim?
— O nacelă din răchită – pentru un balon cald.
— Eşti sigură?
— Hosni, coboară!

Capitolul 31

Nordul Nepalului

Hosni cârmi elicopterul în lateral, deasupra platoului, până când găsi un loc pe care-l consideră suficient de solid ca să-i suporte greutatea, apoi aterizâ. După ce elicele se potoliră, Sam şi Remi coborâră şi îşi puseră jachetele, fesurile şi mănuşile.

— Păşiţi cu atenţie! strigă Hosni. Sunt multe crevase în zone de acest fel.

Îi făcură semn din mână că au înţeles şi începură să traverseze platoul spre locul descoperit.

— Staţi puţin… strigă Hosni. Se întoarseră. Hosni coborî din carlingă şi căută în compartimentul cu bagaje de la coadă. Scoase ceea ce părea a fi un ţăruş pentru cort pliabil şi i-l dădu lui Sam. Sondă de avalanşă. Funcţionează la fel de bine şi în cazul crevaselor. Mai bine să te asiguri.

— Mersi. Sam smuci uşor sonda, care se desfăcu, coarda elastică interioară fixând secţiunile la locul lor. Grozav!

Porniră din nou, de data aceasta cu Sam care sonda terenul pe măsură ce înaintau.

Pătura de gheaţă care acoperea parţial platoul era ondulată, ca şi cum nişte valuri îngheţaseră brusc. Presupuseră că erau reziduurile retragerii lente, prin

măcinare, a gheţarului în susul văii.

Obiectul căutat se afla la marginea cea mai îndepărtată, în diagonală faţă de restul platoului.

După cinci minute de traversare precaută, se opriră în faţa lui.

— Mă bucur că n-am pus pariu cu tine, spuse Sam. Într-adevăr, e o nacelă.

— Cu fundul în sus. Asta explică de ce arăta ca o colibă. Nu se mai fac aşa în ziua de astăzi. Ce naiba caută aici?

— Habar n-am.

Remi făcu un pas în faţă. Sam o opri, apucând-o de umăr. Sondă gheaţa din faţa nacelei, hotărî că e solidă, apoi începu să cerceteze în jurul laturilor sale.

— E mare, spuse Sam.

Continuară să păşească în lateral stânga, paralel cu nacela, sondând terenul pe parcurs, până când ajunseră la capăt.

Sam se încruntă şi spuse:

— Din ce în ce mai curios.

— Cât e de mare? întrebă Remi.

— Aproximativ nouă metri.

— Imposibil. Majoritatea nu au un metru pe un metru?

— Mai mult sau mai puţin. Strecură sonda sub fundul răsturnat al nacelei cât putu de adânc. Aproape doi metri şi jumătate lăţime.

Sam îi dădu sonda lui Remi, apoi îngenunche şi se târî de-a lungul laturii nacelei, cu mâinile alunecând prin zăpadă.

— Sam, ai gri…

Sam îşi cufundă braţul în zăpadă până la cot. Îngheţă.

— Nu sunt sigur sută la sută, spuse el rânjind, dar cred că am găsit ceva. Se întinse pe burtă.

— Te ţin eu, îl asigură Remi. Îl apucă de bocanci.

Sam îşi folosi ambele mâini ca să spargă gheaţa, făcând o gaură cât o minge de baschet, apoi băgă capul în ea. Se întoarse spre Remi.

— O crevasă. Foarte adâncă. Nacela o încalecă pe

jumătate în diagonală.

Se mai uită o dată prin gaură, apoi se răsuci înapoi şi se îndepărtă de crevasă, împingându-se în genunchi.

— Am aflat cum a ajuns aici, spuse el.

— Cum?

— A zburat. Echipamentul e încă ataşat de nacelă – contraforturi de lemn, un fel de coardă împletită… Am văzut chiar ceva ce părea a fi o ţesătură. Totul e încâlcit şi atârnă în crevasă.

Remi se aşeză lângă el şi priviră amândoi nacela o vreme. Remi spuse:

— Un mister de rezolvat altă dată?

Sam încuviinţă.

— Absolut. Ţinem minte şi o să revenim. Se ridicară. Sam întinse gâtul.

— Ascultă!

Vag, în depărtare, se auzi zgomotul făcut de elicele unui elicopter. Se întoarseră, încercând să localizeze sunetul. Aflat lângă elicopterul Bell, îl auzise şi Hosni. Se uită înspre cer.

Deodată, în stânga lor, un elicopter verde-măsliniu apăru peste linia de coastă, apoi coborî în vale şi se îndreptă spre ei. Pe uşa aparatului de zbor era desenată o stea roşie cu cinci colţuri, pe un fundal galben.

Elicopterul coborî la acelaşi nivel cu platoul şi încetini viteza, plutind la cincisprezece metri de Sam şi de Remi, cu botul conic şi compartimentele pentru rachete îndreptate spre ei.

— Nu mişca, spuse Sam.

— Armata chineză? întrebă Remi.

— Da. Acelaşi Z-9 pe care l-am văzut ieri.

— Ce vor?

Înainte ca Sam să apuce să răspundă, elicopterul se roti în jurul axei sale, dezvăluind uşa deschisă a cabinei. În ea, un soldat era ghemuit în spatele unei mitraliere.

Sam simţi cum trupul lui Remi se încordează, îi luă încet mâna într-a sa.

— Nu fugi. Dacă ar fi vrut să ne omoare, am fi fost deja morţi.

Cu colţul ochiului, Sam observă mişcare. Aruncă o privire spre elicopter şi îl văzu pe Hosni deschizând uşa laterală. După o clipă, apăru înapoi. În mâini avea o mitralieră compactă. O ridică spre Z-9.

— Nu, Hosni! strigă Sam.

Mitraliera lui Hosni se cabra şi gura ţevii luă foc. Gloanţele împroşcară parbrizul elicopterului Z-9. Acesta se înclină brusc la dreapta, apoi acceleră, îndepărtându-se pe suprafaţa lacului, către linia de coastă, unde se înclină din nou, până când ajunse cu botul îndreptat asupra elicopterului Bell.

— Hosni, fugi! Strigă Sam. Apoi către Remi: în spatele nacelei! Du-te!

Remi ţâşni în fugă, cu Sam pe urmele ei.

— Remi, crevasa! strigă Sam. Ia-o la stânga!

Remi făcu întocmai, apoi îşi luă avânt şi plonja cu capul înainte în nacelă. Sam se aruncă o clipă mai târziu, apoi se ridică în genunchi şi o ajută pe Remi să se sprijine de banchiză. Se rostogoliră pe spate şi aterizară grămadă, unul peste celălalt.

Din partea cealaltă a platoului se auzi răpăitul mitralierei lui Hosni. Sam se ridică şi se uită de-a lungul gheţii. Hosni stătea sfidător la marginea platoului, trăgând spre Z-9, care se apropia.

— Hosni, pleacă de acolo!

Z-9 se opri în aer la vreo sută de metri distanţă. Sam văzu o lumină puternică dinspre compartimentul rachete din partea stângă. Şi Hosni o văzu. Se întoarse şi începu să alerge spre Sam şi Remi.

— Mai repede! strigă Sam.

Cu o explozie puternică de lumină şi un nor de fum, două rachete ţâşniră din compartimentul elicopterului Z-9. Într-o fracţiune de secundă ajunseră la Bell, una lovind pământul de sub coadă, iar cealaltă izbindu-se în compartimentul motor.

Elicopterul Bell se zgudui, sări în sus, apoi explodă.

Sam se feri şi se aruncă peste Remi. Simţiră unda de şoc a exploziei pe platou şi gheaţa crăpându-se sub ei. Un val de şrapnel bombardă nacela şi pătura de gheaţă, la treizeci de centimetri deasupra lor.

Apoi tăcere.

— Vino după mine spuse Sam şi se târî pe lungimea pragului de gheaţă, până la capătul nacelei. Se răsuci pe burtă şi se uită după colţ.

Rămăşiţele elicopterului Bell zăceau împrăştiate pe tot platoul. Bucăţi sfâşiate din fuzelaj, încă legănându-se în urma loviturii, stăteau în mijlocul unui strat de combustibil de aviaţie care ardea. Schije de elice ieşeau din troienele de zăpadă.

Z-9 se retrăsese în cealaltă parte a lacului, spre linia de coastă, unde plutea, cu compartimentul pentru rachete încă îndreptate ameninţător asupra platoului.

— Îl vezi pe Hosni? spuse Remi.

— Mă uit.

Sam îl văzu zăcând lângă un ciob din parbrizul elicopterului Bell. Avea trupul carbonizat. Apoi, Sam mai zări ceva. Chiar în faţa lor, la şase metri, se afla mitraliera lui Hosni. Părea intactă. Se trase înapoi, cu faţa la Remi.

— A murit. N-a simţit nimic.

— Vai, nu!

— I-am văzut mitraliera. Cred că pot s-ajung la ea.

— Sam, nu. Nici nu ştii dacă funcţionează. Unde e elicopterul Z-9?

— Planează. Probabil transmit prin staţia radio la bază, cerând instrucţiuni. Ne-au văzut deja; or să vină să se uite mai de-aproape.

— N-ai cum să-i ţii la distanţă prea multă vreme.

— Bănuiala mea e că ne vor în viaţă. Altfel, ar fi bombardat platoul cu rachete.

— De ce oare? Ce urmăresc?

— Am o presimţire.

— Şi eu. Dacă rămânem în viaţă, ne consultăm mai

târziu. Ce plan ai?

— Nu pot ateriza, după mizeria pe care au făcut-o, aşa că vor trebui să planeze deasupra platoului şi să coboare soldaţii pe cabluri. Dacă îi prind la momentul potrivit, poate că… Sam nu-şi termină vorba. Poate, adăugă el. Ce zici? Luptăm şi eventual, murim poate aici sau ne predăm şi sfârşim într-un lagăr chinezesc?

Remi zâmbi curajoasă.

— Mai trebuie să întrebi?

Sperând şi aşteptând ca Z-9 să înceapă recunoaşterea înainte de a-şi lăsa oamenii la sol, Sam o trimise pe Remi înapoi pe fâşia de gheaţă, unde se îngropa în zăpadă între doi nămeţi. Sam se ghemui lângă nacelă şi se pregăti.

După un timp ce păru să dureze mai multe minute, dar care probabil nu depăşi un minut, Sam auzi sunetul făcut de Z-9, care se apropia. Când ajunse aproape, aşteptă până când zgomotul deveni asurzitor. Riscă să arunce o privire pe după colţul nacelei.

Z-9 se oprise în zbor planat, chiar la marginea platoului, la câţiva metri deasupra lui. Elicopterul stătea pieziş, ca o libelulă ce aşteaptă să apară prada, în uşa laterală, Sam îl văzu pe artilerist aplecat deasupra mitralierei.

Deodată, Z-9 vină şi dispăru din raza sa vizuală, sub platou. După câteva secunde, Sam îl văzu venind înapoi, deasupra lacului. Sam acţiona fără să se gândească, ieşind în patru labe din adăpost şi alergând, aplecat, spre mitraliera lui Hosni. O înşfacă şi alergă înapoi la nacelă.

— Am reuşit, strigă Sam spre Remi, apoi începu să verifice mitraliera. Patul de lemn al armei era parţial crăpat şi patul anterior ars, dar componentele metalice păreau în ordine şi ţeava, neatinsă. Scoase magazia de muniţie; mai erau treisprezece gloanţe.

— Ce vor să facă? strigă Remi.

— Ori pleacă, ori aşteaptă să ardă tot kerosenul ca să-i coboare pe soldaţi cu cablul.

Z-9 ajunse la marginea lacului şi vină în sus, de-a lungul

versantului, spre linia de coastă. Sam îl urmări din priviri, rugându-se în sinea lui ca elicopterul să meargă mai departe.

Dar se opri.

După un tipar deja stabilit, Z-9 se înclină deasupra coastei, schimbă cursul şi veni înapoi spre lac.

— Se întorc, anunţă Sam.

— Succes.

Sam repetă în minte planul. Era important dacă elicopterul se poziţiona faţă de el cu uşa deschisă pe care urmau să coboare soldaţii, cu ajutorul unor cabluri. N-avea nici un rost să tragă în fuzelajul aparatului; atacul lui Hosni o dovedise. Sam avea nevoie doar de o crăpătură în armură.

Motorul elicopterului Z-9 se auzi tot mai aproape şi sunetul ritmic al elicelor îi duduia în timpane lui Sam. Aşteptă, cu capul plecat, privind gheaţa la câţiva metri de nacelă.

Aşteaptă… aşteaptă…

Zăpada începu să biciuiască gheaţa.

Sam aruncă o privire după colţ.

Elicopterul plutea la nouă metri deasupra platoului.

— Hai, întoarce, murmură Sam. Numai puţin. Elicopterul pivotă uşor, aducând spre Sam artileristul care trebuia să acopere coborârea soldaţilor. Două cabluri negre groase se desfăşurară din uşă şi atinseră gheaţa. Primii doi soldaţi păşiră peste uşă. Sam putea să desluşească scaunul pilotului, aflat pe diagonală, în spatele lor.

Sam inspiră adânc şi strânse din dinţi. Comută selectorul foc pe poziţia *singular,* apoi se lăsă în jos. Ghemuit, puse mitraliera la umăr şi ţinti uşa deschisă a elicopterului, apoi se deplasă la stânga, mutând vizorul deasupra căştii artileristului. Trase. Artileristul se prăbuşi. Sam schimbă selectorul de foc din poziţia *singular* pe poziţia *tripul,* potrivi din nou vizorul şi trase o rafală spre uşă. Lovit, unul dintre soldaţi se împletici şi căzu pe spate; celălalt se feri şi se aruncă pe burtă. Sam avea acum în plin vizor scaunul

pilotului, dar ştia că doar pentru o secundă sau două. Chiar în timp ce-şi ajusta ţinta, văzu mişcându-se braţul pilotului, care acţiona manetele, încercând să controleze haosul din jurul lui.

Sam se concentra asupra spătarului scaunului. Inspiră adânc, expiră, apoi apăsă pe trăgaci. Un trio de gloanţe împroşcă interiorul elicopterului. Sam trase din nou, apoi încă o dată. Mitraliera scoase un clic în gol; magazia era goală.

Elicopterul se aplecă într-o parte, cu botul în jos, spre platou. Prin uşa deschisă a cabinei, alunecă trupul neînsufleţit al artileristului, urmat de al doilea soldat. Cu braţele fluturând, căutând o priză pentru mână, alţi doi soldaţi se rostogoliră prin uşă. Unul reuşi să se agate de patina elicopterului, dar celălalt se prăbuşi la pământ. Scăpat complet de sub control şi fără pilot, Z-9 lovi platoul, zdrobindu-l pe soldatul agăţat de el.

Sam îşi dezlipi ochii de pe elicopter, se adăposti după nacelă şi fugi spre locul unde se afla Remi.

— Atenţie la şrapnele! strigă el şi se aruncă peste ea.

Două dintre elicele elicopterului loviră primele gheaţa, forfecând-o şi azvârlindu-o departe, cu o fracţiune de secundă înainte ca fuzelajul să cadă.

Lipiţi de zăpadă, Sam şi Remi aşteptară explozia incandescentă, dar degeaba. Auziră un scrâşnet ascuţit, urmat de un trio de atacuri ca de grenadă.

Din instinct, Sam se ridică şi privi peste nacelă.

Abia după două secunde, creierul lui percepu ceea ce vedea. Elicopterul Z-9 glisa pe gheaţă, repezindu-se spre el, cu fuzelajul schilodit, pe jumătate alunecând, pe jumătate târându-se, în timp ce lamele celorlalte elice făceau ţăndări gheaţa şi o proiectau înainte. Arăta ca un gândac suferind, aflat în chinurile morţii.

Sam simţi o mână apucând-o pe a lui. Cu o forţă surprinzătoare, Remi îl trase înapoi jos.

— Sam, ce crezi că…

Z-9 se izbi de nacelă, împingând-o spre Sam şi spre

Remi, care începură să dea din picioare, căutând un punct de sprijin pe gheaţă.

Nacela se opri din mişcare. Bufnetul scrâşnitor al glisării elicopterului mai continuă câteva secunde, apoi muri brusc, cu excepţia tusei înecate a turbinei motorului.

După ce se stinse şi ultimul sunet, se aşternu o tăcere absolută. Sam şi Remi se ridicară în picioare şi priviră peste nacelă.

— Nu vezi aşa ceva în fiecare zi, spuse Sam sec.

Capitolul 32

Nordul Nepalului

Sam şi Remi avură nevoie de zece secunde ca să cuprindă scena care li se desfăşura în faţa ochilor.

După ce ricoşase în nacelă, elicopterul Z-9, schilodit, îşi schimbase direcţia şi glisase către rigola care traversa platoul, unde, ca o bilă prinsă într-un canal, alunecase până la marginea platoului, răsturnându-se apoi peste ea – sau cel puţin parţial. Coada elicopterului, cu câţiva centimetri mai îngustă decât rigola, se înţepenise în şanţ.

Cabina elicopterului era suspendată deasupra marginii, apa căzând în cascadă peste fuzelaj şi prin uşa deschisă a cabinei.

— Să vedem dacă a mai rămas cineva în viaţă, propuse Remi.

Îngrijoraţi în privinţa motorului încă fierbinte, merseră cu precauţie spre Z-9. Sam îngenunche lângă rigolă şi se târî în mâini şi genunchi până la margine. Fuzelajul era presat până la jumătatea înălţimii sale şi parbrizul lipsea. Nu vedea nimic prin uşă, atât de deasă era cascada de apă.

— E cineva acolo? strigă el. Hei! Sam şi Remi ascultară, dar nu auziră nimic. Sam mai strigă de două ori, dar tot nici un răspuns.

Sam se ridică şi veni înapoi lângă Remi.

— Suntem singurii supravieţuitori, spuse el.

— Sună minunat şi îngrozitor, în acelaşi timp. Ce facem acum?

— Mai întâi, nu putem coborî de pe platou. Şi chiar dacă am reuşi fără să ne rănim, suntem la cincizeci de kilometri de cel mai apropiat sat. Ţinând cont de faptul că noaptea temperaturile sunt sub zero grade şi că nu există nici un adăpost, n-am avea mari şanse. De altfel, trebuie să ne facem un plan cum să supravieţuim la noapte.

— Grozav, spuse Remi. Continuă.

— Nu ştim după cât timp ne va declara Karna dispăruţi şi când va porni un grup în căutarea noastră. Mai important, trebuie să presupunem că Z-9 a intrat în contact cu baza după ce Hosni a deschis focul. Dacă nu-i mai contactează şi nu se întorc, baza va trimite alt elicopter, probabil două.

— Cam cât de curând crezi?

— În cel mai rău caz, în câteva ore.

— Şi în cel mai bun caz?

— Mâine-dimineaţă. În primul caz, am putea fi în avantaj. Se lasă noaptea. Ne va fi mai uşor să ne ascundem. Trebuie să intru în chestia asta.

— Cum, în Z-9? spuse Remi. Sam, e…

— O idee foarte proastă, ştiu, dar avem nevoie de provizii şi cu puţin noroc, poate găsim o staţie radio în stare de funcţionare.

Remi chibzui câteva secunde, apoi încuviinţă.

— În regulă. Dar întâi să vedem ce putem recupera din epava elicopterului Bell.

Dură doar câteva minute. Nu mai rămăsese întreg aproape nimic de valoare; în general, erau doar bucăţi şi fragmente carbonizate din rucsacurile lor, inclusiv o bucată de funie de căţărat pe jumătate zdrenţe, o brumă de obiecte dintr-o trusă de prim-ajutor şi câteva unelte din trusa de scule a elicopterului Bell. Sam şi Remi culeseră tot ce le putea fi de ajutor, chiar şi obiecte neidentificate.

— Cum arată funia? întrebă Sam.

Îngenuncheată lângă grămada lor de provizii, Remi examina funia.

— Trebuie tăiată puţin, dar cred că obţinem de aici cinci sau şase metri de funie bună. Te gândeşti să ancorezi Z-9?

Sam zâmbi, încuviinţând din cap.

— Poate că-s bătut în cap uneori, dar nici să mă tai şi nu mă târăsc într-o capcană a morţii, fără un colac de salvare. O să avem nevoie de ceva ca un piton.

— S-ar putea să am exact ce-ţi trebuie. Testând terenul pe măsură ce înainta, Remi se deplasă pe suprafaţa platoului, apoi veni înapoi, într-o mână ţinea o paletă din rotorul elicopterului, iar în cealaltă o piatră cât pumnul. I le dădu pe amândouă lui Sam şi spuse:

— Mă ocup de funie.

Sam folosi piatra ca să netezească mai întâi marginile părţii superioare a paletei, apoi ca să subţieze şi să ascută partea inferioară. După asta, găsi o bucată de gheaţă mai groasă la câţiva paşi de marginea platoului, chiar în dreapta elicopterului Z-9 şi începu să bată, cu multă sârguinţă, pitonul improvizat în gheaţă. Când termină, paleta era îngropată jumătate de metru în gheaţă şi înclinată spre înapoi la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

Remi i se alătură şi îşi folosiră amândoi greutatea ca să tragă şi să sucească ancora până se asigurară că va ţine. Remi desfăcu funia împletită – pe care făcuse noduri din şaizeci în şaizeci de centimetri – şi legă un capăt de piton cu un laţ. După ce se dezbrăcă de jachetă, mănuşi şi fes, Sam folosi capătul liber ca să încropească un scaun din funie, strângând nodul bine la spatele său.

— Dacă începe să se prăbuşească peste margine, să te dai la o parte, spuse Sam.

— Nu-ţi face griji pentru mine, mă descurc. Vezi ce faci tu.

— Bine.

— M-ai auzit?

— Da, spuse el zâmbind.

O sărută, apoi se îndreptă spre coada răsturnată a elicopterului Z-9. După ce împinse, de probă, partea de aluminiu de câteva ori, se caţără pe ea şi începu să se târască spre cabină.

— Te apropii, strigă Remi. Mai ai vreun metru.

— Am înţeles.

Când ajunse la marginea platoului, încetini, înaintând cu multă precauţie. În afara câtorva scârţâituri şi gemete care dădeau bătăi de inimă, Z-9 nu se clinti. Centimetru cu centimetru, se târî până când ajunse, ghemuit, pe burta elicopterului.

— Cum e? strigă Remi.

În mâini şi în genunchi, Sam îşi mută greutatea de pe o parte pe alta, la început încet, apoi mai cu vigoare. Fuzelajul scoase un scrâşnet de aluminiu rupt şi se lăsă într-o parte.

— Cred că asta a fost tot, strigă Sam.

— Aşa crezi? strigă Remi la rândul ei. Mergi mai departe.

— Că bine zici.

Sam se deplasă în lateral până când se lipi cu şoldul de patina elicopterului. O apucă cu ambele mâini şi se aplecă într-o parte, ca şi cum căuta ceva.

— Ce faci? strigă Remi.

— Caut arborele rotor. Aici e. Avem noroc; e înţepenit în rigolă. E bun de ancoră.

— Mare bucurie, spuse Remi cu nerăbdare. Acum treci acolo şi ieşi odată.

Sam îi zâmbi, sperând că va reuşi să o liniştească.

După ce potrivi funia ca să se întindă în linie dreaptă până la piton, Sam apucă patinele elicopterului cu ambele mâini şi coborî picioarele de-a lungul fuzelajului. Apa care ţâşni îi îmbibă imediat partea inferioară a trupului. Sam gemu, încleşta dinţii de frig, apoi lovi cu picioarele, încercând să-şi ajusteze poziţia deasupra uşii.

— Intru, strigă spre Remi.

Sam îşi făcu intrarea cu o lovitură de picior, făcându-şi vânt cu picioarele înapoi, apoi repetă procedeul până când

îşi crea un ritm constant. La momentul potrivit, îşi dădu drumul. Elanul îl purtă în cabină, unde se izbi de uşa aflată vizavi şi ateriza grămadă pe podea.

Rămase nemişcat, ascultând elicopterul gemând în jurul lui. Fuzelajul se cutremură. Totul rămase nemişcat. Sam privi în jur, încercând să se orienteze.

Apa rece ca gheaţa îl cuprindea până la talie. O parte din ea se infiltrase prin marginile uşii închise, iar cealaltă inunda carlinga, ieşind prin parbrizul spart. La câţiva paşi, trupul unui soldat zăcea neînsufleţit. Sam se deplasă înainte până reuşi să vadă printre scaunele din carlingă. Pilotul şi copilotul erau morţi, dar nu-şi dădu seama dacă gloanţele lui, sau impactul, sau ambele le veniseră de hac.

Vedea acum câte stricăciuni suferise cu adevărat carlinga. Pe lângă cea mai mare parte din parbriz, dispăruse şi o secţiune din botul conic şi din bord, inclusiv staţia radio. Erau, probabil, pe fundul lacului de-acum. Elicopterul căzu sub el. Sam simţi cum i se strânge stomacul. Mişcarea încetă, dar acum elicopterul era înclinat; prin carlingă, văzu apa lacului departe, sub el. Nu mai avea mult timp… Se întoarse, aruncând o privire în cabină. Ceva… orice. Găsi un sac militar din pânză verde, plin pe jumătate. Nu mai zăbovi să examineze conţinutul şi începu să apuce în grabă obiecte desprinse din interiorul cabinei, acordând prea puţină atenţie semnificaţiei lor. Dacă simţea că sunt utile şi încăpeau în sac, le lua. Îl percheziţiona pe soldatul mort, dar dădu numai peste o brichetă care putea fi de folos, apoi îşi îndreptă atenţia asupra pilotului şi a copilotului. Găsi un pistol semiautomat şi o mapă cu documente. Cu colţul ochiului, zări o trapă deschisă pe jumătate în fundul cabinei. Se caţără până la ea şi băgă mâna înăuntru. Atinse cu degetele o pânză. Trase obiectul: un rucsac. Îl băgă în sac.

— E vremea s-o întind, murmură el, apoi strigă prin uşă: Remi, mă auzi?

Răspunsul ei era înăbuşit, dar inteligibil:

— Sunt aici!

— Pitonul mai e…

Elicopterul se clătină iar; botul se înclină în jos. Sam stătea acum pe jumătate pe spătarul scaunului pilotului.

— Pitonul mai e stabil? strigă el din nou.

— Da! Grăbeşte-te, Sam, ieşi de acolo!

— Am plecat!

Sam trase fermoarul sacului şi îşi trecu bretelele peste cap, astfel încât sacul îi atârna acum de gât. Închise ochii, rosti în tăcere „Unu… doi… trei…” şi se aruncă prin uşa deschisă.

Sam n-avea cum să mai afle dacă faptul că s-a împins în scaunul pilotului a declanşat totul, dar chiar când se îndepărtă de apă auzi şi simţi cum Z-9 se răstoarnă. Rezistă impulsului de a privi peste umăr şi se concentră, în schimb, asupra peretelui de stâncă ce venea iute spre el. Îşi arcui gâtul pe spate şi îşi acoperi faţa cu ambele braţe.

Impactul fu exact ca atunci când te izbeşti cu pieptul de un manechin de antrenament. Îşi dădu seama că sacul militar acţionase ca tampon. Simţi cum i se răsuceşte trupul şi se loveşte de perete de câteva ori, rămânând apoi într-un balans uşor.

Deasupra lui, apăru chipul lui Remi, peste creastă. Expresia ei panicată se transformă într-un zâmbet de uşurare.

— O ieşire demnă de un blockbuster hollywoodian.

— O ieşire născută din disperare şi din frică, o corectă Sam.

Privi în jos, spre lac. Fuzelajul elicopterului Z-9 luneca pe suprafaţă; jumătatea din spate lipsea.

Sam privi în stânga şi văzu secţiunea cozii încă înţepenită în rigolă. Acolo unde fuzelajul se rupsese, mai rămăsese doar aluminiul sfâşiat.

— Urcă, Sam, strigă Remi. Ai să îngheţi.

El încuviinţă, obosit.

— Lasă-mă un minut – sau două – şi vin şi eu.

Capitolul 33

Nordul Nepalului

Epuizat şi tremurând de la excesul de adrenalină, Sam se târî pe funie până când Remi reuşi să-l apuce şi să-l tragă în sus. Se rostogoli pe spate, privind cerul. Remi îl cuprinse în braţe, încercând să-şi ascundă lacrimile.

— Să nu mai faci asta niciodată. După un oftat adânc, întrebă: Ce e în sacul militar?

— O grămadă de chestii care nu ştiu la ce-s bune. Am luat tot ce părea util.

— O, dragule, spuse Remi zâmbind. Ridică cu blândeţe breteaua sacului peste capul lui Sam. Trase fermoarul şi începu să scotocească în interior. Termos, spuse ea şi îl scoase. Gol.

Sam se ridică în capul oaselor şi îşi puse jacheta, fesul şi mănuşile.

— Bun. Am o misiune pentru tine. Ia-ţi termosul şi du-te şi strânge fiecare picătură de kerosen pe care o găseşti.

— Bună idee.

Sam încuviinţă şi mârâi:

— Ar fi bun un foc.

Remi se urni din loc şi începu să îngenuncheze, pe rând, lângă adânciturile din gheaţă.

— Am găsit ceva, strigă ea. Şi aici.

Când termină, se întâlniră la nacelă.

— Cum te-ai descurcat? întrebă Sam, alergând pe loc. Pantalonii începeau să i se întărească, transformându-se în gheaţă.

— E plin pe trei sferturi, spuse Remi. Gheaţa topită însă l-a diluat parţial. Trebuie să te încălzeşti.

Sam îngenunche lângă grămada de resturi colectate de la Bell şi începu să o sorteze.

— Am avut impresia c-am văzut... Uite. Sam ridică o bucată de sârmă; la fiecare capăt era un inel. Ferăstrău pentru cazuri de urgenţă, îi spuse lui Remi.

— E o denumire cam optimistă pentru aşa ceva. Sam examina nacela pe toată lungimea ei, apoi reveni de unde plecase.

— E pe jumătate înclinată în crevasă, dar cred că am găsit ce ne trebuie.

Îngenunche lângă colţul apropiat al nacelei, unde se desprinseseră o serie de nuiele din răchită. Ca şi cum ai băga aţa în ac, Sam strecură un capăt al ferăstrăului prin răchită şi îl scoase pe partea cealaltă. Apucă ambele inele şi începu să taie. Prima secţiune dură cinci minute, dar Sam avea acum o deschizătură prin care să lucreze. Tăie în continuare bucăţi din capătul nacelei până când obţinu o rezervă considerabilă.

— Avem nevoie de pietre plate, îi spuse lui Remi.

Găsiră numaidecât; potriviră pietrele la un loc, astfel încât să formeze o vatră. Deasupra, puseră bucăţile de răchită, stivuite în formă de piramidă, în timp ce Remi mototolea hârtia din mapa pilotului pentru a o aprinde, Sam recupera bricheta din sacul militar. În scurt timp, focul era aprins.

Braţ la braţ, îngenunchează dinaintea flăcărilor. Căldura îi scălda în întregime. Aproape imediat se simţiră mai bine, mai încrezători.

— Lucrurile simple contează în viaţă, remarcă Remi.

— Sunt perfect de acord.

— Spune-mi teoria ta despre chinezi.

— Nu cred că Z-9 a apărut dintr-o simplă coincidenţă. Ne-a urmărit din prima zi şi din nou astăzi. A apărut la doar câteva minute după ce am aterizat.

— Ştim despre King că trece ilegal artefacte peste graniţă; rezultă că are o legătură cu chinezii. Cine ar avea atâta libertate de mişcare, atâta influenţă?

— Armata Populară de Eliberare. Şi dacă Jack are dreptate, King probabil a ghicit zona în care vom căuta. Ţinând cont de contactele lui, nu trebuia decât să-şi sune legătura chineză, apoi să stea şi să aştepte să apărem.

— Întrebarea e ce avea de gând acest Z-9. Dacă Hosni n-

ar fi deschis focul, ce-ar fi făcut?

— Nu pot decât să speculez, dar n-am fost niciodată mai aproape de graniţă ca acum; e la vreo trei kilometri spre nord. Poate că ocazia era prea bună ca s-o lase să scape. Ne luau prizonieri, ne treceau graniţa şi nu se mai auzea niciodată de noi.

Remi îl strânse mai tare de braţ pe Sam.

— Nu-i un gând plăcut.

— Din păcate, uite încă unul. Trebuie să presupunem că or să se întoarcă – şi cât mai curând.

— Am văzut pistolul din sacul militar. Sper că nu vrei să încerci să…

— Nu. De data asta, am avut un noroc chior. Data viitoare, n-o să avem nicio şansă. Când or să apară întăririle, nu trebuie să ne mai găsească aici.

— Cum? Singur ai spus că nu putem coborî.

— M-am exprimat greşit. Trebuie să pară că am plecat.

— Explică-mi, spuse Remi. Sam îi expuse planul şi Remi încuviinţă, zâmbind. Îmi place. Versiunea Fargo a calului troian.

— Nacela troiană.

— Şi mai bine. Cu puţin noroc, o să ne ferească de îngheţ la noapte.

Folosindu-se de funie şi de pitonul improvizat ca de un cârlig, împinseră nacela la câţiva metri de crevasă, o sarcină uşurată de gheaţă. Echipamentul încâlcit, observat de Sam mai devreme, atârna dedesubtul nacelei, în crevasă. Sam şi Remi priviră peste margine, dar nu văzură mai jos de trei metri.

— Ăla e bambus? întrebă Remi, arătând cu degetul.

— Cred că da. Mai e o bucată, aia curbată de acolo. Cu siguranţă, ne-ar face sarcina mai uşoară dacă le-am tăia şi am scăpa de ele, dar ceva de acolo ne-ar putea fi de folos.

— Un piton? sugeră Remi. Taie-l şi leagă-l.

Sam îngenunche şi adună o parte din parâme într-o mână.

— E un fel de tendon de animal. E într-o stare uimitor de bună.

— Crevasele sunt frigiderul naturii, replică Remi. Şi dacă totul a fost acoperit de gheţar, efectul e cu atât mai spectaculos.

Sam mai adună o parte din parâme şi trase apoi de grămadă.

— E surprinzător de uşoară. Însă mi-ar trebui ore în şir să trec printre toate tendoanele astea.

— O să o tragem atunci.

Folosind sonda de avalanşă, Sam măsură mai întâi lăţimea nacelei, apoi lăţimea crevasei.

— Crevasa e cu zece centimetri mai lată, anunţă el. Instinctul îmi spune c-o să se blocheze, dar dacă mă înşel, pierdem toate lemnele de foc.

— Instinctul tău nu ne-a indus niciodată în eroare.

— Nici atunci, în Sudan? Sau în Australia? M-am înşelat serios atunci…

— Ssst! Ajută-mă.

Stând fiecare la un capăt, se lăsară pe vine şi apucară de fundul nacelei. La semnalul lui Sam, se cocoşară, încercând să-şi îndrepte picioarele, în zadar. Îi dădură drumul şi făcură un pas înapoi.

— Să ne concentrăm forţele, spuse Sam.

Stând la distanţă de un braţ unul de celălalt, la mijlocul nacelei, încercară din nou. De data aceasta, ridicară nacela jumătate de metru de la pământ.

— O ţin eu, spuse Sam cu dinţii încleştaţi, încearcă să o împingi cu picioarele.

Remi se rostogoli pe spate, se târî sub nacelă şi împinse cu picioarele în margine.

— Gata!

— Împinge!

Nacela se răsturnă şi căzu pe o parte.

— Încă o dată, spuse Sam.

Repetară procedeul şi în scurt timp, nacela stătea dreaptă. Remi se uită înăuntru. Icni şi se dădu înapoi.

— Ce e? întrebă Sam.

— Pasageri clandestini.

Se apropiară de nacelă.

La capătul îndepărtat al fundului de răchită, în mijlocul unui talmeş-balmeş de velatură şi beţe de bambus, zăceau două schelete parţial mumificate. Restul nacelei, vedeau acum, era împărţit în opt cu ajutorul unor traverse din răchită suficient de late ca să servească şi drept bănci.

— Ce crezi? întrebă Remi. Căpitan şi copilot?

— E posibil, dar într-o nacelă atât de mare ar putea încăpea cincisprezece oameni cel puţin – de atâţia ar fi nevoie să manevreze toată velatura asta şi baloanele.

— Baloanele… adică la plural?

— Vom şti mai multe când vom vedea restul velaturii, dar cred că era un adevărat dirijabil.

— Şi ei au fost singurii supravieţuitori.

— Poate că ceilalţi sunt… Sam făcu semn din cap spre crevasă.

— E o moarte urâtă.

— Ne dăm cu presupusul mai târziu. La treabă!

După ce legară velatura ca să nu mai atârne de capătul nacelei şi să nu se înţepenească în peretele crevasei, Sam şi Remi îşi ocupară locul la fiecare capăt al nacelei şi împinseră la unison până când fundul de răchită începu să alunece pe gheaţă. Pe măsură ce se apropiau de crevasă, câştigau în viteză, aşa că dădură nacelei un ultim ghiont. Mai alunecă vreo câţiva metri, se împiedică de margine şi dispăru din vedere. Sam şi Remi alergară spre ea.

— Să ai întotdeauna încredere în instinctele tale, spuse Remi zâmbind.

Nacela rămăsese blocată între pereţii crevasei, la vreo treizeci de centimetri sub margine.

Sam se caţără înăuntru, atent să evite mumiile şi parcurse toată lungimea nacelei. O declară solidă. Remi îl ajută să urce înapoi.

— Orice casă are nevoie de un acoperiş, spuse ea. Traversară platoul împreună, strângând bucăţi din

exteriorul de aluminiu al elicopterului Bell, suficient de mari ca să acopere crevasa, apoi începură să le aşeze peste nacelă până mai rămase doar o deschizătură îngustă.

— Ai fler pentru aşa ceva, îi spuse Sam.

— Ştiu. Şi un ultim accesoriu: camuflajul.

Folosind o bucată în formă de bol din parbrizul elicopterului, strânseră vreo douăzeci de litri de apă din rigolă, pe care o turnară peste acoperişul de aluminiu al nacelei, urmată de câteva straturi de zăpadă.

Se dădură înapoi ca să-şi admire opera.

— După ce o să îngheţe, o să pară că face parte din pătura de gheaţă, spuse Sam.

— O singură întrebare: De ce am pus apă?

— Ca să se lipească zăpada de aluminiu. Dacă bănuiala noastră se adevereşte şi ne vizitează alt Z-9 la noapte, curentul descendent din rotor ne-ar putea expune acoperişul.

— Sam Fargo, eşti genial.

— Asta-i iluzia pe care-mi place s-o creez.

Sam privi cerul. Spre apus, coroana solară cobora în spatele unei linii zimţate de creste.

— E vremea să ne ascundem şi să vedem ce ne va aduce noaptea.

Cu proviziile fie îndesate în sacul militar, fie îngropate în zăpadă, Sam şi Remi se retraseră în adăpost. În lumina amurgului care se diminua rapid, făcură inventarul conţinutului sacului.

— Ce-i ăsta? întrebă Remi, scoţând rucsacul înşfăcat de Sam chiar înainte să sară din Z-9.

— E un… Se opri, se încruntă, apoi zâmbi. Asta, draga mea, e o paraşută de urgenţă. Dar pentru noi doi, e o pătură de paisprezece metri pătraţi.

Scoaseră paraşuta din rucsac şi în scurt timp, erau strâns ghemuiţi într-un cocon din stofă albă. Relativ încălziţi şi deocamdată, în siguranţă, sporovăiră în şoaptă, privind lumina topindu-se într-o beznă completă.

Treptat, adormiră.

Ceva mai târziu, Sam deschise ochii brusc. Întunericul din jur era total. În braţele lui, Remi şopti:

— Auzi şi tu?

— Da.

În depărtare se auzea duduitul elicelor unui elicopter.

— Există vreo şansă să ne caute pe noi? întrebă Remi.

— Nu prea.

— Mersi că-mi faci pe plac.

Sunetul rotoarelor spori treptat, până când Sam şi Remi fură încredinţaţi că elicopterul coborâse în vale. Câteva clipe mai târziu, un proiector puternic lumină crevasa; fâşii de lumină de un alb orbitor produseră scântei prin găurile din acoperiş.

Apoi, lumina dispăru, stingându-se pe măsură ce mătura platoul. Mai reveni de două ori, după care dispăru complet.

Apoi, deodată, motorul elicopterului schimbă treapta.

— Vine aici să planeze, şopti Sam.

Sam apucă pistolul de sub picior, unde îl ascunsese şi îl mută în mâna dreaptă.

Curentul descendent îşi făcu apariţia. Jeturi de aer îngheţat şi fuioare de zăpadă umplură nacela. După umbrele aruncate de lumina de căutare, elicopterul părea să meargă în lateral deasupra platoului, pivotând ba într-o parte, ba într-alta, fie căutându-i pe ei, fie vreun supravieţuitor dintre camarazii lor dispăruţi.

Sam şi Remi lăsaseră coada elicopterului Z-9 înfiptă în rigolă, ca indiciu al sorţii sale. Dacă vreun norocos ar fi supravieţuit plonjării în lac, s-ar fi înecat, cu siguranţă, în scurt timp. Sam şi Remi sperau ca echipa de căutare să ajungă la concluzia aceasta.

Încăpăţânaţi, vizitatorii mai trecură de trei ori peste platou. Apoi, la fel de brusc cum apăruse, proiectorul se stinse şi rotoarele dispărură în depărtare.

Capitolul 34

Nordul Nepalului

În ciuda frigului de afară, peştera improvizată din nacelă le-a fost de mare folos, iar acoperişul îmbrăcat în zăpadă nu numai că-i proteja de vânt, dar şi captă o fracţiune preţioasă din căldura lor corporală. Instalaţi confortabil în paraşută, cu hanorace, fesuri şi mănuşi, dormiră adânc, deşi sporadic, până când îi trezi soarele care pătrundea prin scheletul de aluminiu.

Deşi temându-se de o altă vizită din partea chinezilor, Sam şi Remi ştiau că trebuie să găsească o cale de scăpare din acea vale, ca să supravieţuiască.

Coborâră din nacelă şi îşi încropiră micul dejun. Din epava elicopterului Bell, reuşiseră să adune şi nouă pliculeţe de ceai şi o pungă, pe jumătate ruptă, cu friptură Stroganoff deshidratată. Din Z-9, Sam luase fără să ştie un pachet de biscuiţi de orez şi trei cutii cu ceea ce părea a fi soia verde prăjită. Împărţiră o conservă şi o cană cu ceai, a cărui apă o fierseseră în conserva goală.

Căzură de acord că fusese una dintre cele mai bune mese din viaţa lor.

Sam sorbi ultima înghiţitură de ceai şi spuse:

— Astă-noapte, mă gândeam…

— Şi vorbeai prin somn, adăugă Remi. Vrei să construieşti ceva, nu-i aşa?

— Prietenii noştri mumificaţi din nacelă au ajuns aici cu ajutorul unui balon cu aer cald. Ce-ar fi să plecăm în acelaşi mod? Remi deschise gura să spună ceva, dar Sam continuă: Nu, nu vreau să refacem balonul lor, ci, mai degrabă, mă gândesc la… Sam căuta cuvântul potrivit. Un balon american.

Remi dădea aprobator din cap.

— O parte din velatura lor, o parte dintr-a noastră… Privirea i se lumină. Paraşuta!

— Mi-ai citit gândurile. Dacă îi dăm o formă şi o etanşăm,

cred că ştiu cum o putem umple. Trebuie doar ceva care să ne ridice suficient din valea asta şi să ajungem pe una dintre pajiştile pe care le-am văzut la sud – şapte, opt kilometri, cel mult. Apoi, putem merge pe jos până într-un sat.

— Tot sunt slabe şanse.

— Şansele slabe sunt specialitatea noastră, Remi. Uite cum stă treaba: Pe temperatura asta, nu supravieţuim mai mult de cinci zile. S-ar putea să fim salvaţi înainte, dar nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit sintagma „s-ar putea”.

— Şi mai sunt şi chinezii.

— Exact. Nu văd altă opţiune. Pariem pe o posibilă salvare sau ne mişcăm fundul de-aici şi riscăm să murim încercând.

— Nici nu se pune problema! Încercăm. Hai să construim un dirijabil.

Primul lucru pe listă a fost inventarul. În timp ce Remi trecea în revistă cu atenţie ceea ce adunaseră, Sam mulină cu grijă velatura veche din crevasă. Găsi numai zdrenţe din ceea ce fusese odinioară un balon – sau baloane, în cazul acesta.

— Au fost cel puţin trei, îşi dădu cu părerea Sam. Probabil patru. Vezi toate bucăţile alea curbate de răchită, cum converg spre un punct?

— Da.

— Cred că au împrejmuit baloanele.

— Materialul ăsta e din mătase, adăugă Remi. E foarte gros.

— Închipuie-ţi, Remi, o nacelă de nouă metri lungime suspendată de patru baloane din mătase într-o cuşcă… lonjeroane din răchită şi bambus, odgoane din tendoane… Mă întreb cum menţineau altitudinea. Cum împingeau aerul cald în baloane? Cum au…

Remi se întoarse spre Sam, îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută.

— Visăm mai târziu cu ochii deschişi, da?

— Bine.

Împreună, începură să separe obiectele încâlcite, punând într-o parte odgoanele, iar lonjeroanele din răchită şi bambus în alta. După asta, ridicară cu atenţie mumiile din nacelă şi le descâlciră din ultimele bucăţi de velatura.

— Tare aş vrea să le aflu povestea, spuse Remi.

— E limpede că au folosit nacela răsturnată ca adăpost, spuse Sam. Poate că s-a deschis brusc o crevasă şi numai ei doi au reuşit să se ţină şi să nu se prăbuşească.

— Şi de ce au rămas aici?

Sam ridică din umeri.

— Poate că fuseseră prea slăbiţi când ajunseseră. Au folosit bambusul şi velatura ca să construiască o mică platformă.

Îngenunchind alături de mumii, Remi spuse:

— Slăbiţi şi schilodiţi. Ăsta are un femur rupt, cu complicaţii din câte se pare, iar celălalt... Vezi crestătura din şold? Fie e dislocat, fie fracturat.

— E groaznic. Au rămas, pur şi simplu, aici, aşteptând să moară.

— Noi nu vom avea aceeaşi soartă, replică Sam. Poate ne vom prăbuşi cu balonul într-un accident cumplit, dar nu vom muri aşa.

— Foarte amuzant.

Remi se aplecă şi culese unul dintre beţele de bambus. Era gros cât o bâtă de baseball şi avea un metru şi jumătate lungime.

— Sam, scrie ceva pe ăsta. E zgâriat la suprafaţă.

— Eşti sigură? Sam se uită peste umărul ei şi recunoscu limba. E în italiană.

— Ai dreptate. Remi îşi trecu degetele peste cuvintele scrijelite, în timp ce rotea bambusul cu cealaltă mână. Dar asta e în altă limbă.

Arătă spre un loc aproape de vârf.

O grilă pătrată, nu mai mare de un centimetru douăzeci, încadra patru simboluri asiatice.

— Nu se poate, murmură Remi. Nu le recunoşti?

— Nu. Ar trebui?

— Sam, sunt aceleaşi patru caractere gravate pe capacul cufărului Theurang.

Capitolul 35

Nordul Nepalului

Sam deschise gura ca să spună ceva, dar o închise la loc.

— Ştiu la ce te gândeşti, adăugă Remi. Dar sunt sigură, Sam. Îmi aduc aminte că beam ceai şi mă uitam la caracterele astea pe monitorul laptopului lui Jack.

— Te cred. Numai că nu pricep cum... Sam se opri şi încruntă din sprâncene. Doar dacă... Când am aterizat aici, cât de departe eram de ultimul set de coordonate?

— Hosni a spus că la mai puţin de un kilometru.

— Poate opt sute de metri de traseul pe care l-ar fi apucat Dhakal în călătoria sa. Și dacă a murit în apropiere sau a avut probleme şi a pierdut cufărul Theurang?

Remi încuviinţă din cap.

— Iar apoi au venit prietenii noştri cu balonul, câteva secole mai târziu. S-au prăbuşit aici şi au găsit cutia. Când a avut loc primul zbor cu balonul cu oameni la bord?

— Cred că... pe la sfârşitul secolului al XVI-lea, începutul secolului al XVII-lea. Dar n-am auzit să fi fost în perioada aia vreun dirijabil atât de avansat ca ăsta. Probabil depăşise cu mult epoca sa.

— Atunci, cel mai devreme, s-a prăbuşit aici la aproape trei sute de ani după ce Dhakal a plecat din Mustang.

— Sună plauzibil, admise Sam, dar greu de admis.

— Atunci, explică-mi însemnele.

— Nu pot. Spui că sunt blestemul Theurangului şi te cred. Dar mi-e cam greu să înghit toată povestea asta.

— Nu eşti singurul, Sam.

— Cum stai cu italiana?

— Nu prea grozav, dar o să-mi încerc norocul mai târziu. Acum, să ne concentrăm să vedem cum scăpăm de aici.

Îşi petrecură întreaga dimineaţă verificând odgoanele. Sam le puse deoparte pe cele care păreau prea fragile sau putrede, tăindu-le cu briceagul lui. Repetară procedeul cu lonjeroanele din răchită şi bambus (verificate toate de Remi, în zadar, să nu mai aibă vreun însemn grav), apoi îşi îndreptară atenţia asupra mătăsii. Cea mai mare bucată găsită avea doar câţiva centimetri lăţime, astfel că deciseră să împletească stofa utilizabilă într-o funie, în caz de nevoie. La prânz, aveau deja o grămadă respectabilă de materiale de construcţie.

Pentru un plus de stabilitate, hotărâră să lege de interiorul domului opt dintre lonjeroanele dirijabilului, folosite pentru cuşca balonului. Procedară în maniera unei linii de asamblare: Sam, cu ajutorul sulei de la briceag, făcea găuri duble în paraşută, corespunzătoare fiecărui lonjeron, iar Remi insera apoi bucăţi de chingi, din tendoane de treizeci de centimetri, în găuri. La sfârşit, aveau trei sute douăzeci de găuri şi o sută şaizeci de chingi.

La sfârşitul după-amiezii, Sam începu să lege chingile între ele, făcând nişte noduri complicate. Legase aproape un sfert dintre chingi când hotărâră să lase restul pe a doua zi.

Se treziră odată cu răsăritul soarelui în ziua următoare şi reîncepură lucrul la construcţia dirijabilului.

În cinci ore, cât avură parte de lumină suficientă după-amiază, se ocupară de coaserea gurii paraşutei-balon cu fâşii de mătase înnodate în jurul unui inel de mărimea unui butoi confecţionat de Sam din bucăţi curbate de răchită.

După ce savurară câţiva biscuiţi, se retraseră în peştera-nacelă şi se pregătiră pentru ceea ce ştiau că va fi o noapte lungă.

— Când vom fi gata? întrebă Remi.

— Cu puţin noroc, vasul o să fie gata până mâine, aproape de prânz.

În timp ce munceau, Sam întorcea pe toate feţele în minte problema de inginerie. Treptat, utilizară toate lemnele bune de foc din nacelă, pe care le folosiră nu numai la gătit, dar şi ocazional, să se încălzească pe timpul zilei şi seara, înainte de culcare.

Prin urmare, mai aveau numai trei metri de nacelă. Pe baza calculelor lui Sam, răchita rămasă, împreună cu amestecul chimic la care se gândea, vor fi suficiente ca să-i înalţe. Dar era mai puţin sigur că vor reuşi să zboare destul de sus ca să treacă de linia de coastă.

Singurul factor în privinţa căruia nu-şi făcea griji Sam era vântul. Până acum, singurele adieri de care avuseseră parte veniseră dinspre nord.

Remi dădu glas unei alte îngrijorări, care-l sâcâise şi pe Sam:

— Şi cum vom ateriza?

— N-o să te mint. S-ar putea să fie un obstacol de netrecut. Nu putem şti cât de bine vom reuşi să controlăm coborârea. Şi practic, nu avem nicio cârmă.

— Presupun că ai un plan de rezervă, nu?

— Da. Vrei să ţi-l spun?

Remi rămase tăcută câteva clipe.

— Nu. Fă-mi o surpriză.

Estimarea temporală făcută de Sam se apropie de realitate. Abia la prânz reuşiră să termine de făcut vasul şi ţevile de aerisire. Deşi cuvântul „vas” era un eufemism cras pentru construcţia lor, erau mândri de el – o platformă din bucăţi de bambus, legate între ele, lată de o jumătate de metru, dar şi prinsă pentru siguranţă de ţevi cu ultimele tendoane.

Se aşezară şi mâncară în tăcere, admirându-şi opera. Aparatul era primitiv cusut, era diform şi urât – dar iubeau fiecare părticică din el.

— Îi trebuie un nume, spuse Remi.

Bineînţeles, Sam sugeră *Remi,* dar ea respinse ideea. Mai încercă o dată:

— Când eram mic, am avut un zmeu poreclit *Zburătorul semeţ.*

— Îmi place.

După-amiaza o petrecură punând în aplicare planul lui Sam cu privire la sursa de combustibil. Cu excepţia unei secţiuni de un metru, în care să se cuibărească în acea noapte, Sam folosi ferăstrăul de sârmă ca să dezmembreze restul nacelei, tăind dinăuntrul ei şi dându-i bucăţile lui Remi. Reuşiră să piardă numai trei bucăţi în măruntaiele crevasei.

Cu o piatră, Remi începu să macine răchita şi tendonul rămase până obţinu o pulbere aspră, din care Sam aruncă întâi un pumn plin într-o secţiune în formă de bol a învelişului de aluminiu al elicopterului Bell. La pulbere adăugă lichenii scrijeliţi de pe fiecare piatră şi bucată de granit pe care le găsiseră pe platou. Urmară picăturile de kerosen, apoi firele de praf de puşcă extrase de Sam din gloanţele pistolului. După treizeci de minute de încercări şi eşecuri, Sam îi prezentă lui Remi o brichetă primitivă, înfăşurată într-o bucată de mătase.

— Fă tu onorurile, spuse el şi îi dădu lui Remi bricheta.

— Eşti sigur că n-o să explodeze?

— Nu sunt deloc sigur.

Remi îi aruncă o privire nimicitoare.

— Ar fi trebuit să fie înfăşurată în ceva solid, spuse el.

Ţinând-o la distanţă de un braţ, Remi apropie flacăra de brichetă; aceasta se aprinse cu un fâsâit abia perceptibil.

Cu gura până la urechi, Remi sări şi îl îmbrăţişa pe Sam. Împreună, se ghemuiră în jurul brichetei şi o urmăriră cum arde. Căldura era surprinzător de intensă. Când flăcările se stinseră, într-un final, Sam îşi consultă ceasul.

— Şase minute. Nu-i rău. Acum, avem nevoie de cât mai multe brichete din astea, dar mai mari – să spunem cât un file mignon.

— Chiar trebuia să faci aşa o analogie?

— Scuze. În clipa când ne întoarcem în Kathmandu, mergem la cel mai apropiat restaurant.

Plutind de bucurie datorită reuşitei testului lor de aprindere, progresară rapid. Când sosi ora de culcare, aveau nouăsprezece brichete.

În timp ce soarele apunea, Sam termină de construit vasul pentru jar, după ce crestă trei picioare scurte, pe care le ataşă apoi unui bol de aluminiu cu fund dublu, cu ajutorul unor flanşe primitive. La urmă, tăie o gaură într-o latură a conului.

— Asta pentru ce e? întrebă Remi.

— Pentru ventilaţie şi pentru depozitarea combustibilului. După ce aprindem prima brichetă, fluxul de aer şi forma conului vor crea un fel de vid. Căldura va năvăli prin vârful conului, pătrunzând în balon.

— Foarte ingenios.

— E o sobă.

— Poftim?

— E o sobă de modă veche pentru drumeţii. Au fost inventate acum un secol. În sfârşit, pasiunea mea pentru cunoştinţe obscure dă roade.

— La greu. Hai să ne retragem în buncărul nostru şi să încercăm să ne odihnim pentru primul – şi ultimul – zbor al *Zburătorului semeţ.*

Dormiră cu întreruperi preţ de două ore, tot trezindu-se din cauza epuizării, a lipsei de hrană şi a agitaţiei. Imediat ce avură suficientă lumină ca să lucreze, coborâră din nacelă şi se hrăniră cu ultimele resturi de mâncare.

Sam dezmembra restul nacelei, cu excepţia ultimului colţ, pe care îl desprinseră cu ajutorul pitonului şi al funiei înnodate. Când terminară de tăiat, aveau o grămadă de combustibil mai înaltă decât Sam.

Cum aleseseră deja un loc pe platou lipsit, practic, de gheaţă, târâră cu atenţie balonul la platforma de lansare. Pe platformă, înghesuiră pietrele pentru balast. În mijloc

amplasară vasul pentru jar, apoi îl legară de platformă cu ajutorul chingilor din tendoane.

— Să ne-apucăm de gătit, spuse Remi.

Folosiră suluri de hârtie şi licheni în loc de iască, peste care puseră un trepied din bucăţi de răchită. Odată ce obţinură un pat solid de cărbune, continuară să bage răchită în vas şi treptat, flăcările începură să se înalţe.

Remi puse mâna deasupra ţevii vasului. Se dădu înapoi brusc.

— E fierbinte!

— Perfect. Acum aşteptăm. O să dureze ceva.

Se scurse o oră, apoi încă una. Balonul se umfla treptat, extinzându-se în jurul lor ca un cort de circ miniatural, pe măsură ce rezerva de combustibil scădea. Sub paraşută, razele soarelui păreau eterice, înceţoşate. Sam realiză că se luptau cu timpul şi cu termodinamica, pe măsură ce aerul se răcea şi se strecura prin pielea balonului.

Chiar înainte de a se împlini trei ore, balonul, deşi încă perpendicular pe sol, se ridică şi pluti. Nu erau siguri dacă se întâmpla aievea sau doar în imaginaţia lor, dar părea un moment hotărâtor. După patruzeci de minute, balonul stătea vertical, exteriorul lui devenind tot mai încordat pe minut ce trecea.

— Funcţionează, murmură Remi. Chiar funcţionează.

Sam încuviinţă, dar nu spuse nimic, cu privirea aţintită asupra aparatului, în sfârşit, spuse:

— Toată lumea la bord!

Remi merse la grămada lor cu provizii, înşfacă bucata de bambus gravată, o puse la spatele jachetei şi alergă înapoi. Scoase pietrele una câte una, până îşi făcu loc să îngenuncheze, apoi se aşeză. Latura opusă a platformei plutea acum la câţiva centimetri de sol.

După ce îndesase rucsacul paraşutei de urgenţă cu lucruri de bază, iar sacul militar, cu brichetele şi cu ultima grămadă de răchită, Sam luă amândouă bagajele, apoi îngenunche lângă platformă.

— Eşti gata? întrebă el.

Remi nici nu clipi.
— Să zburăm.

Capitolul 36

Nordul Nepalului

Flăcările izbucniră în interiorul vasului, dispărând prin gura balonului, până când Sam şi Remi pluteau deasupra platoului la înălţimea genunchiului.

— Când îţi spun, împinge cu toată forţa, o avertiză Sam.

Îndesă ultimele două bucăţi de răchită şi urmări, aşteptând, fixând pe rând cu privirea vasul, balonul şi solul.

— Acum!

La unison, îşi îndoiră picioarele şi împinseră cu toată puterea.

Urcară trei metri. Apoi coborâră la fel de rapid.

— Fii gata să împingi din nou! strigă Sam.

Loviră gheaţa cu picioarele.

— Împinge!

Din nou se ridicară şi din nou reveniră la sol, deşi mai încet de data aceasta.

— Ne apropiem, spuse Sam.

— Avem nevoie de un ritm, replică Remi. Gândeşte-te la o sincronizare.

Începură să sară pe platou, de fiecare dată mai câştigând puţin în altitudine. La stânga lor, se întrezărea marginea stâncii.

— Sam... îl avertiză Remi.

— Ştiu. Nu te uita, continuă să sari. Zburăm sau înotăm!

— Drăguţ!

Mai împinseră o dată. O pală de vânt prinse balonul şi îi împinse pe platou, iar picioarele le alunecară pe gheaţă. Remi scăpă piciorul peste marginea stâncii, dar îşi păstră

sângele rece, împingând pentru o ultimă dată cu celălalt picior.

Apoi, deodată, totul se cufundă în tăcere, auzindu-se doar vântul care şoptea printre odgoane.

Erau în aer şi urcau.

Mergeau în direcţia sud-est, spre versant.

Sam băgă mâna în sac şi scoase două brichete. Alimentă vasul cu ele. Auziră un foşnet uşor când brichetele se aprinseseră. Flăcările ţâşniră prin gura vasului. Începură să câştige în altitudine.

— Încă una, spuse Remi.

Sam aruncă o a treia brichetă.

Balonul urcă cu un fâsăit.

Pinii se aflau la câteva sute de metri distanţă şi se apropiau cu iuţeală de ei. O pală de vânt prinse balonul şi îl roti. Sam şi Remi se agăţară de odgoane şi strânseră priza făcută cu picioarele în jurul platformei. După trei rotaţii, platforma se stabiliza şi rămase nemişcată.

Privind peste umărul lui Remi, Sam evalua distanţa până la versant.

— Cât e de aproape? întrebă Remi.

— Cam la două sute de metri. Nouăzeci de secunde, mai mult sau mai puţin. O privi în ochi. O să fim la limită. Riscăm?

— Bineînţeles.

Sam îndesă o a patra brichetă în vas. Balonul scoase din nou un fâsâit.

Priviră amândoi peste marginea platformei. Vârfurile pinilor păreau neverosimil de aproape. Remi simţi cum o apucă ceva de picior şi se înclină într-o parte. Sam se aplecă în faţă şi o apucă de braţ.

Mai adăugă o brichetă. „Fâs!”

Încă una. „Fâs!”

— O sută de metri! strigă Sam.

Încă o brichetă. Fâs!

— Cincizeci de metri! Luă o brichetă din sac, o amestecă

în mâinile făcute căuş ca un zar şi i-o întinse lui Remi. Ca să fie cu noroc.

Remi suflă peste ea.

Sam aruncă în vas brichete.

Fâs!

— Ridică picioarele! strigă Sam.

Simţiră şi auziră vârful unui pin agăţându-se de fundul platformei şi fură împinşi într-o parte.

— Ne-am agăţat! strigă Sam. Apleacă-te!

Amândoi odată îşi aplecară trunchiurile în direcţia opusă, atârnând peste margine, în timp ce se ţineau de un odgon. Sam lovi cu piciorul, încercând să se elibereze de ceea ce se afla dedesubt.

Cu o pocnitură puternică, creanga de care se agăţaseră se rupse. Platforma se stabiliza. Sam şi Remi se ridicară în capul oaselor, privind în jos, în jur şi în sus.

— Am scăpat! strigă Remi. Am reuşit!

Sam răsuflă, în sfârşit, uşurat.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Remi îi aruncă bine-cunoscuta privire nimicitoare.

— Bine, recunoscu el. Poate pentru o clipă sau două.

Departe de linia de coastă, vântul slăbi uşor în intensitate şi se treziră purtaţi în direcţia sud, cu o viteză estimată de Sam la şaisprezece kilometri pe oră. Nu străbătuseră decât câteva sute de metri când începură să piardă din altitudine.

Sam scoase altă brichetă din sac. O aruncă prin gaura de alimentare şi aceasta se aprinse. Începură să urce.

— Câte mai avem? întrebă Remi. Sam verifică.

— Zece.

— Acum, ar fi momentul potrivit să-mi spui care e planul tău de rezervă.

— În caz că nu reuşim o aterizare perfectă, uşoară ca fulgul, cea mai bună şansă a noastră sunt pinii – să găsim un pâlc des şi să încercăm să zburăm direct în el.

— Tocmai ai descris o aterizare forţată la sol, în lipsa solului.

— În mare, da.

— Ba exact.

— De acord, exact. Ne ţinem bine şi sperăm că ramurile or să acţioneze ca o plasă de frânare.

— Exact ca în cazul avioanelor cargo.

— Da.

Remi chibzui. Strânse buzele şi pufni, dând la o parte o şuviţă de păr roşcat de pe frunte.

— Îmi place.

— Mă gândeam eu.

Sam aruncă încă o brichetă. „Fâs!”

Cu soarele de amiază încălzindu-i din spate, plutiră în continuare spre sud, alimentând din când în când vasul cu brichete, în timp ce stăteau cu ochii în patru după un loc de aterizare. Călătoriseră circa şase kilometri şi jumătate, timp în care văzuseră numai văi cu grohotiş, gheţari şi pâlcuri de pini.

— Pierdem din altitudine, spuse Remi.

Sam alimentă vasul. Continuară să coboare.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Cred că are loc o disipare. Pierdem atât lumina soarelui, cât şi temperatura. Balonul pierde căldura mai repede decât o putem produce.

Sam mai aruncă o brichetă prin gaură. Coborârea încetini uşor, dar era limpede: se aflau pe o pantă descendentă ireversibilă. Viteza începu să crească.

— E vremea să facem o alegere, spuse Sam. Nu ajungem la o pajişte, dar putem aplica planul de rezervă.

Arătă peste umărul lui Remi. În faţa lor şi dedesubt, era un pâlc de pini. Dincolo de el, o altă vale presărată cu bolovani.

— Sau putem îndesa restul brichetelor în vas, în speranţa că vom găsi un loc mai bun, spuse Sam.

— Şi-aşa ne-am forţat norocul. Sunt gata pentru *terra firma.* Cum procedăm?

Sam verifică liziera copacilor spre care se îndreptau,

încercând să calculeze viteza, distanţa şi unghiul de apropiere. Aveau trei minute la dispoziţie, socoti el. Mergeau cu o viteză probabilă de douăzeci şi patru de kilometri la oră, care mai mult ca sigur urma să se dubleze în momentul când vor ajunge la copaci. Deşi la viteza asta ar fi supravieţuit unui accident de maşină, pe platforma lor şansele erau jumi-juma.

— De-am fi avut un air bag, murmură Sam.

— Ce zici de un scut? întrebă Remi şi bătu cu palma în platforma lor din bambus.

Sam pricepu imediat ce voia să sugereze.

— Cam riscant.

— Mult mai puţin riscant decât ce cloceai tu în minte. Te cunosc, Sam. Îţi ştiu pe de rost expresiile feţei. Ce şanse crezi că avem?

— De cincizeci la sută.

— Ideea mea le-ar putea spori.

Sam străpunse cu privirea liziera pădurii, apoi se uită la Remi. Ea îi zâmbi. El îi răspunse la fel.

— Eşti o femeie dată naibii.

— Ştiu.

— Nu mai avem nevoie de el, spuse Sam. Tăie chingile care ţineau vasul şi îl împinse de pe platformă, în mijlocul unui nor de scântei, acesta lovi solul, rostogolindu-se la vale, după care se izbi de o stâncă.

Sam traversă în grabă platforma, oprindu-se lângă Remi. Ea se apucase deja cu ambele mâini de odgoane. Sam apucă şi el unul cu mâna stângă, apoi se lăsă pe spate, puse lama briceagului pe un cablu şi începu să taie. Acesta se rupse cu un şuierat. Platforma se înclină uşor.

Sam trecu la al doilea cablu.

— Cât mai avem până ne prăbuşim? întrebă el.

— Nu ştiu…

— Tu cât crezi!

— Câteva secunde!

Sam continuă să taie. Tocită şi uşor îndoită din cauza întrebuinţării repetate şi a încercărilor lui Sam de a o ascuţi

de stânci, lama cuţitului era boantă. Sam strânse din dinţi şi îşi spori eforturile.

Se rupse şi al doilea odgon. Sam trecu la al treilea.

— Nu mai avem timp, strigă Remi.

„Zbang!”

Capătul opus al platformei atârna acum de un singur cablu, fluturând ca un zmeu în aer. Cu ambele mâini agăţate de odgoane, Remi practic se legăna în aer, având un singur picior cocoţat pe marginea platformei. Sam încleştase ca o gheară mâna stângă de funia de lângă mâna lui Remi.

— Încă una! strigă el şi începu să taie. Hai odată... hai odată...

„Zbang!”

Capătul platformei se desprinse şi acum atârna vertical sub ei. Sam era pe cale să arunce cuţitul, dar se răzgândi. Închise lama la piept. Apucă un odgon cu mâna dreaptă.

Remi se lăsa deja în jos pe cabluri, astfel încât trupul să-i ajungă în spatele platformei. Sam coborî spre ea. Se uită pe după marginea platformei şi văzu un perete verde zorind spre el.

Lumea începu să li se învârtă în jur. Deşi crengile ca nişte gheare diminuară o bună parte din impact, rotiră imediat platforma. Se treziră aruncaţi cu iuţeală înainte printr-o armură de crengi şfichiuitoare. Îşi lăsară bărbia în piept şi închiseră ochii. Sam descleştă mâna dreaptă de pe cablu şi încercă să acopere faţa lui Remi cu antebraţul.

Din instinct, ea strigă:

— Dă-mi drumul!

Apoi căzură printre copaci, căderea fiindu-le amortizată de ramuri. Ajunseră brusc jos.

Sam deschise gura să vorbească, dar nu reuşi să scoată decât un sunet răguşit. Mai încercă o dată.

— Remi!

— Aici, veni răspunsul slab. Sub tine.

Cu faţa în jos şi stând de-a curmezişul peste două crengi, Sam se rostogoli cu grijă pe burtă. La trei metri sub el, Remi

zăcea pe pământ, într-o grămadă de ace de pin. Avea faţa zgâriată ca şi cum cineva ar fi frecat-o cu o perie de sârmă. Ochii îi jucau în lacrimi.

— Cât de tare te-ai lovit? întrebă el.

Ea se chinui să zâmbească şi ridică anevoie degetul mare.

— Dar tu, bravule pilot?

— Lasă-mă să zac puţin aici şi îţi dau de ştire.

După o vreme, Sam începu anevoioasa coborâre.

— Nu te mişca, îi spuse lui Remi. Rămâi acolo.

— Dacă insişti…

Sam se simţea de parcă fusese ciomăgit de o gaşcă întreagă de golani, dar toate articulaţiile şi muşchii importanţi păreau să funcţioneze cum trebuie, chiar dacă mai lent.

Cu ajutorul mâinii drepte, Sam se atârnă de ultima creangă şi căzu grămadă alături de Remi. Ea îşi acoperi faţa cu o mână şi spuse:

— Nu mă plictisesc niciodată cu tine.

— Aşa-i.

— Sam, gâtul tău…

El se întinse şi pipăi locul indicat de Remi. Degetele îi erau acoperite de sânge. După ce dibui puţin, găsi o tăietură verticală de şapte centimetri, sub ureche.

— O să se coaguleze, spuse el. Hai să te verificăm pe tine.

Îşi dădu curând seama că probabil hainele îi salvaseră. Căptuşeala groasă a hanoracelor şi gulerele înalte le protejaseră trunchiurile şi gâturile, iar fesurile împletite fuseseră ca o pernă vitală pentru craniile lor.

— Nu-i rău, ţinând cont prin ce-am trecut.

— Ideea ta cu scutul ne-a salvat. Ea dădu din mână cu modestie.

— Unde-i *Zburătorul semeţ?*

— Încâlcit printre ramuri.

— Bucata de bambus s-a pierdut? Sam îi văzu capătul

ieşind din guler.

— Nu.

— Faţa mea arată la fel de rău ca a ta? întrebă Remi.

— N-ai fost niciodată mai frumoasă.

— Eşti un mincinos, dar mersi. Apune soarele. Ce facem în continuare?

— Acum ne salvăm. Eu fac focul, apoi mă duc să caut nişte săteni prietenoşi care ne vor oferi paturi confortabile şi mâncare fierbinte.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

Sam îşi făcu vânt în picioare şi-şi întinse membrele, îl durea tot corpul, o durere ce pulsa parcă peste tot în acelaşi timp.

— Mă întorc imediat.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să găsească rucsacul cu paraşuta de urgenţă, care îi fusese smulsă din spate în timpul prăbuşirii. Însă sacul militar îl găsi mai greu; căzuse când cedase ultimul cablu al platformei. Dintre cele aproximativ şapte brichete care mai rămăseseră, găsi trei.

Se întoarse spre Remi şi o găsi ridicată în capul oaselor, cu spatele sprijinit de copac. În scurt timp, una dintre brichete începu să ardă în mijlocul unui mic cerc de pământ, alături de Remi. Puse celelalte două brichete lângă ea.

— Mă întorc cât ai clipi, spuse el.

— Mă găseşti aici.

O sărută, apoi plecă.

— Sam?

Se întoarse.

— Da?

— Fereşte-te de Yeti.

Capitolul 37

Goldfish Point, La Jolla, California

— Am terminat traducerea, spuse Selma, intrând în solar. Merse spre locul unde Sam şi Remi se odihneau în şezlonguri şi îi dădu lui Remi foaia imprimată.

— Fantastic, replică Remi cu un zâmbet palid.

— Ai citit-o? o întrebă Sam pe Selma.

— Da.

— Nu vrei să ne spui versiunea prescurtată, gen *Reader's Digest?* Calmantele luate de Remi o făcuseră puţin cam... fericită.

După cum s-a dovedit, căutarea salvatorilor în munţii Himalaya fusese, de fapt, o chestiune simplă pentru Sam. În retrospectivă, ţinând cont de toate prin câte trecuseră ca să ajungă până aici, Sam vedea totul ca pe o justiţie poetică. Fără să-şi dea seama, se prăbuşiseră la mai puţin de un kilometru şi jumătate de un sat numit Samagaun, aşezarea cea mai nordică din acea regiune a Nepalului.

În amurgul clar-obscur, Sam îşi croise drum în josul văii, până când a fost văzut de un cuplu de turişti australieni, aflaţi în vacanţă. L-au dus în Samagaun şi în scurt timp, a fost organizat un grup de căutare. Doi săteni, cuplul de australieni şi Sam au urcat panta văii cât au putut de sus, într-un camion vechi Datsun, apoi au coborât din el şi au parcurs pe jos restul drumului. Au găsit-o pe Remi unde o lăsase Sam, în lumina caldă a focului.

Pentru siguranţă, au întins-o pe o bucată de placaj adusă tocmai în acest scop şi s-au întors la Samagaun, unde au descoperit că satul se mobilizase în numele lor. Fusese pregătită o cameră cu două paturi şi cu o sobă de fontă. Au fost hrăniţi cu *aho tareko* (cartofi prăjiţi) şi *kukhura ko kdo*

(pui cu sos) până când n-au mai putut înghiţi nimic. A venit medicul din sat, i-a examinat pe amândoi şi nu a descoperit nicio rană care să le pună viaţa în pericol.

A doua zi dimineaţă, când s-au trezit, au aflat că mai-marele satului trimisese deja vorbă în vale despre salvarea lor prin intermediul unui radio amator. La scurt timp după ce Sam i-a dat mai-marelui satului datele de contact ale lui Jack Karna, a sosit un SUV mai robust, care i-a dus în sud. În Gorkha, i-au găsit pe Jack şi pe Ajay aşteptând ca să-i transporte restul drumului până la Kathmandu.

De fapt, Jack le raportase dispariţia şi îşi croia drum prin birocraţia guvernului nepalez, încercând să organizeze o misiune de căutare, când auzi vestea salvării lor.

Sub privirea vigilentă a lui Ajay, Sam şi Remi petrecură o noapte în spital. Radiografia lui Remi dezvălui două coaste zdrelite şi o gleznă luxată. Pentru cucuie şi vânătăi, lui Sam şi lui Remi li se prescriseră calmante. Zgârieturile de pe faţă, deşi urâte, erau superficiale şi n-aveau să-i ţină mult.

La cinci zile după prăbuşirea cu balonul, se aflau într-un avion, în drum spre casă.

Acum, Selma le prezenta versiunea stilizată:

— Ei bine, mai întâi de toate, Jack v-a confirmat bănuiala, doamnă Fargo. Simbolurile cioplite în bambus erau identice cu cele de pe capacul cufărului Theurang. E la fel de consternat ca dumneavoastră. Când o să vă simţiţi în stare să vorbiţi, sunaţi-l. În ceea ce priveşte restul însemnărilor, aţi avut iarăşi dreptate: sunt în italiană. Conform autorului, un om numit – Selma parcurse foaia tipărită – Francesco Lana de Terzi…

— Cunosc numele ăsta, spuse Sam.

De când se întorsese acasă, se cufundase în istoria dirijabilelor.

— Povesteşte-ne, interveni Remi.

— De Terzi e considerat, în mare măsură, părintele aeronauticii. Era iezuit şi profesor de fizică şi matematică în Brescia, nordul Italiei. În 1670, a publicat o carte intitulată *Prodomo.* Pentru vremea respectivă, era inovatoare, ea

constituind prima analiză sistematică a matematicii care stă la baza călătoriei prin aer. A pregătit terenul pentru toţi cei care i-au urmat, începând cu fraţii Montgolfier, în 1783.

— A, ăia, replică Remi.

— Primul zbor reuşit cu balonul, explică Sam. De Terzi a fost un geniu absolut. A deschis drumul unor invenţii precum maşina de cusut, un instrument de citit pentru orbi, prima formă primitivă de Braille…

— Dar nu şi dirijabilul, spuse Selma.

— Conceptul său de bază era ceva numit Corabia Vidului – în esenţă, era acelaşi lucru cu dirijabilul cu mai multe baloane pe care l-am găsit, dar în loc de sfere din pânză, avea sfere din cupru, din care fusese evacuat aerul. La mijlocul anilor 1600, inventatorul Robert Boyle a creat o pompă – un „motor pneumatic!, cum l-a numit – care putea să evacueze complet aerul dintr-un vas. Cu ajutorul lui, a dovedit că aerul are greutate. De Terzi a teoretizat că, odată ce sferele din cupru ale vasului ar fi evacuate, acesta ar fi mai uşor decât aerul din jurul său, făcându-l să se înalţe. Nu vă plictisesc cu amănunte de fizică, dar conceptul are prea multe defecte ca să fie funcţionabil.

— Aşadar, Corabia Vidului n-a mai fost construită, spuse Selma.

— Nu, din câte ştiu eu. La sfârşitul secolului al XlX-lea, un om numit Arthur de Bausset a încercat să obţină finanţare pentru ceea ce el numea un dirijabil cu tub vidat, dar n-a ieşit nimic din asta. În ceea ce-l priveşte pe de Terzi, conform istoriei, a continuat să lucreze la teoria lui până când a murit, în 1686.

— Unde?

Sam zâmbi.

— În Brescia.

— După ce a umblat haihui prin Himalaya, adăugă Remi. Zi mai departe, Selma.

— Conform bambusului, de Terzi şi echipa sa de chinezi – nu scrie câţi erau – s-au prăbuşit în timpul unui zbor de probă al unui dirijabil pe care-l proiectase pentru împăratul

Kangxi. Împăratul numise dirijabilul *Marele Dragon.* Numai de Terzi şi alte două persoane au supravieţuit accidentului. El a fost singurul care a scăpat nevătămat.

— Cele două mumii pe care le-am găsit, spuse Remi.

— Am verificat datele despre împăratul Kangxi, spuse Selma. A domnit între anii 1661 şi 1722.

— Perioada se potriveşte, spuse Sam.

— Iată acum partea cea bună: de Terzi afirmă că, în timp ce căuta de mâncare, a găsit – Selma citi de pe foaie – „un vas misterios cu o formă nemaivăzută de el, gravat cu simboluri similare şi nesimilare deopotrivă cu cele folosite de binefăcătorul meu”.

Sam şi Remi schimbară un zâmbet.

— În partea finală a însemnării, continuă Selma, de Terzi a scris că a hotărât să-şi abandoneze camarazii şi să se îndrepte spre nord, înapoi către baza de lansare a dirijabilului, pe care o numeşte gompa Shekar.

— Ai verificat... întrebă Sam.

— Da. Gompa Shekar e o ruină acum, dar e situată la aproximativ şaizeci şi patru de kilometri nord-est de locul unde aţi găsit vasul, în Tibet.

— Zi mai departe.

— Dacă de Terzi reuşea să ajungă înapoi în gompa Shekar, ar fi povestit el însuşi călătoria. Dacă nu reuşea, trupul lui nu ar mai fi fost găsit niciodată. Bambusul era menit să-i servească drept testament.

— Şi vasul misterios? întrebă Sam.

— Am lăsat partea cea mai bună la sfârşit, replică Selma. De Terzi pretinde că avea de gând să ducă vasul cu el, citez, „drept răscumpărare pentru eliberarea fratelui meu, Giuseppe, ţinut ostatic de împăratul Kangxi ca să se asigure de întoarcerea mea cu *Marele Dragon*”*.*

— L-a luat cu el, murmură Sam. A dus Theurangul în Tibet.

— Am atâtea întrebări, spuse Remi, că nici nu ştiu cu care să încep. În primul rând, câte date istorice există

despre de Terzi?

— Oficiale, foarte puţine. Eu, una, n-am găsit mare lucru, răspunse Selma. Conform surselor, de Terzi şi-a petrecut viaţa în Italia. A murit şi a fost îngropat acolo. După cum spune Sam, şi-a petrecut ultimii ani din viaţă lucrând la Corabia Vidului.

— Nu pot fi adevărate ambele versiuni ale vieţii sale, spuse Sam. Fie n-a părăsit niciodată Brescia şi bambusul e un fals, fie a stat o vreme în China, lucrând pentru împăratul Kangxi.

— Şi poate chiar a murit acolo, adăugă Remi.

Sam văzu zâmbetul pişicher de pe chipul Selmei.

— Hai, dă-i drumul! spuse el.

— Pe internet nu găseşti nimic despre de Terzi, dar la universitatea din Brescia e un profesor care predă un curs despre Renaşterea târzie – epoca inventatorilor italieni. Conform catalogului online, de Terzi e o figură proeminentă în curricula.

Remi spuse:

— Chiar îţi face plăcere să ne tachinezi, nu-i aşa?

— Deloc, replică Selma cu solemnitate. Numai să spuneţi şi până mâine după-amiază sunteţi în Italia.

— Numai să spui şi ne facem o rezervare pe internet pentru mâine.

Goldfish Point, La Jolla, California

A doua zi, spre sfârşitul după-amiezii după ora Italiei, pe iChat, Sam şi Remi se prezentară şi îi explicară coordonatoarei cursului, profesoara Carlotta Moretti, într-un mod ambiguu, temeiul interesului pe care-l purtau lui Francesco Lana de Terzi. Moretti, o brunetă pe la vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochelari ca de bufniţă, le zâmbi din spatele monitorului computerului.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, spuse într-o

engleză cu un uşor accent străin. Să ştiţi că sunt o admiratoare a voastră.

— A noastră? se miră Remi.

— *Si, si.* Am citit despre voi în revista *Smithsonian.* Beciul pierdut al lui Napoleon şi peştera din munţii… ăăă…

— Marele Saint Bernard, interveni Sam.

— Exact, asta era. Scuzaţi-mi indiscreţia, dar trebuie să vă întreb: Sunteţi teferi? Ce-aţi păţit la faţă?

— Un accident de drumeţie, răspunse Sam. Suntem în perioada de recuperare.

— A, bine. Am fost fascinată şi bineînţeles, bucuroasă când aţi sunat. Dar şi surprinsă. Spuneţi-mi de ce vă interesează Francesco de Terzi şi voi încerca să vă ajut.

— Numele lui a apărut într-un proiect, spuse Remi. Am găsit surprinzător de puţine informaţii publicate despre el. Ni s-a spus că sunteţi expertă în domeniu.

Moretti dădu din mână cu modestie.

— Chiar expertă, nu ştiu. Predau cursuri despre de Terzi, care, de mică, mi-a stârnit curiozitatea.

— Suntem interesaţi mai ales de ultima parte a vieţii sale; să zicem, de ultimii zece ani. Mai întâi, ne puteţi confirma că a avut un frate?

— Desigur. Giuseppe Lana de Terzi.

— Şi e adevărat că Francesco n-a plecat niciodată din Brescia?

— A, nu, asta nu-i adevărat. De Terzi călătorea adesea la Milano, la Genova şi în alte locuri.

— Dar din Italia a ieşit? A călătorit peste mare?

— E posibil, deşi n-aş putea spune unde anume. Pe baza unor relatări, majoritatea reproduceri la mâna a doua ale unor poveşti, chipurile, spuse de el însuşi, de Terzi a călătorit departe între anii 1675 şi 1679, deşi nici un istoric nu vă va confirma informaţia.

— Poveştile astea vorbesc şi despre o posibilă destinaţie?

— Undeva prin Orientul îndepărtat, replică Moretti. Asia ar fi una dintre speculaţii.

— De ce s-ar fi dus acolo? Profesoara ezită.

— Trebuie să înţelegeţi că totul ar putea fi doar o născocire. Sunt prea puţine documente care să ateste aceste speculaţii.

— Înţelegem, replică Sam.

— Se spune că de Terzi n-a găsit investitori pentru proiectul său cu dirijabilul.

— Corabia Vidului.

— Exact. N-a găsit pe nimeni care să-l finanţeze, nici din guvern, nici vreun om înstărit de pe-aici. A călătorit în est sperând să găsească sprijin ca să-şi poată termina munca.

— Şi a găsit?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Ce s-a întâmplat când s-a întors în 1679? întrebă Sam.

— Se spune că era schimbat când s-a întors în Italia. Ceva se petrecuse în timpul călătoriilor sale şi a venit fără Giuseppe. Francesco n-a vorbit niciodată despre asta. La scurt timp, s-a restabilit în Brescia, a părăsit Ordinul Iezuit şi s-a mutat la Viena, în Austria.

— Căutând tot investitori?

— Poate, dar la Viena a dat numai peste ghinioane.

— Cum aşa? întrebă Remi.

— La scurt timp după ce s-a mutat în Viena, s-a căsătorit şi imediat i s-a născut un fiu. Doi ani mai târziu, a avut loc marea bătălie – asediul şi apoi lupta de la Viena. Aţi auzit de ea?

— Doar vag.

— Asediul a durat două luni. Imperiul Otoman se lupta cu Liga creştină: Sfântul Imperiu Roman, Uniunea statală polono-lituaniană şi Republica Veneţiană. La începutul lui septembrie 1683, s-a dat lupta finală. Au murit zeci de mii de oameni, printre care şi soţia şi băiatul lui Francesco de Terzi.

— Îngrozitor, spuse Remi. Foarte trist.

— *Si.* Se spune că asta i-a frânt inima. Mai întâi fratele, apoi noua lui familie, toţi morţi. La scurt timp după asta, de Terzi a dispărut din nou.

— Unde?

Moretti ridică din umeri.

— Un alt mister. S-a reîntors în Brescia în octombrie 1685 şi a murit câteva luni mai târziu.

— Am să vă pun acum o întrebare cam ciudată, spuse Remi.

— Vă rog.

— Sunteţi absolut sigură, dumneavoastră sau altcineva, că de Terzi s-a întors în Brescia în 1685?

— Chiar că e o întrebare ciudată. Dar răspunsul e negativ. Nu am vreo informaţie care să ateste faptul că a fost îngropat aici – sau că s-a întors, că tot veni vorba. Această parte a poveştii este, la fel ca restul, bazată doar pe informaţii de mâna a doua. În lipsa unei…

— Exhumări.

— Da, a unei exhumări. Sau a unei mostre de ADN de la urmaşii lui, care să poată proba temeinicia. De ce întrebaţi? Aveţi vreun motiv să credeţi…

— Nu tocmai. Era doar o idee.

— Dumneavoastră credeţi ceva din poveştile astea? întrebă Sam.

— O parte din mine vrea să creadă. Doar e vorba despre o aventură palpitantă, nu-i aşa? Însă, după cum am spus, istoria oficială a vieţii lui de Terzi nu conţine niciuna dintre aceste relatări.

— Acum câteva minute aţi spus că există foarte puţine documente legate de el. Asta înseamnă că *ceva* totuşi există? Întrebă Remi.

— Sunt câteva scrisori, trimise de nişte prieteni. Nici una nu e scrisă de mâna lui de Terzi. E ceea ce sistemul vostru legal ar considera mărturie indirectă, si? În afară de astea, mai există o singură sursă care ar putea avea legătură cu poveştile, dar ezit să o menţionez.

— De ce?

— E vorba despre ficţiune, o povestire scrisă de sora lui de Terzi la câţiva ani după moartea lui. Deşi poartă alt nume, e limpede că protagonistul e modelat după Francesco. Cei mai mulţi cred că sora încerca să scoată bani

de pe urma celebrităţii lui, exploatând zvonurile.

— Ne puteţi spune pe scurt despre ce e vorba în povestire?

— Practic e un basm bizar. Moretti îşi adună gândurile. Eroul poveştii îşi părăseşte căminul din Italia. După ce înfruntă multe primejdii, este luat prizonier de un tiran dintr-un ţinut ciudat. E silit să construiască un vas zburător de război. Vasul se prăbuşeşte într-un loc pustiu şi supravieţuiesc numai eroul şi doi dintre tovarăşii săi, pentru ca, ulterior, aceştia să moară din cauza rănilor. Eroul găseşte apoi o comoară misterioasă, despre care băştinaşii îi spun că e blestemată, dar el ignoră avertismentul şi întreprinde o călătorie dificilă înapoi la castelul tiranului. Odată ajuns acolo, află că tovarăşul său de călătorie, pe care tiranul îl ţinuse ostatic, fusese executat. Eroul se întoarce în Italia cu comoara, dar este lovit de o altă tragedie: familia îi murise de ciumă. Eroul este acum convins că blestemul e real, aşa că porneşte la drum ca să ducă comoara acolo unde a găsit-o şi de atunci, nu se mai aude nimic despre el.

Sam şi Remi se străduiau să rămână impasibili.

— Aveţi din întâmplare o copie a acestei povestiri? întrebă Sam.

— Da, bineînţeles. Cred că am versiunea italiană originală, dar şi o traducere în engleză foarte bună. Imediat ce terminăm conversaţia, vă trimit o versiune electronică.

Capitolul 38

Goldfish Point, La Jolla, California

Având fiecare o copie după „Marele Dragon” pe iPad-ul

personal, Sam şi Remi îi mulţumiră profesoarei Moretti pentru ajutorul acordat. După ce citiră povestirea, trimiseră copii prin e-mail Selmei, lui Wendy şi lui Pete. În timp ce Remi îi trimitea o copie a povestirii şi lui Jack, Selma luă legătura cu el prin intermediul iChat-ului.

— Păreţi buimaci, spuse Karna. Nu mă ţineţi în suspans! Ce aţi aflat?

— Spune-i tu, o îmboldi Sam pe Remi.

Remi îi relată mai întâi conversaţia cu Moretti, apoi făcu pentru toată lumea un rezumat al „Marelui Dragon”.

— Incredibil, făcu Selma. Aţi citit amândoi Povestirea?

— Da, spuse Sam. V-am trimis-o prin e-mail. Şi ţie, Jack.

— Da, am primit fişierul.

— Cât de bine se potriveşte povestea cu inscripţiile de pe bambus? întrebă Wendy.

— Dacă înlocuiţi părţile, în mod evident fictive, ale poveştii cu presupusul testament al lui de Terzi, obţineţi practic o relatare factuală: prăbuşirea, numărul supravieţuitorilor, descoperirea unei comori misterioase, drumul anevoios spre casă… Găsiţi totul acolo.

— Şi se mai potriveşte şi perioada, spuse Remi. Ţinând cont de relatările, la mâna a doua, cu privire la plecările şi sosirile lui de Terzi, e foarte posibil să fi călătorit în şi din China.

— Sunt uluit, spuse Karna.

Pete, care citea în diagonală povestea pe iPad-ul lui Sam, întrebă:

— Ce reprezintă harta de pe frontispiciu?

— E călătoria pe care a făcut-o eroul, ca să înapoieze comoara, răspunse Remi. Jack, ai văzut-o?

— Chiar acum mă uit la ea. Se pare că de Terzi soseşte din vest şi se opreşte mai întâi la ceea ce aici e trecut drept castel. Putem presupune că e vorba despre gompa Shekar.

— Baza de lansare a dirijabilului, spuse Sam.

— Şi posibil, locul în care a fost îngropat Giuseppe, adăugă Remi.

Karna continuă:

— De la gompa Shekar, de Terzi călătoreşte spre est, către Marea Cetate. Ţinând cont unde se află Shekar, cetatea ar putea fi Lhasa.

— De ce s-ar fi dus acolo? întrebă Wendy. Locul accidentului e la şaizeci şi patru de kilometri sud de gompa Shekar. Parcă încerca să înapoieze comoara.

— Da, explică Sam, dar în poveste, când ajunge la castel, un înţelept îi spune că trebuie să înapoieze comoara în „locul ei de drept". E sfătuit să-l caute pe un alt înţelept, care locuieşte în Marea Cetate din vest.

Karna reluă firul gândirii lui Sam:

— Din Marea Cetate, de Terzi continuă călătoria spre est şi în cele din urmă, ajunge în… Nu ştiu. Aici e doar un X.

— Shangri-La, sugeră Remi.

Karna păstră câteva clipe tăcerea, apoi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi. Îmi pare rău. Vă contactez eu.

Ecranul iChat-ului se făcu negru.

Karna reveni treizeci de minute mai târziu.

— Pe hartă sunt nişte linii de referinţă schiţate şi alte puncte de reper pe care trebuie să le verific, dar, folosind distanţa de la gompa Shekar la Lhasa ca punct de referinţă, ultima porţiune din călătoria lui de Terzi s-a încheiat într-o zonă cunoscută azi drept defileul Tsangpo.

— Favoritul tău pentru locaţia Shangri-La, spuse Sam.

— Într-adevăr. Sam, Remi, poate că tocmai aţi rezolvat o enigmă veche de şase sute de ani.

— Să nu ne ambalăm prea tare, spuse Sam. Cât durează să identifici locaţiile de pe hartă?

— Mă apuc imediat. Lăsaţi-mi o zi la dispoziţie.

Capitolul 39

Regiunea Arunachal Pradesh,

— Jack! strigă Remi. Nu credeam c-ai să vii personal.

Karna opri motorul SUV-ului şi coborî. Remi îl îmbrăţişa, iar Sam îi strânse mâna.

— — Mă bucur să te avem în echipă, Jack.

Şi eu.

În spatele lui Karna, Ajay înclină din cap şi le zâmbi.

— Arătaţi mai bine decât ultima dată când v-am văzut, spuse Karna. Remi, ce-ţi mai face piciorul? Şi coastele?

— S-au recuperat suficient cât să mă pot deplasa fără să scrâşnesc din dinţi. Am bandaje elastice, o pereche bună de bocanci de munte şi un flacon de ibuprofen.

— Nemaipomenit.

— O să ne întreacă pe toţi, spuse Sam.

— Aţi ajuns fără probleme aici? Aţi fost urmăriţi? Aţi văzut vreo faţă dubioasă?

— Nu, la toate întrebările, spuse Remi.

De la ultima lor conversaţie cu Charles King, nu mai primiseră nicio veste de la el, de la copiii lui sau de la Zhilan Hsu. Era o schimbare pe care-o găseau deopotrivă plăcută şi alarmantă.

— Jack, cum ai reuşit să-ţi învingi teama de zbor? întrebă Sam.

— Păi, de fapt, nu mi-am învins-o, răspunse Karna. Am fost absolut înspăimântat din clipa când am decolat din Kathmandu până în clipa când am coborât din avion, în Bangladesh. Dar entuziasmul pentru expediţia noastră mi-a depăşit temporar frica şi *voilă,* iată-mă aici.

„Aici” era capătul unei călătorii pe uscat de opt sute de kilometri, pe care Sam şi Remi o încheiaseră cu doar câteva ore în urmă. Situat pe malurile râului Siang, liniştitul orăşel Yingkiong, având nouă sute de locuitori, era ultimul avanpost din nordul Indiei cu o populaţie considerabilă. De acolo până la următorul oraş, Nyingchi, în Tibet, erau o sută şaizeci de kilometri spre nord-est, un drum care traversa cele mai ameninţătoare jungle din lume.

Zece zile trecuseră de la conversaţia lor pe iChat. Aranjamentele pentru călătorie duraseră atât de mult. Parolist, Karna îi contactase a doua zi, după ce lucrase non-stop, în speranţa că va descifra harta din „Marele Dragon”.

Abilităţile de navigaţie pe uscat ale lui de Terzi erau, probabil, la acelaşi nivel cu cele ale Străjerilor, le explicase Karna. Atât direcţiile, cât şi distanţele de pe harta lui de Terzi erau remarcabil de precise, fiind diferite de măsurătorile reale cu cel mult un kilometru şi un grad. După ce terminase calculele, Karna se încredinţase că reuşise să stabilească prin triangulaţie un perimetru de trei kilometri pentru locul unde se afla Shangri-La. După cum bănuise mereu, coordonatele erau în centrul defileului format de fluviul Tsangpo.

Sam şi Remi studiaseră zona pe Google Earth, dar nu văzuseră decât creste maiestuoase, râuri furioase şi păduri dese. Nimic nu aducea cu o ciupercă.

— Ce ziceţi să mergem într-un bar să bem ceva şi să mai vorbim de una, de alta? spuse Karna E mai bine să înţelegeţi ce ne aşteaptă înainte să pornim la drum mâine-dimineaţă.

Taverna era într-o clădire cu două etaje, cu un acoperiş înclinat de tablă ondulată şi pereţi din şindrilă. Înăuntru, parterul era dedicat zonei de recepţie şi unui restaurant care părea să fi fost copiat dintr-un film western de la Hollywood, de prin anii 1950. Podele de lemn, un bar lung în formă de J şi stâlpi verticali care sprijineau grinzile expuse ale tavanului. Karna îi informă că la etajul doi se aflau camerele lor.

Taverna era surprinzător de aglomerată. Găsiră o masă rabatabilă lângă un perete, sub o reclamă luminoasă la Schlitz[22], care pâlpâia şi comandară patru beri. Erau reci ca gheaţa.

— Mare parte din ceea ce vă voi spune am aflat de la Ajay, dar cum el nu e un tip prea vorbăreţ, o să trebuiască

[22] Marcă de bere americană (n. tr.)

să vă bazaţi pe memoria mea. După cum v-am spus, pe-aici şi-a făcut Ajay armata, deci suntem pe mâini bune. Apropo, Ajay, care e situaţia cu transportul nostru?

— Totul e aranjat, domnule Karna.

— Fantastic. Corectează-mă dacă încep să bat câmpii, Ajay.

— Da, domnule Karna. Karna oftă.

— Nu-l pot convinge să-mi spună Jack. Mă chinui de ani de zile.

— El şi Selma au citit, se pare, acelaşi manual, replică Sam.

— Aşa. Partea cea mai proastă în legătură cu Arunachal Pradesh – bineînţeles şi în funcţie de persoana pe care o întrebi – este că ne aflăm în China acum.

— Ce?! Cred că n-am auzit bine, spuse Sam.

China are pretenţia, în mod oficial, că o mare parte din această regiune se află în sudul Tibetului. Bineînţeles, pentru oameni şi pentru guvernul de aici, Arunachal Pradesh e un stat indian. Graniţa nordică dintre Arunachal Pradesh şi China e numită linia McMahon, trasată ca parte a unui tratat[23] dintre Tibet şi Marea Britanic Chinezii n-au crezut niciodată în aceasta şi India n-a impus graniţa, până în 1950. Concluzia e că atât China, cât şi India o reclamă, dar niciuna nu face mare lucru în sensul ăsta.

— Şi ce înseamnă asta în ce priveşte prezenţa militară? întrebă Sam.

— Nimic. Sunt câţiva soldaţi indieni în regiune, dar chinezii stau la nord de linia McMahon. Situaţia e destul de prietenoasă.

— Asta-i bine pentru noi, spuse Remi.

— Da, ei bine... însă nu-i la fel de grozavă treaba cu ANLF – Forţa de Eliberare Arunachal Naga. Sunt cel mai recent şi mai mare grup terorist din zonă. În ultima vreme s-au axat pe răpiri. Acestea fiind spuse, Ajay e de părere că, probabil, nu vom avea probleme cu ei. Armata a luat în ultima vreme

[23] Acordul de la Simla, încheiat în anul 1914 (n.tr.)

măsuri mai severe împotriva lor.

— Conform hărţilor, destinaţia noastră e la patruzeci de kilometri pe teritoriul Chinei, spuse Sam. Ţinând cont de relief, presupun că nu sunt puncte de control la graniţă.

— Ai dreptate. Aşa cum am precizat şi în Mustang, graniţa e practic deschisă. Mai multe sute de turişti o trec în fiecare an. De fapt, guvernul chinez nici nu pare să se sinchisească. Nimic în zonă nu are vreo importanţă strategică.

— Alte veşti bune, spuse Remi. Acum, spune-le pe alea proaste.

— Adică, în afară de terenul ridicol de accidentat?

— Da.

— Partea proastă e că, din toate punctele de vedere, vom invada China. Dacă avem ghinionul să fim prinşi, probabil o să ajungem la puşcărie.

— Deja ne-am confruntat o dată cu posibilitatea asta, replică Sam. Hai să facem tot ce ne stă în putinţă ca s-o evităm, de acord?

— De acord. Bine, acum să trecem la şerpi şi insecte veninoase…

După o cină scurtă, care constă în pui tandoori, Sam şi Remi se retraseră la culcare. Camera lor era în acord cu motivul hotelului: şic de western hollywoodian, dar fără şic. Deşi afară era plăcut, adică vreo şaisprezece grade, umiditatea te înăbuşea. Ventilatorul din tavan scârţâia în timp ce agita lent aerul, dar, după căderea nopţii, temperatura începu să scadă şi în scurt timp, în cameră se putea respira confortabil. Adormiră pe la opt.

Se treziră a doua zi dimineaţă, când Ajay bătu uşor în uşă şi îi strigă în şoaptă. Cu privirea înceţoşată, Sam se dădu cu greu jos din pat, prin întuneric şi se târî până la uşă.

— Cafeaua, domnule Fargo, spuse Ajay.

— Fără ceai? Asta da surpriză plăcută. Apropo, numele meu e Sam.

— A, nu, domnule.

— Cât e ora?

— Cinci dimineaţa.

— Vai mie, murmură Sam şi aruncă o privire spre silueta adormită a lui Remi. Doamna Fargo nu era tocmai o persoană matinală. Ajay, vrei, te rog, să ne aduci imediat încă două ceşti de cafea?

— Desigur. De fapt, am să aduc ibricul.

Grupul se adună în tavernă treizeci de minute mai târziu pentru micul dejun. După ce terminară de mâncat, Karna spuse:

— Mai bine să ne strângem lucrurile. Capcana noastră mortală trebuie să apară din clipă în clipă.

— Ai spus „capcană mortală”? întrebă Remi.

— S-ar putea s-o cunoaşteţi după numele ei obişnuit: elicopter.

Sam chicoti.

— După toate prin câte am trecut, mai că preferăm descrierea ta. Eşti sigur c-ai să fii bine?

Karna ridică o minge de jucărie de mărimea uneia de softball. Avea găuri pentru degete.

— Jucărie de alungat stresul. O să supravieţuiesc. Călătoria nu durează mult.

După ce-şi adunară şi împachetară echipamentul, se reîntâlniră la marginea nordică a oraşului Yingkiong, lângă o fâşie defrişată de pământ.

— Uite-l că vine, spuse Ajay, arătând spre sud, unde un elicopter verde-măsliniu plutea peste suprafaţa Siangului.

— Arată vechi, cu siguranţă, observă Karna.

În timp ce se apropia de ei, încetinind viteza şi menţinând direcţia, Sam observă un disc şters al Forţelor Aeriene Indiene pe uşa laterală. Cineva încercase în zadar să picteze peste logoul cu portocaliu, alb şi verde. Grupul se feri de curentul stârnit de rotor şi aşteptă până se potoli praful.

— Ajay, ce-i asta? întrebă Karna.

— Un elicopter utilitar Chetak uşor, domnule. Foarte sigur. Ca soldat, am zburat de multe ori cu ele.

— Cât e de vechi?

— Din 1968.

— Sfinte Sisoe!

— Dacă v-aş fi spus, domnule Karna, nu aţi mai fi venit.

— Poţi să fii sigur de asta. Bine, bine, hai să mergem.

În timp ce Jack strângea cu furie mingea spongioasă, grupul urcă echipamentul în elicopter, apoi îşi ocupară cu toţii locurile. Ajay le verifică centurile de siguranţă cu cinci curele, apoi închise uşa şi făcu un semn din cap spre pilot.

Decolară, cu botul înclinat în sus, înălţându-se în aer.

Parţial pentru uşurinţa navigării şi parţial pentru a spori şansele de a fi găsiţi în caz că Chetakul s-ar fi prăbuşit, pilotul urmă cursul şerpuitor al râului Siang. Rarele habitate aflate la nord de Yingkiong erau situate de-a lungul malurilor sale, le explică Ajay. Cu puţin noroc, cineva ar vedea Chetakul în picaj şi ar raporta incidentul.

— E absolut fantastic! strigă Karna ca să acopere zgomotul motorului.

— Strânge mingea, Jack, îi replică Remi. Ajay, îl cunoşti pe pilot?

— Da, doamnă Fargo, foarte bine. Am servit amândoi în armată. Gupta are acum o firmă de transport – duce mărfuri în părţile îndepărtate ale regiunii Arunachal Pradesh.

Chetakul îşi continuă cursul spre nord, planând la câteva sute de metri deasupra apelor cafenii ale Siangului şi nu după mult timp, se treziră zburând printre crestele cu margini ascuţite şi văile abrupte, toate acoperite de o junglă atât de deasă, încât Sam şi Remi nu vedeau altceva în afara unui covor impenetrabil de verdeaţă. În cele mai multe locuri, Siangul era lat şi leneş, dar de câteva ori, în timp ce elicopterul trecea printr-un defileu, apele formară un vârtej de spumă şi valuri care se spărgeau de pietre.

— Acolo jos sunt ape din categoria a Vl-a[24], strigă Sam, privind pe geam.

— Asta-i o nimica toată, spuse Karna.

— Defileul fluviului Tsangpo, spre care ne îndreptăm noi, e cunoscut drept Everestul fluviilor. Unele secţiuni ale fluviului Tsangpo sfidează orice încercare de clasificare.

— A încercat cineva să le traverseze? întrebă Remi.

— Da, de mai multe ori. Cei mai mulţi erau caiacişti înverşunaţi, nu-i aşa, Ajay?

Ajay încuviinţă din cap.

— Multe vieţi s-au pierdut. Trupurile n-au fost găsite.

— Nu apar în aval? întrebă Sam.

— Trupurile sunt, de obicei, fie prinse pe veci în hidraulica valurilor şi făcute praf, fie sunt zdrobite în timp ce sunt târâte de-a lungul defileurilor. Nu prea mai ai ce să găseşti după aşa un traseu.

După patruzeci de minute, Gupta se răsuci în scaun şi strigă:

— Ne apropiem de satul Tuting. Pregătiţi-vă de aterizare.

Sam şi Remi fură surprinşi să descopere că în Tuting exista o pistă de pământ pentru avioane, peste care se întinsese parţial jungla. Elicopterul aterizează şi toată lumea coborî. La est, în susul văii, văzură câteva acoperişuri iţindu-se deasupra vârfurilor copacilor. Sam şi Remi presupuseră că era satul Tuting.

— De aici mergem pe jos, anunţă Karna.

El, Sam şi Remi începură să descarce echipamentul.

— Mă scuzaţi numai o clipă, spuse Ajay. Stătea la trei metri de pilot. Gupta are o propunere pentru voi. M-a întrebat cât de departe mergem în China şi i-am spus. Contra unei taxe, ne va duce foarte aproape de destinaţia noastră.

— Nu-şi face griji din cauza chinezilor? întrebă Sam.

[24]Conform Scării internaţionale de clasificare a râurilor, un râu din categoria a Vl-a este definit ca extrem. (n.tr.)

— Prea puţine. Spune că nu au nici un radar în zonă şi că de aici până la destinaţia noastră văile se adâncesc şi nu e nicio aşezare omenească. Crede că poate să zboare neobservat.

— E cu totul altceva decât un marş de şase zile dus-întors, observă Karna. Cât vrea?

Ajay vorbi cu Gupta în hindusă, apoi spuse:

— Două sute de mii de rupii – aproximativ patru mii de dolari americani.

— Nu avem atâţia bani la noi, spuse Sam.

— Gupta nici nu se aştepta. Spune că acceptă, fără nicio problemă, cardurile de credit.

Toată lumea fu de acord cu condiţiile lui Gupta şi imediat, pilotul luă legătura prin staţia radio a elicopterului, transmiţând datele de pe cârdul de credit Visa a lui Sam la baza sa din Itanagar.

— Am impresia că visez, spuse Sam. Stau aici, la dracu' în praznic, în timp ce un pilot indian îmi verifică valabilitatea cardurilor.

— După cum am spus şi în Nepal, nu ne plictisim nici măcar o clipă, replică Remi. Dar glezna mea o să fie recunoscătoare pentru schimbarea de itinerar.

— Gupta spune că s-a aprobat. Putem decola imediat ce sunteţi gata, strigă Ajay.

Îndreptându-se în zbor spre nord, din nou de-a lungul Siangului, trecură în scurt timp peste ultimele aşezări indiene dinainte de graniţă. Gen-gren dispăru în spatele lor într-o clipă, apoi Gupta anunţă:

— Trecem peste linia McMahon.

— Acum i-acum, spuse Sam. Am invadat China.

Trecerea a fost în mod categoric nespectaculoasă, dar, în curând, peisajul începu să se schimbe. Aşa cum prezisese Gupta, trecură de la crestele şi liniile de coastă rotunjite la stâncile zimţate expuse; pereţii văii deveniră mai abrupţi şi pădurile se îndesiră. Cea mai mare diferenţă însă o

prezenta Siangul. Aici, la capătul sudic al regiunii defileului Tsangpo, suprafaţa fluviului era învolburată, valurile explodau izbindu-se de bolovani şi de pereţii de stâncă suspendaţi, trimiţând nori de ceaţă sus, în văzduh. Gupta menţinu cursul cât mai aproape de fluviu posibil şi sub linia de coastă. Sam şi Remi se simţeau de parcă se dădeau pe cel mai periculos tobogan de apă din lume.

— Cincisprezece minute, strigă Gupta.

Sam şi Remi îşi zâmbiră cu gândul la ceea ce-i aştepta. Ajunseseră atât de departe, trecuseră prin atâtea şi acum, destinaţia lor era la doar câteva minute distanţă… cel puţin aşa sperau.

Karna trăia la intensitate maximă momentul. Cu fălcile încleştate, cu degetele săpând în mingea cauciucată, privea pe geam cu fruntea presată de sticlă.

— Te simţi bine, Jack? întrebă Sam.

— Mai bine ca niciodată, amice. Aproape am ajuns!

— Ne apropiem de limita exterioară a coordonatelor, anunţă Gupta.

Ajay îi dăduse pilotului un punct de referinţă cu un diametru de trei kilometri. Zona în care zburau era dominată de un pâlc de vârfuri asemănătoare unor obeliscuri, variind în înălţime de la câteva sute de metri la un kilometru. În defileurile de dedesubt, fluviul Tsangpo forma în jurul obeliscurilor o panglică albă înspumată, mărginită de stânci abrupte.

— N-am văzut nici un caiacist, observă Sam. Şi nici alţi oameni.

Karna ridică privirea de pe harta pe care o studia şi replică:

— Aş fi surprins să descoperi pe cineva. Ai văzut cum e terenul. Numai cei mai hotărâţi – sau nebuni – se aventurează aici.

— Nu-mi dau seama dacă asta e o insultă sau un compliment, îi şopti Remi lui Sam.

— Dacă ne întoarcem victorioşi şi teferi, e un compliment.

Karna îi strigă lui Ajay:

— Întreabă-l pe Gupta dacă se poate apropia mai mult de crestele alea, îi strigă Karna lui Ajay. Dacă am calculat corect, suntem chiar deasupra punctului de referinţă.

Ajay transmise rugămintea. Gupta încetini viteza elicopterului la treizeci de noduri şi începu să orbiteze fiecare obelisc pe rând, ajustând altitudinea astfel ca pasagerii lui să le examineze mai îndeaproape. De la geamul ei, Remi ţinea camera pe foc continuu.

— Acolo! strigă Jack, arătând cu degetul.

La o sută de metri de partea cealaltă a geamului, se afla un obelisc de mărime medie, având aproximativ trei sute de metri înălţime şi cinci sute de metri lăţime. Pantele de granit verticale erau acoperite de o dantelă de liane, frunziş şi petice mari de muşchi.

— Vedeţi? întrebă Karna, indicând locul pe sticlă cu degetul arătător. Forma aceea? Începe de la bază şi se înalţă… Vedeţi unde începe să se lăţească şi apoi, acolo, cam la treizeci de metri sub platou, să se dilate brusc? Spuneţi-mi că vedeţi şi voi!

Sam şi Remi descoperiseră imaginea în câteva secunde şi un zâmbet se lăţi treptat pe feţele lor.

— O ciupercă uriaşă, spuse Remi.

Capitolul 40

Defileul fluviului Tsangpo, China

După mai multe încercări eşuate din cauza schimbării de direcţie a vântului, Gupta reuşi să oprească elicopterul pieziş, deasupra obeliscului, până când Karna identifică un mic luminiş în junglă, aproape de marginea platoului. Gupta plană cu elicopterul şi apoi ateriza. După ce rotoarele se opriră din învârtit, grupul coborî din elicopter şi îşi luă

echipamentul.

— Asta nu-ţi aduce aminte de nimic? o întrebă Sam pe Remi.

— Ba da.

Platoul semăna izbitor de mult cu văile paradiziace pe care le observaseră în timpul căutării cu elicopterul în nordul Nepalului.

Sub picioarele lor era un covor de muşchi, într-o gamă de culori de la verde-închis la verde pal. Ici-colo, peisajul era presărat cu bolovani de granit împestriţaţi cu licheni. Chiar în faţa lor era un perete de junglă deasă, străbătut doar de câteva cărări aidoma unor tuneluri, care dispăreau în vegetaţia luxuriantă, ovale aproximative care-i priveau pe Sam şi pe Remi ca nişte ochi negri ce nu clipeau niciodată. Văzduhul părea să freamăte de larma insectelor, iar în frunziş, păsările ciripeau nevăzute. Într-un copac din apropiere, o maimuţă stătea atârnată cu capul în jos şi îi privi câteva clipe, după care o şterse.

Jack şi Ajay veniră lângă Sam şi Remi.

— Din fericire, nu avem mult de căutat, spuse Karna. Dacă ne despărţim în două grupuri, o să putem acoperi o suprafaţă mare.

— De acord, zise Sam.

— Încă ceva, spuse Karna. Îngenunche lângă rucsac şi scotoci înăuntru, după care scoase două revolvere cu ţeava scurtă de calibrul 38. Le dădu lui Sam şi lui Remi câte unul. Am şi eu unul, desigur. Cât despre Ajay…

Dintr-un toc de la spatele centurii, Ajay scoase un pistol semiautomat Beretta, apoi îl puse imediat la loc.

— Ne aşteptăm la necazuri? întrebă Remi.

— Suntem în China, draga mea. Orice se poate întâmpla: bandiţi, grupuri teroriste care trec graniţa, Armata Populară de Eliberare…

— Dacă armata chineză îşi face apariţia, puşcoacele astea n-o să reuşească decât să-i înfurie.

— O să rezolvăm şi problema asta, când o să fie cazul. De altfel, probabil o să găsim ce căutăm şi o să traversăm

graniţa înapoi înainte să se însereze.

— Eu şi Remi mergem spre est; Jack, tu şi Ajay luaţi-o spre vest, spuse Sam. Ne întâlnim aici peste două ore. Aveţi ceva împotrivă?

Nimeni nu protestă.

După ce verificară staţiile de emisie-recepţie, grupul se despărţi. Cu lămpile de miner pe cap şi macetele în mâini, Sam şi Remi aleseră una dintre cărări şi se avântară pe ea.

După ce pătrunseră trei metri în junglă, lumina se diminua la un sfert. Sam seceră câteva liane care crescuseră de-a curmezişul cărării, apoi făcură o pauză ca să privească în jur, luminând în sus, în jos şi în lateral.

— Probabil că ploile anuale de aici sunt uluitoare, spuse Sam.

— Două mii opt sute de milimetri anual. Vreo trei metri, replică Remi, apoi zâmbi. Ştiu cât de mult îţi plac datele fără importanţă. M-am interesat.

— Sunt mândru de tine.

La câţiva metri deasupra capetelor lor, dar şi de o parte şi de alta, se întindea o reţea încâlcită şi atât de deasă de liane, încât nu vedeau nimic din pădurea propriu-zisă.

— Am o senzaţie neplăcută, spuse Remi.

— Şi eu.

Sam împunse cu vârful macetei prin frunziş. Braţul i se opri brusc, cu un zăngănit.

— Am dat de piatră, murmură el.

Remi lovi cu maceta în stânga ei, de unde se auzi alt zăngănit. La fel în dreapta.

— Suntem într-un tunel făcut de mâna omului. Sam desfăcu staţia de la curea şi apăsă butonul pentru vorbire.

— Jack, mă auzi? Interferenţe statice.

— Jack, răspunde.

— Te aud, Sam. Ce e?

— Sunteţi pe o potecă?

— Abia am pornit.

— Loveşte cu maceta în lateral.

— Bine… „Zang!” Glasul lui Jack se auzi din nou: Pereţi de piatră. Fascinantă întorsătură.

— Ţi-aduci aminte bănuiala ta că Shangri-La ar fi un templu sau o mănăstire? Cred că am găsit-o.

— S-ar putea să ai dreptate. E uimitor ce poate face un mileniu dintr-o junglă necercetată. Nu cred că asta ne schimbă în vreun fel planul, nu? Cercetăm complexul şi ne reîntâlnim peste două ore.

— În regulă. Ne vedem atunci.

Conştienţi acum de faptul că explorau într-o structură făcută de mâna omului, Sam şi Remi începură să examineze împrejurimile, căutând indicii arhitecturale. Liane şi rădăcini infiltraseră fiecare centimetru pătrat al complexului. Aflat în faţă, Sam încerca să-şi învârtă maceta în arce scurte de cerc, dar nu reuşea să evite mereu pereţii de piatră.

Ajunseră la o firidă, unde se opriră.

— Stinge lampa, spuse Sam, făcând acelaşi lucru.

Remi se conformă. După ce li se obişnuiră ochii cu întunericul, începură să vadă raze de soare filtrându-se printre pereţii şi tavanul acoperiţi de frunziş.

— Ferestre şi luminatoare, spuse Remi. Probabil, la vremea sa, era o privelişte spectaculoasă.

Sam şi Remi porniră să urce un şir de trepte şi ajunseră în scurt timp la o platformă de unde treptele se dublau şi urcau spre un al doilea etaj. Aici, după ce trecură printr-o arcadă, găsiră un spaţiu deschis, mare. O împletitură de rădăcini şi liane creau o boltă deasupra capetelor lor, alcătuind un tavan boltit. Peste Marea Sală, cum o porecliră, se întindeau ceea ce păreau a fi şase buşteni pe jumătate putreziţi. Hotărâră că erau grinzi de sprijin, de mult ruinate, ale căror rămăşiţe fuseseră conservate de scutul de liane. Chiar în faţa şirului de trepte pe care-l urcaseră se afla altul care ducea în sus, prin beznă.

Cu lămpile aprinse, Sam şi Remi se despărţiră ca să exploreze spaţiul. De-a lungul peretelui îndepărtat, Sam găsi un şir de bănci de piatră ieşite din perete şi în faţa lor,

şase adâncituri dreptunghiulare, în podeaua de piatră.

— Astea sunt căzi, spuse Remi.

— Arată ca nişte morminte.

Remi îngenunche lângă una şi pipăi pereţii interiori cu maceta. Se auzi zăngănitul familiar al oţelului pe piatră.

— Mai sunt şi aici, spuse Sam, traversând în partea cealaltă.

Găsiră nişte bănci de piatră dispuse într-un semicerc ce împrejmuia un bazin rotund, mai lat decât înălţimea lui Sam. Remi repetă gestul, dar nu dădu de fund. Sam găsi o bucată de piatră căzută de pe o bancă din apropiere şi o lăsă să cadă în bazin.

Se auzi o bufnitură înăbuşită.

— Are vreo trei metri adâncime, spuse Sam. Se ghemui şi lumină cu lampa puţul, dar nu văzu nimic prin reţeaua de liane şi rădăcini.

— Hei! strigă el. Niciun ecou.

— E prea multă vegetaţie, presupuse Remi. Sam găsi altă piatră şi se pregăti să o arunce.

— Ce faci?

— Îmi satisfac curiozitatea. N-am văzut nici urmă de puţ la etajul de dedesubt, ceea ce înseamnă că era în spatele unui zid. Trebuie să aibă un scop.

— Dă-i drumul.

Sam se aplecă peste puţ, îndoi braţul, apoi aruncă piatra. Nevăzută, aceasta se izbi de fund, apoi încă o dată, iar în final se lovi de o suprafaţă dură.

— Ai luat o decizie bună, spuse Remi. Trebuie să ducă undeva. Vrei să…

Staţia de emise-recepţie a lui Sam prinse viaţă, între pârâiturile provocate de interferenţe, se auzeau glasuri slabe prin difuzor. Fragmentele erau repezi şi se suprapuneau.

— Cred că sunt Gupta şi Ajay, spuse Remi.

Sam apăsă butonul pentru vorbire.

— Ajay, mă auzi? Ajay, răspunde!

Interferenţe. Apoi glasul lui Jack:

— Sam… Gupta… a văzut un… decolează.

— Pleacă, spuse Remi.

Se întoarseră şi coborâră în fugă scările, cu Remi şchiopătând uşor. Traversară hruba şi se îndreptară spre tunel.

— Ce crezi că a văzut? strigă Remi.

— Un singur lucru cred că l-ar speria, replică Sam peste umăr: un elicopter.

— Mi-era teamă de asta.

Un oval de lumină apăru în faţă. Sam şi Remi se opriră brusc, înainte să ajungă la el şi făcură ghemuiţi ultimii paşi. În luminiş, rotoarele elicopterului se învârteau cu repeziciune; prin geamul lateral îl văzură pe Gupta apăsând cu furie butoanele şi verificând instrumentele de măsură. Apucă receptorul staţiei radio şi începu să vorbească.

Glasul lui răbufni în staţia lui Sam:

— Îmi pare rău, o să încerc să mă întorc. Poate reuşesc să mă ascund şi îi fac să plece.

Gupta trase de manetă şi Chetakul se ridică în aer. La nouă metri, se înclină, cu botul în jos şi dispăru din raza lor vizuală.

Cu coada ochiului, Sam şi Remi îi văzură pe Karna şi pe Ajay ieşind dintr-un tunel. Sam le făcu semn cu mâna, atrăgându-le atenţia, apoi le făcu semn să se retragă. Dispărură din vedere.

Precedat cu numai câteva secunde de huruitul elicelor, un elicopter verde-măsliniu apăru în raza lor vizuală, la marginea îndepărtată a platoului. Sam şi Remi recunoscură imediat botul conic şi compartimentul pentru rachete: un Harbin Z-9 chinezesc al Armatei Populare de Eliberare.

— Salutare, bătrân inamic, murmură Remi.

Ea şi Sam se mai dădură înapoi câţiva paşi.

Z-9 continuă să se ridice, apoi se roti, dezvăluindu-le o altă amintire dragă: o uşă deschisă şi un soldat ghemuit peste o mitralieră montată. Elicopterul se înclină pieziş deasupra luminişului şi ateriză.

— Să mergem, Sam, spuse Remi. Trebuie să ne

ascundem.

— Aşteaptă puţin.

O siluetă apăru în uşă.

— Vai, nu, murmură Remi.

Recunoscură amândoi silueta suplă şi mlădioasă.

Zhilan Hsu.

Coborî din elicopter. În mâna ei dreaptă se legăna un pistol-mitralieră compact. O clipă mai târziu, încă două siluete coborâră alături de ea: Russell şi Marjorie King, înarmaţi şi ei cu pistoale-mitralieră compacte.

— Iată-i şi pe gemenii-minune, spuse Sam. Zhilan se întoarse spre ei şi le spuse ceva, apoi se îndreptă spre uşa laterală a elicopterului, care se deschise, dezvăluind un chinez la vreo patruzeci şi cinci de ani. Sam scoase un binoclu din rucsac şi îi privi mai îndeaproape pe cei doi.

— Cred că am aflat cine e legătura chineză a lui King, spuse Sam. În mod sigur e din armata chineză. Are un rang înalt, probabil e colonel sau general.

— Mai vezi vreun soldat înăuntru?

— Nu, doar artileristul. În afară de el, de Zhilan şi de gemeni, nici nu mai e nevoie de altcineva. Dar nu înţeleg de ce n-au oprit încă motorul.

— Cum naiba ne-au găsit?

— Habar n-am. Dar e prea târziu să ne mai batem capul cu asta acum.

Ofiţerul din armata chineză şi Zhilan îşi strânseră mâinile, apoi, el închise uşa. Motorul elicopterului urcă o treaptă, după care Z-9 se ridică. Se răsuci, întorcând coada spre platou, apoi plecă.

— Tocmai ne-au sporit şansele, spuse Sam.

— Ce face Zhilan?

Sam fixă binoclul asupra lui Zhilan, tocmai la timp ca să o vadă scoţând un telefon mobil din buzunarul hainei. Apăsă mai multe taste, apoi ea şi gemenii se întoarseră şi urmăriră din priviri elicopterul îndepărtându-se.

Z-9 explodă într-un nor-ciupercă portocaliu-roşiatic. Bucăţi de resturi în flăcări se prăvăliră la sol, dispărând din

vedere.

Sam şi Remi rămaseră încremeniţi câteva clipe, într-un final, Remi spuse:

— Câtă cruzime…

— King nu vrea să lase nimic nerezolvat, spuse Sam. Probabil că deja a tras obloanele peste operaţiunea cu fosile pentru piaţa neagră: cariera, sistemul de transportare, iar acum contactul din guvern.

— Noi suntem ultimii care-au rămas, spuse Remi. Putem să-i împuşcăm de aici?

— N-avem nicio şansă. Revolverele noastre nu fac nici cât o ceapă degerată mai departe de şase metri.

În luminiş, Zhilan înlocuise telefonul mobil cu o staţie de emise-recepţie. O duse la buze.

— L-ai prins? auziră ei în staţia lui Sam.

— Da.

Era glasul lui Ajay.

— Adu-l aici.

Sam şi Remi priviră în dreapta. Jack Karna ieşi din tunel, urmat de Ajay, care ţinea ţeava puştii presată de ceafa lui Karna. Cu cealaltă mână îl apucase de gulerul hainei.

Cei doi traversară jumătate din luminiş, cu Ajay împingându-l pe Jack, apoi se opriră. Erau la doisprezece metri în dreapta lui Sam şi a lui Remi.

— De ce, Ajay? întrebă Karna.

— Îmi pare rău, domnule Karna. Sincer.

— Dar de ce? repetă Karna. Suntem prieteni. Ne cunoaştem de…

— M-au contactat în Kathmandu. Mi-au oferit mai mulţi bani decât aş câştiga eu în zece vieţi. Pot să-mi trimit copiii la universitate, eu şi soţia mea ne putem muta într-o casă nouă. Dar mi-a dat cuvântul ei. Niciunul nu veţi păţi nimic.

— Te-a minţit, spuse Karna. Apoi, mai tare, spre Zhilan: Ţi-am cunoscut progeniturile acum câteva luni, în Lo Monthang. Dar nu cred că am fost prezentaţi cum trebuie.

— Numele meu e… spuse Zhilan.

— Doamna Dragon, ştiu. Cred că îţi dai seama că ai ajuns

prea târziu. Nu ăsta-i locul. Theurangul nu e aici.

— Minţi. Ajay, tu ce-ai de spus?

— Abia am început să căutăm, doamnă. Domnul Karna şi soţii Fargo par siguri că aici se găseşte Shangri-La.

— Că veni vorba despre soţii Fargo… spuse Zhilan. Hai, ieşiţi amândoi! Elicopterul vostru a plecat! Ieşiţi acum, ajutaţi-mă să găsesc Omul de Aur şi trimit vorbă să fiţi transportaţi de aici. Vă duc teferi înapoi în Yingkiong. Vă promit.

— Uiţi că Sam şi Remi te cunosc, Doamnă Dragon, spuse Karna. Promisiunea ta nu valorează nimic.

— E posibil să ai dreptate, replică Zhilan. Doamnă şi domnule Fargo! Ieşiţi acum sau îl ucid pe prietenul vostru!

— Sam, trebuie să-l ajutăm, şopti Remi.

— Asta şi vrea, răspunse el.

— Dar n-o putem lăsa să…

— Ştiu, Remi.

— Nu te pot auzi, Doamnă Dragon, strigă Karna. În spatele meu se află un templu… un complex atât de mare, încât cercetările vor dura luni în şir. În clipa asta, probabil că nici nu ştiu că eşti aici.

— M-ar fi auzit prin staţie.

— Nu din interior. Acolo nu au semnal.

Zhilan chibzui puţin.

— E adevărat, Ajay?

— În privinţa staţiilor, da. Iar templul e într-adevăr vast. S-ar putea să nu ştie că aţi sosit.

— Atunci, mergem să-i căutăm, spuse Zhilan.

— De altfel, adăugă Karna, dacă ne-ar urmări, ar şti care mi-e dorinţa. Mi-am petrecut toată viaţa căutând Theurangul. Aş prefera să mor şi ei să-l distrugă, decât să ţi-l dau ţie.

Zhilan se întoarse spre Russell, care stătea în spatele ei, la dreapta şi îi spuse ceva. Cu o mişcare dezinvoltă, Russell duse pistolul-mitralieră la umăr.

Dintr-un impuls pe care-l regretă imediat, Sam strigă:

— Jack, fereşte-te!

Arma lui Russell pocni. Partea stângă a gâtului lui Karna explodă, împroşcând sânge; el se prăbuşi la pământ. Russell trase din nou, o rafală de trei cartuşe care se izbiră de pieptul lui Ajay. Acesta se împletici înapoi şi căzu mort.

— Sunt acolo! strigă Zhilan. În tunelul acela! Mergeţi după ei!

Russell şi Marjorie începură să alerge cu pistoalele-mitralieră ridicate. În spatele lor, Zhilan se îndreptă spre trupul lui Karna.

Sam se răsuci şi o apucă pe Remi de umeri.

— Du-te! Ascunde-te!

— Şi tu?

— Am să fiu în spatele tău.

Remi se răsuci şi o porni prin tunel, alergând şchiopătat. Sam ridică revolverul de calibru 38 şi trase câteva gloanţe spre Russell şi Marjorie. Nu-şi făcea iluzii că i-ar fi putut nimeri, dar focurile de armă îşi împliniră scopul. Russell şi Marjorie se despărţiră, ferindu-se fiecare după câte un bolovan din apropiere.

Sam se întoarse şi fugi după Remi.

Era abia la jumătatea tunelului când auzi în urma lui, la intrare, paşi.

— Sunt iuţi ticăloşii, murmură Sam şi continuă să alerge. În faţa lui, Remi ajunsese la capătul tunelului. Se aruncă la stânga, în grotă.

Gloanţele ricoşară de zidul din stânga lui. Sam sări în dreapta, se izbi de perete, se răsuci pe jumătate şi văzu două raze de lumină de la nişte lămpi de miner care săltau prin tunel; trase spre ele. Se întoarse din nou şi continuă să alerge. Din cinci paşi mari, ajunse în grotă. Remi era ghemuită lângă zidul din stânga.

— Vino încoace…

Din luminiş, auziră un foc de armă, o pauză, apoi încă un foc.

Sam o luă de mână şi urcară în salturi scara. Gloanţele se înfipseră în treptele din spatele lor. Ajunseră pe platformă şi începură să urce următorul şir de trepte. Lui Remi îi alunecă

piciorul. Se izbi cu pieptul de pământ. Gemu.

— Coastele? întrebă Sam.

— Da… Ajută-mă să mă ridic.

Sam o ridică în picioare şi urcară restul treptelor, oprindu-se în faţa arcadei care ducea în Marea Sală. Cu dinţii încleştaţi, Remi întrebă:

— Îi luăm prin surprindere?

— Sunt mai bine înarmaţi, dar n-or să ne atace pe trepte. Stai aici o clipă şi trage-ţi răsuflarea. Mă duc să verific următoarele trepte.

Abia atinsese prima treaptă cu piciorul stâng, când Remi ţipă:

— Sam!

Se întoarse şi o văzu pe Remi fugind aplecată prin arcadă, în Marea Sală. La dreapta, două siluete apărură pe platforma de dedesubt şi începură să urce treptele.

— Ai greşit, Sam, murmură el.

Trase de două ori, dar revolverul nu era bun de nimic. Niciun glonţ nu-şi atinse ţinta, iar stânca din spatele lui Russell şi Marjorie scânteie. Aceştia se feriră şi se dădură înapoi, dispărând din vedere.

Glasul lui Remi se auzi prin galerie:

— Fugi, Sam! Nu-ţi face griji pentru mine.

— Nu!

— Du-te odată!

Sam măsură din priviri distanţa până la galeria spre Marea Sală şi unghiul în care se afla şi instinctiv, ştiu că n-o să reuşească. Russell şi Marjorie l-ar fi doborât înainte să parcurgă jumătate din distanţă.

— La naiba, scrâşni Sam.

Russell şi Marjorie apărură pe trepte. Ţevile pistoalelor-mitralieră deveniră portocalii. Sam se întoarse şi urcă mai departe.

Ghemuită într-una dintre căzi, cu lampa stinsă, Remi tocmai îşi dădea seama că poziţia ei era lipsită de apărare când răsunară focurile de armă.

Tăcere.

Apoi se auzi glasul şoptit al lui Russell:

— E aici. Tu ai grijă de ea, eu mă ocup de el.

— Morţi sau vii? întrebă Marjorie încet.

— Morţi. Mama spune că ăsta e locul cel mai potrivit. Theurangul e aici. După ce soţii Fargo dispar, o să avem tot timpul din lume la dispoziţie. Du-te!

Remi nu mai stătu pe gânduri şi acţiona. Coborî din cadă şi se târî până la puţ. Inspiră adânc, expiră şi sări.

La un etaj sub Remi, Sam se trezi într-un labirint de camere mici şi coridoare interconectate. Aici, rădăcinile şi lianele erau mai groase, întinse de-a curmezişul spaţiilor asemenea unor plase de păianjen monstruoase. Fâşii de lumină pătrundeau printre ele, cufundând labirintul într-un amurg verzuliu.

Sam îşi lăsase maceta la intrarea în tunel şi nu avea ce să facă, decât să se ferească şi să-şi croiască drum cât mai adânc prin labirint.

Undeva, în spatele lui, auzi scrâşnetul unor paşi.

Încremeni.

Încă trei paşi. Se apropiau. Sam întoarse capul, încercând să ghicească direcţia.

— Fargo! strigă Russell. Tata nu vrea decât Theurangul. A hotărât să nu-l distrugă. Mă auzi, Fargo?

Sam nu scoase nici un cuvânt. Făcu un pas la stânga, pe sub o rădăcină cât coapsa de groasă şi păşi printr-o deschizătură.

— Vrea acelaşi lucru ca tine, strigă Russell. Vrea să vadă Omul de Aur într-un muzeu, unde îi este locul. Tu şi soţia ta veţi fi consideraţi descoperitori, alături de el. Imaginează-ţi prestigiul de care-o să aveţi parte!

— Nu prestigiul ne interesează, idiotule, şopti Sam în barbă.

La dreapta lui, mai jos pe coridor, trosni o liană, apoi se auzi un „La naiba!” abia perceptibil.

Sam se ghemui la pământ, mută revolverul în mâna

stângă şi privi pe după colţ. La şase metri distanţă, o siluetă se pregătea să-l atace. Sam trase. Russell se împiedică şi aproape căzu, dar îşi recapătă echilibrul şi se feri în dreapta, printr-o deschizătură.

Sam traversă holul şi păşi peste o rădăcină, intrând în încăperea alăturată. Se opri şi verifică cilindrul revolverului.

Mai avea un singur glonţ.

Remi ateriza dureros pe fundul puţului şi încercă să se rostogolească pe umăr ca să diminueze impactul, dar se izbi în ceva solid. Simţi nişte flăcări fierbinţi în cutia toracică. Îşi înghiţi ţipătul şi se sili să rămână nemişcată. Era întuneric beznă. Presupuse că se afla sub pământ.

De sus, se auzi glasul lui Marjorie.

— Remi? Ieşi la vedere. Ştiu că te-ai lovit. Ieşi şi-o să te ajut.

„Ia-ţi gândul, surioară”, se gândi Remi.

Puse palmele căuş în jurul lămpii de miner, o aprinse şi privi rapid în jur. În spate era un zid; chiar în faţă, un tunel larg, care cobora. Arcade de fiecare parte a tunelului. Remi stinse lampa.

În mâini şi genunchi, se târî înainte. Când consideră că exista suficientă distanţă între ea şi Marjorie, aprinse din nou lampa. Cu o mână apăsată pe coaste, Remi se ridică în picioare. Alese la întâmplare o galerie şi o apucă pe acolo. La stânga era altă arcadă.

Dinspre tunel se auzi o bufnitură, apoi un geamăt. Trase cu ochiul după colţ, tocmai la timp ca să vadă o lampă întorcându-se spre ea. Remi ridică pistolul, ţinti şi trase trei focuri rapide. Din ţeava armei lui Marjorie ieşiră scântei portocalii.

Remi se dădu înapoi, se întoarse şi pătrunse pe sub următoarea arcadă.

Sam ştia că Russell era în spatele lui şi traversa coridorul.

„Un glonţ ar fi suficient”, se gândi Sam. Russell avea mai multe şi probabil şi cartuşe de rezervă. Sam trebuia să-l

atragă aproape, la trei metri sau mai puţin, suficient cât să nu rateze.

Cu imaginea coridorului întipărită în minte, Sam se târî mai adânc în încăpere, apoi păşi la stânga printr-o galerie. Făcu dreapta, păşi spre următoarea arcadă şi riscă să arunce o privire pe coridor.

Prin galeria din faţa lui, Sam auzi un clănţănit. Russell.

Cu pistolul ridicat la talie, Sam se dădu înapoi din faţa intrării. Când ajunse la acelaşi nivel cu următoarea arcadă, se întoarse ca să păşească pe sub ea.

Russell stătea pe coridor. Sam ridică arma şi ţinti. Russell făcu un pas şi dispăru. Sam făcu doi paşi mari înainte şi cu arma ridicată în faţă, păşi pe coridor, în lateral.

Se trezi faţă în faţă cu Russell.

Sam ştia că Russell era mai tânăr şi mai puternic decât el şi că băiatul lui King era iute ca fulgerul. Înainte ca Sam să apese pe trăgaci, Russell ridică patul pistolului-mitralieră în sus, acesta descriind un arc de cerc spre bărbia lui Sam. Sam ţâşni înapoi. Patul îl lovi oblic. Sam văzu roşu în faţa ochilor. Din instinct, atacă, prinzându-l pe Russell într-o îmbrăţişare de urs care-i imobiliza braţele pe lângă corp. Se împleticiră înapoi. Russell îşi propti piciorul şi îşi răsuci trupul, târându-l pe Sam după el. Acesta reuşi să se sprijine într-un picior, îşi trase genunchiul înapoi şi-l izbi pe Russell în vintre. Russell gemu. Sam îi mai dădu un genunchi şi încă unul. Russell se clătină pe picioare, dar reuşi să rămână în poziţie verticală.

Îmbrăţişaţi, se împleticiră până în camera alăturată, ricoşară într-un perete şi apoi se îndreptară, clătinându-se, spre altă încăpere. Russell îşi dădu capul pe spate, iar Sam ghici că voia să-i dea un cap în gură şi încercă să se ferească, dar era prea târziu. Creştetul frunţii lui Russell se izbi în sprânceana lui Sam. Văzu iarăşi roşu în faţa ochilor, apoi întunericul începu să-l cuprindă. Sam expiră zgomotos, inspiră adânc, îşi încleşta dinţii şi se ţinu tare. Privirea i se limpezi uşor. Îşi dădu şi el capul pe spate, dar diferenţa de înălţime făcea imposibilă o lovitură cu capul. Sam alese în

schimb clavicula lui Russell. De data aceasta, Russell scoase un scâncet de durere. Sam lovi din nou cu capul şi încă o dată. Pistolul-mitralieră al lui Russell căzu la pământ.

Se rotiră din nou, Russell încercând să-şi folosească forţa superioară fie ca să scape de Sam, fie ca să-l izbească într-un perete.

Deodată, Sam simţi cum Russell se dezechilibrează; dădea înapoi mai repede decât puteau ţine pasul picioarele lui. Antrenamentul la judo îi veni în ajutor lui Sam. Avea să profite de dezechilibrul lui Russell. Sam îşi puse toată forţa în picioare şi atacă. Cu picioarele dibuind peste liane şi rădăcini, intră ca un buldozer în Russell, împingându-l înapoi cu o viteză tot mai mare. Trecură printr-o arcadă şi se treziră din nou pe coridor. Sam continuă să împingă.

Apoi se împleticiră pe picioare, echilibrul lui Russell cedând de tot. Se treziră învăluiţi într-o perdea de frunziş. Sam auzi şi simţi lianele trosnind în jurul lor. Peste umărul lui Russell, văzu lumina zilei. Sam îl eliberă din strânsoare şi îşi azvârli capul înainte, nimerindu-l în stern. Russell dispăru prin perdea. Sam, încercând să-şi frâneze propriul avânt, căzu cu capul în jos prin deschizătură, în gol.

Sam vedea cerul, ziduri de granit, un râu învolburat aflat la mare distanţă dedesubt...

Se opri brusc. Impactul îl lăsă fără suflare. Inspiră de câteva ori, umplându-şi plămânii cu aer. Nu văzu decât un cilindru de oţel negru.

Arma, gândi el cu mintea amorţită. Încă avea mâna încleştată pe pistol.

Zăcea pe burtă, pe o ramură groasă a unui copac acoperit de muşchi. Privi în jur şi puse cap la cap ceea ce vedea. Căzuseră de la o fereastră a templului. Copacul, care crescuse pe jumătate îngropat în zidul exterior al templului, avea rădăcinile înfipte într-un petic mic de pământ, de la marginea platoului. Dincolo de margine, era o prăpastie de trei sute de metri, prin defileul Tsangpo.

Sam auzi un geamăt sub el. Întinse gâtul în jos şi îl văzu pe Russell zăcând pe spate, lângă copac. Avea ochii

deschişi şi se uita direct la Sam.

Cu chipul strâmbat de durere, Russell se ridică în capul oaselor. Mâna stângă îi coborî pe pantalon şi înainta pe gambă. De bocanc avea legat un toc. Russell apucă patul revolverului.

— Nu, Russell, spuse Sam.

— Du-te dracului!

Sam întinse braţul şi duse ţeava revolverului la pieptul lui Russell.

— Nu face asta, îl avertiză din nou.

Russell desfăcu tocul şi scoase revolverul.

— Ultima şansă, spuse Sam.

Russell începu să ridice mâna.

Sam îl împuşcă în piept. Russell scoase un oftat, apoi căzu pe spate, cu privirea-i neînsufleţită îndreptată spre cer.

Condusă de raza lămpii sale care dansa nebuneşte, Remi pătrunse în galerie. Gloanţele se izbeau în piatra din jurul ei, care răsuna a gol. Remi se răsuci, trăgând orbeşte de două ori în direcţia din care venise, apoi se întoarse şi continuă să alerge.

Pătrunse clătinându-se înapoi în coridor. Puţul era în vârful pantei, la stânga ei. Remi se întoarse spre dreapta şi mări viteza, şchiopătând pe jumătate, în faţa ei, lampa lumină un cerc negru în podea. Era un alt puţ. Pradă durerilor şi nemaiputându-se baza pe glezna luxată, Remi încercă să ocolească puţul, dar alunecă şi căzu prin deschizătură.

Căderea fu, din fericire, scurtă, probabil jumătate din adâncimea primului puţ. Remi ateriza dureros în fund. De data aceasta, durerea era prea intensă ca să se abţină. Ţipă. Se rostogoli, căutându-şi arma. Dispăruse. Avea nevoie de ceva… orice. Marjorie venea.

Lampa lui Remi se fixă pe un obiect de lemn. Chiar înainte ca mintea să-i spună ce era acel obiect, simţurile deja procesau: informaţia lemn închis la culoare, lac negru dens, nicio îmbinare vizibilă…

Întinse braţele, apucă marginea cutiei cu vârful degetelor şi o rostogoli spre ea. În conul strălucitor de lumină aruncat de lampă, Remi văzu patru simboluri, patru caractere în lowa, înscrise într-o grilă.

— Al meu eşti!

Marjorie căzu prin deschizătura de deasupra şi ateriza ca o pisică la picioarele lui Remi. Înainte să sară, îşi atârnase pistolul-mitralieră la spate, iar acum întinse mâna într-acolo şi apucă patul armei. Ţinti spre Remi.

— Altă dată! strigă Remi.

Apucă cutia Theurangului cu ambele mâini, o ridică deasupra capului, apoi se aruncă spre Marjorie şi o izbi cu ea în frunte.

Chipul lui Marjorie, surprins de fasciculul de lumină al lămpii, se destinse. Sângele îi curgea pe frunte, iar ochii i se dădură peste cap. Căzu pe spate şi rămase nemişcată.

Încremenită, Remi se dădu înapoi până când simţi în spate piatră solidă. Închise ochii.

La scurt timp, un sunet pătrunse prin mintea ei pe jumătate conştientă.

— Remi? Remi? Era Sam.

— Sunt aici! strigă ea. Aici, jos! După treizeci de secunde, chipul lui Sam apăru la gura puţului.

— Eşti teafără?

— Cred că am nevoie de un consult, dar sunt în viaţă.

— Aia e ce cred eu?

Remi bătu cu palma cutia Theurangului de lângă ea.

— Am dat din întâmplare peste ea. Noroc chior.

— Marjorie e moartă?

— Nu cred, dar am lovit-o destul de tare. S-ar putea să nu mai fie cea dinainte.

— Ar fi un progres. Te simţi în stare să urci?

Înarmat acum cu pistolul-mitralieră al lui Russell, Sam se întorsese la tunelul principal. Ne-ştiind unde se afla Zhilan, pur şi simplu înşfăca-se rucsacul şi căutase drumul spre cel

de-al doilea puţ, unde era Remi.

După treizeci de minute, erau amândoi înapoi în Marea Sală. Împreună, trăseseră trupul flasc al lui Marjorie afară din puţ. Sam îi dădu lui Remi pistolul-mitralieră, apoi o ridică pe Marjorie şi o puse pe umăr.

— Ai grijă la Doamna Dragon, îi spuse lui Remi. Dacă o vezi, întâi trage şi lasă întrebările.

În timp ce se apropiau de ieşirea din tunel, Remi se opri.

— Auzi şi tu?

— Da… Cineva fluieră.

Un zâmbet se lăţi peste chipul lui Sam.

— „Trăiască Britania!”

Cu precauţie, Sam şi Remi ieşiră din tunel.

La şase metri distanţă, cu spatele sprijinit de un bolovan, stătea Jack Karna. Îi văzu şi se opri din fluierat. Le făcu un semn vesel cu mâna.

— Alo, Fargo! Hei, rimează. Tare deştept mai sunt.

Muţi de uimire, Sam şi Remi merseră spre el. În timp ce se apropiau, văzură smocurile unui bandaj alb care ieşeau dintr-o eşarfă legată în jurul gâtului lui Karna. În poală ţinea beretta lui Ajay.

La câţiva metri distanţă, Zhilan Hsu zăcea pe spate, cu capul sprijinit pe hanoracul împăturit al lui Ajay. Avea ambele coapse înfăşurate la mijloc cu un bandaj însângerat. Zhilan era trează. Îi privi, dar nu spuse nimic.

Remi rupse tăcerea:

— Jack, cred că ne datorezi o explicaţie.

— Exact. După cum s-a dovedit, Russell e un trăgător bun, dar nu-i expert la tir. Cred că încerca să tragă prin mine şi să-l nimerească pe Ajay, în acest timp. Nenorocitul lui de glonţ a străpuns muşchiul ăla… Cum se cheamă, cel dintre umăr şi gât?

— Trapez? îi sugeră Sam.

— Da, ăla. Încă cinci centimetri la dreapta şi aş fi fost mort.

— Te doare? întrebă Remi.

— Desigur, chiar foarte tare. Ia spune, frumoasă Remi, ce

cari acolo?

— Ceva ce-am găsit pe-acolo. Remi lăsă cufărul jos, lângă Karna. El zâmbi şi bătu capacul cu palma.

— Şi ea? întrebă Sam.

— A, Doamna Dragon. A fost chiar foarte simplu. Credea că am murit; a lăsat garda jos. Când s-a apropiat, am înşfăcat arma lui Ajay – asta de aici – şi am împuşcat-o în piciorul drept. Apoi în piciorul stâng, ca să fiu sigur. Cred că i-a cam murit vântul din pânze, nu credeţi?

— Cam da.

Sam se întoarse spre Zhilan. Se aplecă şi o lăsă pe Marjorie la pământ, alături de ea. Zhilan întinse mâna şi atinse chipul fiicei ei. Sam şi Remi priviră înmărmuriţi cum ochii lui Zhilan se umplu de lacrimi.

— Trăieşte, îi spuse Sam.

— Şi Russell?

— Nu.

— L-ai omorât? Mi-ai omorât fiul?

— Numai fiindcă nu mi-a dat de ales, spuse Sam.

— Atunci, am să te ucid şi eu pe tine, Sam Fargo.

— Poţi să încerci. Dar gândeşte-te mai întâi la varianta următoare: am fi putut s-o lăsăm acolo pe Marjorie ca să moară. N-am făcut-o. Jack te-ar fi putut omorî. N-a făcut-o. Eşti aici din cauza soţului tău. V-a trimis pe tine şi pe copiii tăi ca să-i faceţi treburile murdare şi acum unul dintre ei e mort. O să coborâm de pe muntele ăsta şi te vom lua cu noi. Imediat ce ajungem la un telefon, o să sunăm la FBI şi-o să le spunem tot ce ştim. Ai de ales: vrei să fii martoră sau inculpată, împreună cu soţul tău? Indiferent de ce alegi, o să ajungi la închisoare, dar în funcţie de cum îţi joci cărţile, Marjorie ar putea avea o şansă.

— Câţi ani are? o întrebă Remi.

— Douăzeci şi doi.

— O aşteaptă o viaţă lungă. De tine depinde cel mai mult cum şi-o va petrece: liberă, departe de influenţa tatălui ei, sau la închisoare.

Privirea plină de ură a lui Zhilan cedă deodată. Chipul i se

înmuie, ca şi cum tocmai renunţase la o povară grea.

— Ce trebuie să fac? spuse ea.

— Spune FBI-ului tot ce ştii despre activităţile ilegale ale lui Charles King – fiecare ticăloşie pe care a făcut-o vreodată sau pe care ţi-a ordonat să o faci în numele lui.

— Pun pariu că o femeie deşteaptă ca tine ştie să îşi ia măsuri de precauţie, spuse Remi. Sigur ai un dosar foarte gros despre King, dosit pe undeva, nu-i aşa?

— Ce alegi? întrebă Sam.

Zhilan şovăi, apoi încuviinţă din cap.

— Bună alegere. Jack, se pare că ne-am pierdut staţiile de emisie-recepţie.

— A mea e aici.

— Deschide linia şi încearcă să-l prinzi pe Gupta. E vremea să plecăm de aici.

Epilog

Kathmandu, Nepal,
după mai multe săptămâni

Operaţiunea de salvare a lui Sam şi a lui Remi de pe muntele-templu Shangri-La a decurs fără dificultăţi. Aşa cum promisese, Gupta patrulase zona, ascultând şi aşteptând chemarea lor. Se întorsese şi îi recuperase. La patru ore după ce părăsiseră spaţiul aerian chinez, Gupta

aterizase cu Chetakul pe aeroportul Itanagar.

Cum erau singurii martori la ceea ce se petrecuse pe munte, în afara echipajului decedat al elicopterului Z-9, nimeni din guvernul chinez nu era la curent cu incursiunea lor. Din câte ştia restul lumii, Gupta şi pasagerii lui făcuseră doar o plimbare turistică.

După un consult rapid la spitalul din Itanagar, Sam şi Remi au fost externaţi. Marjorie a fost ţinută peste noapte sub observaţie. Asemenea tatălui ei, avea capul tare şi doar un cucui mic, în urma loviturii lui Remi.

Karna a refuzat consultul medical până când nu s-a văzut dincolo de graniţă, în Nepal, dar rănile de intrare şi de ieşire lăsate de glonţ au fost curăţate şi bandajate de Gupta.

După conversaţii prelungite cu Rube Haywood, Sam a aranjat ca Zhilan Hsu şi Marjorie să fie transportate cu discreţie şi în siguranţă la Washington, D.C., unde agenţi speciali FBI le aşteptau. În timpul interogatoriului, Zhilan Hsu nu a ascuns nimic despre Charles King. Conform lui Rube, FBI-ul şi Departamentul de Justiţie alcătuiseră o echipă specială dedicată descoperirii numeroaselor operaţiuni ilicite ale lui King. Se prevedea că îşi va petrece restul vieţii după gratii.

Guvernul nepalez şi comunitatea lor ştiinţifică au păstrat cufărul sub pază cât timp antropologul-şef, Ramos Shadar şi asociaţii lui i-au studiat conţinutul. S-a stabilit ca descoperirea Omului de Aur şi a locaţiei templului Shangri-La să rămână secrete până când vor fi pregătiţi să o dezvăluie lumii.

Acum sosise momentul.

— Noroc! rosti Remi, ridicând paharul de şampanie.

Restul adunării – Sam, Jack Karna, Adala Kaalrami, Sushant Dharel şi Ramos Shadar – repetară toastul şi ciocniră paharele.

— Acum e timpul pentru dezvelire, spuse Shadar zâmbind. Sunt sigur că aţi aşteptat cu nerăbdare acest moment.

— Pentru Theurang, rosti Remi încet.

Urcară scările către sala de expoziţie placată cu marmură din cadrul Universităţii Kathmandu. Dezvelirea oficială şi conferinţa de presă urmau să aibă loc abia seara următoare, dar lui Sam, Remi şi celorlalţi li se făcea cinstea unei vizionări particulare.

— Care dintre voi va ridica primul capacul să vadă Omul de Aur? întrebă Shadar, ştiind bine ce se afla înăuntru şi anticipând deja amuzat, reacţia celorlalţi. Cine vrea să aibă privilegiul de a ridica capacul?

— Nici nu se pune problema, replică Sam, Jack merită să fie primul.

— Domnule Karna, spuse Shadar, făcând un semn spre cufăr. Vă rog.

Cu ochii jucând în lacrimi, Karna mulţumi grupului cu o înclinare a capului, apoi se îndreptă spre obiectul înfăşurat în catifea. Încet, cu nespus respect, apucă cordonul şi trase.

Cufărul Theurangului era deschis, cu capacul alături. Rămaseră toţi uimiţi, în afară de Shadar.

Înăuntru, cuibărit într-o poziţie fetală, se afla un schelet fosilizat, aproape întreg, îmbrăcat complet în aur. Sub luminile din tavan, privelişte a inspira respect, teamă şi uimire. Toţi rămaseră tăcuţi câteva clipe.

În sfârşit, Jack Karna murmură:

— De ce e atât de mic?

— Arată ca un băieţel, spuse Remi încet. Nu mai mare de trei ani.

— Nu cred că are mai mult de un metru, ghici Sam.

Shadar zâmbi.

— Mai exact, nouăzeci şi şapte de centimetri. Greutatea am estimat-o la aproximativ douăzeci şi două de kilograme. Creierul are mărimea unei mingi de softball.

— Trebuie să fie un fals, vorbi Adala Kaalrami pentru prima dată.

Shadar scutură din cap.

— Poate nu vă vine să credeţi, dar aveţi în faţa ochilor o fiinţă umană de treizeci de ani. Putem stabili o vârstă relativă după uzura dinţilor şi după structura oaselor.

— Un pitic? întrebă Sam.

— Nu un pitic, răspunse Shadar, ci o specie aparte de oameni, care a trăit cu cincisprezece până la optzeci şi cinci de mii de ani în urmă. Când a fost găsit de strămoşii mei într-o peşteră din munţi, oasele i-au fost îmbrăcate în aur şi considerate sacre.

— Şi el a fost venerat mai mult de o mie de ani, adăugă Sam.

În privirea lui Shadar se strecură o undă de şiretenie.

— Nu e un el, rosti el încet, ci o ea.

Urmă un lung moment de tăcere, în care cei de faţă încercară să asimileze revelaţia.

— Desigur! rosti scurt Remi. Creatoare de viaţă. Mama primordială. Theurangul era o femeie. Nu-i de mirare că au glorificat-o.

Sam scutură din cap, dar cu o sclipire în ochi.

— De ce, întrebă el, femeile trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt?

LITERATURA

Colecţia THRILLER

William Peter BLATTY, *Dimiter*
James BRADLEY, *Hoţul de trupuri*
Dan CHAON, *Aştept răspuns*
Clive CUSSLER, *Aurul spartanilor*
Clive CUSSLER, *Imperiul pierdut*
Val McDERMID, *Febra oaselor*
Val McDERMID, *Dincolo de sânge*
Lisa GARDNER, *Vecinul* Georges Dawes GREEN, *Corbii* John KATZENBACH, *Profesorul*
Dean KOONTZ, *Cu sufletul la gură*
Dean KOONTZ, *Fără îndurare*
Deon MEYER, *Treisprezece ore* Christopher

REICH, *Legea conspiraţiei* Christopher REICH, *Legea răzbunării*
T.S. LEARNER, *Sfinxul*
Guillermo DEL TORO,
Chuck HOGAN, *Molima*
Danielle TRUSSONI, *Angelologia*

vor apărea:
Marc BILLINGHAM, *În întuneric*
Deon MEYER, *Safari însângerat*
Guillermo DEL TORO, Chuck HOGAN, *Prăbuşirea*

Colecţia PREMIUM

Jasper FFORDE, *Nuanţe de cenuşiu*
Steven GALLOWAY, *Violoncelistul din Sarajevo*
Sarah HALL, *Cum să pictezi un mort*
Richard HARVELL, *Clopotele*

Cuprins

Prolog.....4
Capitolul 1.....21
Capitolul 2.....28
Capitolul 3.....38
Capitolul 4.....49
Capitolul 5.....59
Capitolul 6.....69
Capitolul 7.....74
Capitolul 8.....81
Capitolul 9.....88

Capitolul 10.....100
Capitolul 11.....107
Capitolul 12.....117
Capitolul 13.....124
Capitolul 14.....133
Capitolul 15.....143
Capitolul 16.....152
Capitolul 17.....161
Capitolul 18.....172
Capitolul 19.....178
Capitolul 20.....185
Capitolul 21.....195
Capitolul 22.....203
Capitolul 23.....211
Capitolul 24.....213
Capitolul 25.....216
Capitolul 26.....222
Capitolul 27.....228
Capitolul 28.....237
Capitolul 29.....245
Capitolul 30.....251
Capitolul 31.....257
Capitolul 32.....265
Capitolul 33.....271
Capitolul 34.....278
Capitolul 35.....281
Capitolul 36.....287
Capitolul 37.....294
Capitolul 38.....303
Capitolul 39.....305
Capitolul 40.....315
Epilog.....334
LITERATURA.....337
Cuprins.....338

După *Aurul spartanilor* şi *Imperiul pierdut*, soţii Sam şi Remi Fargo se întorc într-o nouă aventură extraordinară.

Maeştri ai vânătorilor de comori, Sam şi Remi Fargo nu sunt deloc obişnuiţi cu vânătoarea de oameni. Dar un baron texan al petrolului apelează la ei cu o rugăminte personală: un detectiv particular angajat să-i găsească tatăl dispărut s-a pierdut fără urmă şi el. Dat fiind că detectivul le este prieten, ar fi dispuşi Sam şi Remi să-i caute pe amândoi? In ciuda suspiciunilor, cei doi acceptă noua provocare, iar ceea ce vor descoperi va fi mai mult decât şi-ar fi putut imagina. În călătoria care îi poartă prin Tibet, Nepal, Bulgaria, India şi China, Sam şi Remi Fargo se trezesc implicaţi în traficul cu fosile de pe piaţa neagră, descoperă un cufăr vechi de secole, un regat tibetan dispărut, un dirijabil inventat cu secole înaintea vremii sale... şi un schelet care ar putea transforma complet întreaga istorie a evoluţiei umane.

„Plin de imaginaţie şi cu un suspans care-ţi taie răsuflarea, *Regatul* dovedeşte încă o dată de ce Clive Cussler este considerat «unul dintre cei mai buni autori contemporani de thriller».”
New York Post

Romanele lui Clive Cussler sunt publicate în peste 40 de limbi în mai bine de o sută de ţări ale lumii.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-611-8
9 786066 006118
e-book disponibil
LITERA
ring